

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TEMPTING
MONSTERS
BOOK THREE

SANCTUARY WITH KINGS

KATHRYN MOON

KRALLARLA KUTSAL ALAN
BAŞTAN ÇIKARICI CANAVARLAR
KİTAP III

KATHRYN MOON

Telif hakkıyla korunan bir çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. Parasal kazanç olmaksızın yapılan telif hakkı ihlalleri de dahil olmak üzere suç teşkil eden telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve para ve federal hapis cezası ile cezalandırılır.

Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yazar haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

Telif Hakkı @ 2023 Kathryn Moon

Krallarla Sığınak, Baştan Çıkarıcı Canavarlar Üçüncü

Kitap İlk basım: 20 Temmuz 2023

Jodielocks Designs tarafından kapak resmi

Redaksiyon: Bookish Dreams Editing ve Jess Whetsel

Format: Kathryn Moon

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, bu çalışmanın tamamen veya kısmen, herhangi bir biçimde herhangi bir kişi tarafından çoğaltılması veya kullanılması yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik veya şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek diğer yollarla yayınlanması yasaktır.

Kathryn Moon tarafından

yayınlandı

ohkathrynmoon@gmail.com

Kathrynmoon.com

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

[Önsöz ve İçerik Bilgileri Önsöz](#)

1. [Özgürlük ve Açlık](#)
2. [Duyular için Ziyafet](#)
3. [Ne kadar sürecek?](#)
4. [Bir Hız Değişikliği](#)
5. [Önergeler ve Ayrılmalar](#)
6. [Gizli Kale](#)
7. [Düşler Kralı](#)
8. [Gecikmiş Kabus](#)
9. [Give Chase](#)
10. [Hayalperestler Balosu](#)
11. [Ejderhanın Çeneleri](#)
12. [Hasta Aşık](#)
13. [Kesici Gerçekler](#)
14. [İnatçı Canavarlar](#)
15. [Ziyafet ve Kıtlık Arasında](#)
16. [Konukların Ağırlanması](#)
17. [İstif Hazinelele](#)
18. [Kur Yapma Ritüelleri](#)
19. [Bir Zevk Törene](#)
20. [Kol Boyunda](#)
21. [Uyanma, Çökme](#)
22. [İyi Yuvalanmış Bereketler](#)
23. [Kaçış Manevraları](#)
24. [Yüzsüz Adam](#)
25. [Hassas Bir Tuzak](#)
26. [Kazanan El](#)
27. [Uluma ve Düşüm](#)
28. [Wyrn](#)
29. [Dağa Doğru Yolculuk](#)
30. [Centicore ve Kılıç](#)
31. [Kızıl Kurt'un Yükselişi](#)
32. [Yuvada](#)
33. [Eğitim Teknikleri](#)
34. [Yeni Başlayanlar İçin Çiftleşme](#)
35. [Minotaur'u Evcilleştirmek](#)
36. [Adieus ve Tanıtımlar](#)
37. [Dans ve Dedikodu](#)
38. [Dostlar Topluluğu](#)
39. [Bir Akşam Aralığı](#)
40. [Diskler ve Tuzaklar](#)
41. [Meseleyi Çözün](#)
42. [Nightmare ve Néktar](#)
43. [İntikama Giden Yol](#)
44. [Morgana Le Fay](#)
45. [Victor](#)

46. [Sırada Ne](#)
[Var? Sonsöz](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Kathryn](#)
[Moon](#)

Bu kitabın onur sponsoru Somon'a

ÖNSÖZ VE İÇERİK BİLGİLERİ

Tempting Monsters evrenine geri döndüğünüz için çok teşekkür ederiz! İçerik bilgilerinin tam listesi için *lütfe*n kathrynmoon.com/books adresine göz atın, ancak aşağıda bazı ilgili ayrıntılar var!

Bu bir neden canavar romantizmini seçer ve mf, mmf, mfmمم ve mm içeriği içerir.

Ortaçağ Mitolojisi Hakkında Not: Eski mitlerle hızlı ve gevşek oynadığımı itiraf eden ilk kişi benim, ancak Arthur efsanesinin çok sevildiğini bildiğim için devam edeceğim ve kendimi biraz savunacağım. Efsanelerin popüler olan versiyonları var, ancak daha eski ve daha az bilinen birçok versiyonu da var. Araştırma yaptığımı söz veriyorum, ancak yine de bazı yerlerde kendi ayarlamalarımı yaptım.

İçerik Uyarıları Dahil:

Cinayet - sayfa dışı tartışma ve sayfa içi eylem

Şiddet - boğma, kan, büyülü şiddet (hepsi aksiyon ve çatışma sahnelerinde)

Travma - geçmiş travmaları gerçek olmayan ve daha sembolik bir şekilde sunan bir kabus teması var, grafik değiller ama tehditkar olmaları amaçlanıyor ve özellikle bu sahnelerden kaçınmak isterseniz hepsi italik olarak yazılmıştır. Kitabın ilk bölümlerinde hafif intihar düşüncesi.

kathrynmoon.com/books adresinde daha fazla CW

PROLOGUE

Güzel vücutlar bana doğru kabarıırken ve beni aralarında yuvarlarken, müşterilerimin bakışları göğüslerimi tırmalıyordu. Kendileri katılmak yerine işimi izlemeyi tercih eden pek çok misafirim olmuştu. Bazıları tahtlarda ya da kürsülerin arkasında bulabileceğiniz kadar yüksek ve kudretliydi. Onların gergin enerjilerinden, çaresizce reddetmelerinden her zaman keyif almışımdır. Kendilerini zevkten mahrum bırakmaya çalışıyorlardı ama kendi alışkanlıklarını anlamıyorlardı. İnkâr onlar için bir kaynaktı ve bu benim açlığımı ve arzumu en az bana coşku ve taleple dokunan homurdanan, soluk soluğa kalan, terleyen figürler kadar besliyordu.

Ama bu adam öyle değildi. Bakışlarında ne bir sıcaklık, ne bir ihtiyaç ne de bir inkâr vardı. Başka bir amaç için izliyor, başka bir hedefle çalışıyordu.

Beni uyarması gerekirdi ama ben ziyafetle meşguldüm.

Néktar, yatakta benimle birlikte yatan iki adamdan zengindi. Onlar da benim gibi *ötekiydiler*, *ancak benim* algılayabileceğim şekilde değillerdi.

Bir ağız nefesime doğru alçaldı, neredeyse acımasızca öptü ve ben bir çığlık atarak kıcımlı arkamda duran kalçalara bastırdım. Beni yakın tuttular, çılgınca ihtiyaçları havadaki parfüm bulutları gibiydi. Soluk soluğa kaldım, ciğerlerime çektim, tenim yükselen cinsel hazzın dalgalarıyla okşandı. Benim ambrosia'm. Benim *néktarım*. Şaraptan daha zengin bir içki, bir kralın rostosundan daha güçlü bir yemek.

Bedenimde, salıverilme bir dalgaydı, süpüren, kıvrılan, geri çekilen bir hareket. Ama ruhumda, ani bir seldi, karnımın çukuruna doğru akan bir akıntıydı. Eğer açlıktan ölüyor olsaydım, yeni bir zevk kaynağıyla doyabilir, yatışabilirdim.

Fahişelik Hedone'nin kızlarından biri için zekice bir işti ve ben asla aç kalmadım.

Altın bir el boğazımı kavradı, beni bir yay kirişi gibi geri çekti ve arkamdaki adam finişe ulaştığında böğürdü. Elini biraz fazla sıktağında güldüm, başım kendinden geçmenin fazlalığıyla ıslandı. Amcığıma vuran genç ve güzel adam haykırarak içime düşerken nefesim bana geri verildi ve yığınımızı ağır, yumuşak çarşaflara gönderdi.

Güzel bir boğulmaydı. İliklerime yerleşene kadar saatlerce uyurdum. Günlerce ıslıl ıslıl parlar ve gözleri kamaştırırdım. Gülümsedim, uykulu ellerimi yoldaşlarıma uzattım, onları tatlı bir minnettarlıkla okşadım.

Göz ucuyla üçüncü konuğumun gölgesinin oturduğu yerden kalktığını gördüm. "Çok iyi iş çıkaracak. Toplayın onu."

Bu sözler üzerine kıkırdadım ve arkamdaki adam inleyerek beni yana itti, genç adam hâlâ nefesini tutuyordu.

"Çabuk ol," diye emretti soğuk ses. "İyileşmeden önce."

Sarhoştum ve memnuniyetimin içinde savunmasızdım. Biri yüzümü kumaşla kapatıp başıma kaba bir torba geçirirken ellerim gevşekti. Kollarımı arkamdan kavrayan eli güçsüzce tırmaladım. Ve yine de güldüm, ağladım, hain misafirlerimin zevkinin ardından titredim. Kapana kısılmıştım, ancak aptal saflığımla etrafıma nasıl bir kafes düştüğünü henüz bilmiyordum. Sadece hayatta kalabilecek bir tür olduğumu biliyordum. Hayatta kalmanın bir lütuf olmayacağını bilmiyordum.

Ve böylece, yüzyıllar geçti.

BÖLÜM 1

ÖZGÜRLÜK VE AÇLIK

"Fancy a fuck, luv?"

"Bize bir göz kırp."

"Hemen geliyorum lordum."

Akşamın güzel kuşları önümdeki köşede kanat çırpıyor, eteklerini savurarak sergilenen malları ortaya çıkarıyorlardı.

"Bize pahalıya patlıyor," diye tısladı kadınlardan biri, neşeli adam sürüsü küçük topluluğumuzun yanından geçerken.

Kamburumu çıkardım ve başımı eğerek gruba sırtımı döndüm. "O bir fareden daha fazla sorun yaratmaz."

"Hasta görünüyor. Aynı olduğumuzu düşünecekler."

Dudaklarımı yaladım, yırtılmış ve çatlamışlardı ve sonrasında acımaya başladılar. Ellerim uyuşmuştu.

Benim de ayaklarım. Cadde görüş alanımda bir o yana bir bu yana kayarak dalgalanıyordu.

Açlıktan ölüyordum. Çelimsiz bedenimin kaldırabileceğinden daha derin bir çukur kazan sonsuz bir açlık. Ama özgürdüm.

Maggie içini çekti ve sokaktaki küçük köşeme doğru ilerlerken gölgesi kaldırım taşlarının üzerinde belirdi.

"Dolly..." diye başladı.

"Onları duydum," diye mırıldandım, sonunda başımı kaldırdım.

Maggie beni bulmuştu. Yangından sonra. Ev çatladıktan sonra. Gecenin içinde çılgık çılgıca koştuktan, tanımadığım bir dünyada ilk nefesimi aldıktan, kendimi Birsha'nın zincirlerinden kurtulmuş bulduktan sonra.

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim. Sen daireye dön, olur mu?" Maggie nazıkçe söyledi.

Kadınların birbirlerine fısıldadıklarını duymuştum. Maggie kırık kuşları bulur, bize bakmaya, bizi onarmaya çalışırdı. Şafak vakti bana yarım turta getirir, saçımı tarar ve sırtımı sıvazlardı. İçimdeki devasa boşluğu, en kötü arkadaşlıklar, en karanlık zevkler içinde geçen yüzyıllardan sonra çürümüş ve yanlışı olan özlemin çarpık, yozlaşmış boşluğunu dolduramazdı.

"İş bulacağım," diye fısıldadım, sokak lambasından tökezleyerek uzaklaşırken. Işık bana hiç iyi gelmemişti. Diğer kadınlar haklıydı, kaçtığım gece zayıf ve hasta görünüyordum ve özgürlüğümün üzerinden geçen haftalarda bu durum daha da kötüleşmişti.

Sokaklardaki zevk ucuz ve kısıydı, göstermelikti. Barlardan ve oyun cehennemlerinden tökezleyerek çıkan insan erkeklerinin dakikalarca süren homurtuları ve pompalamaları hiç keyif

vermiyordu. Birsha'nın bana getirdiği yemekler ne kadar çarpık olursa olsun, insanlardan çok daha büyük yaratıkların iştahi ve tatminiydi.

Beni içeri alan fahişelerden, güvenliğin aydınlık köşesinden uzaklaşıp karanlık gölgelere doğru yoluma devam ettim. Biri beni bulacaktı. Değiş tokuştan bir sikke alamayabilirdim ama en azından bu beni biraz besleyebilirdi. Gece bunaltıcı ve iğrençti, ama haftalar önce bir soğukluk el ve ayak parmaklarımdaki hissi yok etmeye başlamıştı, kanım durgunlaşmıştı.

Zevk için açlıktan başka bir şey harcamayan kutsanmış bir kadın.

Zevk artık beni hasta ediyordu. Olmam gereken kadının sapkın bir versiyonuydum. Birsha'nın soğuk ve çorak kafesinde geçirdiğim yüzyıllar beni kurutmuştu.

Bir arabanın tekerlekleri taş sokakta tıkırdayarak ilerliyordu, toynaklar takırdayarak durdu, hareketsiz bir sağdıç yüksekte oturuyordu ve bir nöbetçi gibi sessizdi. Gözlerimi yüzen karanlığa diktim ama beyefendinin bana bakmasına izin vermek için durdum. Yakında uzaklaşacaktı. Hiç de cazip bir görüntü değildim.

Ancak kapı sessizce açıldı, beyaz bir eldiven dışarı uzandı, kalın parmakların arasına gümüş bir para sıkıştırıldı.

"Arabaya gelin, bir tane daha var," dedi alçak bir ses.

İki gümüş sikke ve mezara geçişimi satın alabilirim, diye düşündüm, sikke gözlerimin içinde titreyip devrilirken göz kırparak. Hayır, eğilip bükülen ve titreyen bendim.

"Dışarı çıkın, sadece bir taneye ihtiyacınız olacak lordum," diye cevap verdim.

Sesi homurdandı ve el geri çekildi ve kapı usulca kapandı. Tekrar uzaklaşacaktı, ki bu iyi bir şeydi, çünkü çok fazla para ödeyen adamlar genellikle karşılığında çok fazla şey isterlerdi. Kapı tamamen açıldığında hareket etmeye, neredeyse yeniden öne doğru düşmeye başladım.

Pırıl pırıl siyah ve parlak beyaz giysiler içinde dağ gibi bir adam çıkageldi. Başımı kaldırıp baktım ama yakışıklı yüzünü buruşturarak ve sıvı dolu koyu renk gözlerini döndürerek başımı döndürdü, ta ki tekrar başımı eğene kadar. Çok büyüktü, çok güzeldi. Geri çekildim ama o tertemiz beyaz eldivenlerden biri bana doğru uzandı.

"Yolun aşağısında daha iyi yerler var," diye soluyarak yoldan çekildim.

El havaya sıkıştı ve sonra tekrar açıldı, davet edercesine düz bir şekilde uzatıldı. "Senin kadar çok ihtiyacı olanlara değil."

Gözlerimi kırptım ve donakaldım. Çok çekici bir tuzaktı, sesi kalın, alçak ve tatlıydı, zayıf nabzımın üzerinde gezinen ve onu yeniden hayata döndürmeye çalışan bir dil gibiydi. Yüzyıllar önce şımarık ve masum bir çocukken Birsha'nın beni uyuşturduğu çiftten bile daha mükemmeldi. Ve ben *açlıktan* ölüyordum. Muhtemelen ölüyordum, gerçi bu solgun hayatın bitmesi için daha yıllar geçmesi gerekebilirdi.

Diğer elini kaldırdı, hâlâ gümüş parayı tutuyordu. "En azından bunu al."

Para bana yiyecek alırdı ama beni doyurmazdı. Bu adam benden ne isterse istesin, zaten daha kötülerini atlatmışım.

Elim onunkine uzanırken titredi, tenim kirlendi ve tek bir dokunuşla onun mükemmel beyaz eldivenlerini mahvetti. Tutuşu nazikti ve bu şekilde dokunulmak garipti.

"Yaklaş," dedi.

Yutkundum ve boğazım kuru ve ağrılı bir şekilde kendini kaşıdı. Adımlarım kararsızdı ve kolu omuzlarımin etrafında dolanıyordu, bir sığınak ya da bir kafes gibi, ama sıcaklığı ince paçavra giysilerimi ıslatıyordu.

"Yorgun görünüyorsun," diye fısıldadı.

Beni öldürmek mi istiyor? Merak ettim.

Ama eğildi ve ben de arkamdaki güçlü kola yaslanmak zorunda kaldım. Yüzümü kavrayabilmek için tuttuğu elini bıraktı, yüzümü yukarı kaldırırken yumuşak beyaz çocuk derisi yanağımı

okşuyordu. Yüzü

Eğildiğinde, yüz hatları garip bir şekilde bulanıklaştığında her zamankinden daha az netti. Gözlerimi kapattım ve dolgun ve ağır dudakların dudaklarımı kapladığını, kalın nefesin uyuşmuş yüzümde gezindiğini gördüm.

Öpücük iffetliydi, sadece bir baskıdan daha fazlasıydı, ama onunla birlikte gelen güç, karnıma bir çapa atmak gibiydi, ağırlık batıyor ve batıyor, açlığımın gerçek mesafesini ve derinliğini ölçüyordu.

Nefesim kesildi ve ellerim havaya kalktı, gözlerim karmakarışık görüntülere açıldı. Ellerimdeki yüz bana bakan adamla uyuşmuyordu.

"Hayır!" Nefes aldım ama sallanıyordum, bacaklarım güçsüzdü, açlığım yeni bir talepte bulunuyordu

Bu adamdan *daha fazlasını*. Ama o bir erkek değildi.

İki kaş çatıldı, biri insan ve yakışıklı, diğeri karanlık, güçlü ve tanıdık. "Affet beni Hedone'nin kızı," diye gürledi alçak ses.

Ve sonra eli çılgınlığını bastırmak için yukarı kalktı, dünyayı karartan baş döndürücü bir koku getirdi.

Başım ağırlaşarak uyandım ve ellerim altımda sıkıştı. Ellerim kadifeyi kavradı, o kadar kalın, gür ve yumuşaktı ki kumaşı parmaklarımın arasında ovuşturarak inledim. Başımı çevirdim ve altımdaki yastık tatlı bir şekilde açıldı, yanağıma ipek serinliği geldi.

Nefesim kesildi, bir inilti göğsümde boğuldu. Kötü kokuyordum ve bunu biliyordum çünkü etrafımdaki hava lavanta, gül ve gardenya kokuyordu. Hayatımda gördüğüm en yumuşak yataktaydım. Gözlerimi açtım ve nefes nefese kalarak tekrar kapattım.

Çöküş.

Doğrudum, gözlerim kapandı ve üzerime örtülen kadife battaniyeyi bırakmaya çalıştım. "Yavaş hareket et," dedi nazik bir ses, bir kadına aitti. "Söz veriyorum güvendesin."

Gözlerimi zorla açtım ve ışıltılı, pırıltılı ve yemyeşil çevreyi araştırdım. Yatağın ayakucunda bir kadın oturuyordu, güzel ve solgundu, bakışları süt gibi ve donuktu. Odanın köşesinde başka bir figür kıpırdandı ve bu sefer tıslayarak geri çekildim. Arkamdaki mükemmel minder, bana *rahatlık* sunan bir yastık dağı karşısında gücüm azaldı.

Ama odanın köşesindeki adam, *canavar* tanıdıktı. Basilisk. Bana hiç dokunmamıştı ama Birsha'nın ininde birden fazla kez bulunmuştu, hatırlayabildiğim kadarıyla. Uzun boyluydu, siyah boynuzları yukarı doğru kıvrılıyordu ve bakışlarını gizleyen bir çift siyah gözlük takıyordu.

"Beni tanıdı," dedi basilisk. Kadın iç çekti. "Sana söylemiştim."

"Seni onunla yalnız bırakmayacağım," diye homurdandı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Ve sanki odadaki tehdit *benmişim* gibi kadınla konuştuğunu fark etmem bir anımı aldı.

Her köşede buketler, duvarlarda sanat eserleri, altın telkari çerçeveler, kristallerden damlayan avizeler vardı.

"Benim adım Lillian. İnsanım," diye teklif etti kadın. "Ve bu da Marius. O-" "Onun ne olduğunu biliyorum," dedim sesim titreyerek.

Lillian başını eğdi. "O sizin için bir tehlike *değil*."
Marius alçak bir hırıltıyla, "*Onun* için tehlikeli değilsen," diye uyardı.

Ve kadın, insan kadın, eğlenerek kabullenmiş bir şekilde iç çekti, dudakları kıvrıldı. Kör olduğunu, bakışlarının amaçsızca hareket edişini izlerken fark ettim. Ve adam onu *koruyordu*. Eziyet etmesi gereken o muydu? Ancak zarif ama sade bir elbise giymişti, yanaklarında renk vardı ve... ondan gelen havada bir memnuniyet belirtisi vardı. Tekrar doğruldum, yataktan aşağı doğru kaydım ve dudaklarım aralandı, tadını almaya çalıştım.

Onlar sevgiliydi. Ve bu benim bildiğimden daha tatlı bir tattı.

"Sizin için bir banyo hazırladık," dedi Lillian. "Ve yemek de olacak. Ne istersen. Şimdilik bu var."

Küçük bir tabağın üzerinde duran, altınla boyanmış ve dokunmuş narin bir fincanı kaldırdı. Fincandan bana doğru yoğun ve lezzetli bir koku süzüldü ve ağzım sulandı.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Çikolata," dedi Lillian gizemli bir gülümsemeye. "Asterion bize iyileşmek için neye ihtiyacın olduğunu söylediğinde aklıma gelen ilk şey bu oldu."

Aramızdaki boşluk uçsuz bucaksızdı, üzerine tırmanmam için yoğun ve yumuşak bir yatak vardı ama ne kadın ne de basilisk bana doğru kıpırdandı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Birsha'nın evi düştü," dedi basilisk. Onun adını duyunca bedenim kasıldı. "Güvende olmak için buradasın."

"Yeniden inşa edene kadar," dedim.

Lillian bardağı bir kenara bıraktı ve bana doğru dönerek başını salladı. "Hayır. Hayır, hiç de öyle değil. O *yenilene* kadar. Sen burada... dinlenmek, iyileşmek ve sana zarar gelmeyeceğinden emin olmak için bulunuyorsun. Birsha'dan ya da başka birinden."

"Asterion geliyor," dedi basilisk.

Sol tarafımdaki pencereye koşmak, kendimi gecenin içine atmak, kaçmak istedim. Derin yatağa gömülmek, kadifenin içinde ağlamak, kuştüyü yastıklarla kendimi boğmak istedim.

Kıpırdamadan durdum ve ağır ayak sesleri kapıya yaklaştı.

Onun kim olduğunu biliyordum. Asterion. Minotor. Annemin dünyasının bir efsanesi. Yedi Peçe'nin seyrek bir ziyaretçisi.

Kapıyı bir kez çaldı ve basilisk kapıyı açtı, içeriye adım atan figür tarafından hemen küçeleştirildi.

Şu anda insan kılığına girmemişti ama beni sokakta bulan o dolu dolu, karanlık bakışları tanıdım. Boynuzları genişti, uçları altın rengindeydi ve çenesi iri ve kare şeklindeydi. O pelüş dudakları benimkilere yapışmıştı. İnsan beyefendilerinin giysilerini giymişti, iri göğsü ince kumaşların dikişlerini geriyordu. Güçlü ve güzeldi, güçlü ve bozulmamıştı. Onu görmek bile açlığımı bir nebze olsun dindirmişti. Ağzım sulandı ve sertçe yutkundum.

Birsha beni bu adamlardan hiçbirine satmamıştı ama özellikle son aylarda Asterion'un gelip gittiğini görmüştüm. Şimdi belinden eğilmişti, geniş omuzları ben bakarken odayı kapatıyordu.

"Aldattığım için özür dilerim. Tedbirli olduğunuz için sizi suçlamıyorum leydim. Sadece Birsha'nın adamlarından biri sizi bulmadan önce sizi sokaklardan uzaklaştırmak istedim."

Lillian, "Asterion, Yedi Peçe'den kaçan kadınlara evini teklif etti," diye mırıldandı ama bakışlarımı minotordan ayıramadım.

"Sen de oradaydın," dedim, onu da dahil etmek için basiliske kısa bir bakış attım.

"Casusluk görevimin talihsiz bir parçası," dedi Asterion, doğruldu ama gözlerini yere eğdi.

Bir sessizlik oldu ve sonra basilisk Marius boğazını temizledi. "Geçici zorunluluk."

Lillian homurdandı. Esprili ve şüpheli bir sestir ama kulaklarıma nadiren gelen bir tatlılık da vardı.

Odadaki her şey, *herkes* duyularım üzerinde baş döndürücü bir sel gibiydi, o kadar zengin bir hoşluk büfesi ki, hoşgörüyü dönüştü.

"Ne istiyorsun?" Minotora sordum.

"Dinlenmen için. Yemek yemen için. İyileşmen için,"

dedi. "Hepsi bu." Bu *imkânsızdı*.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Lillian adamlara. "Çikolatayla başlayacağız."

Asterion neredeyse odadan kaçacak gibiydi, adımları hızlı ve ağırdı, ama Marius birkaç dakika boyunca inatçı nöbetçi olarak kaldı.

Lillian kuru bir gülümsemeyle, "Hâlâ orada olduğunu biliyorum," dedi.

Bana doğru hafifçe seğirdi. "Eğer ona zarar verirsen, seni yerim."

Bunun beni korkutması gerekirdi, ama bu tehdit bir son vaadinden başka bir şey değildi.

"Git, Marius," diye güldü Lillian, sesi berrak ve hoştu. İçime çekmek için gözlerimi kapattım.

Basilisk'in uzaklaşırken attığı adımların sesi bile tuhaf bir müzik gibi geliyordu. "Al şimdi, iç bunu."

Kumaş dalgalandı, fısıldadı ve yatak eğildi. Ama şefkatli sesi olan bu güzel insan kadından korkmuyordum. Kendimi onun kollarına atmak, tüm sessiz neşesini çalmak ve kendime mal etmek istiyordum. Titreyen ellerime sıcak bir porselen tutuşturdu ve ben de onu dudaklarıma götürecek kadar gözlerimi açtım.

Çikolata koyu ve ilahi, kalın ve zengindi. Aynı anda hem acı, hem tatlı, hem de tuzluydu. Ağzımda beklettim, sadece tadıyla bile içimi ısıttı ve gözlerim yaşlarla doldu. Yutkundukça ağlamaya başladım.

BÖLÜM 2

DUYULAR İÇİN ŞÖLEN

Lillian beni yıkarken bir şarkı mırıldandı, benim hırıltılı inlemelerime ve burnumu çekişlerime karşı onun tatlı melodisi yatıştırıcıydı. Üzerimdeki kiri durulamak için bir tur mükemmel derecede kaynar sıcak su harcamıştık ve şimdi küvet baloncuklarla doluydu, su ipeksi ve hoş kokuluydu. Mumlar, altın saplar üzerinde efsanevi çiçekler gibi odanın etrafında yanıyordu.

Sonunda suya yerleştim, uykum gelmeye başladı. Saçlarım yıkandı ve tarandı, cildim ovularak temizlendi. Lillian ve ben bir tencere çikolatayı bitirdik ve sonra kalın ekmek üzerine yumuşak sandviçlerden oluşan koca bir tabağı kendime ayırdım.

"Asterion senin insandan daha fazlası olduğunu söylüyor," diye mırıldandı Lillian.

Midem doluydu ve açlığım yüzyıllar sonra ilk kez bir canavarın korkunç zevki dışında bir şey tarafından bastırılmıştı.

Lillian'ı inceledim. Sağlıklı, mutlu, güvendeydi ve bir basiliskle birlikteydi.

"Birsha beni tuttu çünkü insan kadınlardan daha fazla hayatta kalabiliyordum," dedim ona gerçeği söylemek istemeyerek.

Annem bir tanrıçaydı. Hiçbir anlamı yoktu. Bu yüzden toplandım ve bana hiçbir faydası olmadı.

"Ve zevkten güç mü alıyorsunuz?" diye sordu.

Hedonizm.

"Evet," diye cevap verdim. Lüks yatak odası, muhteşem yatak, hatta bu banyo bile yoksun bırakılmış açlığım için yeni tatlardı, şok edici ve yabancıydı. Yine de *çikolata* olağanüstüydü, çok uzun zamandır bilmediğim kadar iyi bir yemekti.

Birsha'nın etrafta dolaştırdığı oyuncağı, güçlü müşterileri çekmek için parlak bir mıknatıs olmuştum ve zevkte zalimlik, doldurduğu kadar zehirliydi.

"Seni güvende tutacağız," diye mırıldandı Lillian, tarağı bir kez daha saçlarımda gezdirdi, dişleri kafa derimi hafifçe kaşıdı. Beni yatıştırmak için küçük bir tat yaladı.

"Sen o ikisine mi aitsin?" Ben sordum.

Şimdi beni de oyuncakları yaparlar mı? Bu beni besler. Ve belki bana da Lillian'a davrandıkları gibi davranırlarsa, acı çekmeyebilirdim.

Lillian güldü. "Sadece Marius. O da bana ait," diye ekledi komplocu bir fısıltıyla. "Hadi seni yatağa götürelim."

O zaman minotor bana sahip olmak istedi. Önce beni yemek ve iyi bakımla şişmanlatmak, belki biraz hayata döndürmek, beni daha iyi bir yatak arkadaşı yapmak.

Su aktı ve Lillian kurutmam için pürüzsüz ve serin kocaman bir kalın keten çarşafı kaldırdı.

kendimle. Banyoda uzun ve geniş bir ayna vardı ve ben yansımda kumaşa sarılmış soluk bir kemik parçasıydım. Sonra ipek bir elbise geldi, dokunulamayacak kadar zarif ve bozulmamıştı, ama Lillian onu başımdan geçirdi ve sonra beni giydirmesine yardım ettim, yakamın etrafındaki danteller, buruşuk göğüslerimin ve kemikli kalçalarımın üzerinde okşayan gümüş kumaş.

Lillian, elleri kaburgalarımın buluştuktan sonra, "Bence seni elbiseler ve sanatla şımartmak istemek iyi ve güzel, ama sana *yemek* yedirmeye de öncelik versek iyi olur," dedi.

Birsha beni hem aç bırakacak hem de hayatta tutacak her şeyi, korkunç ve acı ya da tamamen tatsız bulamaçla beslemişti.

"Buraya gelin," dedi ve ikimizi de banyo tezgahına doğru yönlendirdi. "Parfümler var. Kremler. Her türlü saçmalık. Keyfinize bakın. Biraz çorba getirteceğim."

Kesme kristal şişeler, çiçeklerle boyanmış kavanozlar, küçük cam pudra kutuları vardı. Mum ışığı, buhar ve parfüm içinde tek başımaydım.

Oda çökmekte olan, süslü ve gösterişliydi. Fayanslar pürüzsüz ve serindi ve tezgâhta bekleyen bir çift kürklü terlik vardı. Ve ben hâlâ açlıktan ölüyordum. Ayak parmaklarım terliklerin içine kaydı ve tüylü yumuşak kürkün çürük ve nasırlı ayaklarıma sürtünmesiyle bir iniltiyi bastırdım. Bir şişeyi burnuma götürdüm ve ambergris ve vanilya kokusuyla iç çektim. Bir kavanozda cildimi tereyağı gibi yumuşatan çiçeksi bir krem vardı.

Aynadaki yaratık tanıdığım bir yüz değildi, belirgin kemikler üzerinde solgun ve kağıt inceliğinde bir deri, kırmızı ve gölgelerle çevrili gözler. Tırnaklarım yırtık pırtık, saçlarım solgundu. Aylarca Londra sokaklarından insan atıştırmak Birsha'nın başladığı işi neredeyse bitirmişti.

Narin şişelerden birini aldım, mücevherli tıpasını çıkardım ve boğazımda bir parfüm çizgisi çizdim. Orkide, misk ve ambergris. Gözlerim acıdı.

Minotor ne yaptığını biliyordu, bilmesi gerekenden daha fazlasını biliyordu. Damağımı kabartıyor, açlıktan ölmek üzere olan duyularımı zevkin en nazik biçimleriyle besliyordu.

Anlamadığım şey, beni beslemek için neden çok daha basit ve daha az maliyetli bir yöntem kullanmadığıydı. Beni becerebilirdi. Bundan zevk alırdım; bu benim talihsiz doğamdı - beni kullanan kişi zevk alıyorsa, ben de almalıyım. Ve o güçlü bir yaratıktı, tüm gücü ve canlılığı vardı, bu yüzden muhtemelen birkaç denemede doyurulacaktım.

Peki neydi bu güzel nesneler ve lezzetli tatlılarla oynanan oyun? Açlıktan ölmek üzere olan bir kadına güzel kırıntılar sunmanın anlamı neydi?

İki gün boyunca kısa ama yoğun aralıklarla uyudum. Başka bir kadın, dudaklarını büzmüş ve hassas hareketleri olan bir sarışın, bardak bardak et suyu ve tabak tabak tereyağlı, ufalanmış kekler getirdi. Sabahları, çok yakın olmayan ama duyabileceğim kadar net bir müzikle uyandım. Ardından kuş sesleri ve *açık* pencereden gelen ılık esinti, değerli bir lükstü. Gece boyunca, alçak ve yumuşak bir ses - minotor

-Çatlak yatak odası kapısının dışından şiir okudu.

İpek ve kadifenin içinde dönerken, bedenim uyumak için yalvarırken, zihnim Birsha'nın beni eğittiği eski düzende uyanırken devam etti. Her seferinde dört saat dinlenme. Bir dakika bile fazla değil.

Asterion, ev, müzik ve yemek beni azar azar besledi. Ama acıtmadı.

Bir sonraki uyanışında banyodan çıktım ve Lillian'ı bir masada beni beklerken buldum.

Şimdiye kadar yediğimden daha zengin bir yemek. Lillian'ın başı bana doğru döndü ve terliklerim kalın halıya sürtündü.

"Aynı ortamdan sıkılmadan önce bugün seni portakal bahçesine götürmek istiyorum," dedi.

"Bunun bu kadar çabuk gerçekleşmesi pek mümkün değil," diye itiraf ettim.

Yatağın yanındaki pencere tekrar açılmıştı ve güneş ince perdelerin arasından süzülüyordu. Oda puslu ve pembeydi, dışarıdaki dünya ve tepsinin altında bekleyen kahvaltı kokuyordu.

Lillian gülümsedi. "Arazideki ormanda yürüyüşe çıkabiliriz ama eminim Marius ve Asterion refakatçi konusunda ısrar edeceklerdir. Onlara eşlik etmen senin kabulüne bağlı."

Şaşırtıcı bir teklifti. Dışarı çıkmama izin verilmeliydi. Canavarın beni koruma hakkını reddedebilirdim. Yorum yapmadım, onun yerine yerime oturdum ve tepsinin kapağını kaldırırken nefesimi tuttum. Yağ ve tuz kokuları, limon tadı, zengin balık kokuları kesilmedi ve ağzım hemen sulandı. Tabak bir sanat eseriymiş, sarmal sos damlaları, turp gülleri, ot serpintileri. Lillian konuşmaya devam ederken çatalımı titreyen bir elle kaldırdım.

"Asterion birinin seni aramaya gelmesinden endişeleniyor. Marius da ayağımın takılacağından endişeleniyor sanırım," dedi sert bir sesle.

"Birsha ile geçirdiğim zaman yüzünden deli olduğumu düşünüyor," dedim. Çatalımı bir yumurtaya bastırdım ve canlı turuncu sarısı beyaz tabağın üzerine dökülürken hayretler içinde kaldım. Çatalı dilime götürdüm ve sızlanmamı engelledim.

"Öyle misin?" Lillian sordu. Ona baktım, kaşları kalkmıştı ama yüz ifadesi her zamanki gibi sakindi.

Sevimli ve sessizdi ve garip bir parçam kendimi ona doğru kaydırmak, onun görünürdeki huzuruna bir yol bulmak ve kendim için talep etmek istiyordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Sanki rüya görüyormuşum gibi hissediyorum, ama güzel şeylerin nasıl hayal edileceğini yüz yıldan fazla bir süre önce unuttum."

Lillian'ın nefesi kesildi ve sonra yavaşça nefes verdi. "Bu gerçek. Kuyunuzu yeniden dolduracağız."

Lillian bana bir fincan çikolata doldururken yemeğimi küçük lokmalara böldüm, her birini dilimin üzerinde dinlendirdim, hareketleri ölçülü ve dikkatliydi.

"Yedi Peçe'de değildin," dedim çiğnerken onu izleyerek. Her ısırıkta kuyuya bir damla daha ekleniyordu.

"Hayır, başka bir ev tarafından kabul edildim. Kadınlara seçenek sunmaya çalışan bir ev... sanırım," dedi omuz silkerek. "Marius'la orada tanıştım. O da her zaman benim seçme özgürlüğüme yatırım yaptı."

Canavarına karşı nazik bir savunmaydı. Onun da Yedi Peçe'nin misafiri olduğunu biliyor muydu? Ona hiç dokunmadığımı biliyor muydu? İkimiz de daha fazla araştırmadık ve Lillian sessizliği arkadaşça hale getirdi.

Henüz yatak odasından çıkmamıştım ve Lillian koluma girip beni koridora çıkarmadan önce bol bir elbise giymeme yardım etti. Sol tarafımda büyük bir galeriye bakan bir balkon ve önümüzde koridor boyunca dağılmış birkaç kapı daha vardı. Alt katta, siyah saçlı genç bir kadın kollarını kendine dolamış, fayansın üzerinden geçiyordu. Yüzünü kaldırdı, son anda yukarı baktı, gözlerimiz buluştuğunda adımları duraksadı.

"Neredeyiz biz?" Yerimde durarak sordum.

Kadın bana göz kırptı, dudakları kısa bir süre aralandı ve sonra aceleyle ilerledi. Adını bilmiyordum ama yüzünü tanıyordum.

"Grace House," dedi Lillian. "Asterion'a ait ama Yedi Peçe düştüğünde oradan kaçan kadınlara verdi. İyileşmeleri, dinlenmeleri için. Gelecekte hepinizin güvende olacağını bilene kadar sadece bir yuva."

Doğruyu mu söylüyordu, yoksa bu sadece Birşa dönene kadar bizi tutacak yaldızlı bir kafes miydi? Büyük salondaki devasa kapılara baktım, dünyanın ışığı yüksek pencerelerin dışından çağırıyordu. Kaçabilirdim. Sokaklara dönebilir, Londra'dan tamamen kaçabilirdim. Mücevherli bir parfüm şişesi çalar ve kendimi huzur içinde açlıktan ölebileceğim çorak, uzak bir yere geçiş yaparken bulabilirdim.

Ama Birsha benim çikolata ve zengin soslarla beslenmemi istemezdi; başımı kuş tüyü yastıklara yaslayıp uyanmamaya dayanamayacağım ana kadar uyumama izin vermezdi. Kolunu benimkine öylesine gevşekçe dolayan sabırlı kör bir kadın tarafından korunmama kesinlikle izin vermezdi ki bu perişan halimle bile onu itip kaçabilirdim.

Lillian aklımdan geçenleri biliyor gibiydi, ya da ben kararımı verirken hafifçe öne doğru kaymamı anlamıştı, çünkü yine tek kelime etmeden birlikte yürüdük. Grace House büyük ve açık bir yerdi, ama bana ayarlanan yatak odasından daha az ısıtılı ve gösterişliydi. Koyu mermer sütunları ve sade çizgileriyle sahibinin erkeksi gücüne sahipti. Lillian, iyi stoklanmış bir kütüphane, bir salon, bir müzik odası ve güneş ışığının camdan içeri girdiği ve keskin, taze portakal kokusunun diğer tüm duyuları kestiği evin güney kenarına doğru yavaş bir yol açtı.

Eşikten geçerken Lillian kolumu bıraktı ve ben de içeride büyüyen, dalları ağırlaşmış ağaçlara bakakaldım.

"Bana portakal getirir misin?" Lillian bana seslendi ve adımlarını sayarak odanın ortasındaki, minderli koltukların bizi beklediği küçük masaya doğru ilerledi.

Ağaçların gölgesinde özenle korunmuş süslü saksılarda orkideler çiçek açıyordu. Yağlı yeşil yapraklar, mavi ve beyaz karo döşeli zeminlerin üzerine dökülen cömert güneş ışığını yiyor, küçük üçgenler halinde kesiliyor ve değişen desenler oluşturmak için bükülüyordu. Bir an için gözlerimi kapattım, güzellik lokmasının kanıma işlemesine izin verdim ve sonra en yakın dala gidip kendime küçük bir portakal yükü yardım ettim.

Lillian'ın yüzü yukarı dönüktü, ışığın ısıttığı bir kap gibiydi ve masada ona katılıp küçük avucuna bir portakal bastırduğымda gözleri kapalı gülümsedi.

Başparmağı portakalın etini kesti ve spiral şeklinde soymaya başladı. Ben uyurken biri tırnaklarımı temizlemişti ve ben de onun hareketlerini taklit ettim. Havadaki keskin narenciye püskürmesini, kokunun esintisini, başparmağımın derisine değen kadifemsi çekirdeği içime çektim.

Birdenbire anladım. Sadece bana acı veren ve bir başkasını heyecanlandıran şeylerle hayatta kalmak için yaratılmıştım.

Yatak ve giysiler, parfüm ve banyo ve şimdi beslendiğim yiyecekler benim dışımda kimsenin zevki için değildi. Portakalı yüzüme doğru kaldırdım ve derin bir nefes çektim, çılgığı göğsüme gömmek için savaşıırken onu avucumun içinde sıktım.

BÖLÜM 3

NE KADAR SÜRECEK?

Bir hafta geçti. Kilo aldım ve fiziksel açlığımı yatak odamdaki küçük masalara kurulan ziyafetlerle gidermenin, beni hala rahatsız eden ruhumun derinliklerindeki kemirmeyi biraz olsun hafiflettiğini fark ettim.

Lillian geldi ve gitti-Marius'un şehirde kaldıkları bir evi vardı. Ona eşlik etmesine ya da beni korumasına ihtiyacım olmadığını söylemeyi düşündüm, amacı her neyse, ama gerçek şu ki ondan hoşlanmıştım. Yalnız olmamak hoşuma gidiyordu.

Ve onu bana yemek bırakan, kıyafet getiren ve güzel mavi gözlerinin ucuyla bana spekülâtif bir şekilde bakan diğer, daha soğuk kadına tercih ettim.

Yine de yalnız kaldığım, yatak odasının kapısının kilitli olmadığı, pencerenin açık olduğu, sanki hâlâ özgürmüşüm gibi inanılmaz saatler oldu. Manzaralar, kahramanlık figürleri ve hayvanların kucaklarında ya da kadife koltuklarda baygınlık geçiren kadınlarla dolu bir galeride dolaştım. Portakal bahçesinde çay içtim ve hamur işleri atıştırdım. Kütüphanenin kapısının önünde durdum ve hayatta kalan kadınların sessiz konuşmalarını dinledim, bazen açık penceremden ağlamalarını duydum, durup bana baktılar ve sonra başlarını eğip uzaklaştılar.

Grace House'u mutfaklardan tavan aralarına kadar oda oda öğrendim, casusluk ve gözetleme yaptım, hiçbir zaman bir kapıyı açmam engellenmedi.

Ve sonra bir gün, Lillian gittikten sonra, ertesi gün arazide dolaşma teklifiyle -Marius da dahil-onun sesini duydum.

Minotor.

"Kıtada bir yerlerde saklanıyor, oradaki evlerini güçlendiriyor. Pençelerini İngiltere'den çıkarması, başka yerlerdeki kontrolünü sıkılaştırmasını sağladı."

Birsha.

"Burada olmadığı sürece nerede olduğu ya da ne yaptığı pek umurumda değil," diye cevap verdi sarışın bir kadın. "Bulman gereken daha çok kadın var, Asterion."

Asterion sakince, "Conall ve Byron şu anda arama yapıyorlar," diye cevap verdi.

Bu odaya daha önce de girmiştim, minotorun ofisine. Bulduklaım güven vericiydi - Birsha'nın nerede olduğunu tartışan mektuplar, ona karşı bir müttefik ağı oluşturma çabaları, basit faturalar ve iş yazışmaları birbirine karışmıştı. Lillian haklıydı, burada korunuyordum.

"Byron'ın bizi koruması gerekiyordu. Senin de araştırma yapıyor olman gerekiyor," diye cevap verdi kadın. "Gecenin her saatinde koridorda şiir okumak değil."

"Isabel-"

"Bu ev *onlar* için."

"Bu ev benim mülküm." Sözlerinde alçak sesle bir kıkırdama vardı.

Kendimi duvara yasladım, çatlak kapıdan içeri baktım ama sadece meraklı nesnelerle dolu rafları gördüm, sonsuz bir yaşamın hazinelerinden oluşan bir koleksiyon.

"Bunu biliyorum," diye cevap verdi Isabel, nefes alıp sesini yumuşatarak. "Ama Grace House'u bu kadınlara açtığınızda, sizin türünüz tarafından rahatsız edilmeyeceklerini söylemişsiniz."

Bir sandalye çabayla gıcırdadı ve minotor iç çekti. "Yaptım, haklısın. Ama iyileşmesi için farklı bir bakıma ihtiyacı var. *O* farklı biri."

"Öyle demiştin." Yine ekşi.

"Bu tonda konuşma. Söz konusu o olduğunda olmaz. O da en az diğerleri kadar hayatta kaldı," dedi Asterion, sesi gök gürültüsünü andıran bir gümbürtüye dönüşerek.

Benden bahsediyorlardı.

"Aksini söylemiyorum ve ben..." Bir kumaş hışırtısı, volta atan ayak sesleri duyuldu. "Bu bakımı alması gerektiğini savunmuyorum, ama *burada* olmak, diğerlerinin huzurunu bozmak zorunda mı?"

Asterion kabaca homurdandı. "Okumam o kadar mı kötü?"

"Buradasın ve bunu biliyorlar," diye tersledi Isabel. "Yatak odalarının dışında duruyorsun ve seni duyabiliyorlar. Ayak seslerini duyuyorlar. Gölgeni görebiliyorlar. Onlara söz verdiğin şey bu değil. Byron, en azından-"

"Evet, Byron kapıların dışında kalıyor ve ona bir tazı gibi davranmanıza izin veriyor," diye cevap verdi Asterion, kendi sesi de onunkine uyacak şekilde yükselmişti. "Kılık değiştiriyorum-"

"Fark etmez, *biliyorlar*," diye haykırdı Isabel. "Söz konusu sen olduğunda bu çok açık. Sen..."

Sessizlik

çınladı. "Ben

neyim?"

"Çirkin."

Parmaklarım duvara gömüldü, gözlerim kocaman açıldı. Şok vücudumdaki tüm dürtüleri ele geçirirken nefes almadım. Bu kadın için korkuyordum ve aynı zamanda tüm dikkatsiz cesaretiyle onun yerinde *olmak istiyordum* ve kapıyı sonuna kadar açıp ona ne kadar saçma olduğunu söylemek istiyordum. Minotor çok güzeldi. Belki canavarca da ama o zalim, keskin sesin ima ettiği şekilde değil.

"Snoop." Sözcük kulağıma usulca çarptı.

Keskin bir çığlık attım, olduğum yerde dönerken kalbim bir şokla yeniden atmaya başladı. Parlak bakır rengi saçlarla çevrili vahşi beyaz bir sırtış bana doğru parlıyordu. Elimi kalbimin üzerine kapattım ve arkamda, ofisten gelen ayak sesleri yaklaştı. Önümdeki adam, beni açık kapıdan dinlerken yakalayan adam, portakal bahçesindeki yaprakların arasından süzülen güneş ışığının gölgesindeki gözleri ve mum ışığında parlayan uzun kıvil saçlarıyla hınzırca şehvetliydi. Bir yanağında yakışıklı yüzünü kesen iki pembe yara izi, diğer kaşında daha küçük üçüncü bir yara izi ile bana sırtımayı bırakmadı.

"Conall," dedi Asterion, düz ve sert bir sesle. "Sen-"

"İçeri gel, biliyorum. Ama görüyorsun, ben iflah olmaz biriyim, yani bu benim suçum değil," diye cevap verdi Conall.

Mizah ve neşeyle dolup taşıyordu. Göz kırpması ya kahkaha ya da zevk çığlıkları vaat ediyordu. Saçlarının parlaklığı dokunulduğunda yumuşaklık vaat ediyordu. Bu adam dilimin üzerinde leziz bir tat bırakıyordu; dilimin gücüyle durdukça artan bir sıcaklık.

"Buraya gel," diye gürledi Asterion ve benden ya da casusluğumdan hiç bahsetmedi. Belki de başından beri orada durduğumu biliyordu.

Conall kapıyı açık tuttu, kara kaşları altında zıplıyordu. Karanlık, kapalı odanın içine baktım, sonra arkasındaki koridora döndüm. Onun yakınlığı ağzımı sulandırdı. Pipo kokusu

Sanki bir genelevde saatlerini geçirmiş gibi duman ve et onu sarmıştı. Önüne geçtim ve ensemdeki tüyler anlayarak diken diken oldu. O bir yırtıcıydı.

Ben aldırmadım.

"Ne kadarını duydun?" Isabel kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesini dik tutarak bana sordu. Olağanüstü güzel olduğunu düşündüm ve onu nasıl etkilediğini görmek için Asterion'a baktım. Ama o bana bakıyordu.

Ve yine o insan kılığına girmişti, sert, yakışıklı ve iriydi, koyu bukleleri ve büyük, sıvı gözleri vardı, tıpkı bütün hafta boyunca içtiğim çikolata bardakları gibi. Karşılıklı hoşnutsuzluklarının oldukça somut olduğu ve dişlerimi kenetlediği gerçeği olmasa, sevimli bir çifttiler.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Benim hakkımda çok şey." Isabel'in dudakları düzleşti, ben de devam ettim.

"Burada olmamı umursamıyorsun ama Asterion'un burada olmasının sebebinin ben olmamdan hoşlanmıyorsun. Ve belki Marius'un da?" Tahmin ettim.

"İyi yaşlı Isabel. Gözlerimizin içine bakmak zorunda kalmadığı sürece canavarların cömertliğini kabul etmekten mutluluk duyar," dedi Conall usulca, etrafımda dönerek ve Asterion'un masasının önündeki büyük deri sandalyelerden birine oturarak.

Isabel'in yüzü kızardı ve yanımdan geçip kapıya doğru yürümeden önce Conall'a ters bir bakış fırlattı. "Ne söz verdiğini unutma," dedi ayrılırken.

Asterion içini çekti ve masasına dönerken adımları ağırdı. Conall,

"O çürümüş," diye mırıldandı.

"Bizim için. Ama ona ihtiyacı olan kadınlar için değil," dedi Asterion. "Önemli olan da bu."

Isabel'in bana şimdiye kadar soğuk davranmasını düşündüm ama ya canavarları eve getirmeme içerlemişti ya da insan olmadığımı içerlemişti. Her iki durumda da bu konudan bahsetmeye değmezdi ve Conall da bunu yapmam için bana zaman tanımadı.

Conall, Asterion'un kılığına dikkatsizce çıplak bir el sallayarak, "Senin bu şekilde görünmene nasıl itiraz edebilir anlamıyorum," diye devam etti. Bana bir sırıtış fırlattı. "Güzel değil mi?"

"Her iki görünüşüne de itirazım yok," dedim.

Asterion sandalyesine ağır ağır oturdu ve Conall'ın gözleri hafifçe gerildi. "Öyle değil mi? Bu çok hoş." Tekrar Asterion'a döndü. "Güzel değil mi Ast? Sonuçta, güzel yemekler ve kadınların ihtiyacı gibi görünen tüm küçük süsler ve elbiseler için ödeme yapmaktan başka bu kadar sakıncalı olan ne yapıyorsun?"

Asterion ellerini kaldırmış, beyaz eldivenler içinde bana bakıyordu. "Sakıncası yoksa...?"

Eldivenler onun kılık değiştirmesine yaradı. Başımı salladım ve eldivenler çıkarıldı. İçini çekti, yumruklarını sıktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, omuzları eskisinden daha genişti, boynuzları cilalanmış ve lamba ışığında parlıyordu.

"Şiir okuyorum," dedi Asterion, oturduğu yerde rahatlayarak.

Conall bir kahkaha attı. "Neyse, boş ver o zaman, şiir zevkin en iyi ihtimalle hüzünlü."

Kendimi yavaşça yaklaşıırken buldum. Muhtemelen Conall'dı, onun canlılığı almaya korktuğum şeyi arzulamama neden oluyordu. Ya da Asterion'un iri çenesinin etrafındaki büyük elini düzeltirken beni izleyen kadifemsi bakışlarıydı.

"Sen benim için şiir oku," dedim.

Asterion başını eğdi. "İstediğin her şeyi isteyebilirsin, alacağından emin olabilirsin. Ama bunun biraz değerli olabileceğini düşündüm."

Conall oturduğu yerde sessizleşerek bizi izledi, hâlâ tehlikeli bir şekilde tetikteydi.

"Ne olduğumu nereden biliyordun?" Asterion'a sordum, şimdi masasının kenarındaydı ve iki bakışın arasında sıkışmıştı.

"Annen bir zamanlar bana karşı nazikti," dedi Asterion. "Görüyorum... Sende onun dokunuşunu görüyorum. Seni o evde görür görmez tanıdım. Kendi kendime seni özgür bırakmanın bir yolunu bulacağıma yemin ettim."

"Özgür müyüm?" diye sordum.

"Evet," dedi Asterion, kaşları çatılmış ve çenesi kaymıştı. Kulakları yumuşak görünüyordu. Boğa gibi yüz hatları insan annesinin kanıyla yumuşamıştı, gözleri daha keskin ve farkındaydı, yüzü daha az uzundu ama evet, sanırım canavar gibiydi. İnsan kılığındayken bile devasa ve güçlüydü. Yine de Isabel'in itirazını anlamamıştım.

"Çünkü beni buraya getirmek için bana ilaç verdin," diye belirttim.

Arkamda Conall kıkırdadı. Asterion'un başı eğildi, keskin uçlu boynuzları bana doğru eğildi. "Yaptım. Sen..."

"Ölüyorum," dedim, başımı salladım, bakışları tekrar benimkilere yöneldiğinde garip bir şekilde rahatlardım.

Asterion yumuşak bir sesle, "Doğrusu, gitmeni... istemezdim," dedi ve kelimeler kadife bir yatak gibi etrafımı sardı. "Birsha'nın evlerinde senin türünden birine ihtiyacı var. Sen onun ulaşamayacağı bir yerde olduğun ve diğerleri güvende olduğu sürece burayı yeniden inşa edemeyecek. Ama sen özgürsün."

"Ona dönmek için bile mi?" Ben sordum.

Conall sırtımdan hırladı ve omurgam diken diken oldu. Asterion'un gözleri, karanlığın etrafında ince bir beyaz halka oluşana kadar genişledi. "İstiyor musun-?"

Önce cevabı duymak istediğim için onu durdurdum. "Lütfen bana gerçeği söyle."

Birsha'ya dönmek istemiyordum ama kurtarıma şartlarımı bilmek istiyordum. Düşmandan saklanacak bir araç mıydım? Yoksa *özgür müydüm*?

"Asterion," diye uyardı Conall.

"Eğer Birsha'ya dönmek istiyorsan... buna engel olmayacağım," dedi Asterion, geniş ağzının kenarları aşağı doğru dönerek.

Nefesim kesildi, sendeleyerek geri döndüm, ikinci sandalyeyi buldum ve içine düştüm. Conall beni inceleyerek, "Geri dönmek istemiyorsun," dedi.

"*Asla*," diye bastırdım.

Her iki adam da iç çekti; Asterion devasa tahtına gömüldü, Conall ise tahtından kalktı. Ona baktım ve ceketinin kuyruklarının arkasından çıkan tüylü kırmızı kuyruğu görünce göz kırptım. Diğer benliğinin özelliklerini koruyan bir kurt adam hiç görmemiştim ama Birsha'nın karanlık salonlarında mırıldanılan bir laneti duymuştum.

Kızıl Kurt.

Canavarları insanların keşfinden koruyan yasaların dışında kendilerini yönetmeye çalışan bazı klanların baş belasıydı.

Conall bir elinde iki, diğerinde bir bardakla döndü. Birini Asterion'a, diğerini de Ben.

"Şiir mi? Yardımı oluyor mu?" diye sordu, koltuğuna geri kayarak uzun bacaklarını uzattı, ucu Kuyruğu sandalyenin koluna dolanmıştı.

Tek bir tuz tanesinin teklif edilmesi gibi bir şey diye düşündüm.

Ama bu evdeki mutlak özgür iradem konusunda bana güvence verilmişti ve Isabel'in aksine, bu kutsamaya bir hakaretle karşılık vermeyecektim.

"Biraz," dedim.

Conall gülümsedi. "O zaman izin ver de kendi elimi

deneyeyim." "Conall," diye inledi Asterion.
Kızıl Kurt sandalyede doğruldu ve boğazını temizledi.
"Gelin beni kurtarın, hanımefendi, gelin bana söyleyin,
hanımefendi,

"Hanımım, gel bana doğruyu söyle,
'Ne kadar uzun bir süre, bir kadın usulüne
uygun bir şekilde sair olacak?
Carlin ahlaksız kuyruğunu açtı,
Ahlaksız kuyruğu hazır -
Annadale'de bir şarkı öğrendim,
Nine inch bir bayanı memnun
eder. -"

Bana Birsha'dan önceki zamanları hatırlatan eski, zengin bir aksanla müstehcen bir mizahtı.
Conall sırtıyor ve keskin köpek dişlerini gösteriyordu ve Asterion'un gözleri yuvarlanırken
iniltisini örtmek için bir elini kaldırdı.

Yüzüm gerildi, karnımdaki bir sıcaklık kıvrımı sonsuz açlığı kesti ve dudaklarımdan garip bir
ses çıktı - kahkaha, içimde uzun zaman önce buruşup gittiğini düşündüğüm bir yerden
fokurduyordu.

Conall bana göz kırparak, "Şşşt, iki dize daha var," dedi.

BÖLÜM 4

HIZ DEĞİŞİKLİĞİ

Illian, Asterion'un malikanesinin etrafında bir yolculuk yapma sözünü tuttu. Minotorun özgürlüğümü teklif ettiğini kanıtlarcasına, bana bir at verildi.

"Güvercin bana çok iyi bakıyor," dedi Lillian, koltuğunda öne doğru eğilip kendi atının boynunu okşayarak. Arkamızda saygılı bir mesafede, Marius koyu renkli bir aygırın üzerinde bizi takip ediyordu.

Şimdi kaçabilirdim. Marius beni takip edebilirdi ama insan sevgilisine olan bağlılığı çok açıktı ve ilk görüldüğü kadar ıssız olmasa bile onu ormanda yalnız bırakacağını sanmıyordum. Ağaçların gölgesinde bir yerlerde bizi izleyen ya da koruyan başka bir adam daha vardı. Yazın son demlerini yaşıyorduk, güneş erken batıyor ama nemli sıcaklık devam ediyor ve sık sık fırtınalar getiriyordu.

Bugün bile gökyüzü yolda yağmur tehdidinde bulunuyordu. Bindiğim kısırak Lillian'ın Güvercini kadar istikrarlı değildi, bizim sakın tempomuzdan ve dizginleri çekmemizden sıkılmıştı ama sağlamdı ve bembeyazdı ve avucuma koyduğum elmayı hayranlık duyduğum bir açgözlülükle kapmıştı.

"Atlar iyi bir karakter yargıcıdır," dedim. Guinevere, o gün için kendi bineğim, hiç de ve ben onu suçlamıyordum. "Onlardan korkmuyorsun, değil mi?" Lillian sordu.

Omzumun üzerinden ona baktım ve yüzünün asık, gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Arkasında Marius bir gölge gibi bizi takip ediyordu.

"Atlar mı?"

Hafifçe gülümsedi. "Üzgünüm, hayır, düşüncelerim dağıldı. Canavarlar. Diğer kadınlar gibi senin de öyle olacağını düşünmüştük."

"Hayır. Ben hiçbir zaman... bir canavardan sadece doğası gereği korkmadım. Sadece Birsha'ya geri götürülebileceğimden korktum," dedim. Lillian mırıldandı ve Marius onu dinliyor olmalıydı çünkü atını daha da yaklaştırarak ona yetiştirdi.

"Onun tarafından ne kadar süre kapana kısıldın?" diye sordu.

Aşıklara sırtımı döndüm, onun yerine ormanın manzarasını seyre daldım. Önümüzde bir yerlerde su parıltıları vardı. "Ne zamandır burada, İngiltere'de bir evi var?"

"İki yüzyıldan fazla," diye yanıtladı

Marius. "O kadar uzun," diye cevap verdim.

Lillian'ın nefesi kesildi ve ben dudaklarımı yaladım, tutulduğum mahzenin üzerine inşa edilen evin, kafesimin seslerini hatırlamamaya çalıştım ve başaramadım. Hafızamı zorlayarak şimdiki zamana geri döndüm. Rüzgâr şiddetini artırıyor ve yakında eve dönmemiz ya da fırtınaya yakalanmamız gerekecekti.

"Kısa bir süre için karabasan olan bir sevgilim vardı," dedim, o zamanlar genç olmama rağmen ve

birlikte geçirdikleri on yılları bir ömür olarak değerlendirdi. "Birbirimizin açıklıklarına uyuyorduk ama kalplerine değil. Ondan sonra fahişeliğe geri döndüm. Ve sonra bir iblise aşık olduğumda tekrar ayrıldım, ancak bu daha da kısa süren bir ilişkiydi."

"Nasıl... ne kadar-" diye başladı Lillian, sesi havadaydı.

"Kral Arthur efsanesini biliyor musun?" diye sordum. Arkamdan Marius alay etti.

"Onu *tanıyor muydun?*" Lillian ciyak ciyak bağırdı.

"*O kadar* yaşlı değilim," diye cevap verdim, alay ederek.

"Öyle biri yoktu," diye karşı çıktı Marius. "Hikâyelerde anlatıldığı gibi değil. Krallar ve savaşçılar gibi pek çok insana dayanıyordu."

Küçük bir gölet olan suya ulaştık ve Guinevere'in su içmesine izin verdim.

"Bin yıldan daha az yaşlıyım ama yarısından fazlayım," dedim omuz silkerek. "Arthur'un adını Aneirin Kitabı'na yazan şairi tanıyordum, gerçi efsaneyi bir fae'den duyduğuna yemin etmişti."

"Birsha seni nasıl buldu?" Marius gözlüklerinin arkasından kaşlarını çatarak sordu.

Guinevere pufladı ve sıçrayarak sudan uzaklaştı. Dalgalandıran yüzeyde bulutlar daha koyu şekillere büründü.

"Bir genelevde çalışıyordum. Ünümden çok hoşlandım, tembelleştim ve dikkatsizleştim, çok uzun süre kaldım. Çok popülerdim. Kral Charles bile dedikoduları duyduktan sonra beni yatağına çağırdı." Altımda zevkten kıvranan, yıpranmış, gergin adamın anısıyla dudaklarımın kıvrıldığını fark ettim. "Bana Volupta derlerdi, annemin Romalılar için aldığı ve buraya getirdiği isim. Onun bir heykeli için poz bile vermişim. Birsha'nın annemin kızlarından biri olabileceğimi düşündüğü ilk fahişe olmadığımı eminim ama kendimi onun gibi bir adamdan saklamayı bilmiyordum. Beni tuttu, bana yem teklif etti ve ben de kendimi bir aptal gibi ele verdim."

Birsha'nın neşemi benden almak için tasarladığı çıplak, soğuk yerde uyandım ve uzun yıllar boyunca - utanç verici, yığılmış bir sayı - ya onun gözüne girmenin ya da onun pençesinden kurtulmanın yolunu bulacağımı hayal ettim. Ama bulamadım. Ta ki aylar önce o gece karanlık kökler taş duvarları yırtana, kapıyı eski menteşelerinden sökene ve ben gecenin içine doğru çılgılık çılgılığa kaçana kadar.

Koş, koş, koş.

"O zaman annenin bir tanrıça olduğu doğru mu?" Lillian sordu.

"Sanırım öyle," dedim. "Beni doğurduğunda bir oyuncuymuş, Londra'da seyahat ediyormuş. Beni fahişelerle bıraktı ve gündüzleri onlar beni büyüttü, geceleri ise ben... annemin hayalini kurdum."

Saçlarımı tarayan altın parmakları ve bana aşklar ve gururlar üzerine tartışan tanrıların, yukarıdaki ve aşağıdaki dünyanın yasalarına meydan okuyan adamların, canavarların ve onları yaratan birçok efsanenin hikayelerini anlatan sesi.

"Hâlâ bu dünyada dolaşp dolaşmadığını biliyor musun?" Marius sordu.

"Onunla uyanırken hiç karşılaşmadım. Ve o benim uykuma girmeyeli yüzyıllar oldu." Kalçalarımı Guinevere'in karnının etrafına sıkıştırdım - bir at için aptalca bir isimdi, aşıklar ve krallar tarafından güreştirilen bir kadın. Yumuşak bir rahatlama çılgılığı attı ve toynakları istekli bir güçle yere vurarak bizi ormanın içinden, kütüklerin üzerinden ve araziye süslü bir şekilde saran tasarlanmış patikadan daha keskin bir yoldan geçirdi.

Küflü battaniyelerin üzerinde yatarken ve acı yulaf lapası yerken saçlarımı okşayan altın parmaklar yoktu. İpek astarlı odalarda iyileşirken kulağıma fısıldanan ve bana merhamet edebileceği umuduyla yüzümü gülümsemeye zorlayan nazik hikayeler yok.

Annem beni o kafeste bıraktı. Kimse gelmedi. Hiçbir cesur adam Birsha'nın kanunlarına karşı

gelmedi. Hiçbir tanrı beni kurtarmak için yere yıldırım düşürmedi.

Guinevere ormana doğru kaçtı ama birlikte aradığımız özgürlük bu değildi. Sesi

Tepemde gürleyen gök gürültüsü onun toynak seslerine, benim çarpan kalbime karışıyordu. Grace House'un ısıltısı, geniş girişinde ve kapıya çıkan büyük merdivenin dibinde yanan lambalar bir işarettti.

Barınak istedim.

Ben hızla yaklaşırken kapıya bir araba yaklaştı ve Guinevere'in dizginlerini sertçe çektim, ani bir duruş için şaha kalktığımızda çimler yerini sıçrayan çakıl taşlarına bıraktı.

Arabanın atları Guinevere'den uzaklaştı, arabacı onlara seslendi. Ve arabanın gövdesinden, karşımdaki kapıyı açarak, Asterion'un insan kılığındaki dev figürü geldi. Olduğu yerde durduğunda eyerimden aşağı atladım, yüzündeki gerçeği saklayan yakışıklı insan ifadesini kırıştıran bir kaş çatıldı.

"Her şey yolunda mı?"

Ben ona doğru yürürken Asterion geriye yaslandı, sanki benden korkmuş olabilirdi, sanki onu alt edebilecek gücüm varmış gibi.

Eldivenlerini kaptım, parmaklarımdan kopardım ve yere düşürdüm. Kılığı çözülüp yakışıklı adamın yerine güzel bir canavar geçerken ona baktım. Boyu benden bir baş daha uzundu ama uzanıp geniş çenesini ellerimle kavradığımda eğildi ve emirlerime boyun eğdi.

Hiçbir erkek, hiçbir tanrı, hiçbir anne beni kurtarmaya gelmemişti. Bu canavar geldi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Kalın kıvılcı kirpikler şaşkınlıkla kırıştı ve ben eğilip küçük ağzımı onun geniş alt dudağına bastırırken Asterion'un koyu renk gözleri şaşı oldu. Soğuk ve ıslak bir yağmur damlası enseme çarptı ve ardından devasa kollar sırtımı sardı, zar zor tutuyordu.

Barınma.

Geri çekildim ve tekrar ona baktım, kollarının sıkılaşmasını, ağzının bastırmasını ve talep etmesini bekledim. Bunun yerine, ağır kirpikler çarptı.

"Bana adını söyle," diye mırıldandı Asterion.

Sormamış mıydım? Lillian'a sormamış mıydı? Ama isimler önemliydi ve bu minotor benimkinin özgürce verilmesini isteyecekti.

"Evanthia," dedim.

Daha fazla yağmur yağdı, şimdi daha hızlı ve daha keskin, saçlarımı kesiyordu.

Asterion'un dudakları kıvrıldı ve başını sallayarak adımı fısıldadı. "*Théa*, tanrıça. Şimdi içeri gel. Bu fırtına acımasız görünüyor."

Minotor bana yaklaşmadı. Koluma girip beni bir yatağa ya da yere götürmedi. *Gerçekten* iyileşmek için ihtiyacım olduğunu ikimizin de bilmesi gereken şeyi bile teklif etmedi. Sütimde küçük bir masada karşılıklı oturduk, Marius ve Lillian iki yanımdaydı ve *akşam yemeğimizi* yedik.

Kelimeleri dilime dolamaya çalıştım. Hayatımda pek çok kez, pek çok farklı şekilde fahişe, fahişe, baştan çıkarıcı ve aşık olmuştum ama şimdi ne yapacağımı şaşırmıştım. Birsha'nın kafesinde geçirdiğim süre boyunca tutkuyu nasıl davet edeceğimi unutmuş, kırılacak bir alet ya da oyuncak olmaya çok mu alışmıştım?

Masa odama sığacak kadar küçüktü ve Asterion daha da küçük görünmesini sağladı.

Çerçeve tabağına doğru eğildi. Kızarmış ördeğin küçük lokmalarını yeşil bir sosun içinde sürükledi ve ince gümüş bir çatalın üzerinde ağzına götürdü. Neredeyse komikti. Isabel'in deyimiyle bir canavarın vücuduna sahipti, ama ufak tefek bir sosyete kızının tavırlarına sahipti.

"Bu yemekleri burada kalan genç kadınlar mı pişiriyor?" diye sordum.

Asterion başını yavaşça salladı, boynuzlarındaki altın rengi mum ışığında parlıyordu. "Ev cinlerine göz alıcı önlükler verdim. Isabel'e söyleme." Aşağı bakarken kirpikleri yüksek yanaklarını örtüyordu.

"Kendi evinde ona çok fazla güç veriyorsun," dedi Marius, ince çenesi yukarı kalkmıştı.

"Birçok evim var," diye mırıldandı Asterion, yemeye devam ederek. "Ve Isabel kadınlarla ilgilenme konusunda çok ciddi. Önemli olan tek şey bu."

Sanki adının anılması onu çağırabilirmiş gibi, keskin ve çınlayan bir ses alt kattan seslendi. "Hayır, burada olmamalısın!"

Asterion içini çekti ve çatalını hiç ses çıkarmadan yere bıraktı. Etrafındaki her nesneye ve insana karşı o kadar nazikti ki, Birsha'yı Yedi Peçe'ye girmesine izin vermesi için nasıl ikna edebildiğini merak ettim.

Asterion, "Conall'la ilgilenirken bana müsaade edin," dedi.

Kızıl Kurt'tan bahsedilince daha dik oturdum. Lillian'dan onun hakkında biraz bilgi edinmiştim. Tek bir sürüden ziyade *tüm kurtadamların* kralı olarak kabul ediliyordu ve canavarların cinsel iştahlarını insan etiyle doyuran evlerden hiçbirine ait değildi. Birsha'nın diğer kurtadamlar üzerindeki etkisinden nefret ediyordu ve bu da onu Asterion'a yardım etmeye itmişti. Ayrıca Marius'un onu yorucu ve kötü huylu bulduğunu da söylemişti.

Onunla çok az zaman geçirmiştik ama bir alev fitili gibiydi, çekici ve canlıydı. Gülümsemesi bela vaat ediyordu ve bakışları kalp atışlarımı çağırıyor, damarlarımdaki kanı hızlandırmak için onu ikna ediyordu.

Asterion kapıya doğru ilerlerken Marius, "Fazla hoşgörülü," dedi. "Belki," dedi Lillian, dudakları kıvrılmıştı. "Ya da belki sen bir züppesin."

Basilisk usulca güldü, sesinde bir tıslama vardı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve diğer kadına bakarken bir an için beni unuttu. "Kendimi savunmam gerekirse, en iyi arkadaşlığı kendi evimde yaparım." Lillian mırıldanarak yemeğinden bir ısırık aldı ve yemin ederim yılanın yanaklarının kızardığını gördüm. "*Bizim* evimiz."

Isabel koridordan, "Yeter artık," diye bağırdı.

Conall, "Elimde önemli bir bilgi var," diye alay etti. "Ne yapmam gerekiyor? Güvercin mi göndereyim?" "Evin dışında kalman gerekiyor."

"Onun evi."

"Evet. Benim evim, *onun* yönetimi altında, Conall. Bunu biliyorsun."

Marius beni izlerken sandalyemden kalktım ve açık kapıdan dışarı bakıp üçlüyü izleyebilmek için kenara çekildim.

Conall ve Asterion Isabel'in üzerinde kolayca yükseliyorlardı ama Isabel onlara bakarken omurgası dik ve çenesi yukarıdaydı. Benden hoşlanmadığını, evdeki varlığımdan ve Asterion ile Marius'u içeri sokmamdan hoşlanmadığını biliyordum ama bu güçlü varlıklara karşı gösterdiği cesarete hayranlık duyuyordum.

"Birsha'nın adamları bu evi arıyor. Artık onun elimizde olduğundan şüpheleniyorlar. Korumalar devrede ama er ya da geç bir açık bulacaklarını biliyorsun," dedi Conall Asterion'a. Ses tonunda ya da sert yüz ifadesinde artık vahşi bir oyun yoktu.

Asterion içini çekti ve Isabel'in elleri kenetlendi. "Sana söylemiştim," diye tısladı.

"İçeri giremeyecekler," dedi Asterion

yavaşça. "Ast-"

"Yapacaklar ve yaptıklarında, tam olarak nerede olacağını biliyorum - *onu* koruyor olacaksın.

Diğerlerini değil.

Ve eminim Birsha'nın adamları da aynı şeyi biliyordur," dedi Isabel.

"Eğer tanrısallığı kaybedersek-" diye başladı Asterion ve bu kelime ve ağır anlamı sırtından aşağı bir ürperti gönderdi. Biri bana böyle seslenmeyeli *uzun zaman* olmuştu.

"Senin gelip gitmen yeterince kötü. *O da* öyle," dedi Isabel odamı işaret ederek. Kısa bir süre içeri bakıp gözüme takıldı ve bana göz kırparken yüzündeki kin gizlendi. "Şimdi de *köpeğini* evden uzak tutamıyorsun," diye ekledi ve bakışlarını Conall'a çevirdi.

Gözlerim irileşti ve Conall dişlerini göstererek cevap olarak

hırladı. "Isabel," diye uyardı Asterion.

Yılmadan devam etti, "Ama o *haklı*. Eninde sonunda Birsha'nın adamları bu evde yeterince uzun süre kalacak. Ya da bir casus, hatta bir kadın bulacaklar - hepinizin son derece kör olduğu bir olasılık - ve birileri zarar görecek. Bunu söylediğinizi duydum: çok zayıfsınız."

Dudaklarımı yaladım ve konuşmanın bir parçası değilmişim gibi davranmaktan vazgeçtim.

Benim *hakkımdaydı*.

Kapıya ulaştım ve dikkatlerini bana çevirdiklerinde durdum. "Lütfen, endişelenmeyin-" diye başladı Asterion.

"Ben gelmeden önce ev tehlikede miydi?" Kendimi sabit tutmak için kapının kolunu kavrayarak sordum.

Conall ve Asterion birbirlerine baktılar ve ilk konuşan Conall oldu. "Birsha kolayca yeni fahişeler bulabilir. Sen nadir bulunan birisin."

"*Hayır*," diye cevap verdi Isabel, daha doğrudan ve dürüst bir şekilde, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Muhafızlarımız var. *Dışarıda* kalanlar, ama herhangi bir tehdit olmadı."

Başımı salladım ve kaşları çoktan çatılmış olan Asterion'a döndüm. Yemekten önce göz alıcı eldivenlerini çıkarmış ve koridora girerken bir daha takmamıştı.

"Gitmeliyim," dedim.

"Hayır," diye cevap verdi duraksamadan.

"Diğer kadınlar da benden korkuyorlar, değil mi?" Sonra ben sordum.

Isabel'in dudakları büzüldü. Asterion ve Conall'a bakarak, "Sadece onları eve getirmeni istiyorum," dedi.

"Güvende kalmalısın," diye bastırdı Asterion, bana doğru yaklaşırken, hâlâ uzanıp tutamayacak kadar nazikti

Ben.

"Onu... Galler'e götürebiliriz," dedi Conall ve ilk kez gülümseyerek bana göz kırptı. Cazibenin cızırtısı bakışa cevap veriyordu.

"Hazır değil," dedi Asterion ona.

"Laszlo beceriksiz değil. *Sevgili* Isabel bizi görmeye dayanamadığından, sen ve ben oradan gelip gidebiliriz. Yerimizi doldurması için Londra'ya çağırabileceğimiz birkaç isim daha var. Ve orada hiçbir şey yok. Birsha'yı avlamak için daha az kişi var, bölgedeki yabancıların haberlerini duymak daha kolay. Onların geldiğini görmek de daha kolay."

"Peki ya seyahat etmenin tehlikesi? Artık onu bizimle birlikte aradıklarımızı bildiğimize göre onu tekrar açık alana çıkarmanın?" Asterion sordu.

"Ama buradaki tüm kadınlar için değil, sadece benim için bir tehlike olurdu, değil mi?" diye

sordum.

Asterion'un burun delikleri alevlendi ve sertçe nefes verdi. "Senin için bir tehlike, uzun vadede başkaları için de bir tehlike anlamına gelebilir."

"Onu birlikte götürebiliriz," dedi Conall. "Trende değil ama bir vagonda. Özel, sessiz ve

olabildiğince hızlı."

"At arabasıyla günler sürer," dedi Asterion. "Ama görülme riski daha az."

Isabel, "Buradaki kadınların *barışa* ihtiyacı var," diye ısrar etti.

"O da öyle," diye sertçe cevap verdi Asterion, sabrının sonuna geldiği belliydi.

Başımı salladım ve onunla göz göze geldim. "Artık barış yok. Beni iyileştirmiyor." *İkimiz de gerçekten neye* ihtiyacım olduğunu *biliyoruz*, demek istedim ama dilim kurudu ve kelimeler kafamdan çıkmadı.

Asterion uzun bir süre beni inceledi, Conall huzursuzca kıpırdanıyordu, Isabel gergin ve kararlıydı. Sonunda iç çekti ve başını salladı. "Pekâlâ. Bu gece ve yarın dinlen. Cumartesi günü önümüzde uzun bir yolculuk olacak."

ÖNERMELER VE AYRILIKLAR

Grace House'da kaldığım süre boyunca giymeye vakit bulamayacağım kadar çok giysiyi valize koyarken Lillian, "Canavarlar çok eli sıkı olabiliyor," diye mırıldandı.

Lillian'ın bugün eve neden geldiğinden emin değildim. Artık bana eşlik etme görevinden kurtulmuştu. Ama yatağın üzerine oturmuş, bana bornozu, parfümleri, elbiseleri, Asterion'un bana teslim ettiği tüm o aptalca küçük şeyleri almamı hatırlatıyordu.

"Eminim gidebileceğiniz başka bir yer vardır. Buradan çok uzakta değil," diye ekledi, elleri kucağında kıpırdanırken.

"Asterion'a güvenmiyor musun?" Ben sordum.

Lillian omuz silkti. "Ah, bilmiyorum. Marius biliyor ve pek fazla insandan hoşlanmıyor ya da onlara güvenmiyor. Ama Asterion'a saygı duyar ve eminim seni güvende tutacaktır."

"Tek başıma giderdim, ama ben..." Durakladım ve Lillian'ın başı öne eğildi, sabırla bitirmemi bekledi.

Yeniden başlayabilirdim. Belki Birsha beni ararken Londra'da olmazdı. Ama Asterion'un bu odaları doldurduğu giysileri, parfümleri ve hatta bazı sanat eserlerini alırsam, hepsini satabilirdim ve kaçıp yeniden başlamak için param olurdu.

"İstemiyorum," diye itiraf ettim, iç çekerek hafif bir kahkaha attım.

Kapı çalındı, ama Marius cevap vermemizi beklemeden içeri girdi. "Isabel öğle yemeği için tartışıyor, ama benimle konuşmuyor."

Lillian içini çekti ve yatağın üzerinden bastonunu aldı. "Onunla konuşacağım. İstedikini elde ettiğine göre artık ısınır diye düşünüyorsun."

"Soğukkanlı biri ve bunu neredeyse saygıyla söylüyorum," diye cevap verdi Marius.

Lillian kapıya doğru ilerlerken onu dirseğinden yakaladı, dudaklarını şakağına bastırdı ve gitmeden önce kulağına bir fısıltı fısıldadı.

Basilisk ile ilk kez yalnız kalıyordum ve ölümcül bakışlarını gizleyen koyu renk gözlüklerine rağmen bakışlarının gücü neredeyse elle tutulur gibiydi.

"Size korumamı sunabilirim," dedi ani ve sert bir sesle.

Duraksadım, ellerim hâlâ elbisenin ipeğini kavıyordu. "Korumanız mı?"

"Kendi evimi koruyabilirim. Asterion istediği gibi gelip gidebilir. Galler'in vahşi doğasında bir moloz yığınının kaçmak zorunda kalmazsınız."

Ağzımı açtım ama basit bir cevabım olmadığını fark ettim. "Neden bunu teklif ediyorsun?"

"Lillian senden hoşlanıyor," dedi Marius iç çekerek ve bir sandalyeye oturdu. Zarif bir yakışıklılığı vardı, ama yakışıklılığında beni üşüten bozulmamış bir kalite vardı. "Henüz seninle

tanışma fırsatı bulamadı.

hayatta birçok arkadaş."

Birdenbire Lillian'ın Asterion'un benimle birlikte gitmesine itiraz etmesi acı tatlı bir anlam kazandı. "Ah," dedim yatağın kenarına oturarak.

Marius omuz silkerek, "Size lüks sunma konusunda en az minotor kadar yetenekliyim," dedi.

Dudaklarımı yaladım. Hâlâ iyileşiyorlardı ve düşünürken kendimi çizik deriyi kemirirken buldum.

"Beni becerir misin?" diye sordum.

Marius sertleşti ve tısladı. "Ne?"

"Açlıktan ölüyorum," diye fısıldadım, gözlerimi kapatarak. "Ve bu güzel yemeklerin ve güzel elbiselerin düzeltebileceği bir şey değil. Ya da arkadaşlık, her ne kadar o da benim için değerli olsa da."

Uzun bir sessizlik oldu. "Senin zevke ihtiyacın var. Ve ikimizin de bunu birlikte bulabileceğimizi sanmıyorum."

Sertçe yutkundum ve Marius'e başımı sallayarak gözlerimi açtım. "Lillian'ı incitmek istemem - lütfen hafife aldığımı düşünme."

Marius başını onaylarcasına eğerek, "Demek istediğinizi anlatmak istediniz," dedi. "Ama davanızı başka bir yerde açsanız daha iyi olur."

"Ben de Londra'da kalarak Lillian'ı tehlikeye atmak istemiyorum," dedim ve Marius sonunda rahatladı. "Öyleyse ona sana yaptığı teklifi reddettiğimi söyleyebilirsin."

Basilisk güldü. "Ona söylediğimde gururum uygun bir şekilde incinecek." Sessizdi, ben toparlanma işine dönerken onu izliyordu. Boğazını temizledi ve tekrar konuştu. "Arzu kokmuyorsun."

İrkildim. "Yapmalı mıyım?"

"Sen bunu yapana kadar Asterion sana dokunmayacak. Aramızdaki en soylu kişi olmasa da kurdun bile dokunacağından şüpheliyim," dedi Marius.

"Başkaları zevk aldığında ben de zevk alıyorum," dedim kaşlarımı çatarak.

"Evet, Birsha'ya bu yüzden bu kadar faydalı oldun elbette. Pek çok kişiye eziyet eden bir evde güçlü bir zevk taşı. Ama Asterion bencil biri değildir ve daha fazla gücün uzun vadede seni iyileştireceğini sanmıyorum."

Ona baktım, kelimelerin içinde kayboldum, beni efsanevi bir şeye dönüştürmeleri ve yine de beni bir delinin elleri tarafından alınmış bir alete indirgemeleri. Kelimelerin neresindeydim? Yüzyıllardır neredeydim? Soğuk ve çıplak bir hücrede kilitli olan yaratık olmadığım kesin. Belki de yıllar önce lüks genelevdeki o yumuşak yatağa bırakılmış, kendi kalıplarına ve zevklerine devam eden başka bir versiyonum vardı.

Lillian bir süre sonra bize katıldı ve ben de eşyalarımın geri döndüm, beni sokaktan koparıp alan ve ölmemem gerektiğine karar veren bir adamın benim dediği eşyalara bakıyordum.

Marius, Lillian'a, "Korkarım onu ikna etmeyi başaramadım," diye mırıldandı.

İçini çekti ve bana doğru ilerledi, uzattığı eli kolumu bulana kadar adımlarını yavaşlattı.

Lillian bana, "O zaman umarım gelecekte tekrar görüşmek için bir nedenimiz olur," dedi. "Bu savaştan başka konuşacak şeylerin de olduğu bir zamanda."

Arabayla aceleye getirilmiş bir yolculuğun çökmekte olan, zevkli ya da hedonistik hiçbir yanı yoktu.
Asterion

benim için elinden geleni yaptı. Isıtıcı tavalar, yoğun minderler ve kürk battaniyeler vardı. Ama geceleri içine girebileceğim güzel bir yatak yoktu ve seyahat ettiğimiz yolların engebelerini ve çukurlarını kontrol etmek de yoktu.

Açlığım hiç dinmemişti ama Grace House'da gördüğüm muamele açlığımı dizginlemişti. Her gün vagonda tek başıma kilitli kalmak bu kısıtlamaları soldurmuş ve oymaya izin vermişti, pençeleme, kemirme hissi yeniden güçlendi. Pencerenin üzerindeki perdeden tepeler görünüyor, köyler uzaktan geçiyordu. Arabanın sarsıntısına karşı bir müşteri gibi gerildim ve destek aldım ve yanımda birilerinin olmasını diledim. Conall ve Asterion arabayı sırayla kendileri kullanıyorlardı, sadece sıcak, seyrek yemekler ve atları değiştirmek için yeterince uzun süre durduk.

İki günün sonunda umutsuzluğa kapılmışım, sıkılmış, perişan bir haldeydim ve dokunmaya hasret kalmışım, bir daha ne zaman durabileceğimizi ve Conall ile Asterion'u hevesli bir taverna çocuğundan yemek çalmama izin vermeleri için ikna etmenin ne kadar zor olacağını düşünüyordum ki araba yavaşladı ve botlar kapının dışında yere çarptı. Nefesimi tutmuş, Asterion'un arabanın duvarından bana seslenmesini bekliyor, Marius'un minotorun benimle ilgili niyetleri hakkında söylediklerini düşünüyordum ki, muştalar vuruldu ve kapı açıldı.

Yolculuk ettiğimiz günler boyunca ne kadar bayat, durgun ve ekşi bir havaya büründüğünü anlamak için arabanın kabinine dolan ani temiz hava gibisi yoktu. Asterion kapıya yaslandı ve eldivenleriyle güzel bir cazibe yaratmış olsa da, yorgunluk hâlâ kırmızı gözlerinin etrafındaki koyu halkalarla büyüünün içinden geçiyordu.

"Conall beni içeri gönderiyor," diye homurdandı Asterion.

Ulaştığımız koçluk hanını kastettiğini düşündüm, ta ki içeride benimkinin karşısındaki minderlere bakana kadar, o kadar ağır bir şekilde sallanıyordu ki, yere düşebileceğini düşündüm. Ama kendini sabitlemek için kapının tepesine tutundu ve o düz, insan gözleriyle bana baktı.

Uzak köşeye doğru süründüm ve Asterion kendini içeri atarken inledi, devrilerek koltuğun üzerine düşerken arabanın gövdesini salladı. Kapı açık kaldı, Asterion'un çizmelerinin burnu dışarı bakıyordu. Conall atları harekete geçirdiği sırada uzanıp kolu yakaladım ve kapıyı kapatırken Asterion'un ayak parmakları içeri kaydı. Nefesi göğsünde kesiliyordu, vücudu arabanın içinde garip bir şekilde kıvrılıyordu ama ona doğru eğildiğimde kaskatı kesildi, kırmızı gözleri yarıldı.

"Yapmak zorunda değilsin-" diye başladı, ama bir eldiveni soğuk elinden çekip çıkardığımda iç çekti, sonra diğerini, büyüü kaldırdım. Boynuzları döşemeli tavana saplandı ve gözleri rahatlayarak kapandı.

"Ben senin bu görüntünü tercih ediyorum," diye hatırlattım ona.

Ofladı, geniş burun delikleri genişledi ve sonra ayaklarımı yerden kaldırıp kucağına çekecek kadar uzun süre oturdu. "Bu yolculuk senin için zor oldu."

Kalın parmakları botlarımın bağcıklarını çekiştirip gevşeterek ayaklarımı serbest bıraktığında kaşlarım kalktı.

"Benim için senden daha kolay sanırım," dedim. Sonra Asterion'un parmakları ayak tabanlarıma battı ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Mırıldandı, alçak, gürleyen bir nota. "Daha önce de yorulduğum ve çabucak iyileşeceğim."

Ellerini ayaklarımın hassas, ağrıyan noktalarında gezdirirken, bacağımdan yukarı ve içimin derinliklerine doğru o çekiştirme hissini gönderirken gözleri kapalı ona baktım.

"Ben de çabucak iyileşebilirim... doğru tedaviyle," diye fısıldadım.

Asterion burnundan tekrar hava üfledi, bu ondan öğrenmeye başladığım bir şüphe ifadesiydi.

Ayağa kalkıp ayağımı tuttuğu yerden çektim ama o sadece diğer botuma geçti. "Sanıyor musun

ki

Onarılamayacak kadar kırıldım
o zaman?" "Hayır."

Çenem çalıştı ve daha fazlasını bekledim ama Asterion beni Conall gibi kızdırmadı ve kışkırtmadı. Sadece sertleşmiş ayaklarımı nazikçe ve derinlemesine inceledi ve bu sefer ben çekilmeyince elleri ayak bileğime kadar gitti, eklemi yuvarladı, gerdi ve bükte, sonra baldırımı yoğurmak için daha yukarı çıktı.

İyi hissettirdi, güzel bir parfüm kokusundan daha iyi, neredeyse kalın çikolata fincanları kadar iyi. Ama o yatıştırıp gererken ve bir bacağımanın kaslarındaki düğümleri çözerken, geri kalan her yerim geriliyordu. Marius'un bana Asterion hakkında söylediklerinin ya da minotorun bana kendi hakkında gösterdiklerinin hiçbir önemi yoktu. Bekledim.

Zorlamasını, bacağıma kavrayışının morarmasını, tırnaklarının batmasını, beni kendisine doğru sürüklemesini bekledim. Eli baldırlarımdan aşağı kaydı, bileğime dolandı ve sonra ayağımı hızla sıktı. "Hazır olduğunda iyileştğini iddia edeceksin," diye gürledi Asterion.

Gözleri kapalıydı, vücudu bankta gerilmiş ve gevşemişti, bacaklarını iki yana açmış ve başını köşeye sıkıştırmıştı. Sözlerini, karnımdaki ağrıyan boşluğu, ayak parmaklarımın kıvrılıp bükülmesini, ellerinin sıcaklığının hâlâ tenime işlemiş olmasını çiğnedim.

Ayaklarımı kucağından indirdiğimde ya da eteklerim fısıldayıp kaydığında, hatta başının yanındaki minder yumruğumun altında çukurlaştığında bile kıpırdamadı. Araba yolda zıpladı ve ben uyuklayan minotorun başında durup onun huzurlu, gevşek ifadesini inceleyerek tereddüt ettim.

Hazır olduğumda mı? Sanki ihtiyaçtan titremiyormuşum gibi, sanki solup gitmemişim gibi, sanki iyileşmeye hazır olmak için bekleyecek zamanım varmış gibi bu öneri mantıklı gelmedi.

Dizimi bankta kalçasının yanına dayadığımda Asterion gürledi, altın rengi kirpikleri yanaklarından yukarı doğru dalgalanıyordu.

"Théa?"

"Lütfen," diye fısıldadım, kucağına yerleştim ve titreyen ellerimle yüzünü kavradım.

Tekrar göz kırptı ve araba sallanarak bedenlerimizi birbirine çarpmaya zorladı. Kirpikleri dalgalandı ve derin nefesiyle ceketinin düğmeleri elbisemin göbeğine sürtündü. "İhtiyacın olanı al,"

dedi o kadar yumuşak bir sesle ki, arabanın sarsıntısı altında kelimeleri zar zor duydum. Eli sırtıma destek olmak için kalktı ama beni daha yakına çekmek için değil, sadece kucağında sabit tutmak için.

Bu yeterli değil mi? Ağlamak istedim. *Yardım edemez misin, kalanını alamaz mısın?* Kucağında titriyordum, hâlâ güç bekliyordum, buna *ihtiyacım vardı*, ta ki aramızdaki havada ince ve utangaç bir *néktar* titreşimi dolaşana kadar. Başparmaklarımı yanaklarında ileri geri gezdirdim ve zevk kırıntısı bir ipliğe dönüştü. Onun zevki, benim değil, ama tatlı ve meraklı ve tutunabileceğim bir şey.

"Söyle bana... bunun *nesini* seviyorsun?" diye mırıldandım, bu kadar basit bir dokunuşun benim için neden herhangi bir *néktar* sunabileceğini merak ediyordum.

Asterion'un eli sırtımda bir kez inip kalktı, omurgamın dibinde durdu ve sorumu görmezden gelebileceğini düşündüm.

Sesi yükseldiğinde, karanlık ve alçaktı, sadece benim kulaklarım için özel bir konuşmaydı. "Kucağımdaki ağırlığını seviyorum, hafif ama sabit. Eldivenlerimi çıkarmanı, beni olduğum gibi görmek istemeni seviyorum. Ellerin sıcak ve bana dokunmak için uzandıklarında hiç tereddüt etmiyorlar."

Ellerimi boğazına doğru indirdim ve bir nefes alıp yutkunurken kasları esnedi.

"Beni korkutmuyorsun," dedim. Bu tam olarak doğru değildi. Ondan, herhangi bir adamdan ya da canavardan beklediğim şeyden korkuyordum ama o korkularıma hiçbir zaman kanıt sunmamıştı.

"Güzel."

Yine de beni daha yakına çekmedi, kendini kalçalarımın arasına kaydırmadı. Eğildim, göğsümü onunkine yasladım, kollarımı boynuna doladım ve yanağımı omzuna yasladım. Diğer kolu da ilkin katılarak sırtıma dolandı.

Tekrar iç çekti ve nefesinden daha fazla *néktar* geldi, bir insanla ucuz bir sokak sikişinden daha zengin, daha tatlı. Pençelemeler yumuşayarak yalvarmaya dönüştü ama Asterion'un sundukları geçen dakikalar içinde azalmadı.

Gözlerim acıdı, boğazım düğümlendi ve göğsüm ağrıdı. Asterion'un sıcak, yumuşak tenini ısırmak, sanki boş yerlerimi onunkinin içinde saklayabilecekmişim gibi, onun içinde yolumu yırtmak istedim.

Göğsü altımda yuvarlandı, sol omzumu ısıtan ve sırtımdan aşağı akan başka bir büyük nefes ve acele nefes. Berraklık kısa ve tatlıydı-Asterion bana zarar *vermeyecekti*. Ona kendime güvendiğimden bile daha fazla güvenmeyi öğrenebileceğimi düşündüm.

"Durun, sarsıntı başlıyor!" Conall'ın sesi dışarıdan seslendi.

Sonunda Asterion'un kolu belime dolandı. Yoldaki ilk çukurla birlikte, vücutlarımızın basit uyumu daha güçlü bir şeye dönüştü, koltukta itişip kakışırken hafif bir sürtünme oldu. Asterion'un sikinin yoğun çıkıntısı eteklerimin yastığına ve bacaklarımın arasına bastırdı. Homurtusunu ısırarak kesti ama ben iç çekişimi gizleme zahmetine girmeden boğazını okşamasına izin verdim. Kolu gevşemeye çalıştığında kalçalarımı sıkarak daha da yaklaştım. Kendimi Asterion'dan daha fazlasını almaya zorlayamasam ve o da benden bunu talep etmese bile, yol aramızdaki bu yakınlıktan bir şeyler çıkaracaktı.

Çukurlu yolda zıplarken dudaklarım aralandı, kalçalarımızın göstermelik sürtünmesini, zıplamasını ve içimde biriken yavaş ısı titreşimlerini incelerken kaşlarım çatıldı. Asterion'un teni dilimin karşısında sıcacıktı, kürkünün kadifemsi kılları bir yöne batıyor, bir başka yöne ipek gibi uzanıyordu ve birden boğazını öptüğümü, etini emdiğimi fark ettim. Asterion'un göğsü bir an için kabardı, kolu sıkıştı ve sonra uzun ve sert bir inilti kulağıma doldu.

"Yapmalıyız- yapmalıyız-"

Asterion'un nefesleri hızlandı ve onlarla birlikte tatlı ve şurup kıvamındaki *néktar* da dilimin üzerinde toplanıp aşağı doğru kayarak ağızımı kapladı. Kekeleyerek söylediği sözlerin teniyle ziyafet çekmeme bir son vereceğini düşünmüştüm ama şimdi onu içime çekerken tekrar aç kalma düşüncesine dayanamıyordum.

Sadece yüzünü tekrar ellerimin arasına almak, ağzını kendime çevirmek ve dolgun alt dudağını ısırmak için doğrudum, yolumda yanaklarımı okşayan eğlenceli bir nefes pufu. Sol köşeye ulaştım ve Asterion'un boynuzları arabanın arkasına çarparak geri çekildi, ama tekrar öne eğildiğinde, ağzını boğazıma bastırdı, dili dışarı çıktı ve nabzımın üzerinde, elbisemin çarpık yakasına doğru okşadı.

Néktar o kadar baş döndürücüydü ki başım dönüyor, kollarına doğru sallanıyor, diline doğru eğiliyordum. Onun bana sarılmaktan, beni tatmaktan duyduğu haz; benim de dilinin kaygan, sıcak darbelerinden, bacaklarımın arasında kalınlaşan sikinin baskısından duyduğum haz. Titredim ve o da omzuma sokuldu. Boynuzunun ucu gözümün önündeydi ve elimle yakalayıp ağzını çeneme doğru yönlendirdim. Kıkırdadı ve köşeye nemli, iffetli bir öpücük kondurdu, ağzı o kadar genişti ki kulağımın lobuna da dokundu.

Bir sonraki adımda ne alacağımı bilmiyordum, daha fazlasına gerek olup olmadığını ya da gideceğimiz yere kadar bu şekilde hayatta kalıp kalamayacağımı bile bilmiyordum.

Ve sonra aniden arabanın sarsıntısı tümseklere değil, atların aniden şaha kalkmasına dönüştü ve Conall yukarıdan bağırdı.

"Asterion! Bir sorunumuz var!"

Belime dolanan kol beni kavradı ve Asterion kamburunu çıkarıp bükülerek beni aynı hareketle bankın üzerine iterken nefesim kesildi. Vagon tekrar sarsılırken burnunu yanağıma dayadı ve keskin

bir nefes aldı.

"Burada kal," dedi Asterion, sesi düzensizdi.

Kapıya doğru hamle yaptı, tekerlekler daha dönmeyi bırakmadan dışarı fırladı ve koşmaya başladı.

ve kapıyı çarparak kapattı. Arkasında gökyüzü puslu bir pas rengine bürünmüş, tehditkâr gölgeler karanlık bir ormanın dış hatlarında geziniyor, keskin ve sivri çığlıklar tepesinde uçuşuyordu.

Kapının koluna uzandım, kalbim hala durmuş arabanın ivmesi, taze *néktarın telaşı* ve ani tehlike uyarısıyla dörtlüye koşuyordu. Kendimi arabanın tuzağından dışarı atmak, Asterion'un peşinden koşmak ve kendimi onun yanına bağlamak arasında kaldım; ya da artık tanıdık gelen sesinin güvenli vaadini tekrar duyana kadar kapıyı sıkıca kapalı tutmak.

Yukarıda korkunç bir çığlık, cam kırıkları ve kırılan kemiklerin sesi dönüyordu. Sırtımı buz kesti ve harpy'nin çağrısıyla boğazımdan kavurucu bir safra yükseldi. Parmaklarım minderleri tırmalıyor, metal sapın etrafında terliyordu. Birsha'nın müttefikleri beni bulmuştu.

Beni ona geri sürükleyeceklerdi, beni taşla, samana ve pisliğe iteceklerdi, beni kullanmak için para ödeyen canavarın ellerine iteceklerdi.

Beni Asterion'un korumasının sıcak, nazik çerçevesinden uzaklaştırın ve gerçek on yıllardır tattığım en iyi *néktar*.

Asterion ve Conall birbirlerine bağırıyor, sesleri arabanın etrafında dönüyor, atlar uyarı için bağırıyordu. Perdeler ormanın ve yolun görüntüsünü örtüyordu ve güneş batarken saklandığım yerden hiçbir ipucu yoktu.

Saklanmak istemedim. Benim için gelen yüzleri görmek istemiyordum. Tekrar gölgelere kaçarsam, Londra sokaklarında fahişelerle bulduğum aynı garip sığınağı bulabilir miydim? Parmaklarımı bankın kenarından gevşetmeye zorladım, perdeye uzanırken titremelerini, kumaşı kenara itmeden önce ürkmelerini görmezden geldim.

Ağaç kökleri yerden yükseliyor, tekerleklerle dolanırken araba sarsılıyordu.

Conall, "Atları serbest bırakın, kargayı ben hallederim," diye havladı, dışarı baktığım pencerenin önünden geçerken. Camdan bana bakarken fırtınalı adımları durakladı. Yanağındaki yara izi kıpkırmızı parlıyordu ve gözlerinin altında Asterion'la aynı koyu halkalar vardı. Başını bana doğru eğdi ve tekrar harekete geçti, omuzları yuvarlandı ve yüzü bir hırıltıya dönüştü.

Bir gölge onun hızlı adımlarını takip ediyordu ve ben kendi gözlerini mi hayal ettiğimden yoksa dehşetimin zihnime oyun mu oynadığından emin değildim. Birsha orada, karanlıkta beni mi izliyordu? Yüzüm camdan bana geri yansıdı, gözlerim çok geniş ve solgundu ve perdenin yerine düşmesine izin verdim, vagonun zeminine doğru kaydım, ellerimi iki duvara dayadım.

Alçak bir kükreme -Asterion!/- arkamda gürledi, toynaklar tepindi ve aşağıya öyle ağır bir şey fırlatıldı ki yeri, duvarları, cam pencereleri ve hatta belki de gökyüzünü salladı. Harpy çığlık attı ve atlar çığlık attı ve ben de onlara katıldım, arabanın zemininde ağlayarak, işe yaramaz ve korkmuş bir şekilde. Koşamayacak, yüzümden akan sıcak gözyaşlarını silemeyecek ya da ellerimi göğsüme bastırıp kalbimi sakinleştirmeye çalışamayacak kadar korkmuştum.

Geri dönmek istemedim. Açlık çekmek, acı çekmek ve tekrar yalnız kalmak istemiyordum. Marius ve Lillian'ın evine sessizce girmeli, lüksü kemirmeliydim. Ama doğrusu, Asterion'un sunabileceklerini tattığıma göre, ben de bir şeyler atıştırmak istemiyordum.

En kötüsü gerçekleşti ve vagonun kapısı çekilerek açıldı, beni öne doğru devirdi. Acımasız bir el kolumu kavradı ve beni yerde sürükledi. Ve eğer geri çalınacaksam, savaşacaktım. Asterion'un kükremesine katılarak çığlık attım -artık beni kurtaramayacak kadar uzaktaydım ve Conall'dan tatlı hırıltılar gelmiyordu- ve yerde iki büküm oldum, çıplak ayaklarımı dışarı çıkarıp kapının iki yanına dayadım. Bir hortlak bana çığlık atarak karşılık verdi, bir adamın yüzü sonsuz bir dehşetle burkulmuştu, kan çıkık çenesinden boğazına ve yırtık gömleğinin beyaz yakasına doğru kabuk bağlamıştı. Kolumu o kadar sert çekti ki beni yukarı doğru çekti ve dizlerimi büküp onları da destekledim, elimi çatıya vurdum.

Gulyabani kolumu omzumdan koparacaktı, ya da arabayı ve beni üstüne çekecekti, ya da en sonunda beni çığlık çığlığa ve ağlayarak dışarı sürükleyecekti - bilmiyordum, ama bir sonraki daha kötü şey olana kadar her saniye dayanacaktım, çünkü oraya geri dönmek istemiyordum.

Bir canavarın zevkini tatmin edecek bir alet ya da beden değildim. Ben bir kadındım ve yeniden yaşamak istiyordum!

Asterion'un kükremesi başımın üzerindeki elimi zayıflattı ama bunun bir önemi yoktu çünkü tutunmama gerek yoktu. Gulyabaninin üzerine atıldı, vücudu öne doğru eğildi, parlak altın uçlu boynuzları gulyabaninin tozlu, çürümüş göğsünü delip onu benden koparmadan önce son bir alçak güneş ışığı huzmesi yakaladı. Asterion tepinerek gözden kaybolurken geriye, kırımın üzerine düştüm ama aynı hızla ayağa kalktım. Eğer saldırıya uğrayacaksam, minotorun ulaşabileceği bir yerde olmak istiyordum.

Arabadan düştüm, sağlam elimle kapı kolunu tuttum -diğeri çekilmekten uyuşmuştu- ve Asterion gulyabaninin kafasına basarken tiksintiyle baktım. Conall sağımdan koşarak yaklaştı ve ben içgüdüsel olarak irkilince durakladı.

"Onu kaleye götürmelisin." "Peki ya orada bekliyorlarsa?"

"O halde siz gelene kadar Laszlo onların kemikleriyle dişlerini karıştırıyor olmalı."

Asterion'un omuzları çökmüştü ve boynuzlarından kan damlıyordu. Döndüm ve vagonun zemininde köşeye atılmış beyaz eldivenleri yakaladım. Onları yakaladım ve Conall beni durdurdu, zaten morarmış bileğimi yanımdan kaldırdı ve kolumu dikkatlice test etti.

"İyi olacağım," dedim, her *ne kadar* Asterion'u öperek elde ettiğim taze *néktarın* kolumun burkulmasını iyileştirmek için kullanılacak olmasının yasını tutmaya başlamış olsam da.

"Dikkatli ol," dedi Conall, kendisinden çok az gördüğüm o nadir ciddiyetle. Eli kanlıydı ama bu onun elini enleme dolamasına ve beni kendine çekmesine engel olmadı, dudakları alnıma yapıştı. "Hiç uyudun mu?" diye sordu Asterion'a dönerek.

Asterion homurdandı, sırtı bana dönüktü, gulyabani toynaklarının altındaydı. Omzuna uzandığımda sarsıldı, başını eğdi ve benden uzaklaşmaya çalıştı. Eteğimin cebinden saçma sapan süslü bir mendil çıkardım; beyaz, kenarları dantelli ve her köşesinde sarı çuha çiçekleri vardı. Parmak uçlarıma kadar yükseldim ve boynuzunu temizlemek için kullandım, altın bulaşmıştı ama tamamen kaybolmamıştı.

"Attan düşmesine izin vermeyin," dedi Conall bana. "Doğruca oraya giderseniz ikiniz de sabaha varmış olursunuz. Ben burayı temizleyeceğim ve size katılmadan önce daha fazlasının gelmediğinden emin olmak için rotamızı takip edeceğim."

"Wyrn buradan çok uzakta değil," diye yanıtladı Asterion, ona uzattığım büyüldü eldivenleri aldı ve diğer boynuzunu temizlememe izin vermek için başını eğdi. "Sana yardım edebilir ama bu pahalıya patlar."

"Bunu düşüneceğim. Sadece onu güvenli bir yere götürün."

Asterion üfledi ve bu kez biraz kırılgan bir ses çıkardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, Asterion'un sıcak, kahverengi yanağını okşadım, yanak büyüldü içinde kaybolmadan önce.

"Bana henüz teşekkür etme. Kaleye varana kadar olmaz, *Théa*."

Asterion beni atların yanına götürdü ve kocaman kahverengi bir atın sırtına bindirdi, beni takip etti ve sıcaklığıyla etrafımı sardı.

"Hızlı ve güvenli," diye seslendi Conall.

Asterion, "Hepsini yakın," diye cevap verdi ve sonra durgun atı hızlı bir şekilde dörtlale koşturdu.

Tüm süslü püslü eşyaların enkazın yanında kaldığını fark edene kadar bir milden fazla uzaklaşmıştık. Bu üzücü bir güzellik kaybıydı ama elimi Asterion'un gergin koluna doladım ve umursamadığımı fark ettim.

BÖLÜM 6

GİZLİ KALE

Güneş doğarken uyumuyordum ama herhangi bir tehlike olduğunda doğru düzgün tepki verecek kadar da uyanık **değildim**. Asterion sırtıma yaslanmıştı, nefesi omzumda sabitti ve içinden geçip gittiğimiz bu garip ormanda hava keskin ve soğuktu ama onun sıcaklığı rahatlatıcı bir battaniye görevi görüyordu.

İleride sisle sarılmış gölgeler belirliyordu, mavi-gri şafağa karşı yükselen karanlık bir kule. Bu ormanın havası ağırdı ve kolumdaki tüyleri diken diken ediyordu.

"Asterion," diye mırıldandım.

Mırıldandı, yanında asılı duran kolu uyluğumdan yukarı kayarak belime dolandı. "Artık çok yakınız."

"Bu ormanlar büyü mü?"

"Kale, fae diyarlarından gelen taşlarla inşa edildi ve sakinleri koleksiyoncular ve... Şey, göreceksiniz. Ormanın içine biraz büyü sızmış," dedi Asterion. Arkama geçti, gerinirken hafifçe inledi ve sonra kayarak attan indi. Atın ve benim yanımda sert adımlarla yürüdü, ilerlerken elini kalçama koydu. "Kaleye bu kadar yaklaşmışken güvendeyiz. Başardık, *Théa*."

Ve bir kibritin kıvılcımı gibi, kalenin siyah gölgelerinde parlak turuncu bir parıltı belirdi.

Asterion'un ağırlığını taşımak zorunda kalmayan at, belki de önümüzde bir barınak ve yemek olduğunu sezerek hızını artırdı. Buna karşılık ben, minotor dayanağım olmadan yanlamasına bir hiçliğe doğru kayacaktım gibi hissediyordum.

Uzakta yanan meşale biz yaklaştıkça çiçek açtı ama bizi karşılamak için hareket etmedi. Sis kıvrımlı bir esintiyle dağıldı ve yol yükseldi, ışıktaki bir figür belirdi. Altın kanatları, kızıl tüyleri ve saçları olan ve bize bakan ikiz ateş kürelerine benzeyen bir canavar ve bir adamdı. Yüzyıllar öncesine, Birsha tarafından yakalanmadan öncesine daha uygun olan eski moda kıyafetler giymişti ve büyük kürklü ayaklarına ayakkabı giymemişti, bizi izlerken beyaz pençeleri toprağı deliyordu. Arkalarında yavaşça sallanan bir kuyruk vardı; üç uzun, bronz tüy havada dalgalanıyordu.

Kale kapılarının taş duvarları şafağı engelleyecek kadar yaklaştığında, bu canavarın gözlerinde ateş olmadığını, sadece seçkin çengel burnunun üzerinde meşalesinin ışığını yansıtan bir çift altın gözlük olduğunu fark ettim.

"O hazır değil. Size daha fazla zaman alacağını söylemiştim," diye seslendi yaratık bize.

Asterion cevap vermedi, sadece durmak zorunda kalıp geniş taş kemerin altından geçmemizi engelleyene kadar yürümeye devam ettik.

"Laszlo Bladewing, seni Evanthia ile tanıştırmama izin ver," dedi Asterion, sözleri ağır, bedeni kambur ve yorgundu. "Hedone'nin kızı. Evanthia, bu Bulutların Batı Kralı."

Bir gryphon, diye fark ettim, yavaş ve halsiz düşüncelerim onun ayrıntılarını bir araya getiriyordu. "Bir ilah," diye düşüncelerimi yineledi Laszlo, başını eğmiş bana bakarken. "Sığınak arıyor," dedi Asterion.

Kelimelere göz kırptım, yutkundum ve beynimin bulamadığı cevabı dilimin bulmasını umdum. Laszlo bana bakmaya devam ederek, "Anlıyorum," dedi. "İçeri gel o zaman."

Laszlo kanatlarını bize doğru çevirirken Asterion ve üzerinde oturduğum at uzun bir süre hareketsiz kaldılar, yolculuğumuzun son bölümünü bitiremeyecek kadar yorgundular. Attan kaymaya çalıştım ama bacaklarım olduğum yerde kaskatı kesilmişti ve Asterion sarsılmamdan ürkerek beni destekledi ve harekete geçti.

Kale geniş duvarlar ve harçlı taştan yuvarlak sütunlardan oluşuyordu. Uzun pencereler yüksek tepelere doğru sivriliyordu ve köşelerinde birkaç küçük yuva duruyordu, kuşlar şafakta çoktan ağlamaya başlamıştı. Çakıllı yolun iki yanında yüksek çimenlikler ve taşmış bahçeler uzanıyordu ve ben dönüp otların arasında otlayan uzaktaki bir hayvan sürüsüne baktım. Koyun ve keçi olduklarını fark ettim.

"Atı bıraksanız iyi olur," dedi Laszlo alaycı bir ifadeyle, bize dönüp bakarak.

Asterion beni kucağına almayı başardı ve ben inleyerek kollarımı geniş omuzlarına doladım, beni yere bırakmadığında itiraz edemeyecek kadar rahatlamıştım. Bu güçlü çift kolla taşınmak umurumda değildi.

Çimenlikteki sisin içinden belli belirsiz bir gölge figürü belirdi, atı dizginlerinden yakaladı ve biz gryphon'un peşinden kalenin ağzına doğru adım atarken onu uzaklaştırdı.

Asterion'un kucağında, göğsünden gelen sıcaklıkla gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Çevremizdeki detayları inceleyerek uykuya dalma dürtüsüyle savaştım. Kalenin içinin de dışı gibi çıplak olmasını bekliyordum ama duvarlar duvar halılarıyla kaplıydı ve ince, uyumsuz mobilyalar neredeyse sıkışık bir şekilde düzenlenmişti.

Asterion bu şatonun sakinlerini *koleksiyoncular olarak* adlandırmıştı ve bu çok açıktı; zamanın her döneminden ve tarihinden koleksiyonlar, her yüzeyde değerli ve tuhaf eşyalar.

Laszlo, "Yıkanmak ve yemek yemek isteyeceksiniz," dedi.

"Şimdilik uyumaktan başka bir şey istemiyoruz," diye cevap verdi Asterion, kelimeleri bulanıklaşarak.

Gryphon bir cevap mırıldandı ama kafamdaki sis, bırakın kelimeleri, duvarların düzenini bile seçemeyecek kadar kalınlaştı ve yüzümü Asterion'un omzuna yaslayıp adımlarının sabit temposunun beni sakinleştirmesine izin verdim. Dairesel bir merdiveni kıvrıla kıvrıla çıktık, koridorlarda sürüklendik, sonunda bir kapının menteşeleri söz verircesine gıcırdadı.

"Bu ikiniz için de uygun mu?" Laszlo sordu.

"Evet" demeden önce başımı kaldırmadım ya da Asterion'un cevabını beklemedim.

Tek umursadığım bir ahıra da yerleştirilebilirdik. Uzanmak ve uyumak istiyordum ve Asterion'un bedeninin korumasını ve sıcaklığını yanımda istiyordum. Hepsi bu kadardı.

Birkaç adım daha attıktan sonra kapı arkamızdan kapandı. Tozlu bir yorganın yayıldığını ve yastıkların yükseldiğini görecektik kadar uzun bir süre tek gözümü açtım ve sonra rahatlamış bir iniltiyi paylaşarak birlikte onlara iniyorduk. Bacaklarım sonunda uzandı ama Asterion'un kolları etrafımda, beni göğsünde tutmaya devam etti, kalp atışları kulaklarımda gümbürdüyordu.

Ve sonunda, uyuyakalmıştım.

Sıcak kaslar altımda yayıldı, güçlü parmaklar sırtıma, kıcıma ve açık kalçalarımın doğru ilerledi. Kıvrandım ve bacaklarımın arasında kalın ve yoğun bir baskı buldum. Ses yanağımın altında gürledi ve bir *néktar* dalgası zayıf bedenimi yıkadı, tenime işledi ve daha fazlasını kovalamam için yeterli gücü verdi.

Sallanmaya başladığımda dudaklarım bir nefesle aralandı, kalçalarımındaki acı yanıkla kaşlarım çatıldı, ama göbeğimde daha tatlı ve sürekli bir başka sıcaklık vardı ve ikincisinden gelen teklifi arzuladım. Eller kıcımın etini sıktı ve ben inledim, güçlerini kullanarak çekirdeğime bastırılan boğuk çıkıntıya karşı daha sert bastırdım. Beni serbest bırakıp yukarı doğru ilerlediler ve ben dudaklarımda et, kıllar ve uzun bir kas tendonu bularak nefes nefese kaldım.

Asterion.

Göz kapaklarım ağırlaşmıştı, kalp atışlarım yavaşlamıştı ve bu anın bir rüya olmadığından emin değildim. En azından zevk ve *néktar rüyası* görebilirdim.

Kalın parmaklar elbisemin arkasındaki düğmelere gitti ve kumaş ayrılırken serin hava enseme yaladı.

Zar zor uyanıktım, uzun zamandır beni rahatsız eden açlığın peşindeydim ama bunlar bilinçli, kasıtlı parmaklardı, omurgamın üzerinde geziniyor, Asterion'un dokunuşu için fazla hassas olması gereken düğmeleri dikkatle koparıyorlardı.

Kumaş açıldı, ağrıyan kaslarımdan ve göbeğimde biriken ihtiyaçtan dolayı inledim ve sonra sırtüstü çevrildiğimde tekrar inledim. Gözlerimi kırptım ve oda karanlıktı, perdeler vardı, Asterion'un üzerimde yükselen gölgesi ürkütücü ve büyüktü, elbisemi kollarımdan ve belimden sıyırdı, kalçalarımı yukarı kaldırıp bacaklarımın üzerinden aşağı sürükledi, çoraplı ayaklarımın yanından geçti.

Çizmelerimi arabada bırakmıştım ve şimdi üzerimde sadece ince bir slip vardı.

Ve sonra Asterion pantolonunun düğmelerini açıyordu ve sikini düzgün göremeyecek kadar karanlıktı ve ben ona uzanamayacak kadar bitkin düşmüştüm. *Sonunda*, diye düşündüm ama vücudum beklentiyle sertleşti, gerildi ve yayıldı.

Eteğimi kaldırmadı, seksimi gözlerine ve sikine göstermedi. Ağırlığını beni sıkıştırmak için kullanmadı, ama kalçaları benimkilere güzelce yaslandı, ince ipek aramızda bir bariyer öpücüğü oldu.

Ve o kabardığında inledim, gözlerim kapandı ve kaslarım minnetle teslim oldu. Sikini seksime gömdü, sürtünmeden, ipeğin ne kadar çabuk nemlenip tenimize yapıştığından benimle birlikte inledi. Dudakları alnıma yapıştı ve beline kadar uzandım, onu daha yakına yönlendirdim, sikinin ucunun göbeğime nasıl kaygan bir sıcaklık yaydığını fark ettim.

Annemin hediyeleri bu konuda garip sırlar sunsa da, bedenim onu, devasa uzunluğunu ve çevresini almak için zorlanacaktı. Kalçalarım onun kalçalarını sarmak için gerildikçe yanıyor, Asterion'un nefes nefese nefesi saçlarımı kabartıyor ve hassas bariyerimizin içinden seks eylemini taklit ediyordu. Baskı güzeldi ve kısıtlama beni gevşek ve rahat, yumuşak ve onun dürtmelerine ve vuruşlarına alıcı bıraktı.

Ve her nefes *néktarla* doluydu. Havayı yuttum, daha fazlası için nefessiz kaldım, nefesler sessiz birlikteliğimizde kesildi.

Asterion'un boğazını öptüm, tenini emdim ve zevk dalgasının tadını çıkardım. Kalçalarımın arasında, kıcımın yanaklarına doğru yoğun bir sıcak et ağırlığı bastırıyordu ve şişip geriliyordu. Taşakları olduğunu fark ettim ve bitişe yaklaşıyordu. Ona tatlı şeyler söylemek, onu kızdırmak, ipeği kaydırmak ve onu açıklığıma yönlendirmek istedim.

Ama haklıydı. Marius da haklıydı. Kalbimde hâlâ korkunun dikenleri, açık çizikler vardı. Ve bu

hediye, çölde kavrulmuş bir boğazla geçen ömürlerden sonra bir kova temiz, kristal gibi soğuk suydı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi ve kalbimin derinliklerindeki kuyuda sadece bir damlaydı.

Güç.

Asterion'un kolları gevşek sırtımın altından kayarak beni kucakladı ve kendine bağladı, dudaklarından düzensiz bir dizi homurtu döküldü ve acil bir *néktar* iğnesi içime saplandı ve şok olmuş bir sevinçle haykırmama neden oldu.

Asterion böğürdü ve göbeğimden ve göğsümden taşı, slipi ve tenimi ıslattı ve yorgana kadar daha da aşağıya indi. Sıcak salgısı göğüslerime doğru akıyor, sivrilen meme uçlarımı öpüyordu ve hareketleri kekeliyor, titriyor ve üzerimde titriyordu, ağırlığı aşağıya doğru bastırıyordu.

Birsha'nın müşterilerinin tahliyelerini hep onlarla karşıladım, kendimi engelleyemedim ve her an kişisel bir ihanet oldu, annemin hediyesi bir lanete dönüştü.

Bu değildi. Rahatlamaydı. Asterion olmadan kendi sonumu getiremeyebilirdim, çok yorgun ve kafamda çok kaybolmuştum, ama o bizi oraya birlikte attı ve ben ağladım, sırtına sarıldım ve dehşete düşmüş bir minnettarlıkla unutuluşa doğru döndüm.

Güç şaşırtıcı ve inanılmazdı, bir kova değil, bir sel, nefesim çalındı, uzun yıllardan beri açlığım paylaştığımız zevkin baskısı altında çöktü, birbirimiz için ciddi ve zevkliydi. Utangaç da, utangaç bir küfür.

Ağzım Asterion'un boğazına yapıştı, çığlıklarım boğuklaştı, bir kez daha bu adamın içinde yolumu bulmaya çalışırken serbest bırakılmasının dökülmesi kaymayı tenime, hala giyinik göğsüne yapıştırdı.

Oda sallandı ve bir başka *néktar* dalgası bana sertçe çarptı, başımı döndürdü, doymadığımı kanıtladı - daha fazlasına ihtiyacım vardı. Asterion'un tutuşunda kıpırdandım, slipin eteğini yırttım ve ikimiz de tenlerimiz öpüşürken inledik. Ve yine, onun gücü bana hücum etti, beni doldurdu, besledi.

Ve bu sefer, onun gücüne dayanamadım. Aç bırakılmışım ve sonra ziyafet çekmişim. Kanım ağırlaştı ve taze enerjiyle sarhoş oldu ve damarlarımda düzensiz bir şekilde yüzdü. Hiçliğe, belki de Asterion'un kollarına doğru bayıldım, gerçi onları zorlukla terk etmişim ve zar zor kalktığım uykuya geri dalarken yumuşak dudaklar alnımı okşadı.

Tekrar uyandığımda gözlerim kurumuştı ve bedenim tuhaf, neredeyse şişmiş hissediyordu. Ağırdım, sanki kemiklerim kurşunla doldurulmuş gibiydi. Çıplaktım, çarşafların ve yorganın altında sıkışmışım ve bakmadan yalnız olduğumu biliyordum. Asterion yatakta değildi, odada da değildi ve bir an için hiç olup olmadığını ya da uykumun sisinde bu enfes ama sözsüz deneyimi hayal edip etmediğimi merak ettim.

Ama ayağa kalktığımda gerçeği biliyordum, kendimi harika hissediyordum. Uyku sersemiydin ama daha parlak, daha temiz, daha dolgundum. Elimi yanağıma götürdüğümde cildimin daha pürüzsüz olduğunu gördüm. Parmaklarım aşağıya indi ve dudaklarımın daha az solmuş olduğunu gördüm.

Havada tuzlu, etli bir koku vardı ve yüzümü ovuşturarak gözlerimi uyandırdım ve odayı aradım. Genişti ve pencereden görünen manzara kale duvarlarının ötesindeki uzun, yeşil ormanlık alandı. Girdiğimiz salon kadar dağınık değildi ama yine de tuhaf düzenlemeler, süslemeler ve tarzların uyuşmazlığıyla doluydu. Yatak genişti ve üzerime serilen yorgan aslında birbirine dikilmiş dört ayrı parçadan oluşuyordu. Zemin, pencerenin yanındaki yuvarlak duvardan kapının yanındaki kare

duvara kadar hal\u0131larla kaplanm\u0131\u015ft\u0131. K\u00fc\u00e7\u00fck bir masa, kapakl\u0131 yemek tabaklarıyla donat\u0131lm\u0131\u015ft\u0131 ve b\u00fcy\u00fck bir bak\u0131r le\u011fen, \u015föminedeki k\u00fc\u00e7\u00fck ate\u015fin yanında buhar\u0131 t\u00fcten suyla bekliyordu.

Asterion kay\u0131pt\u0131. Elbisem bir sandalyenin \u00fczerinde duruyordu, ama bir bak\u0131\u015fta i\u00e7 \u00e7ama\u015f\u0131r\u0131n\u0131n

katlanmış ve onunla birlikte bekleyen, serbest bırakılmasıyla ıslattığı değildi. Hatırlayınca ağız sulandı ve teninin tuzlu, misk kokulu tadı dilimde tazelendi.

Uzun zamandır ilk kez beni en çok rahatsız eden açlık fizikseldi, midem gurulduyordu. Yataktan kayarak yumuşak kombinezona doğru ilerlerken uzuvlarım hantal ve kaskatı kesilmişti ve yığının içinde bekleyen kalın bir bornoz ve bir çift kadife terlik buldum.

Karnıma dokundum ve Asterion'un sikinin orada yaptığı ağır baskıyı hayal ettim. Tenim hafif yapış yapıştı ama beni yatırırken silerek temizlemeye çalışmış olabileceğini düşündüm. Ellerinin uzun süre vücudumu okşadığını hayal meyal hatırlıyordum. Minotoru bulmak, onu bu rüya gibi, garip sessizliğe geri sürüklemek ve sikinin tadını, dilimde bulabileceği zevki öğrenmek istiyordum. Ama yemek ve gerçek bir banyo önce et ve kemik kısmıma iyi gelecekti. Önce bir açlığımı, sonra da diğerini giderecektim.

BÖLÜM 7

RÜYALARIN KRALI

Yatak odasında garip giysi çeşitleriyle dolu bir gardırop vardı ve eski kemikli korseler ve sert pamuklu elbiseler bulsam da, hala arabada bulunan sandıklardan çıkan giysilerle eşleşen hiçbir şey yoktu. Onun yerine uzun, bol, siyah kadife bir elbise ve kapitone kırmızı bir yelek buldum.

Kamımı doyurdum, üzerimden temizlediği yolun tozu ve kiri ne olursa olsun asla buğulanmayan suyla temizlendim ve tamamen giyinerek kaleyi dolaşmaya başladım.

Odaları temizleyen ya da gelip giden hizmetkârlar bulmayı umuyordum -Asterion'dan başka biri yemeğimle ve banyomla ilgilenmiş olabilirdi- ama en fazla göz ucuyla gölgelerinin geçtiğini görebilirdim. Uyuduğum kule, geniş bir salona bakan kare bir balkona açılıyordu; her duvarı bayraklar, duvar halıları, silahlar ve sanat eserleri süslüyordu. Durdum, erkek sesleri duymak için kulak kabarttım ama hiçbir ses duymadım. Bu kale Grace House'dan bile daha sessizdi ve onca çeşitli dekorasyona rağmen tuhaf bir şekilde boştu. Balkonu dolaştım, bakımsız yatak odaları ve oturma odalarına, kitapların raflar, masalar ve halı kaplı zeminler üzerinde çılgınca yığıldığı ofislere ve hatta tüm enstrümanların ve sandalyelerin sanki aşağıda bekleyen bir kalabalığa müzik çalmak için aniden ortaya çıkabilecekmiş gibi düzenlendiği küçük bir ön odaya baktım. Ama her şey sessizdi.

Dar, kıvrımlı merdiveni takip ederek ana kata indim, terliklerim yamalı halıların üzerinde sessizdi ve nefesimi tutarak bir yaşam belirtisi bekledim. Şimdi bu şatoda yalnız mıydım? Yıllar boyunca tüm yorgunluğumla uyudum ve kendimi tek sakın olarak mı buldum?

Açık odanın ortasında durdum, gözlerimi kapadım ve kalbimi sıkıştıran yalnızlık hissine ve omuzlarımdaki nadir hafifliğe hayret ettim.

Sonra bir kapı açıldı ve dalgaların uzaktan gelen yumuşak sesi kulaklarıma ulaştı.

Gözlerimi tekrar açtım ve adımlarımla sesin izini sürdüm, salonun köşesinde uzun çapraz bir koridor buldum ve sonuna yakın bir yerde bir altın parıltısı yakaladım. Başka odaların yanından geçtim; ziyafetler için yeterli ortamın bulunduğu devasa yemek salonları, masaların üzerinde hâlâ duran kâğıtların bulunduğu oyun salonları, duvarları kâğıtla kaplı küçük salonlar ve zarif dolaplar. Sonunda koridorun sonundaki açık kapıya ulaştım ve eşikte durup yatak odasından ayrıldığımdan beri bir anlam ifade eden ilk odaya baktım. Ve yine de bir şekilde daha az.

Burası bir kütüphane olmalıydı, duvarlar yüksekti ve raflar ve ıvır zıvırlarla kaplıydı. Ama ortada küçük yuvarlak bir masa, tek bir sandalye ve tek bir yer sofrası vardı. Odanın sağ tarafında bir masa, üzerinde açık bir kitap ve dumanı hâlâ tüten bir fincan çay duruyordu. Odanın sol ucunda bir kanepe ve bir çift koltukla çevrili bir şömine vardı. En uçtaki koltuk ateşe doğru kıvrılmıştı ve koluna bir battaniye örtülmüştü. Karşımda, geniş pencereler ve büyük bir kapı geniş, boş bir ufka bakan bir terasa açılıyordu, gri bir çizgi

Dalgaların sesi hâlâ uzakta ama buraya daha yakın.

Tek kişilik bir odaydı. Tek bir yemek takımı, tek bir fincan çay, bir takımda kullanılan tek bir sandalye. Galler'de ormanın ortasında var olmaması gereken bir denize bakan taş bir terasta tek başına duran yalnız bir gryphon.

Bir anda Asterion'un bu kaleden gittiğini anladım. Yumuşak bir sızı, bir rahatlama fısıltısıyla aynı anda içimi kapladı. Bana dokunmuş, sonunda beni beslemiş ve sonra da ortadan kaybolmuştu. Daha fazlasını arzuluyordum ama bu aynı zamanda benim özgürlüğümün de bir kanıtıydı.

Gryphon dönerek açık kapıya doğru ilerledi ve beni görünce kısa bir süre durakladı. "Asterion Kızıl Kurt'u almaya gitti," diye duyurdu Laszlo odaya girerken bana. O Sanki söyleyecek ya da merak edecek başka bir şey yokmuş gibi masasına, çay bardağının başına geçti.

Ama ormanın kalbinde dalgaların sesi vardı. "Bu oda nerede?" diye sordum.

Asterion beni bir yabancıyla bırakmıştı ama bunu hafife alacağını hiç düşünmemiştim. Bu Bulutların Kralı'na, bu gryphon'a güvenmişti. Ve Laszlo ihtiyacı olduğundan şüphelendiğim bir çift gözlüğün ardından parlak altın rengi bir bakışla beni izlerken, bu bir niyetin parıltısından ziyade merakın fırçasıydı.

"Hywel'in rüyası." Aslında hiçbir şey söylemedi. Ona baktım ve başı öne eğildi. "Burası sadece benim evim değil. Hywel kalenin altında uyuyor. Rüya görür. O rüyalar taşın içine sızar."

"Peki ya terasa çıkarsam?" Hywel'in ne olduğunu ve nerede uyuduğunu merak ederek sordum. Güzel, eğimli bir isimdi, soluk soluğa bir 'h' ile düşerek 'oh-iyi'ye yol açıyordu. Eski Galce, diye düşündüm.

"Denizin kokusunu alırdın, onu görürdün. Kenardan atlarsanız kayalara çarparsınız."

Adımlarım yavaştı, terasa doğru gidiyordum, havada tuzlu su vardı, burnuma keskin bir tat geliyordu. "Peki ya şatonun önünden çıkıp çimenlerin etrafından dolaşırsam?"

"Etrafınız Gwydir ormanı ile çevrili olacak."

Beklenmedik bir gülümseme dudaklarımı kıvrıdı, göğsümden ani bir kahkaha yükseldi. Gözlerim yanmadı ama görüşüm bulanıklaştı. *Büyük*. Gerçek sihir - ben daha küçük bir kızken bile çoktan solmaya ve yok olmaya başlamış olan vahşi sihir, efsanelerin ve mitlerin yapıldığı hikâyeler.

Odaya göz gezdirdim ve raflardaki kitaplara, bibloları merakla baktım. Bu kale kaç yaşındaydı? Burada saklanan koleksiyon ne kadar eskiydi?

Gryphon'a dönüp baktığımda hâlâ gülümsüyordum ve onun da bana açık bir şekilde baktığını gördüm, ifadesi kilitliydi ama yırtıcı değildi.

"Rüyasında kart oyunları görüyor mu?" Ben sordum.

"Lodam ve Karnöffel'i kaybediyoruz," dedi Laszlo. Dışarıda bulutlar dağılmış, güneş ışığının şakaklarını ve çenesini çevreleyen narin tüyleri kesip parlatmasına izin vermişti.

Ellerimi birbirine vurarak tekrar güldüm. "O zamandan beri Karnöffel çalmadım..." Nefesimi tuttum, göğsüm sıkıştı ve başımı salladım. "Çok uzun. Peki ya üst katta enstrümanların olduğu köşe?"

Laszlo sessiz ve dikkatliydi, başını yavaşça eğdi. "Bazen toplar. Göreceğiniz gölgeler onun hayalperestleridir. Bir ziyafette salonları doldururlar ve bir konuşma uğultusu olur, ama pek bir şey anlaşılmaz. Şatoya, temizlikle ilgilenecek kadar bakım yaparak katkıda bulunur."

"Peki ya banyo ve yemek?" Merak ettim.

Laszlo omuz silkti. "Eğer yıkandıysan ve beslendiysen, evet, hayalperestler seni bulmuş demektir. Oldukça bağımsız olan pek çok kişi var. Ama çoğu sadece düşünceleri döndükçe gelir ve

gider."

Nerede o? Ne oldu? Tekrar merak ettim.

Ama Laszlo yüzünü açık kitaba çevirmiş, çay fincanını tabağından kaldırıp bir yudum alıyordu. Parmaklarının ucunda kara pençeler vardı ve boyalı porseleni dikkatle tutmak zorundaydı.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, onu düşün ve başka tarafa bak. Dönüp baktığında orada olabilir," diye mırıldandı, benden çok kitaba doğru.

Gryphon'a bir süre sessizce baktıktan sonra kovulduğumu ya da en azından onun daha fazla konuşmaya niyeti olmadığını anladım. Kitabının bir sayfasını çevirdi ve ben de kapıya ya da terasa dönmek arasında tereddüt ederek geri adım attım.

"Keşfedebilir miyim?"

Laszlo sayfadan başını kaldırdı, gözbebeklerinin koyu siyahı sarı irislerini yutarak bana baktı. Başının arkasında, yelpaze gibi dolgun kuyruk tüyleri çapkınca bana doğru sallanıyordu. "Asterion bana istediğinizi yapmakta özgür olduğunuzu söyledi."

Onun adı minotorun üzerimdeki, kalçalarımın arasındaki ağırlığını hatırlattı ve içime yayılan sıcaklığın tadını çıkardım.

Laszlo'nun başı öne eğildi. "Sanırım, kalenin kutsallığını korumak istiyorsanız, sınır duvarlarının içinde kalmanız daha iyi olur. Bunun ötesinde..." Omuz silkti, iri ve zarif bir altın kanadı hareketle birlikte hışırdadı.

O tüylere dokunmak, bıçak kenarlarının parmaklarımı okşamasına izin vermek istiyordum ama bana tanınan özgürlüğün o kadar uzağa gidebileceğinden emin değildim. Terasın cazibesi güçlüydü ama Laszlo masasında güçlü bir yalnızlık havasıyla oturuyordu. Oda dolu olmadığında geri dönecektim, ama şimdilik ilgimi çeken başka bir bilgi kırıntısı vardı.

Hywel kalenin altında uyuyor.

Aşağıya inen ilk kısa merdiven setinden, köşelerden fırlayan birkaç bulanık gölge figürünün ve tezgahın üzerinde taptaze tüten mis kokulu bir somunun bulunduğu bir mutfak buldum. Bir an için onları çalışırken izledim, dar ve yüksek pencerelerden gelen güneş ışığının huzmelerini geçerken figürlerin kayboluşunu ve sonra diğer tarafta yeniden ortaya çıkışlarını. Tencereleri karıştıran elleri en ayrıntılı kısımlarıydı, neredeyse katı, sırtları ve yüzleri ise solup yok oluyordu.

Bir sonraki merdiven dizisi iyi stoklanmış bir mahzene iniyordu. Önünden geçtiğimiz, koyun ve keçilerin otladığı tahıl ve sebze tarlalarını hatırladım ve gölgelerin de bunlara bakıp bakmadığını, Laszlo'nun gerçekten kaç kişi olduklarını bilip bilmediğini, sessiz gölge boşluklarında şatonun işlemlerini sağlamak için çalışıp çalışmadıklarını merak ettim.

Mahzenin karşı ucunda dar bir koridorla karşılaştım ve duvarlar boyunca yanan meşalelerden birini kapıp yavaşça yaklaştım. İçeride hiçbir ışık ya da yaşam belirtisi yoktu ve duvarlar çıplaktı. Eşikte duraksadım, midemde mide bulandırıcı bir ürperti dolaşıyordu. Duvar avucuma serin ve pürüzlüydü ama meşalenin ışığı mekânı sonsuz gösteriyordu.

Geri dönebilirim, kendime söz verdim. Laszlo tek riskin kalenin dışında olduğunu söylemişti. İçeri girerken terliklerim yumuşak, güven verici bir fısıltı çıkarıyordu ve zemin hafifçe eğikti, bu da her adımı daha ağırlaştırıyordu.

Yüzyıllardır bu kadar yalnız olmamıştım. Bu düşünce beni heyecanlandırdı. Koridor karanlık ve çıplaktı ama uzaktan gelen hırıltılar, yakınlardaki bir hücreden gelen ayak sesleri ya da duvarlardan gelen inilti çıkışları yoktu. Garip bir kalede, zararsız gölgeler ve suskun bir gryphonla yalnızdım. Gitmekte, kalmakta, keşfetmekte özgürdüm.

Sonunda koridordaki bir dala ulaştım, soldan yumuşak mavi bir ışık pırıltısı, sağdan daha fazla meşale parıltısı geliyordu. Zeminin aşağıya doğru hafifçe eğilmeye devam ettiği ve parlak bir su dalgasının parladığı sol kolda durdum. Bir banyo havuzu, hatta muhtemelen bir kaplıca

kaynağı, havadaki mineral kokusuna dayanmaktadır.

Sağ kol daha dik, kıvrımlı bir merdivendi. Bu basamaklardan daha sıcak, daha derin bir koku yükseliyordu; toprak, duman ve keskin metal.

Sağa döndüm, el fenerimi hafifçe titreyen bir elimle tutuyor, duvara dayadığım elimle sallanan sınırlarımı sabitliyordum. Duvarlar dibe yakın bir yerde çatlayarak açıldı, geriye doğru alçaldı ve içine girdiğim mağara şatonun ana salonundan daha büyük ve görkemliydi ve daha da ilginç nesnelerle doluydu. Tüm kalenin toplamından daha fazla olduğundan şüpheleniyordum. En uçta, taştaki bir çatlak denize ve gökyüzüne açılıyordu, terasla aynı manzaraya.

Ve orada, mağaranın kalbinde, hazinelerle çevrili, Rüya Kralı Hywel'i buldum. Uyuyan devasa ejderhayı, bir kediye andıran uzun, kıvrık kırmızı gövdesini, pençeli ayakları ve kadife yığınları üzerinde duran geniş çenesini görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Nefesini içine çekti ve benden, hatta Asterion'dan bile uzun olan sırtı ağır bir iç çekişle yükselip alçaldı. Nefesi odayı ısıttı, havada taze bir yanık vardı. Uykulu bir mırıltıyla gümbürdedi ve ağır halılarla kaplı ve yastıklarla dolu taş zemin sesle sarsıldı. Burun delikleri alevlendi ve pulları dalgalandı; uyanabileceğini düşündüm -umdu, başım dönerek bekledim-.

Uyumaya devam etti. Ve onun uykusuyla birlikte hava yoğunlaştı ve gözlerim kapandı, dudaklarım ayrıldı ve kıvrıldı.

Güzel bir rüya görüyordu. Tatlı ve basit bir şeydi ama güçlü ve iriydi. Bir ejderhanın "tatlı ve basit" versiyonu bana *çok şey* sunuyordu. *Néktar*'ın havada kıvrılıp tenimi yalayışı karşısında inledim. Adımlarım ileriye doğru tökezledi ve ejderhanın siren çağrısını takip etmeden önce taşıdığım meşaleyi tutmak için bir vazo bularak çabaladım.

Pulları ilk başta mat ve donuk görünüyordu, ta ki ona ulaşır sadece tozlu olduklarını görene kadar. Kolumu omzunun üstündeki avuç içi büyüklüğündeki bir pulun üzerinden geçirdim, ulaşabildiğim kadar yüksekti ve pırıl pırıl ve temiz çıktı, yakut kırmızısı ve küçük bir opalesan beyaz çatlak.

Kocaman yüzü tam kalçamın yanındaydı. Eğer çenesini açarsa, içine tırmanabilirdim. Onun için bir lokma olurdum. Burnunun üstüne oturmak için ayak parmaklarımı ağır, kösele dudaklarının arasına sokarak ona tırmanmam gerekecekti. Kafasının ortası çıkıntılıydı ve koruyucu boynuzları kafatasının üzerinde filizlenmişti. Enfesti ve hayalleri bedenimi ağırlaştırıp gevşetiyordu. Yastık olarak kullandığı yığının içinde ipek bir etek buldum ve biraz uğraşarak onu çıkardım.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım uyuyan ejderhaya. "Ama biraz toparlanmaya ihtiyacın var."

İpeği burnunun kalçama yakın kısmındaki tozu silmek için kullandım, sırtına doğru ilerledim ve daha küçük boynuzlardan birinin etrafında dolaştırdım.

Hywel tekrar gümbürdedi ve ses içimi, kemiklerimin derinliklerini sarstı, dudaklarımdan bir soluk çıkaran çarpıcı bir titreşim. İçimde bir sıcaklık birikti ve *néktar*, penceresi yeni açılmış bir odayı yiyip bitiren bir yangın gibi kanıma karışırken bayılmamak için boynuzu kavradım. Arkamdaki kalın bacağın üzerine ağır ağır oturdum ve mücevherli devasa kafaya bakarken hayretler içinde kaldım.

Ejderhadan bir zevk iç çekışı geldi ve sanki bir hafta boyunca etle beslenmiş gibiydim. Kafam daha berrak, vücudum daha sıcaktı ve kalbim bunun verdiği rahatlamadan dolayı *acıyordu*.

"Bunun için teşekkür ederim. Karşılığında seni temizleyeceğim," diye fısıldadım. "Rüya görsen de görmesen de yeniden parlamayı hak ediyorsun."

BÖLÜM 8

GECIKMIŞ KABUS

Geniş odanın eşiğinde durdum, Laszlo'nun tek başına oturduğu masaya baktım, bir sandalye ve bir yemek takımı vardı. Uzaklara baktım, düşüncelere daldım, sonra tekrar döndüm ve Laszlo'nun aniden eklenen başka bir koltuk ve masaya baktığını gördüm.

Başını bana çevirdi ve gözlerini kırıştırdı ama hiçbir şey söylemedi. İtiraz etmedi. Merhaba demedi.

Üç günün büyük bir kısmını uyuyan bir ejderhanın üzerine tırmanarak, pullarının tozunu alarak ve *néktar* emerek geçirmiştım. Şimdi ne kadar güç kaybettiğimi, kendi zihnimin ne kadarını kaybettiğimi biliyordum, çünkü her seferinde derin, uyuyan bir iç çekişle bana geri dönüyordu.

Laszlo günlerimi nerede geçirdiğimi bilse ya da umursasa bile hiçbir şey söylemezdi ve ben de yemeklerimi sürekli dolu olan mutfaklardan aşırırdım.

Mütevazı bir ev büyüklüğünde uyuyan bir canavarla üç gün boyunca tek taraflı sohbet etmek rahatlatıcıydı ama aynı zamanda boştu. Asterion beni bulduğunda ham ve boştum ve Lillian'ın arkadaşlığı nasıl değer vereceğimi anlayamadığım bir merhemdi, ama şimdi onu özliyordum.

"Asterion ve Conall'ın şimdiye kadar dönmüş olacağını sanıyordum," dedim, reddetme ihtimalinin düşük olduğunu düşündüğümde yemek daveti isteme riskini göze alamadım. Kulağımda başka birinin sesini duymaya ihtiyacım vardı, hoş karşılayıcı olsun ya da olmasın.

"Düşmanları buraya getirmezler," dedi Laszlo, yaklaşmamı izleyerek. "Ve Asterion bir kadının güvenli söz konusu olduğunda her zaman aşırı temkinli olmuştur."

Karşısındaki sandalyeye oturdum, tabağımın kapağını kaldırdım ve güzel bir yemek hâlâ dumanı tüterken beni bekliyordu. Laszlo çatalını ve bıçağını aldı, sonra durakladı, ellerini indirdi ve kocaman gözlerle bana baktı.

"Hywel'i bulmuşsun." Sözlerinde keskin bir ifade vardı ve bunun azarlama mı yoksa şaşkınlık mı olduğundan emin değildim.

"Ben yaptım. Onun tozunu alıyordum."

Laszlo'nun kanatları kıpırdadı, birkaç küçük tüy havaya uçtu. "Uyandı mı?" Bakışları bana sabitlenmişti ve ben kendi bakışlarımı ayıramıyordum.

"Hayır."

Laszlo hafifçe gevşedi ve yemeğine döndü, beni hapseden donuk bakışlarını kırarak ben de aynısını yapabildim. "Uçuştan döndükten sonra sürmeyi sevdiği bir cila var. İstersen onu bulabilirim..."

"Evet," dedim başımı sallayarak, yumruklarım çatal bıçak takımının etrafında kenetlenmişti.

Laszlo sessizdi, sadece arada bir tüyleri birbirine değiyor, yemek takımından bir çizik bile çıkmıyordu. Onu izlediğimde gözleri aşağıdaydı, ama başımı çevirdiğimde bakışlarının yine diken

diken olduğunu hissettiğime yemin edebilirdim.

"Hywel'in her zaman... romantik bir mizacı olmuştur. Rüyaları seni biraz rahatlatıyor olmalı," dedi Laszlo, sessizliğimizin garipliği nihayet ortadan kalktığında tekrar konuşarak.

Yanaklarım ısındı. "Ne hayal ettiğini bilmiyorum ama çok güçlü biri."

Laszlo kıkırdadı, ama ben daha sıcaklığını anlayamadan sesi sildi. "Onunla konuşuyor musun? Seni hissedecektir."

Tekrar başımı salladım, güzelliğine yaptığım övgüleri, içime çekmem için bana güç verirken ara sıra duyduğum minnettarlık nefeslerini düşündüm. Geniş odanın her bir köşesine baktım. Masaya, şöminenin yanındaki sandalyeye, bu yemek masasına.

"Hywel'le birlikte bu şatoya nasıl geldin?" diye sordum. Laszlo Hywel'i korumak için mi buradaydı, yoksa Hywel'in uyanmasını mı bekliyordu?

Laszlo çatalını ve bıçağını bıraktı ve tabağının büyük ölçüde temizlenmiş olduğunu fark ettim. Ben geldiğimde çoktan yemeye başlamıştı. İşi bittiği için kalkıp beni burada bırakacağını içim acıyarak anladım.

Ama önce "Kale bizim evimiz." dedi.

Anlamı beni hemen çarptı. Laszlo bir muhafız, bir arkadaş ya da ejderhanın yeniden uyanmasını bekleyen biri değildi. Laszlo, Hywel'in sevgilisiydi, ejderha rüya görürken gölgelerin eşlik ettiği bu uçsuz bucaksız şatoda yalnızdı.

Sandalyesinden kalktı ve ağzımı açtım, ne çıkacağından emin değildim, kalması için bir yalvarış mı -yalnız geçirdiğim her gün huzursuz oluyordum, Laszlo nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabilmişti- yoksa rahatsız edici sohbetim için bir özür mü, ama benden kaçmıyordu. Uzaktan gelen bir gıcırta ve patırtı bir gelişin habercisiydi ve ben de yerimden kalktım, sandalye aniden geriye kaydı.

Laszlo masanın etrafında döndü ve bana kolunu uzattı, kanatları genişliyordu. Etrafındaki hava tozlu, çay ve misk kokuyordu ve kanadın sığınağı sıcaktı, birkaç tüyü sırtımda örülü saçlarımı zar zor sıyrıyordu.

"Kurt bu," diye mırıldandı Laszlo, yaklaşan adımlar düzensiz bir tempoda ilerlerken yanımda kaskatı kesildi.

Conall, "Laz, nerede saklanıyorsun?" diye seslendi.

Laszlo cevap verme zahmetine katlanmadı, çünkü bir an sonra odanın kapıları açıldı. Bir esinti sanki Conall'a, uzun kırmızı saçlarına ve ağır paltosuna yapışmış gibi temiz hava taşıyordu. İkimize sırtıttı, gözleri Laszlo'ya biraz daha uzun süre takıldı. "Nihayet. Dost yüzler." Başını eğdi ve sonra bana göz kırptı. "En azından bir dost yüz. Ah, ve akşam yemeği. Güzel, açlıktan ölüyorum."

Laszlo oturduğu yeri işaret ederek, "İşim yeni bitti," dedi. "Sizi yalnız bırakayım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye alay etti Conall, ama Laszlo'nun oturduğu yere geçmekte tereddüt etmedi, orada onu taze bir tabak yemek bekliyordu. "Otur ve sohbet et, yoksa arkan dönükken tüylerini yolacağım."

Laszlo'nun kolu elimin altında gerildi -beklediğimden daha güçlü ve kalındı, özenli giysisi gücünü gizliyordu- ama içini çekti ve masada bir sandalye daha, kristal bir sürahi ve üç bardak belirdi.

"Asterion Londra'ya döndü," dedi Conall tabağındaki bıldırcını parmaklarıyla kaldırıp bir ısırık aldıktan sonra inleyerek.

"Başka türlüünü mü bekliyordun?" Laszlo önce benim için sandalyemi çekerek sordu.

"Soylu piç," diye nefes aldı Conall ve Laszlo'yla kısa bir süre için eğlenerek bakıştılar. "Tanrıya şükür Hywel hâlâ iyi aşçılar hayal ediyor," diye inledi Conall bir lokma daha yerken.

Laszlo başını eğerek, "İlham verici bir hafta geçiriyor," dedi ve kendine bir bardak şarap

doldurdu.

claret. Sonra bana baktı, sürahi bardağın üzerinde duruyordu. Başımı salladım, o da benim için doldurdu ama şişeyi Conall'a uzatarak kendi servisini yaptı.

İki adam arasında tuhaf bir gerilim vardı. Conall'ın Laszlo'ya sataşmasına yol açacak kadar birbirlerine aşınaydılar ama aynı zamanda dostça bir tavırları da vardı. Onları izlediğimi çok belli etmemeye çalıştım ama umursayacaklarından da emin değildim.

"Çok mu sıkıldın, *mo chroi*?" Conall sordu ama içkisini dolduruyordu, Laszlo'yla birbirimize baktık, Laszlo'nun yanakları hafifçe renklendi. *Mo chroi*'nin - "moh kree" gibi geliyordu kulağa- "kalbim" anlamına gelen eski bir Galce sevgi sözcüğü olduğunu biliyordum, ama hangimizi kastettiğini bilmiyordum. Nitekim tekrar başını kaldırdığında gözleri muzip bir parıltıyla aramızda gidip geldi ve soruyu kasıtlı olarak cevapsız bıraktı. "Hywel uyanmaya daha yakın değil mi?"

"Dün kendisinden birkaç kelime aldım," dedi Laszlo, "ama sanırım hâlâ rüya görüyordu."

Dünün çoğunu mağarada Hywel'le birlikte geçirmiştım, hatta onunla birlikte uyuklamıştım ve Laszlo'nun ejderhayı ne zaman ziyaret ettiğini merak ediyordum, çünkü onu orada hiç görmemiştım.

Conall'ın bakışları sonunda üzerimde sabitlendi. "Bu gece çok hoş görünüyorsun. Onun şiirlerini mi okuyorsun Laz?" Conall sahte bir nezaketle sordu.

Laszlo'nun kaşları çatıldı. "Şiir mi?"

Güldüm ve başımı salladım. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Güzel," dedi Conall parlak bir sesle. "Ama iyileşmen konusunda tembelleşmemeliyiz. Eminim çok *daha fazla* zevk almanın faydasını göreceksin."

Sözcüklerde ve anlamlarında hiçbir hata yoktu. Asterion'un saklamaya özen gösterdiği yerde Conall doğrudan bir teklifte bulunmuştu. Eğer zevk almak istersem, bunu bana verecekti. Laszlo'nun bakışları yavaşça aramızda gezinirken, yanaklarımı ve göğsümü kaplayan kızarıklığın tadını çıkardım.

"İlginiz için teşekkür ederim," dedim başımı eğerek.

Conall sırttı, hınzır gülümsemesinde keskin köpek dişleri parlıyordu.

Laszlo, Conall ve ben yemeğimizi bitirdikten sonra tekrar gitmeye çalıştım ama kurt kurnaz ve çekiciydi, onun yerine kendimizi ateşin etrafında bulduk. Conall'la kanepenin diğer ucunda oturmaya başlamıştım ama üçüncü kadeh şaraptan sonra bir yerlerde onun tarafına doğru çekildiğimi fark ettim; başım onun kucağına yaslanmıştı ve uzun parmakları saçlarımı ve kolumu okşuyordu, üzerimdeki elbisenin geniş yakası bir omzumu açıkta bırakacak şekilde aşağı doğru itilmişti. Dokunuşu sıcak ve alaycıydı, açık olmadan kışkırtıcıydı ve şarap beni rahatlatmıştı.

Laszlo bizi koltuğundan izlerken Conall'ın dokunuşu beni yatıştırdı, dilimi bağladı ve gryphon'a kanepede bizimle birlikte daha rahat bir koltuk önermemi engelledi.

Gölgeler odanın içinde dolaşmaya başladı, belli belirsiz bir konuşma mırıltısı, ateşin yanında mırıldanılan birkaç tutku sözcüğü ve gözlerim halının üzerinde kucaklaşan aşıkların silüetine kaydı.

Yanaklarımı yakan bir şömine yoktu, sadece penceresiz bir yeraltının koyu siyahlığı vardı. Yanımdaki minder yoğun kadife ve Conall'ın güçlü kalçası değil, çürüyen samanın karıncalanması ve kokusuyla. Hava nefesimi görebileceğim kadar soğuktu ve tadı dilimde durgun ve ekşiydi.

Benim hücrem. Birsha'nın zindanı.

Güm. Bir adım. Etin taş üzerinde sürüklenmesi. Güm.

Kalbim göğsümde tekledi. Ağlamak için ağzımı açtım ama boğazım kuru ve ağrılı bir çığlık attı. Karnım şişti ve kaslarım bacaklarımda soldu, oturmaya çalışırken itiraz bile edemeyecek kadar güçsüzdüm. Gevşek, çaresiz, kalp atışlarım hızlanıyor ve taşla bastığım her ağır adımla birlikte tekrar düşüyordu.

Güm.

Güm.

Güm.

Geldiklerini duymuştum, onları yavaş, beklenti dolu adımlarından, diğer hücrelerden çıkardıkları hırıltılardan tanıyordum. Artık hırıltı yoktu. Yalnızdım, savunmasızdım ve terk edilmişim, bir sonraki ziyaretçilerimin nihayet kapıya, saman yığınımın, satın alınmış bedenime gelmelerini bekliyordum.

Güm.

Güm.

Güm.

"Hayır," diye inledim, dönmeye, sürünerek

uzaklaşmaya çalıştım. Güm. Shhhh.

Hıçkırma hıçkırma ağladım, çırpındım ve hücremden dışarıya doğru sonsuz, imkansız adımlar atmaya başladım. "Hayır!" diye haykırdım.

Güm. Şşş, şimdi-

Çığlık attım, içime ani bir güç yayıldı ve sonra düşüyordum.

"Lanet olsun!"

Sözcük nefes nefese ağzımdan çıkıverdi, tam o sırada yere sertçe çarptım, dirseğim halıdan taşla çarparak kırıldı.

"Evanthia! İyi misin?!"

Tekrar çığlık attım, kaçmaya çalıştım ama dünya önümde kendini düzeltmeye başlamıştı bile. Siyah, soğuk ve bayat değil, sıcak bir şekilde aydınlatılmış ve özenle renklendirilmiş, morarmış bedenimin altındaki halı yumuşacıktı. Üzerimde gezinen Birsha'nın müşterilerinden biri değil, gözleri faltaşı gibi açılmış, solgun Conall'dı; ellerini önüne uzatmış, bana uzanmak için havada asılı duruyordu.

"Affet beni," diye soluk soluğa bağırdı ve sonra omuzlarımı kavradı. Önümde diz çökerken omuzlarım onun tutuşuyla sarsıldı. Kalenin büyük salonunun üstündeki balkonlu meydandaydık. Rüya görüyordum, bir kâbusun içinde kilitli kalmıştım, ancak bu bir anıya, her gece yaşadığım bir kalıba yeterince yakındı.

"Con-Con-"

"Şşşt," dedi, fısıltısı içimde bir ürperti yarattı, ses bir kuyruğun taş üzerinde sürüklenmesine ya da düzensiz bir ayak sesine benziyordu. "Uyuyakalmışsın. Yatağını istersin diye düşündüm."

Burada, kaledeydim. Conall önümdeydi. Hücremde değildim.

*Kendimi Conall'ın göğsüne attım ve o da iç çekerek sıcak kollarını sırtımda topladı. "İşte buradasın, *mo chroí*. Güvendesin. Sana sahibim."*

Eteklerim bacaklarıma dolanmıştı ve kendimi Conall'a istediğim gibi bağlayamıyordum ama

beni yerden kaldırmayı başardı. Dirseğim zonkladı ve iniltimi yeleşinin yün omzuna bastırdım. Paltosunu bir yerlerde bırakmıştı ve ellerim gömleğinin daha ince pamuklu kumaşından kol kaslarını kavradı.

Kâbus, Hywel'in rüyalarından bulduğum gücün bir kısmını tüketmişti ve şimdi akşam yemeğinden ya da şaraptan midem bulanıyordu, kafamın içinde sıkıcı bir bıçak saplanıyordu. Conall'ın adımları daha hızlı, daha sabitti ama her birinde irkildim, botlarının yerde çıkardığı ses kapana kısıldığım anının daha hızlı bir yankısı gibiydi.

"Benim odam-"

Conall beni göğsüne daha sıkı bastırarak, "Şşşt. Laszlo bana söyledi ve ben... koridorlarda izlediğin yolun kokusunu alabiliyorum," diye mırıldandı.

Ellerimden biri sırtını okşarken ipeksi saç tellerini buldum ve onları yumruğumda kilitledim. Conall ter ve at kokuyordu ve tenini içime çektiğimde daha derin ve taze bir şey kokuyordu. Tüylerim diken diken oldu ve bacaklarıma doladığı kolu sıkılaştı, eli kalçamda kenetlendi. Ama yere düştüğüm kalçamdı ve tıslayıp gerildim, çürüğümü kavrayışıyla irkildim. Odama ulaşmıştık ve Conall yatağıma doğru koştu, beni hızla yere bıraktı, kısa bir irkilmeyele kendini ve saçlarını tuttuğum yerden çekti.

Şaşkın ve rahatsız bir şekilde bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Seni korkutmak istememiştim."

"Bir kâbustu," dedim başımı sallayarak ama o üzerimde yükselirken bacaklarım göğsüme doğru çekiliyordu.

Sertçe yutkunarak geri çekildi ve odaya göz gezdirdi. Izgarada ateş yanmaya başlamıştı ve ay uzun pencereden ince gülümsemesiyle göz kırpıyordu.

Bir adım daha geri çekilerek, "Dinlenmelisin," dedi.

Beni taşırken bir an için tenini yutmak istemiştim. Daha önce, saçımın bir tutamını parmaklarının arasında döndürürken, onu yatağıma sürüklemeyi aklıma koymuştum. Açlıktan ölüyor olmayabilirdim ama Asterion'un kalçalarımın arasındaki sızısını ve dalgasını, seksin keyfini hatırlıyordum ve Conall'ın istekli bir aşık olacağını biliyordum.

Şimdi olmaz. Adımları çok ağırdı. Sol tarafım düşmekten sarsılmış ve morarmıştı. Dokunulmak istemiyordum, daha büyük bir bedenin beni sıkıştırmasını istemiyordum.

Başımı salladım ve o da bir nefes verdi, öne doğru sarsıldı ve ben kendimi kurtaramadan ensemden kavradı. Ama alnıma kondurduğu öpücük nazik ve sıyrıcıydı ve kısa bir süre orada kalırken ikimiz de iç geçirdik.

"Yarın biraz güneş ışığına ihtiyacın var," diye mırıldandı Conall, başparmağıyla yanağımı bir kez okşayarak çekildi. "Uyu."

Onu geri çağırmak dilimdeydi, ama çok hızlıydı, kelimeleri çıkaramadan kapıdan çıktı.

BÖLÜM 9

TAKİP ET

Uykum çok ağırdı, yavaşlayan kalp atışlarım geçmişten gelen gümbür gümbür adımları anımsatıyordu. Pencerenin dışındaki ağaçlarda tüneyen kuşlar uyanıp sessizliği bozana kadar doğru düzgün uyuyamadım.

Kâbuslar hızla üzerime çullandı. Bir bakışın karanlık dürtüsü, ayak bileğimin etrafındaki sürüklemeye hazır sıkı kavrama, tenimdeki bir ısırığın keskin kıştırması ve yanması.

Conall beni tekrar silkeleyerek uyandırdı, ben soluk soluğa ve boğuk bir çığlıkla ayağa kalkarken yatağın ayak ucunda hareketsiz duruyordu.

"Artık kabus görmek yok, *mo chroí*. Kalk bakalım."

Kurda göz kırptım. Onu gün ışığında hiç doğru dürüst görmemiştim. Geceleri yanan bir alevin fitili gibiydi, parlıyor ve bir odayı aydınlatıyordu, ama pencereden gelen güneş ışığında daha yumuşak bir niteliği vardı ve rüyalarımın kasvetli pençesini kafamdan silkeledi.

"Günaydın," diye mırıldandım.

"İyi günler," diye düzeltti Conall. Sırıtiyordu ama gözlerinin etrafında bir gerginlik vardı. Dudaklarımı yaladım ve o bahar yeşili gözler bu hareketi izledi. "Dün gece senin hatan değildi."

Conall gözlerini kırıştırdı, hem sırtışı hem de gerginliği kayboldu. Ağır ağır yatağın köşesine oturdu. "Seni uyandırmalıyım."

Başımı salladım. "Anıların beni yakalaması kaçınılmazdı. O evden kaçtığımdan beri hayatım için pençeleşiyorum."

"Artık güvendesin," dedi Conall, kelimeler hafifçe hırıldayarak.

Başımı salladım, kırılğan bir gülümseme dudaklarımı kıvırdı. "Bunu öğreniyorum. Ama eğer açlıktan ölmüyor, kaçmıyor ve saklanmıyorsam..."

Conall'ın başı öne eğildi. "Bu sana düşünmek için zaman verir." "Hatırlamak için." Bu acı kelimeyi yutkunarak söyledim.

Conall yüzünü kapıya çevirdi, gözleri daraldı ve çenesi sıkıştı. Bir an sonra göğsünden bir nefes fırladı ve başı sallandı, parlak kıvılcık saçları güneş ışığını yakalayıp boyu boyunca savurdu. Kahkahası sert ve acıydı. "Genelde kahramanlık duygularını Asterion ve diğerlerine bırakırım ama sen parlak zırh avlama dürtüsünü ortaya çıkarıyor gibisin."

Karmakarışık battaniyeleri kendimden uzaklaştırdım ve Conall'ın gözleri tekrar vücuduma kayarak göğüslerimin üzerinde tamamen alçakça bir gezinti yaptı. "Zırhın oldukça çirkin olduğunu düşünürdüm."

Sonunda kurt kendine gelir gibi oldu, dudaklarında parlak, vahşi bir sırtış vardı. "İnan bana, *mo*

chroi, onsuz çok daha iyi hareket ediyorum." Mırıldandım ve kahkahamı bastırdım ve Conall ellerini baldırlarımın iki yanına koydu. "Aslına bakarsanız, en iyi halimi giysilerim olmadan yaşıyorum."

Kalbim göğsümde kabardı, gözlerim yaşardı ve o gözyaşlarımı yanlış anlamadan önce hızla kapattım. "Bundan şüphem yok," dedim titrek bir iç çekişle.

"Hmm... şu anda ne düşünüyorsun, Evanthia?" Conall bir eliyle baldırımı okşarken sordu, pençelerinin hafif çizikleri tenimi okşuyordu.

Gülümsedim, gözlerimi açtım ve güzel yüzündeki endişenin titreşmesini izledim. "Baştan çıkarmayı özledim. Ve flört etmeyi."

Conall bir kahkaha attı. "Evet, sanırım Asterion ve Laszlo flört ve baştan çıkarma konusunda en iyi adaylar değiller."

Asterion'un sikinin ipek üzerinde yaptığı darbeyi ve baskıyı hatırlayınca bakışlarım kaydı. Ama bu baştan çıkarma değil, rüya gibi bir gereklilikti. Hâlâ bunu neden yaptığını ve ben ona gerçekten teşekkür edemeden ortadan kaybolduğunu merak ediyordum. Sadece açlığım için mi endişeleniyordu, yoksa bencilce bir zevk mi alıyordu?

"Geri dönmemesini kişisel algılama," dedi Conall, başını eğip gözümü yakaladı ve bana göz kırptı. "Eğer bir şey varsa, bu onun burada olmayı ne kadar çok istediğinin bir kanıtıdır." Bir soru sormayı düşünerek dudağımı ısırdım ama Conall ben daha karar vermeden devam etti. "Bugün sana gün ışığı sözü vermişim ve her şeye rağmen Galler beni dinledi. Ya da belki Hywel kokusunu almıştır, kim bilir. Bir şeyler ye ve sonra dışarıda bana katıl."

"Biraz idare ediyorsun," diye belirttim.

Conall tekrar güldü, yataktan kalktı ve omuz silkti. "Çoğu fark etmez. Ama evet. Ve bu notta..." Gözleri beni bir kez daha durgun bir şekilde inceledi, gülümsemesi keskinleşti. "Giyinme. Dışarısı sıcak ve planladığım şey için bunu istemeyeceksin."

Kaşlarım kalktı ama o sadece topuklarının üzerinde döndü ve ellerini ceplerine sokarak kapıya doğru yürüdü.

"Eğer ihtiyacın olan bir baştan çıkarıcıysa, *mo chroí*, ben tam sana göreyim," diye omzunun üzerinden fırlattı. Kalbim sinirden tekliyordu ama içimde biriken sıcaklık da aynı şekilde zonkluyordu.

Yemeğimi bitirdiğimde Laszlo'dan hiçbir iz yoktu ve Conall'ın büyük salonda volta atması dışında şato sessizdi. Balkondan eğilip onun bir nesneden diğerine geçişini, korkunç kurtlar tarafından köşeye sıkıştırılmış avcılarının resmedildiği bir duvar halısına kıkırdamasını, bir kitabı eline alıp sayfalarını dikkatsizce çevirmesini izledim.

"Aşağı geliyor musun?" diye seslendi bana dönüp bakmadan. "Benim için ne planlıyorsun?" Dirseklerimi tırabzana dayayarak sordum. Conall dönüp bana sırtı baktı. "Genel olarak mı? Yoksa bu öğleden sonra mı?"

"Genel planlarınızı *biliyorum*," diye cevap verdim ve o da güldü.

"Bu öğleden sonra oyun oynamak için dışarı çıkacağız," dedi, kelimeler çok masumdu.

Oyun çok belirsiz bir kelimeydi, ama her anlamı son deneyimlerimle o kadar alakasızdı ki umursamadığımı fark ettim. Aceleyle merdivenlere yöneldim ve Conall beni merdivenlerin dibinde karşıladı. Kalenin içi serin olduğu için bornoz giymiştim ve kollarımı belime dolayarak bornozu kapattım ama Conall kendi kolunu omzuma attı, rahatlatıcı bir ağırlık ve sıcaklık.

"Ne oynayacağız?" Bizi büyük, ağır kapılara götürürken sordum.

"Kanının yeniden pompalanmasını sağlamalıyız, *mo chroí*," dedi Conall, hafif bir sesle. "Aklımda seni peşimden koşturmak var."

"*Seni* kovalamak mı? Tam tersi değil mi?"

Conall alay etti ama yanımda hafifçe gerildi. "Çok kolay."

"Ya iyi bir koşucuysam?" diye sordum.

"Ben daha iyiyim," dedi Conall, alaycı bir tavırla. "Ve çok... farklı bir kokun var," diye ekledi boğazını temizleyerek.

Conall beni serbest bıraktı, kapıları sertçe omuzladı, protestolarıyla inledi. Güneş ışığına karşı irkildim ve gözlerimi korumak için elimi kaldırdım. Haklıydı; dışarısı sıcaktı, mevsimin bu geç saati için şaşırtıcı derecede sıcaktı.

"Nasıl kokuyorum ben?" Tökezleyerek ışığa doğru çıkarken sordum.

Deri tabanlı iyi bir çift terlik bulmuştum ve ayaklarımı arabanın çakıllarından koruyorlardı ama çimlere ulaşmak için sadece birkaç adım vardı.

Işığa alışmakla meşguldüm, kaleyi çevreleyen yabani bahçelere ve kısa tarlalara göz kırpmıyor, kır çiçekleriyle ziyafet çekmek için duvarın üzerinden süzülen bir kelebeğin görüntüsüne hayret ediyordum. Birden Conall arkamdaydı, pençeleri kalçalarımı saran ağır cübbeyi deliyordu. Saçlarım geriye doğru örülmüştü ve burnu boğazımı okşuyordu, nefesi sıcak ve hızlıydı.

"Olgunlaşmış meyve," dedi Conall tenime doğru, uzun boyunun baskısını, kalçalarının benimkine oturuşunu, göğsünün sırtıma kıvrılışını hissetmem için beni geri çekti. "Genç şarap." Kavrayışında titrediğimde sözleri bir hırıltıya dönüştü ve elleri düzleşip öne doğru kaydı, utanmadan seksimi kapladı, kavrayışını benim şeklime göre kıvrıdı. Ağzım sessiz bir iniltiyle açıldı ve o devam etti. "Eriyen şeker." Geceliğin içinden beni okşadı, bir eli kalçalarımın arasından aşağıya inerek pamuğu seksimin dudaklarına bastırdı, sonra diğerinin de aynı şeyi yapmasına izin vermek için uzaklaştı. "Islak am."

Soluk soluğa kaldım, nefesim kesildi. Conall beni bıraktığında vücudum öne doğru bayıldı, sırtım güneşin parıltısı altında bile soğuktu. Yanaklarım yanıyordu ve bacaklarım titriyordu. Conall *güçlüydü*, korkutucu derecede güçlüydü. Kulağıma hırlarken korkuyu unutmuştum, kâbuslar uçup gitmişti ve Birsha'nın pençesinde geçirdiğim yıllar boyunca kaybettiğim bir düzine açlığı hatırladım - etimde bir sevgilinin dişlerinin titreyen ihtiyacı, bir sakin gerilmesine değil ama beklentiyle ağzımın açık kalmasına, dilimde ter ve döl için susamıştım.

Kolalı pamuğun yere çarpmasıyla sarsıldım, döndüm ve Conall'ı gömleğinden sıyrılmaya çalışırken buldum. Parlak, ateş kırmızısı saçları göğsünde parlıyor, koyu renkli göbek deliğinin etrafına kadar iniyor, pantolonunun bel bandına ulaştıkça renk derinleşiyordu. Eğilip pantolonunun düğmelerini açarken saçları öne doğru savruldu ve pantolonunu belirsiz bir şekilde yere bıraktı.

Kısmen şok olmuş, kısmen de daha iyi görebilmek için geri çekildim. Conall geniş ve sıkı kaslarla doluydu, göğsü oyulmuş ve kalçaları kalındı. Aynı anda hem zarif hem de vahşiydi, saçları sıkı ve kalçalarından aşağıya doğru neredeyse tüylüydü. Aleti yarı sertti, ucu bir erkeğinkinden biraz daha sivriydi, tabanı hafifçe şişmişti. Geçmişte kurtadamları becermişim, esaret altındayken onlar tarafından becerilmişim. Bir düğümün, yani uyarılma sırasında bir kurt adamın sikişinin dibinde şişen yoğun kasın verdiği zevki biliyordum.

-Ve aynı zamanda içimde bir horoz kilitlendiğinde tuzağa dönüştü. Bakışlarımı kaçırdım ve Conall'ın arkasından gelen parlak kırmızı kuyruğun vuruşuyla durakladım.

Conall, "Sana soyunarak daha iyi hareket ettiğimi söylemişim," dedi, kelimeler hafifti, horoz çoktan sakinleşmişti.

Sertçe yutkundum, benim de soyunmamı mı bekliyordu yoksa üzerime atlayıp bornozumu ve

geceliğimi bedenimden ayıracak mıydı diye merak ediyordum.

İkisini de yapmadı, bana hızlı ve kolay bir gülümseme gösterdi ve sonra dönüp gölgeli bir meyve bahçesi korusuna doğru fırladı. "Beni takip et ya da etme. Size kalmış!"

Koşarken kuyruğu sallanıyordu ve ben onu gördüğümde gülüyordum, kışını sıkışmış, saçları dalgalanıyor ve zıplıyordu.

"Peki ya seni yakaladığımda?" Ben aradım.

Conall bir ağacın arkasında kayboldu. "Bu da sana bağlı."

Başka bir ağacın arkasına dalarak yeniden ortaya çıktı. Yakında kalenin uzak köşesine ulaşacak ve tamamen gözden kaybolacaktı. Ve ben de onun gibi burnumu takip edemeyecektim.

Oflayıp puflayarak bornozu çıkardım, giysi yığınının içinde bıraktım ve ardından geceliğimin geniş eteğini yumruklayarak yukarı kaldırdım.

Aslında iyi bir koşucu değildim. Kapana kısılmış birkaç yüzyıldan sonra ne olduğumdan emin değildim ama atletizm kesinlikle terk edilmişti. Bacaklarım hareket ettikçe yanıyordu ve Hywel'in ödünç aldığı tüm güç, ihmal edilmiş bedenimi tamamen değiştiremiyordu. Zayıf düşmüştüm ve nefesim ciğerlerimde kesiliyordu. Conall durup beni izledi ve ben yer kazanmak için çabalarken sırtıttı. Ama ben durmadım. Düşen elmalara ve ağaç köklerine takıldım, eteğim alçak dallara takıldı ve saçlarım bağından kurtuldu. Güneş süt gibi solgun kollarımı ve göğsümü tırmaladı, ta ki benekli, parlak kırmızı bir kızarıklık onun yerini alana kadar.

Conall'ı kalenin köşesinde kaybettim ve kendimi bir buğday tarlasının içinde buldum, parlak altın rengi göz kamaştırıcıydı, kıllar baldırlarımı ve avuçlarımı gıdıklıyordu. Terliklerimi toprağa bıraktım ve ayak parmaklarım toprağı kazdıkça gülümsemem genişledi. Kalbim çok hızlı ve çok sert çarpıyordu ama bu korkudan değildi. Yüzümü yukarı kaldırdım ve gözyaşlarım ağrıyan yanaklarımdan aşağı süzülene kadar güneşe baktım.

Uzaktan bir uluma sesi beni kovalamacaya geri çağırırdı. Nefes nefese kaldım, eteklerimi tekrar topladım ve koştum.

Conall'ın kızıl saçları bir başka taş duvarın arkasından göründü ve sonra önümde koşmaya başladı, gülerek buğday tarlasında sıçradı, kuyruğu havaya toz savurdu. Ayaklarımdaki altındaki zemin sertti ama aynı zamanda sabitti, serin ve yumuşaktı. Her adım atışımda kollarım kasılıyor, bacaklarım titriyordu ve néktar -tamamen bana ait olan- içime doluyordu.

Conall bir görünüp bir kayboldu, ciğerlerim nefes almayı reddedip durmak zorunda kaldığımda yavaşladı, ileri atıldığında tekrar fırladı. Bir köşeyi daha dönüp çayıra girdiğimizde sırtındaki terin parıltısını görebiliyordum, geniş avlunun etrafına birkaç meşe ağacı serpiştirilmişti, atlar otuluyor ve uzaktan bizi dikkatle izliyorlardı.

Dizlerim titriyordu, ayak bileklerim ağrıyordu ve saçlarım çözülüp hevesle birbirine dolanmış, sırtımdaki tere yapışmıştı. Conall bir meşe ağacının gölgesinde durdu, bana bakıyordu, bakışları parlıyordu. Aleti yeniden sertleşmiş, kendi göğsü de kızarmıştı.

Başını geriye doğru kaldırdı ve ellerim esneyen, gerilen kasları görünce kendi yorgun uyluklarımı kavradı. Beklediğimden daha derin bir ses olan, dört nala koşan göğsümde ağrıyan ve cevap veren ulumasıyla göz kapaklarım kapandı. Gözlerimi kırıştıtararak tekrar açtım, bakışlarını yakaladım ve geceliğimin eteğini kaldırdım. Tenimdeki tere yapıştı, sıyrıldı ve hemen güneş ışığı beni okşadı, yüzyıllardır dokunmadığı yerlerimi öptü ve yaladı. Başım geriye düştü, nefes alırken dudaklarım aralandı ve geceliğim çimlere düştü.

"Evanthia."

Adımı mırıldandı, kırık bir fısıltıdan fazlasını duyamayacağım kadar uzaktaydı.

Göğsümde bir şey çatladı, çiçek açtı ve sonra boğazıma doğru tırmandı. Ağzım yuvarlandı ve ulumaya başladım, çığlık keskin ve düzensizdi. Ses, beraberinde yoğun bir ağırlık taşıyordu ve başım dönerek olduğum yerde sallandım. *Néktar* içimde titreşirken güldüm.

Conall bana doğru gelmeye başlamıştı, ama doğrulup arkama baktığımda kaşlarının çatık

olduğunu gördüm.

düzleştirdi ve dönerek tekrar koşmaya başladı. Onu takip ettim, bacaklarının gerilmesini ve çalışmasını izledim, adımlarımı onunkilerle eşleştirdim. Sırtında bir ter pırıltısı belirdi ve ağzım sulandı. Omzunun üzerinden bana baktı, sırtıttı, sonra bir süre koştu ve horozunun yükselişini ve şişmiş kırımlarını görmeme izin verdi.

Bacaklarımdaki uyarı titremesini, karnımdaki sıkışmayı ve bıçağı, göğsümdeki sonsuz baskıyı görmezden geldim. Daha çok koştum.

Conall uludu ve ben de onunla birlikte koro halinde bağırdım, benimki kısa nefesimden dolayı zayıflamıştı ama yine de onunkine eşlik ediyordu.

Yavaşlıyordu -atlara çok yaklaşıyorduk ve biri uyarı için ayağını yere vurmaya başlamıştı- ve o döndüğünde, kavisi takip ettim, kollarımı ve bacaklarımı pompaladım ve bir çılgılık attım.

Conall yüzüme doğru döndü, dizleri büküldü ve kollarını beni yakalamak için uzattı. Sıçrayıp kendimi göğsüne attım, o da ikimizi destekledi, yere düşüp yuvarlandık, bacaklarımız birbirine dolandı. Saçını avucumun içine aldım ve sertçe çekerken hırladı. Sırtım yere çarptı ve sonra yukarı doğru eğildim ve göğüslerimi Conall'ın yüzüne doğru ittim.

"Ben kazandım," diye nefes nefese kaldım.

Conall homurdandı ve hırladı ama ağzı teklifimi yuttu. *Néktar* üzerimizde bir fırtına gibiydi, içime doğru akıyordu ve Conall'ın ısırtığı nazikti, dili dönüyor ve dudakları göğsümü emiyordu. Bacaklarım çözülene kadar onun altında boğuştum, havayı yuttum, vücudum yorgunluk ve uyarılmayla zonkluyordu. Kalçalarımı Conall'ın hafif kürklü karnına doğru yuvarladım, kısa kızıl tüylerden oluşan bir iz karnından aşağı iniyordu ve nefesim kesildi.

"Ziyafet," diye emrettim ve bu ikimiz için de bir emirdi. Conall'ın başını ittim ve o da güldü, ayağa kalktı ve bana sırtıacak kadar uzun süre tutuşuma karşı koydu.

"Memnuniyetle."

Uyluklarım açılmıştı, bedenim açık bir davetti ve bir elimi saçlarından çözdüm, vahşi ağzı bacaklarımın arasına daldığında onu toprağa geri ittim. Conall'ın dili üzerimde gezinirken tekrar uludum, kalçalarımın çukurundaki teri emerken nefesim kesildi, klitorisimi iffetli bir şekilde öperken dudaklarına doğru eğildim.

"Olgunlaşmış meyve," diye fısıldadı, dilini klitorisimin etrafında dolaştırarak. "Genç şarap," diye ekledi kıvrımlarımın üzerinde gezinerek. "Erimiş şeker," dedi daha koyu renkli bukleleri öperek. Ve sonra başparmakları beni gererek açtı, pençeleri dikkatlice battı ve dili içime girdi. İnledim, kendimi içimde ilerleyen çok kısa ama mükemmel kaygan uzunluğa doğru becerdim ve Conall'ın iniltisi içimde titreşti.

"Ne kadar ıslak bir kedi," diye homurdandı, geri çekilerek.

Gözlerim kapandı, keder dalgasını engellemeye, *néktar* ve nostaljiye binmeye, uzun zaman önce kaybettiğim tüm hisleri hatırlamaya çalıştım.

Conall tekrar eğildi, beni emiyor ve şapırdatıyordu ve amım zonkluyordu, boş ve yalvarıyordu. Ayağa kalktım ve onu seksimden çekiştirirken Conall kaşlarını çatı, ama ben onu pençelerken, iterken ve yere atarken, uzun bacaklarının üzerine tırmanırken, göğsünü okşarken ve tırmalarken güldü. Elleri kalçalarımı kavradı ve çimlerin üzerinde tembel, miskin ve lüks içindeydi, gözleri gölgeleriyle eşleşiyordu, saçları çarpıcı bir şekilde parlaktı. Güneş sırtıma sertçe vurdu ve onu görünce inledim.

Conall'ın hedonizm için yaratıldığını ilk bakışta anlamıştım ve yıllar önce gömdüğüm parçalarımı ortaya çıkarmıştı. Onları geri istedim. Hem de hemen.

Aletini buldum, avucumun içinde okşadım, gülümsedim ve gözleri geriye doğru dönerken ve göğsü

Düşük bir inilti ile sallandı. Ben battıkça o da kıpırdandı ve siki içime girerken ikimizin de ağzı açık, gözleri kocaman donup kaldık.

İçeri girmesi ani ve ürkütücüydü ve bacaklarım koştuktan yorulmuştu. Yalamasından ve kendi uyarılmamdan dolayı ıslanmıştım ve içime düzgün ve tatmin edici bir esnemeyle oturdu. Kıpırdamadan durdum, gözlerim kapandı ve zihnimde beliren ana hatları, gergin kalp atışlarıyla eşleşen gümbür gümbür ayak seslerini uzaklaştırmaya çalıştım.

"*Evanthia.*"

Conall'ın sesi çatladı ve ben nefesimi tuttum. Ayağa kalktı, kollarını belime doladı, kaşlarının arasındaki çizgiler kırıştı ve göğüslerimiz birbirine değdi, nefeslerimiz düzensizdi.

İçime saplanmıştı, kalın ve sertti ve...

İçimi çekti ve yüz ifadesi gevşedi. Pençeli ellerim sırtını düzleştirip okşadı, boğazını çevreledi ve göz kapakları tembel, beklenti dolu bir zevkle sarktı. Kalçalarımı döndürdüm ve eğildim, o içimi okşarken birlikte inledik. Dillerimiz birbirini yaladı, daldı, bastırdı ve geri çekildi, ben onun kucağına doğru eğildim, içimde bir horoz hissini yeniden öğrendim, sırtımdaki kolların güvenliğini. Dokunuşu gevşekti, omurgamı nazikçe okşuyor ve kıcımlı sıkırmak için aşağı iniyordu, ama öpücüğü acildi, dişleri kısırmaya başladı ve nefesi düzensizdi.

Ellerimi boğazına dolayarak ittim ve çimlerin üzerine düşerken uzun, karanlık bir zevk sesi çıkardı.

"Becer beni, *mo chroí.*"

Ellerim göğsünde düzleşti, oradaki sıcak, kısa bukleleri öpmek için eğildiğimde saçlarım omuzlarımdan öne doğru damlıyordu. Elleri kalçalarımın kalkmasına yardım etti, onu içimde yavaşça ve derinlemesine sürüklerken, ağırlığımı hızla geri bırakarak ikimizin de inlemesine neden oldu.

Seslerimizin birlikte çıkardığı ses, tenin çarpması ve vuruşuyla koro oluşturması *néktar'dı*. Conall'ın avucumun altında hızla atan kalp atışları *néktar'dı*. Onun içimdeki sıcaklığı, keskin gerginliği *néktar'dı*.

Başkalarının zevkleriyle hayatta kalmıştım ve kendi zevkimin ne kadar güçlü olduğunu unutmuşum. Kalçalarımı salladım, klitorisimi Conall'ın bedenine bastırdım, ellerinden birini kendi göğsüme doğru çekti ve beni besleyen kalın, tatlı ecstasy'nin her damlasını kovaladım.

"Harikasın," diye homurdandı Conall, ayaklarını yere dayayarak doğrulup geri çekilişimi takip edebilmek için. "Güzel, vahşi canavar, daha fazlası için pençeliyor."

Ellerim göğsünü tırmaladı, başımı geriye attım ve gözlerim kör bir şekilde gökyüzüne dikildi. Conall uludu, kavraması sıkılaştı, yorgun bedenimi çabadan kurtardı ve gücünü ikimizi de becermek için kullandı. Göğüs ucumdan sertçe çekerek beni kendine yaklaştırdı ve hırıltılı dudakları ıslak bir şekilde memem için yalvarmaya başladı.

Eğildim ve kendimi onun ağzına bıraktım, inledim ve sallandım, gıcırdadım, ilahi bir şekilde duygulara kayboldum. Çimenler ve kır çiçekleri bizimle birlikte sallanıyor, ben inledikçe eğiliyor, omuzlarımı ve kalçalarımı okşuyordu. Conall'ın saçları avuçlarımda ipek gibiydi, onu diğer göğsüme yönlendirirken yumruklarımın etrafında dolanıyordu, hemen ilkinin kaybının yasını tutuyor, kalçalarımın arasındaki çekişin zaferiyle haykırıyordu.

"Daha fazla, daha *sért*," diye yalvardım, omurgasını kaşıyarak.

Bizi döndürdü, ağırlığıyla beni bastırmadı ama bizi birbirimize doladı, kalçalarımın birini beline doğru çekti. Düğümü açıklığıma bastırdı, ama zorla içeri girmedi ve ben ondan bunu isteme düşüncesiyle irkildim. Bunu istiyordum, içime girme hareketini, dışarı çekilirken siki alaycı ucunun beni içten yalamasını.

Kızıştıık ve yuvarlandık, yakınlaşmak için güreştik, vahşi vuruşlarla ve ısırıklarla öpüştük.

gidecek başka bir yer yoktu. Otlar derimi kesti, pençeler kalçalarımı işaretledi ve Conall ağzımın içine doğru soludu.

Beni yere attı, şaha kalktı ve aramıza uzanarak bir meme ucumu sıkı ve klitorisimi ovdu ve niyetini anlamadan önce çığlık atmaya başlamıştım bile. Onun sikini kavrayarak boşaldım, yüzyıllar sonra ilk dürüst orgazmımdı, sersemlemiştim ve güçten, kendi rahatlamamın tadından neredeyse korkmuştum.

Ve sonra Conall bana yapıştı, göğüs göğüse, kalça kalçaya, ayak bileklerimiz bile birbirine dolandı ve kalçalarını kırıp serbest bırakırken kulağıma inledi, zevk bana dış bir kaynaktan daha tanıdık geldi. Kollarımız birbirimize dolanmış, nefesimizi kesecek kadar sıkıyordu.

Conall'ın öpücüğü kararsızdı, aleti hâlâ fışkırıyor, kalçaları sarsılıyordu, ağzını benimkine dayayıp bastırırken ve burnunu sokarken bile. Alt dudaklarını emdim, elimi saçlarının arasından geçirerek sakinleştirdim ve titreyerek durdu, üstüme sarktı, bizi tekrar yanlarımıza döndürdü.

Etrafımızdaki çimenler ezilmişti, biz nefesimizi tutarken çözülen bedenlerimizin altında pürüzsüz, sert bir yatak vardı. Daha fazla öpücük geldi, çılgınlıktan sonra kısa, tatlı yaratıklar, özürler ve güvence, karşılıklı olarak verildi. Conall uzaklaşmaya başladığında kürek kemiklerini kavradım ve o da ağzıyla omzuma yavaşça bir çizgi çekti.

"Bir ziyafet, *mo chroí*," diye fısıldadı. "Daha işim bitmedi."

Gitmesine izin verdim ve ağzı göğsümden aşağı kaydı, ben inleyene kadar göğüslerimin tadını çıkardı, karnımı yaladı, yavaşça onu daha önce ittiğim yere geri döndü. Kalçalarımı öptü ve saçlarını nazikçe ellerimde topladım, gözlerimi kapattım ve güneşin yanaklarımı yakmasına izin verdim.

"Sen tenimdeyken nasıl kokuyorum?" Mırıldandım.

Conall, "Aynısı ama daha iyisi," diye mırıldandı ve sonra ağzı kalçalarımın arasına yerleşti, bedenim onun sabırlı öpücüklerinin tadını çıkarmaktan fazlasını yapamayacak kadar doymuştu.

HAYALPERESTLER BALOSU

Işık titriyor, aynaya yansıyan yüzümün etrafında bir hale oluşturunyordu. Dudaklarım kırmızıya boyanmış, yanaklarım tenime yeniden renk katmak için lekelenmişti. Arkamdaki kâğıt kaplı duvarlar parçalanıyor, is ve duman tavanı okşayarak daha da yaklaşıyordu. Isıran turuncu ateş, duvarlardan aşağıya doğru ilerliyordu.

Parmaklarım yüzüme bastırıyor, yanaklarımı şişmeye, dudaklarımı germeye zorluyor, bir gülümsemenin şeklini hatırlamaya çalışıyordum. Yanan oda kristal ve kadife, yıpranmış halılar ve ipek perdelerle süslenmişti. Hücreye geri dönmek istemiyordum ve bu yüzden gülümsemeyi öğrenmeliydim.

Dişlerim aynada parladı ve boyalı dudaklarım çatladı, bakırımsı bir kan tadı yavaşça dilime sızdı. Gözlerim yanıyordu. Oda yanıyordu ama oturmalı ve gülümsemeliydim. Bir müşteri gelecekti.

Yanaklarım acıdı. Çenem ağrıyordu. Dumandan gözlerimden yaşlar damlıyordu. Dudağım kanıyordu, kırmızı renk boyaya çok yakışıyordu.

Gülümseyin. Bir müşteri gelecekti. Eğer gülümsersem, bu odada kalabilirim.

Yangın duvarları yiyip bitirdi. Duman başımın üzerinde dönüp durdu. Yüzüm çabayla yandı ve aynadaki ifade dehşet, çok fazla sakız, çok fazla gözyaşıydı.

Geniş gülümseyin, parlak gülümseyin.

Karanlıkta olmaktansa burada olmak daha iyi. Yanakların yanması, dişlerin çatlaması ve dudakların kanaması daha iyi.

Başımı eğdim, aynadaki donmuş yüzden bir ses, çınlayan bir kahkaha çıkarmaya çalıştım. Ama duvar kağıdının çatırdaması, sıvanın yarılması, gözyaşı izlerime tıslayarak yağın kül oldu.

Gülümse, Evanthia.

Kabustan doğruldum, temiz ve keskin havayı ciğerlerime çektim, pencereye kuş seslerine açtım. Yanaklarım acıyordu, dudağım garip bir şekilde çekildi ve ellerimi yüzüme vurup odanın karşısındaki küçük aynada bana dehşetle bakan yüz buruşturan gülümsemeyi uzaklaştırırken içimden bir inilti kaçtı. Ellerimi yüzümde düzleştirdim ve avuçlarıma doğru çığlık attım, dişlerim sıkılmıştı, vücudum titriyordu.

Açılan kapının yumuşak gıcirtısı çığlığımın altında kaldı. Tırnaklarım alnıma ve şakaklarıma battı, pençeli ellerim bu yüzü soymak, Birsha'yı ve bizi hizada tutmak için tuttuğu canavarları yatıştırmaya çalışmak için takındığım gülümsemeyi yırtıp atmak için ani ve şiddetli bir dürtüyle savaşıyordu.

Soğuk parmaklar avuçlarımdan kaydı ve sarsıldım ama kendimi bırakmadım. Pençeler tenimi sıyırdı, tırmalamadı, sadece yanaklarıma yapıştı, nazik bir güç ellerimi geri çekti.

Bana bakan Conall değil Laszlo'ydu, her zamanki gibi ciddi ve sessizdi. Onu görmek nefesimi kesti, çılgılığını bir anda susturdu. Yıldızlı ve güzeldi, her bir saç teli ve tüyü güneş ışığını yakalıyordu. Gergin ellerimi topladı ve bir kez daha yukarı uzanmadan önce onları kucağıma bastırdı. Başparmakları elmacık kemiklerime bastırdı ve sonra sertçe aşağı doğru okşayarak çenemi gevşetti ve dudaklarımı araladı. Alnıma doğru ilerlediler, o noktanın üzerinde daireler çizdiler, şakaklarıma doğru yayıldılar ve tekrar çenemin üzerinden geçtiler. Her seferinde kararlı ve dikkatli bir dokunuşla, zoraki gülümsememin gerginliğini sildi, sözsüz bir tedavi uyguladı. Çenemden aşağıya ve boğazıma doğru okşarken yutkundum. Parmaklarını uzattı, pençelerini uzak tuttu, unuttuğum kasları buldu ve onları tekrar sakınleştirdi.

Nefes alışım hâlâ düzensizdi, hâlâ kâbustaki dumanın tıkanıklığından ve çiziklerinden kurtulmaya çalışıyordum ve Laszlo buna kıyasla doğal olmayan bir şekilde hareketsiz, bronz bir adam heykeli gibi görünüyordu. Ağır kanatları parıldayan bir fon oluşturuyor, odayı ve aynayı kapatıyordu. Çay, temiz ve tatlı bir şey gibi kokuyordu. Ona doğru eğilmek istedim ama rüyamda beni ele geçiren tüm gerginliği ve gücü benden alıyordu, elleri şimdi kollarımın etrafında dönüyor ve aşağı doğru sürüklüyordu.

Dudaklarım kapandı, yırtılmamış ve çatlamamıştı ama nihayet pürüzsüzdü ve ellerimi acı veren pençelerinden kurtarmak için masaj yaparken gözlerini kucağıma dikti.

"Laszlo," diye mırıldandım.

"Hywel'in terazisi için sana balmumu getirdim," dedi.

Laszlo'yla Hywel'i konuşmamızın üzerinden birkaç gün geçmişti. Birkaç gün boyunca Conall'la kalenin etrafında koşturup durmuştum, ta ki ağrım ve nefesim kesilene kadar, keskin bir şekilde canlanmış ve dokunulmak için yanıp tutuşmuştum, adamı çimlerin üzerinde benimle birlikte güreştirmiş, kaslarımla ve derimle boğuşmuş, inlemelerimi onun omzunda ve boğazında ısırıştı. Laszlo'yla akşam yemeği yedik ve Conall ateşin önünde beni mıcıklayıp okşarken gryphon'u kızdırmaya devam etti.

Bir daha onların önünde uyuyakalmamıştım ama Conall geceleri beni yatağıma kadar hiç takip etmemişti. İlk gece, çayırdaki vahşi birlikteliğimizden sonra davet etmeyi düşünmüştüm ama cesaretimi kaybetmiştim. Kovalamaca oyunu beni arzuladığım şeyi almaya yetecek kadar heyecanlandırmıştı ama akşamın sessizliği beni çok utangaç bırakmıştı.

Ve kabuslar geri geldi. Bilinçsiz bir zihnin kırılganlığıyla çarpıtılmış eski ayrıntılar ve anılar, Birsha'nın kafesinde geçirdiğim zaman tam bir dehşetle yeniden ortaya çıktı.

Laszlo tekrar yüzüme uzandı ve içgüdüsel olarak irkildim, ama geri çekilmedi, pençelerini saçlarıma geçirdi. Saç tellerimi tararken nefesim kesildi ve gözlerim kapandı.

"Son zamanlarda onu ziyaret etmedim," diye mırıldandım.

Laszlo yumuşak bir sesle, "Uyuyan bir ejderha için birkaç gün hiçbir şeydir," diye cevap verdi. "Kurt adamın gücü sana yapışmıyor."

Laszlo'nun bu kadar çok şey okuyabildiği, bu kadar çok şey *bildiği* fikri karşısında irkilerek gözlerimi açtım. Ama haklıydı ve başımı yavaşça salladım. "Kâbuslar... her şeyi bir gecede çözüyor gibi."

O ilk öğleden sonra, Conall'la birlikte bulduğumuz zevkin içimde dalgalanacağını, sonunda yoksunluğuma yetismeye başlayacağımı sanmıştım. Bunun yerine, bileklerimin ve ayak bileklerimin etrafındaki kelepçelerin sonsuza kadar sıkıldığını, etimi ve kemiğimi keserek ruhuma kadar indiğini hayal etmiştim. Bitkin ve tükenmiş bir halde uyandım.

Laszlo mırıldandı, parmakları enseme dolaşıyor, birkaç ipi çözüyordu. Yatak odamdaki varlığı hem ürkütücü hem de rahatlatıcıydı. Conall tamamen etten ve duygudan ibaretti, çapkın ve enerjikti.

Asterion bile sabit ve somuttu. Laszlo Şimdi bana dokunuyordu ama bakışları beni bir bardağın altında incelemeye bırakmıştı, okşamaları rahatlatıcı olduğu kadar entelektüeldi de.

"Bugün Hywel'i ziyaret edeceğim," dedim, ancak Laszlo'nun onun hakkında konuşmasında bir gerginlik vardı.

gerçekten ne yapmamı istediği konusunda beni kararsız bırakan uyuyan sevgili.

Laszlo arkasına yaslandı, kanatları kayarak yatağın üzerinde, baldırlarımın yanında duran büyük bir porselen kavanozu ortaya çıkardı. "Hywel asla kâbus görmez."

Nefesimi şişirdim, kaşlarım çatılırken içimden mırıldandım. "Şanslı adam."

Laszlo pufumu yankıladı, benim başardığımdan daha zarif bir ses çıkardı ve yataktan kayarak kapıya yöneldi. "Ona bazı önerilerde bulun. Rüyalarını seninle paylaşabilir."

Hywel yan yatmış, bir ön bacağını mağara girişinden dışarı uzatmış, yumuşak pembe ve beyaz çizgili karnı görünüyordu. Uzun kuyruğu mağaranın etrafına gerilmişti, birkaç hazine masası devrilmiş, altınlar halıların üzerine dökülmüştü.

Buraya dokunulmasından hoşlanıyordu. Yanaklarım kızarmıştı ve *néktar* havada ağırlaşmıştı ve arka bacaklarının yakınında, ikiz horoz başlarının kıvrımdan ayrıldığı ve ortaya çıkmakla tehdit ettiği derimsi bir dikiş vardı. Çalışmaya başladığımda bu dikiş neredeyse görünmezdi ama saatler boyunca ellerimi ve bezimi ejderhanın uzun karnına sürttüğüm için şişmişti. Merak ediyordum -bir sakin ucu kafam *kadardı- ama* ne Laszlo'nun ne de Hywel'in iyiliği için gidip daha fazla araştırmak doğru gelmeyen bir çizgiyi aşıyordu.

Bunun yerine gözlerimi daha uzun, daha pürüzsüz pulların desenine diktim ve ejderhayla konuştum.

"Katıldığım bir partiyi hatırlıyorum. Dublin'de yaz ortasıydı. Fae'ler en saçma cazibe denemelerini giyerek katıldılar. Ama o yıl bal likörü zengindi ve varlıklarını fark eden sadece birkaçımız vardı. Sonunda şehrin dışındaki bir peri halkasına yayıldım." Ejderha uykulu bir onayla gürlerken nefesim kesildi. "Mm, evet. Eller, ağız ve diğer her şey dolu. Her santimim öpüldü. Ertesi öğleden sonra şehirden kovalandım ama düz yürüyemiyordum ve..."

Güldüm ama ses boğazımda hıçkırıklarla boğuldu. Bacaklarım güçsüzdü ama bu tatlı hatıradan değildi. Dizlerimin üzerine çöktüm, mumlu kumaş pullarımın üzerinde sürükleniyor, yanaklarım Hywel'in göğsünün sıcaklığına bastırıyordu.

"Onunla savaştım. Yıllarca," diye fısıldadım, kabusumdaki dumanın acısını hatırlayarak gözlerim doldu. "Bazen onlarca yıl. Kaçtım... kısa bir süreliğine. Avuçlarımı kanlar içinde kapılara vurduğum ve haftalarca konuşamayana kadar çılgınlık attım."

Hywel uyuyordu, şimdi sessizdi, nefes aldıkça göğsü omzuma çarpıyordu. Ama konuşmak rahatlatıcıydı. Laszlo bana Hywel'e önerilerde bulunmam gerektiğini söylemişti ama bunun yerine kendimi itiraf ederken buldum. Başımı çevirdim, konuşurken terazisinin dudaklarımı yakmasına izin verdim, kelimeler göğsümden yukarı çekilirken dikenli, ısıracı ve tırmalayıcıydı.

"Gerçek şu ki, ben de günlerimi, haftalarımı, yıllarımı ya da on yıllarımı onları memnun etmeye çalışarak geçirdim. Gülümseyerek. Her korkunç anda, her ısırıkta, çizikte ve çürükte gülümseyerek.

Daha iyi yemekler vardı. Daha yumuşak bir yatak. Onlardan ne kadar nefret ettiğimi, gülümseyerek kendimi ne kadar hasta ettiğimi saklayabilseydim... bunun biraz yardımı olurdu."

Aslında öyle değildi, sadece işkencede bir değişiklik olmuştu. Daha iyi konaklamalar, kendimden daha çok nefret etmek. Daha sık kustuğum lezzetli bir yemek.

"Bir keresinde kırk yıldan fazla idare ettim. Bir yemek bıçağı çaldım ve onu kullanacak kadar cesur olup olamayacağımı merak ederek altı yıl boyunca sakladım. Kendi üzerimde. Onlardan biri

üzerinde." Ben konuştukça kelimeler daha kolay akıyordu. "Ve sonra... ona benden daha çok ihtiyacı olan bir kız vardı. Kim yapmazdı

müşterisinin bir ziyaretinden daha sağ çıkmayı başardı. Onu öldürdü ve ben çok... çok kıskandım," diye tısladım, parmaklarımı pulların arasındaki bir dikişe sokarak. "Çok da gururluydum."

Çenemden bir damla yaş süzüldü ve Hywel'in cilalı pullarının üzerinden hızla kaydı.

"Ama bir parçam... *hep* annemin müdahale edeceğini düşündü. Birinin geleceğini. Ve iki yüz yıl sonra değil." Nefes nefese kaldım, ellerimi çektim, göğsümde yükselen ve beni yarmakla tehdit eden basınç dalgasına karşı yumruklarımı sıktım. Sıkı ellerimi kalçalarımın bastırdım ve göğsümü dikleştirdim, hava ihtiyacının beni nefes almaya zorlamasını bekledim. Hava ciğerlerime doldu, beni salladı, göğsümü kabarttı.

İntikamımızı alacağız, güzel lokma.

Elim Hywel'in yan tarafına çarptı, kelimelerin ağırlığı kafamda neredeyse beni devirecek kadar büyük bir darbe yarattı. Ama sesi acı verici değildi. Taş ve ipek gibiydi. Beni sarıp sarmaladı, aşağıya doğru inerken bile beni kucakladı. Gözlerimi kırptım ve opalesan bir gözün açık olduğunu ve bana baktığını gördüm.

"Hywel?" Fısıldadım, bakışları karşısında şok olmuştum, ne kadar çok şey duyduğunu, sadece bir avuç kelimeyle nelere cevap verdiğini yavaşça fark ettim.

İntikam. Kulağa aynı anda hem hassas hem de ölümcül geliyordu.

Pembe bir et tabakası pırıl pırıl bakışları kapladı, dar siyah gözbebeği bir yarığa kadar küçüldü ve sonra ağır kırmızı kösele kapak kapandı, Hywel derin bir iç çekti. Arkamda, adımlar taşta yankılanıyor, altın paralar basamaklardan aşağı kayıyordu.

"Evie," diye seslendi Conall, sesi neredeyse saygılı ve kutsal bulmaya başladığım bu devasa alanda beklenmedik derecede yüksek ve gürültülüydü. "Yemeğe gel. Sürpriz misafirlerimiz var."

Hywel uyandı. Sadece bir anlığına, ya da Conall'ın onu öyle görmesini istemedi. İtiraflarını duymuştu. Bir yemin etmişti.

İntikamımızı alacağız.

"Evie?" Conall daha nazik ve daha yakın bir sesle söyledi.

Hywel'e dokunmasını, üzerinde bu kadar sahiplenici hissetmeye hakkım olmayan ejderhaya hayran olmasını istemiyordum. Onun bana ait olmadığını gayet iyi bildiğim halde.

Ayağa kalktım, sallanarak Hywel'den uzaklaştım ve Conall beni dirseklerimden yakaladı, bakışları omzumun üzerinden ejderhayı inceliyordu.

"İyi misin?" diye sordu, kaşlarını çatarak ve aramıza bakarak.

Ellerimi göğsüne bastırarak onu merdivenlere doğru geri ittim, bakışları benim gücümle üzerimde keskinleşti.

"İyiyim. Sadece... burada zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Hywel'in uzun bacağının ötesinde, rüya gören denizin üzerinde güneş batıyordu.

Conall hafifçe gevşedi, kolunu belime dolayarak Hywel'e sırtını döndü ve beni merdivenlere doğru yönlendirdi. "Bu arada, sensiz geçen her dakikanın acısını çektim," dedi Conall, kelimeleri çizerek, açıkça alay ederek. İrkildim. Şaka yapıyordu, ama onun acı çektiği düşüncesi... acı bir şekilde gülünçtü, ona hırlamak istememe neden oldu.

Aniden durdu, bana döndü, aramızdaki şaka sona erdi. "Affet beni, söylediğim aptalca bir şeydi. Bugün canım sıkıldı. Ve seninle koşmayı özledim."

Conall'ı flört ederken, şakalaşırken anlıyordum. Ciddi olduğu zamanlarda ise ondan etkileniyordum. Ejderhanın hâlâ odaya yayıldığının güçlü bir şekilde farkındaydım. Conall merdivenlerden inerken söylediklerimi duymuş olabilirdi. Hywel'in belki de hâlâ uyanık olduğunun.

"Siz... misafirlerden mi bahsettiniz?"

Conall'ın kaşları kısa bir süre çatıldı ve sonra yüz ifadesini yumuşatarak rahat bir gülümsemeye

dönüştürdü. Kalbim göğsümde kabardı, sahte gülümseme beni tedirgin etti, geçmiş ve şimdiki zaman, kabus ve gerçeklik birbirine karıştı

Birlikte.

"Sayılır. Benimle gelir misin?"

Başımı salladım ama Conall bir an hareketsiz kaldı. Bakışları Hywel'a kaydı ve kolu belime dolanarak beni göğsüne doğru çekti.

"Hywel uyandığında, Birsha'nın çok hevesli olduğu bu savaştan korkmak için gerçek bir nedeni olacak," dedi Conall, sesi alçak ve hafifçe hırslayarak. Belime doladığı kolunu kalçalarımın üzerine indirdi, eli kıcımlı zar zor sıkarken kalçaları benimkilere bastırıyordu.

İntikam.

"Ve sen, *mo chroí*, ayaklarının altında bir dünya olacak."

Kelimelerle ürperdim, tenime nasıl dokunduklarını, karnıma nasıl battıklarını, içimde nasıl zonkladıklarını anlayamadım. Conall sonunda sırtıttı, keskin ve biraz aç, aynı zamanda dürüst. Eğildi, bizi açıkça birbirimize bastırdı. Saçları görüş alanımı kapladı, Hywel'ı görmemi engelledi, ejderhanın Conall'ın beni bu kadar yakın tuttuğunu görmesi fikri kalbimi hızlandırdı.

"Kendin için ne talep ettiğini görmek için sabırsızlanıyorum," diye kulağıma hırladı.

Nefesim kesildi, göğüslerim göğsüne sürtündü ve parmakları kıcımda sıkılaştı. Yerimde kıpırdanmak, kalçalarımı ona açmak, bizi yere yatırıp ani ve sert bir şekilde beni azdirmasını istedim. Hywel'in izlemesini, uyanmasını istedim.

"Gel," dedi Conall, aniden geri çekilerek, merdivenleri çıkarken beni onun yanında tökezleyerek bıraktı. "Katılmamız gereken bir balo var."

Conall beni şatonun büyük salonuna götürdü, müzik her sütun ve girişin etrafında zıplayıp kıvrılırken, taş ve ışıltılı aynalarda yankılanırken adımlarım şaşkınlıkla yavaşlıyordu. Gölge figürler dönüyor ve ayrılıyor, birlikte adım atıyor, daire çiziyor ve eğiliyordu. Geri çekildim, aylarca saklandıktan, Londra'da sadece geç saatlerde, karanlık sokaklarda ortaya çıktıktan sonra karışık seslerin gücü yüksek ve şok ediciydi.

"Bir şenlik için gecikmiştik."

Döndüm ve Laszlo'yu sağımda buldum, gözleri hayali kalabalığın üzerinde geziniyordu, elleri kanatlarının perdesi altında arkasına sıkışmıştı. Bakışları benimkilere kaydı, parlak sarı ve keskin.

"Hywel onları uzak tuttu, sana alışman için zaman verdi."

Ejderhadan bahsedildiğinde yüzümün kızarması için hiçbir neden yoktu ve sol yanağımı omzuma yaslayarak dansçıları izledim.

"Benimle dans et, Evie," dedi Conall, kalçasını benimkine çarparak.

"Bir balo için giyinmedim," dedim, gevşek, faydacı eteğimi yukarı kaldırıp aşağı indirdim. Hywel'in mağarasından gelen tozlar kumaşın üzerinde uçuşuyordu.

Conall güldü. "Umurlarında değil. Benim kesinlikle umurumda değil. Laszlo'nun bir keşiş olarak yaşamasının seni etkilemesine izin verme.

Gelin ve keyfinize bakın."

Laszlo'nun tüyleri bu söz karşısında hafifçe diken diken oldu, çenesi kalktı ve Conall kabul etmemi beklemeden beni kollarına alıp dans pistine doğru döndürdü. İlk başta beceriksizdim, adımlarım tahta gibiydi. Nasıl dans partneri olunacağını, birinin kollarına nasıl yerleşileceğini ve onun beni nasıl yönlendireceğini unutmuştum. Conall'la seks yaparken bile sık sık kontrol için

güreşiyor, zevk için mücadele ediyordum.

Gölge bulutlarının arasından geçtik, dağınık bir şekilde ilerlerken rüya gören figürler bizi fark etmedi.

kalabalığın içinden geçen bir yol. Müzik kendini büküp yeniden şekillendiriyor, kemanlar ağlayıp yeni melodiler çıkarıyor, bir balo salonundan uzaklaşıp bir köy meydanının gürültülü davul ve zurnasına dönüşüyordu. Conall beni sıçrayan, zıplayan saçma bir hareketin içine sürüklerken güldüm ve onun cevap sırtışı güneş ışığı kadar parlaktı. Mumlar başımın etrafında dönüyordu ve ben onun avuçlarına doğru kıvrılıyordum.

"İştahımız açılacak, *mo chroí*," diye soluk soluğa bağırdı Conall. Yemekten mi yoksa sevişmekten mi bahsettiğini bilmiyordum ve umurumda da değildi.

Conall'ın vahşiliği bana Birsha'nın beni genelevde yakalamasından, tuzaklı bir ağ kurmasından ve beni yüzyıllar boyunca tuzağa düşürmesinden önceki halimi hatırlattı. O acı dolu yılları unutmam mümkün değildi ama onun neşeli şenliği beni o yılların içinden geçirdi, *hayata* ve neşeye geri döndürdü. Dikkatsiz bir zevk değil, *kararlı* bir zevk.

"Ben gençken seninle başımız çok büyük belaya girerdi," diye düşündüm, nefes nefese. Müzik sakinleşiyordu ve Conall, Hywel'in istifinde olduğu gibi beni sıkıca kavıyordu.

"Başımız belaya girecek, Evie," dedi Conall, beni yavaşça döndürerek, kalçalarımızı müzik eşliğinde sallayarak, beceriksiz ayaklarımı onunkileri takip etmesi için yönlendirerek.

"Ya... ya bela istemiyorsam?" Göğsüm kabarak sordum. Dönerken bakışlarım omzunun üzerinden sabitlendi, yanımdan geçen, odanın kenarını araştıran yüzen gölgelerden başım döndü.

Conall tereddüt etmedi. "Kötülük o zaman. Zevk." Belimdeki eli sıkılaştı. "Birlikte, başkalarıyla. İstedğin her şeye sahip olabilirsin, ziyafet, şehvet ve kutlama."

Laszlo'yu koridorun kemerinde, eğlenceden uzak, küçük sığınağı olan odasına giden yolda buldum. Ama beni ve Conall'ı izliyordu ve ilk kez yüz ifadesini net bir şekilde okuyabiliyordum. Kaşlarının arasındaki kırıksıklık, dudaklarının çarpık büzülmesi, bakışlarındaki özlem ve keder.

"Seni güvende tutacağız, *mo chroí*."

Müzik soluklanmaya başlamıştı ve Laszlo'nun kanatları daha da kamburlaşıyor, göğsü daha yeni dönmeye başlıyordu.

"Bekle!" Ben seslendim.

Conall geri çekildi ve Laszlo'nun bakışları benimkilere takıldı. Kurt adama bir göz attım ama gülümsemesi yumuşak ve bilgiliydi; dikkatimi hemen Laszlo'ya verdim.

Bir zamanlar baştan çıkarıcıydım, cezbediciydim. Başımı doğru derecede eğebilirdim, bakışlarımı eğebilirdim ve odanın karşısındaki bir adam dizlerinin üzerinde bana doğru sürünebilirdi. Ama o kadın ezilmiş, toz haline gelmişti ve onu geri alıp alamayacağımı, yeniden inşa edilip edilemeyeceğini bilmiyordum. Şu anda olmak istediğim kişi olup olmadığını bile.

"Sen de benimle dans etmelisin," dedim, sözcükler hayalperestlerin gürültüsü altında ancak duyulabiliyordu.

Gryphon aramıza bakarken Conall da Laszlo'ya bakarak duruşumuzu açtı. Ağzını açtı ve ben hemen anladım, omuzlarım çökmüştü, reddedecekti.

"Bir centilmen ol Laz," diye kışkırttı Conall. Elimi kaldırdı ve beni izleyen gryphon'a doğru uzattı.

Laszlo'nun gözleri doldu ve ben Conall'a minnettar bir gülümseme fırlattım, o da topuklarının üzerinde döndü ve bir saray mensubu kadar zarif bir şekilde elimin arkasını öpmek için eğildi. Laszlo bize katıldı ve Conall'ın yaptığı gibi gölgelerin arasından hışımla geçmedi, kibarca onların geçmesini bekledi, hatta bir kez selam vermek için başını eğdi.

Conall Laszlo'ya elimi uzatırken, "Teşekkür ederim," dedim.

Laszlo'nun tutuşu, içimdeki gerginliği ve titremeleri okşayarak çıkardığı zamanki kadar sert ve yumuşaktı.

"İşiniz bittiğinde yemek salonunda bana katılın. Eğer Hywel bize bir parti vermeyi hayal ediyorsa

keyfini çıkaracak kadar nazik," dedi Conall.

Laszlo içini çekti ama Conall cevap beklemeden yanımızdan ayrıldı. Lászlo bir adım daha yaklaştı, kolu belimi hafifçe kavradı. O adım attı ve bedenim içgüdüsel olarak onu takip etti, hareketler yabancıydı ama Conall'ın beni sürüklediği dans fırtınasına kıyasla onun liderliği zarif ve sakindi.

"O... genç," dedi Lászlo, bize dönüp bakışlarını Conall'ın üzerinde gezdirerek.

Bu özetlemeye güldüm ve başımı salladım. "Öyle." Aslında bu bana acı verdi. Conall'ın kaç yaşında olduğunu, ne kadar yaşayacağını bilmiyordum ama bana, Lászlo'ya, Hywel'e ve Asterion'a kıyasla genç olduğunu biliyordum.

"Seni yoruyor mu?" Ben sordum.

Laszlo kaşlarını çattı, bakışları odanın içinde geziniyordu. Dans etmeyeli ne kadar olmuştu bilmiyordum, ama çok güzel dans ediyordu. Onun ellerinde ne kadar rahatlarsam, kendi hareketlerimi o kadar zarif buluyordum.

"İçimdeki enerjiyi çekip çıkarmaya çalışıyor ki ben bunu daha kolay saklayabiliyorum. Sabrı benim anladığım gibi anlamıyor."

Kendi gözlerimin kaymasına izin verdim, ifade üzerinde düşündüm, anladım. Conall bu enerjiyi benden de çekiyordu ama bu benim için onarıcı ve hayati bir enerjiydi. Beni nefessiz bıraktı ama aynı zamanda on yıllardır almadığım kadar derin nefes aldırđ. Ama Lászlo hayatta kalmak için hedonizme ve coşkuya ihtiyaç duyan bir yaratık değildi. Ve ortağı Hywel uyuyordu. Ben tutsak olduğumdan beri uyuyordu. Daha uzun süredir.

"Pek çok kişi ölümsüzlüğü yanlış anlıyor," diye mırıldandım Lászlo'nun gözlerini tekrar bana çevirerek. "Bunun zamanın daha hızlı geçtiği anlamına geldiğini, günlerin dakikalar, yılların günler olduğunu ve hayatımızı aceleyle geçirdiğimizi sanıyorlar. Ama zamanın uzunluğunu ya da etrafınızda nasıl uzandığını değiştiremezsiniz."

Laszlo'nun yüzü gevşemişti, sarı bakışları parlak ve açıktı.

"Yüzyıllar çok uzun," dedim.

"Çok," dedi Lászlo, kaşları ortak bir acıyla çatılmıştı. "Burada seninle birlikte başka kimse yok mu?" diye sordum. "Ziyaretler," diye mırıldandı

Laszlo. "Kısa süreli ilişkiler."

Yalnızsın, diye düşündüm ama bu kelimelerin söylenmesine gerek yoktu. Tıpkı Lászlo'nun Birsha'nın altında ne kadar uzun süre acı çektiğimi anladığını söylemesine gerek olmadığı gibi.

Nefes aldı ve kolunu biraz daha sıkı bağlayıp omurgamı sararken bir adım daha yaklaştım. Kanatlarını sırtına bastırılmış, tüyleri elimin arkasına sürtünüyordu.

Laszlo, "Onunla uyanık geçireceğimiz yıllar, uyurken beklediğim yıllardan daha fazla olacak," dedi, sessiz sesi saçlarımı okşayarak. "Ama haklısın, bu yılların uzunluğunu değiştirmez."

Yalnız olmaktan.

Laszlo, dans ederken başımı omzuna yaslayabileceğim, kulağımın dibinde kalbinin yavaş ve sabit gümbürtüsünü duyabileceğim mükemmel bir boydaydı. Birlikte iç çektik, birlikte adım attık, birlikte gölgelerin eşliğinde yavaşça döndük.

EJDERHANIN ÇENELERİ

Top kabuslarıma çare olmadı.

Kalabalıkları, Yedi Peçe'deki vahşi geceleri, duvarları yakan ateşi hayal ettim. Kaçtığım gece. Birsha'nın kaçtığı ve evin yıkıldığı, parçalandığı ve yanıp kül olduğu gece. Rüyamda ormanda koştuğumu, sinsice dolaşan canavarlardan saklandığımı, o garip saatlerde kaçan kızları kendileri için çaldıklarını gördüm ve o gece hissettiğim vahşi yaşam rahatlığı yerine rüyamda gördüğüm tek şey dehşet oldu.

Ayaklarımın altındaki toprak sıcaktı, sarmal küller kuru otların üzerine çöküyordu ama ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe serinliyordu. Uzaktan gelen çığlıklar azaldı ve hava ağırlaştı. O gece koştuğum yol bu değildi. Londra'nın ışıltısını takip etmiş, fahişeler beni içeri alana kadar kendimi kapı aralıklarına ve oluklara saklamıştım.

Burası kaleyi çevreleyen ormandı, puslu ve ürkütücü ama güvenliydi. İleride, karanlıkta, geniş ve hantal bir gölge belirdi. Şato. Laszlo ve Conall, gölge düşçüler. Orman ıslak, zengin ve sessizdi ve şato beni bekliyordu ve ben Londra'da değildim, koşmuyordum. Adımlarım ağırdı, bacaklarım sarhoştu ama önümde güvenli bir yer vardı.

Ve sonra gölge değişti. Sağ taraf bükülürken karanlıkta hareketsiz kaldım. Parlak bir ışık yandı, ama bu Laszlo'nun altın lambası değil, ince bir gözbebeğiyle ortadan ikiye ayrılmış yuvarlak bir ay ve opal gözdü.

"Hywel?" Seslendim.

Buraya gel, Blodyn Bach. Bir gece için yeterince uzaklaştın.

"Londra'dan Galler'e," diye düşündüm.

*Ejderha gürlledi, iki gözü şimdi karanlıkta bana göz kırıyor, geniş yüzü bana bakmak için yükseliyor. **Seni kabuslarla kim besliyor?***

"Hafızam," dedim. Orman artık hızla akıp gidiyordu, adımlarım beni daha uzağa, artık gölge değil, gecenin içinde parlayan bir kor olan Hywel'e daha yakına götürüyordu. Çimenler ayaklarımın altında ısındı ve yumuşadı, yosunlu halı ve altın taşlar.

O zaman yatağım senin soluklanman olacak. Gel ve terazimde uyu.

Uzakta olan şey şimdi tam önümdeydi, Hywel'in yüksek formu, parlak opal gözleri beni izliyordu. Yastıklar, battaniyeler ve giysilerden oluşan bir yumak onun kocaman bacaklarının arasında duruyordu ve ben yuvaya tırmanırken mırıldandı ve guruldadı.

"Rüyamda olmana sevindim," diye mırıldandım, yanıma kıvrıldım ve bir elimle bacaklarından aşağı inen ağır çıkıntıları okşadım.

Başını eğdi, nefesi beni çevreledi, beklediğimden daha tatlıydı, lavanta dumanı ve yaz güneşi. Daha önce hiç rüyamda uyuyakalmamıştım -bu komik bir fikirdi- ama suyun altına batmak gibi bir şeydi ve uykunun derinliklerine dalarken dudaklarım kıvrıldı.

Bu yeni, huzurlu uykuda zaman geçiyor gibiydi. Saatlerin ilerlediğini hissedebiliyordum ama hiçbir kesinti, kâbus ya da rüya yoktu, sadece sessizlik vardı.

Ellerimin altında pürüzsüz, ılık bir camla uyandım, vücudum kumaş ve kaz tüyü yastıklarla mükemmel bir şekilde sarılmıştı. Ayak bileğimin ve baldırımın etrafında sıcak ve ipeksi ıslak bir örtü dolaşıyordu. Gözlerimi kırptım ve yatağımın kırmızı ejderha pullarından yapıldığını, yakın zamanda kendi ellerimle cilalanıp parlatıldığını fark ettim. Hywel'in kavernöz hazinesi bacağıının ötesinde parıldıyordu ve her dakika sıcak bir hava dalgası vücudumu okşuyordu.

Bu da demek oluyor ki.

Döndüm ve Rüyalara Kralı'nın hafifçe açık ağzının ayaklarımın dibinde durduğunu gördüm. Uzun, kalın, siyah bir dil, büyük dişlerin ve sivri dişlerin arasından uzanarak sol bacağıma dolandı.

Uyanırsın.

Ayak parmaklarımın hemen ötesinde duran devasa çeneye, vücuduna doğru eğilmiş ejderha çenesine, öne doğru dönmüş ve neredeyse çaprazlama bana bakan gözlerine bakakaldım.

"I..." Dilimin ucuna hiçbir kelime gelmeyince boğazımı temizledim.

Uyurgezer gibiydin, Blodyn Bach.

Galce duymayalı uzun zaman olmuştu ama bana verdiği isim basitti, küçük çiçek. Ejderhanın dudaklarının konuşmak için kıpırdamasına gerek yoktu ve dili bir bacağıma sararak okşamaya devam etti, ayaklarım büyüklüğündeki dişleri bir gülümseme olduğuna yemin ettiğim bir şekilde ortaya çıkmıştı. Çenesini biraz daha açsa, açılan alan kendimi içine sokup gırtlığından aşağı sürünmem için yeterince geniş olacaktı. Vücudum bu düşünceyle histerik bir dehşet içinde titredi ve beni uykumda ejderhanın inine girmiş olduğuma dair aynı derecede ürpertici bilgidan uzaklaştırdı.

Ellerimi iki bacağına dayadım ve oturmak için ittim. Ayak parmaklarım çenesinin yuvarlatılmış kalın alt dudağına bastırdı ve dili hafifçe geri çekildi, sadece ayak bileğimin etrafında tek bir halka, cildimde hafif nemli bir çizgi parlıyordu.

"Uyanmışsın," dedim sağ bacağına okşayarak.

Şşş, diğerlerine söyleme. Kafamın içine işleyen ağır sözlerinde bir parça muziplik vardı, neredeyse fisildar gibiydi.

"Laszlo seni özlüyor."

Hywel gürlledi, mırıldandı ve iç çekti, daha derin, daha dumanlı bir nefes üzerime yıkandı. ***Çok uzun sürmeyecek.***

Onunla birlikte iç geçirdim ve başımı salladım. Güzeldi. Laszlo'yla dansımdan, yemekte Conall'la onun arasında oturduktan, dizleri ve kalçaları bana sürtündükten sonra, Hywel'le bu konuşma anını yaşamak neredeyse yeni arkadaşşıma ihanet etmek gibiydi.

Benimle ilgileniyordun. Siyah dil tekrar kıvrıldı, bu sefer daha yukarıya doğru düzleşti. Korkunç çenelere, koyu kırmızı gırtlığa baktım ve dilin ne kadar uzadığına, Hywel'in kocaman ağzında ne kadar geriye kök saldığına hayret ettim.

"Bana bir sığınak verdin," diye cevap verdim, gözlerim onunkilere kaydı, onun resmine

gülmüsedim

Kesik gözleri incelemek için kısıldı, burun delikleri açıldı.

Öne doğru eğildim, avucumu burnunun ortasına sıkıca sürttüm, gözleri çaprazlaşıp sonra kapanırken gülmemi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Dili dizimin etrafından çözüldü ama sonra bacaklarımın arasında gezindi, geceliğimin eteğine vurarak onu kalçalarımın doğru itti.

Bir keresinde bir ilahla tanışmıştım. Bir Viking delikanlısı. Düzenbazın oğlu. Tadı çok lezzetliydi.

Güldüm ve gözlerim bir kez daha kendi etime çok yakın olan o kocaman dişlere takıldı.

"Onunla nasıl tanıştınız?"

Hazinemi çalmak için istifime gizlice girdi.

"Ve sen de onu yedin?"

Onu tepeden tırnağa yaladım... ve tatmin olduğumuzda onu yedim.

Kendi dudaklarımı yaladım, nefesim göğsümde kekeliyordu ve önce bir kalçamın sonra diğerinin içini okşayan siyah dile baktım.

"Benimle yapmayı planladığın şey bu mu?" Sesim biraz fazla yüksek çıkmıştı ama nefesim de kesilmişti.

Hywel sarsıldı ve tüm oda onunla birlikte sarsıldı, titredi ve güldü, altınlar, kitaplar ve mücevherler kılıflarında şingirdadı, sırtışı genişledi.

Seni tatmak istiyorum, blodyn bach, diye cevap verdi, dili daha yukarılara kayd, sağ uyluğumun üst kısmına sürdü ve ilmek attı. Dili sıkı ve ben bir nefesle dirseklerimin üzerine düştüm. Ama seni beslemek istiyorum, kendimi değil.

Başım geriye düştü, bir inilti boğazımda düğümlendi, gözlerim kapandı. Hayatım boyunca pek çok canavara hizmet etmiş ve onlardan zevk almıştım ama bir ejderhaya asla.

"Ben... Karşılık verebileceğimden emin değilim," diyerek dudağımı ısırdım.

Hywel yine güldü, öncekinden daha uzun ve daha ağırdı ve ses -kulaklarımda gerçekten çınlayacak kadar alçak ve zengin- etrafımda ve çıplak seksimin hemen utangaçlığında alay eden dil boyunca titreşirken inlememi engelleyemedim.

Bir gün olabilir. Hatta belki yakında. Ama hayır, benim dwtty yaratığım, bugün değil.

Onu düzeltmek için ağzımı açtım - dün bir anlığına gördüğüm o devasa ikiz kafalar için kendimi yeterince açabileceğim bir gün yoktu - ama dili uyluğumun etrafından gevşedi ve sonra merkezimde nazlı bir şekilde oynadı, okşadı ve seksime bastırdı.

"Oh!"

Ejderhanın bacakları arasında yükseldim, battaniye ve yastıklara gömüldüm ve beni yalarken ağzının muazzam açık tehdidinin görüntüsüne karşı gözlerimi kapattım. Dudaklarımın arasında yayılan bir sakin donuk darbesi gibiydi, ama dili tamamen pürüzsüz değildi; hassas etimle alay eden küçük çıkıntılar ve oluklar vardı.

Sen hilekarın oğlundan çok daha tatlısın.

Nefesim kesildi ve kıkırdadım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hywel'in gözlerini bu şekilde göremiyordum, bana yaptığı yuvaya çökmüştü ve çenesi daha da açıldı. Sözleri beni kızdırmak ya da korkutmak için miydi, yoksa o da bir ejderhaydı ve iştah benim olduğu kadar onun da doğasının bir parçası mıydı, bilmiyordum.

Dili bacaklarımın arasındaki kaba buklelerin üzerinden yukarı doğru kayd, geceliğimin ince pamuğuna dolandı ve ben el yordamıyla kumaşı yukarı çektim, kendimi dışarı attım ve devasa pençeli ayaklarının ötesine fırlattım. Kalın, siyah uzunluğa baktım -hayır, şarap ya da kan gölleri

gibi koyu kırmızı bir renkti- kayarak göbeğimi okşamasını ve bir göğsümü kavrayıp ovmak için hevesle uzanan ayırık bir ucu ortaya çıkarmasını izledim. Hywel homurdandı ya da mırıldandı ve ben nefes nefese kaldım, titreyen ellerim onun uzun dilini okşamak için uzandı. Yoğun, kaslıydı, kavrayışında bükülüyordu, çatalı uçları

Ben haykırdıkça meme ucumu sıkıp çekiyordu ama o da kalkmış bir sikten daha yumuşak ve esnekti. Onu göğsümden kaldırdım ve elimi kavradı ve çekti, tekrar kaydı, boğazımın üzerinden geçti ve çenemden yukarı kaydı.

Dudaklarım aralandı, gözlerim kement dilinin bedenimin üzerinde kıvrılıp bükülmesini izledi, kalçalarım ona doğru itmek için yukarı kalktı. Ayaklarım yükseldi, kaygan pullara dayandı ve sonra daha da yükselerek Hywel'in kalın dudaklarına bastırdı, ayak parmaklarım alt çenesindeki korkunç dişlerinin sivri uçlarına battı.

"Hywel," diye fısıldadım, açılmış bacaklarımın arasında acımasız dişlerini ve hınzır dilini görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gerilmiştım, açıktaydım ve nefesi üzerimde dolaşüyor, her mırıltı ve hırıltıyla daha da ısınıyor, ayak parmaklarıma doğru gürlüyordu. Bu manzara şok edici ve tehlikeliydi. Eğer ayağım kayarsa ve çenesi kapanırsa, bir uzvumu kaybedebilirdim.

Tehlikeden, tehditlerden bıkmış olmalıydım. Ama Hywel o güzel zarif diliyle beni okşuyordu ve o çenelerle oynayan, daha da yakınlaşmaya çalışan bendim, kalbim küt küt atıyor ve amım aynı ritimde zonkluyordu.

Dilinin koyu renkli çatallı ucu alt dudağımın üzerinden geçti ve ben ağzımı ve gözlerimi kapatıp nemli etin ucunu emerek kendi tadımı buldum. Sanki kalın bir parmak dişlerimin arasını yokluyor, kısa bir süre keşfediyor gibiydi ve kendi tadımın altında karanlık ve topraksı bir tat vardı. Dilinin ikinci çatallı çenemde gezinirken mırıldandım ve sonra serbest kalarak vücudumun uzunluğuna doğru geri çekildi.

Sen çok cazip bir lokmasın, blodyn bach.

"Eğer beni yersen, bunu sadece bir kez yapabilirsin," diye uyardım.

Hywel'in *kahkahaları da en az ezici yalamaları kadar néktar* ile birlikte geliyordu. Bir ejderhanın bacakları arasına yayılmış, yalayıcı diline açık bırakılmış, yutulma ve unutulma riskiyle karşı karşıyaydım. Bir ejderhayı *güldürüyordum*.

Sırttım ve kollarımı başımın üzerine uzattım, kocaman ayaklarını buldum, eklemlerini ve pençelerine kadar okşadım. Sırtımı dikleştirdim ve Hywel'in dili meme uçlarımı okşamak için kısa bir dönüş yaptı.

Yemyeşil, diye övdü.

"Dilin bereketli," diye cevap verdim, göbek deliğimin üzerinden geçip tekrar bacaklarımın arasına inerken, uyarılmamın çiyini temizlerken, ağır ve kaygan iç uyluklarımın üzerinde ileri geri okşarken iç geçirdim. "Dişlerin çok güzel. Pulların pürüzsüz."

Bunun için sana teşekkür etmeliyim, diye mırıldanarak cevap verdi. ***Ben de sana teşekkür edeceğim.***

Dili büzülmüş gibiydi, gerilmediğinde daha da dolgunlaşıyordu ve amımı dürtüyor, itiyor, iki yana ayırıyor ve okşuyordu. İnledim ve dokunuşa doğru sallandım ama gözlerimi o keskin parlak dişlerden ve ötesindeki karanlık gırtlaktan ayırmadım.

"Laszlo-Oh! Hywel!" Klitorisimi saklandığı yerden çekip çıkaran çatallı dilin kararlı kavrayışından kaçmaya çalışarak homurdandım ve gürleyen bir kıkırdamayla beni serbest bıraktı. "Ağdayı bana Lászlo verdi," demeyi başardım.

Hywel mırıldandı ve sonra seksime işkence etmeye, kıvrımlarımı, klitorisimi çekiştirmeye, deliğimi oymaya geri döndü.

Bu sözler karşısında kızardım, ağzım Lászlo'yu, aynı türden olmadığınız halde *arkadaş* olmanın ne anlama geldiğini sormak için açıldı, ama sonra Hywel'in çatallı dili beni iki kez, kıcıımı ve amımı birlikte dürttüğü için kızarıyor ve bağıırıyordum. Ellerim pençelerimi kavradı, vücudum içgüdüsel olarak kendimi uzaklaştırmaya hazırdı ama Hywel bacaklarımın arasını okşamaya ve yalamaya

devam etti.

Nefes nefese kaldım, sakinleştim ve sonra inledim, çünkü sabit desen içimdeki sıcaklığı yatıştırdı, bir ağrı oluşturdu

kanımı ısıttı.

Seni korkuttum, dedi.

"Şaşırdım," diye itiraf ettim, ona göz kırparak.

Açık ağzı çok güzel, ürkütücü ve heyecan vericiydi ama bakışlarını özlemiştim. Tekrar yukarı ittim ve bir kez daha geri çekildi, birbirimize bakana kadar başını eğdi. Dizlerimin üzerinde yükseldim ve ona doğru ilerledim, gözleri yavaşça kırpıştıyordu.

"Tekrar yap," dedim.

Hiç tereddüt etmedi, dili bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, ayrılmış kalçalarımın arasından kayıyor, dalıyor, bükülüyor ve açıklıklarına bastırıyordu. İçimi çektim ve Hywel'in burnunun uzun, geniş köprüsüne, beni inceleyen geniş taşlı bakışlara baktım. Dilinin bir çatalı göbeğime doğru kaydığına, dili klitorisime daha fazla sürtünmek için kıvrıldığında, parlak bir çığlık attım. Ellerim öne doğru uçtu, kendimi sabitlemek için sert pullardan filizlenen boynuzlara tutundum.

Hywel mırıldandı ve yankısı yumruklarımı uyuşturdu. Öne doğru eğildi, çenesi aşağı doğru indi ve dizlerimi alt dudağında yakaladı ve beni yukarı kaldırdığında, gerilmiş, yayılmış ve ağzının ucunda dengede dururken inledim.

Çatallı dili kanalımı sikerken, beni içten dışa doğru daldırıp ovarken ve yalarken, diğer yarısı sıkılaştıran kıcıma gömülürken, sinir kaslarını ıslatıp kayganlaştırırken güldüm ve sonra inledim.

Beni içeri al, Blodyn Bach. Bana ziyafetimi ver, ben de sana seninkini vereyim.

"Bu adil değil-" diye soluklandım, rahatladım ve hemen kıvranan bir dil tarafından istila edildim. "Ağzın doluyken konuşabilmen hiç adil değil."

Hywel tekrar güldü ve gözlerim yaşardı. Kahkahası onur gibi bir şeydi. Alaycı sözlerim yıllar önce gömüldüğünü varsaydığım bir kadına aitti. Kendimi onun diline bıraktım ve başımın geriye düşmesine izin verdim, başını daha da yukarı kaldırıp vücudumdan beslenirken ağır salınımını görmezden geldim. Çenesi aniden açılırsa içeri kayacak, bütün olarak yutulacaktım. Bacaklarım titriyor, ellerim terden kayganlaşıyor ve dilinin içine gömülüyordum.

Nefes al, güzel lokma, diye mırıldandı Hywel.

Nefes aldım ve sonra uzun, iniltili bir nota çıkardım, uzaktaki dehşetimden, daha fazlasına olan acil ve umutsuz ihtiyacımdan ürperdim. Dili dalmaya başladı, uzun boyu hala klitorisime sürtünüyordu ve burnunun tepesinde çırpındım. Titreyen, yükselen, dehşet verici zevk beni dengesiz ve güçsüz hale getirdi. Başsı sarsıldı, geriye doğru savruldu. Kaydım, bağırdım ve pullarının üzerine düştüm, geniş başını öptüm ve okşadım, Hywel hırlarken orgazmımın uzun dalgasında titriyordum. Diline yapışmıştım, içimde kopan elektrik fırtınasıyla bacaklarım çırpınıyordu ve *kahkahalarıyla* bedenim sarsılıyordu, sersemlemiş ve *néktar* içinde boğulmuştum.

Haklısın, seni sadece bir kez yemek israf olur.

Ben de güldüm, gevşek ve zar zor pullarına tutunmuştum, bir bacağım ağzının içindeydi, keskin dişleri uyluğumun arkasını hafifçe kazıyordu.

Sıkı tutun, diye uyardı ve yavaşça bir kez daha öne doğru eğilip başını aşağı eğerek başımı ve omuzlarımı bana sunduğu derme çatma yatağa geri yerleştirirken boynuzlu burnuna tutunmayı başardım.

"Bekle," diye mırıldandım o uzaklaşmadan önce.

Pullarını okşarken, ulaşabildiğim her santimini öperken, çıplak göğüslerimi üst dudağına sürterken, çenesinin kenarını okşarken ofladı. Hâlâ titreyen kaslarımı yatıştırmak için daha fazla yalamama yardım etti, yavaşça, çalışarak. Gözleri sütlü film tabakasıyla kaplıydı ve göz kapakları yavaşça açılıp tekrar kapanıyordu.

"Tekrar uyuyacak mısın?" Kaşlarımı hafifçe çatarak sordum, boynuzlarının çıkardığı sesleri duymazdan gelerek burnunun üzerine doğru süründüm.

İçini çekti, sıcak nefesi ayak parmaklarımı gıdıkladı, dili peşimden geldi ve kısa bir süre fiske vurdu. ***Uzun sürmeyecek, diye*** cevap verdi ama onun uzun süreden anladığının benimkinden farklı olduğundan şüpheleniyordum. ***Ona iyi bak.***

Hywel'in gryphon'u kastettiğini bildiğim için bu sözler karşısında kızardım ve Laszlo'nun denememe izin ver ya da nasıl yapılacağını bilsem bile.

"Tatlı rüyalar lordum," diye fısıldadım, gözlerinin arasındaki tek beyaz pulu öpmek için uzandım.

Hywel mırıldandı ve ses içime usulca işleyip artçı zevk şokları yaratırken iç çektim. Birlikte yerleştik, çıplak bedenim utanmazca onun sağlam yüzüne örtüldü. Parmak ucumla beyaz bir ipliğin izini sürdüm, açık mağaradan süzülen esintiyle ürperdim ve *néktarın* ve baş döndürücü serbest bırakmanın beni uykulu karanlığa döndürmesine izin verdim.

BÖLÜM 12

HASTA AŞIK

Tüyler kıcıma sürtündü, pençeler saçlarımı taradı ve keskin bir nefesle uyandım, ciğerlerimde çay ve tatlılık.

"Dokunuşumu bağışlayın," diye homurdandı Laszlo. "İkiniz de... olağanüstü güzelsiniz."

Gözlerimi açtığımda gryphon'un çoktan geri adım attığını gördüm, ama Hywel'in uyuyan başının üzerine bir battaniyenin en zavallı bahanesi gibi yayıldığım yerden başka bir yere bakmıyordu. Bacaklarımı birbirine bastırdım, gözkapaklarım iyice yalandığım yerin hassas zonklamasıyla çırpınıyordu ve Laszlo aşağıya dalarak geceliğimi Hywel'in ayaklarının dibine bıraktığım yerden yukarı çekti.

Laszlo dudaklarını bükerek, "Eğer dikkatli olmazsan, bunu bütün paketin içine sokacak ve bir daha asla geri alamayacaksın," dedi.

"Sana sormalıydım, ya da-ya da..."

Yırtıp atmak istediğim o ışıltılı gözlüklerinin arkasından gözleri büyüdü. "Saçmalama. Bölgeci olan Hywell, ben değilim. Ve eğer ondan uzak durmanı isteseydim, bunu söylerdim."

Gözleri göğüslerime indi, bir an orada sabitlendi ve sonra kayarak uzaklaştı. Geceliğimi bir kalkan gibi yukarı çekti. "Senin için iyi olacağını biliyordum," diye ekledi.

Dokunuşumu bağışla. Laszlo'ya isterse dokunabileceğini söylemek için ağzımı açtım -gerçek bir gece uykusundan ve ruhumun bayram etmesi için taze bir zevk dozundan sonra kendimi olağanüstü hissediyordum- ama o aceleyle devam etti.

"Asterion döndü. O ve Conall seni aramak için çıldırıyor. Hywel geçidi onlardan sakladı."

Asterion'un ben uyurken ortadan kaybolmasının üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve Hywel'in kafasından atlarken sallanan bacaklarımın zayıflıktan çok sinirle ilgisi vardı.

"Bunu yapabiliyor mu?"

"Ejderhalar hazinelerini nasıl koruyacaklarını bilirler," dedi Laszlo ve kolları hafifçe gevşedi, bakışları açgözlülükle üzerimde geziniyordu.

Dokun bana, diye düşündüm, Laszlo'nun önünde durmak için Hywel'in bacağının üzerinden adım atarken. Beni inceledi, kolları aramızda uzanıyordu, pamuk yere sarkıyordu. Gözlerini kırptırdı ve sonra bir adım öne çıkarak geceliği silkeledi ve başımın üzerine çekti. İçimi çektim ve kollarımı geniş açık kolların içine soktum. Elbise boldu, yakası dantelliydi ve göğsümde aşağıya doğru sarkıyordu, göğüs uçlarım şeffaf, narin çiçeklerin arasından görünüyordu.

Laszlo boğazını temizledi ve bana doğru eğilerek kumaş yığınının karıştırmaya başladı. Bohçadan uzun mavi bir tunik çıkardı, tozları silkeledi, ellerinin tüylü sırtını kumaşın üzerinde gezdirdi.

asma işlemesi.

"İşte. Bu... bu benimkilerden biri," dedi ve kalçalarımı ve göğüslerimi biraz saran kılıfı giymeme yardım etti. Kendini beğenmiş bir gururun kısa süreli parıltısı durgun yüz hatlarını aydınlattı ve benden uzaklaştı.

Arkamızda, Hywel alçak ve yumuşak bir hırıltı çıkardı.

Laszlo homurdandı. "Uyandığında onu geri alabilirsin, seni tembel hayvan," dedi, ama sözcükler o kadar şefkatle söylenmişti ki ne demek istediği anlaşılıyordu. *Uyan. Benim için uyan. Onun için uyan.*

Hywel'in rüya görmeye döndüğünde yaptığı ricayı da hatırladım. *Ona iyi bak.* Ben de kolumu Laszlo'nun koluna doladım, yanına sokuldum ve şaşkınlıkla hışırdayarak uzanan kanadının himayesine girdim.

Laszlo bizi merdivenlere götürdü ve bu kez merdivenler farklı bir yöne doğru kıvrıldı. Mutfaklardan aşağı inerken yeni kapıların ve dallanan koridorların ortaya çıktığını fark etmiştim, Hywel'in şatoya ve yollarına değişken bir doğa verdiğini biliyordum. Belki Laszlo'nun da onlar üzerinde bir etkisi vardı, çünkü kıvrılan merdivenden çıkarken tanıdık iki sesin aceleyle mırıldandığını duydum.

Laszlo'ya, "Kestirme yolları biliyorsun," dedim ve yanan bir meşalenin yanından geçerken gülümsedim.

"Ne de olsa burası benim evim," dedi.

Merdivenler daraldı ve Laszlo beni küçük bir sahanlıkta durana kadar önden götürdü, dar bir açıklığın üzerinde yıpranmış bir duvar halısı asılıydı, gün ışığı kumaş örgüsünü delip geçiyordu. Laszlo onu kenara çekti ve odanın uzak ucunda Asterion ile Conall'ın volta atan figürlerini görünce durakladım. Hywel'in istifinden en hızlı ve en kestirme yoldan, büyük salona geri dönmüştük.

Açıklıktan sıvıştım, Laszlo da peşimden geldi ve gizli geçidi bir kez daha örttü.

"Kararını vermelisin, Asterion," diye tersledi Conall. "O kilit altında mı, yoksa -"

"Tabii ki hayır, ama o bizim *korumamız* altında! Bu da onun nerede olduğunu bilmeyi gerektiriyor!" "Eminim, *burada olsaydınız*-"

"Buradayım," diye seslendim, yükselen sesleri bölerek.

Asterion dönerken dizleri büküldü, koyu renk gözlerinin etrafındaki beyazlar görüldü. Üzerinde hâlâ toz vardı.

Pantolonunun yakası açılmış, ani bir nefes alıp verirken kumaşın üzerinde şişen kaslar göz kamaştırıcı bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Conall'ın omuzları çöktü ve birbirine karışmış kırmızı saçlarını keskin yüz hatlarından geriye doğru süpürerek bana çarpık, yorgun bir gülümseme sundu. Asterion bana doğru yalpalayarak bir adım attı ve ben yaklaşınca dondu kaldı.

"Hywel ile uyukluyordum," dedim.

Asterion doğruldu, bakışları Laszlo'yu bulmak için başımın üzerinden kalktı.

"Uyandı mı?" "Henüz değil," diye yanıtladı Laszlo.

Koridorun yarısını geçmiştim ki hem Asterion'un hem de Conall'ın bakışları aynı anda üzerimde keskinleşti.

Asterion'un burun delikleri alevlendi ve Conall'ın sırtışı gerildi.

Asterion'un adımları geriye doğru düşerek benden uzaklaştı. "Seni iyi gördüğüme sevindim, *Théa*. Yolda temizlenmeliyim." Keskin ve sert bir şekilde eğildi ve sonra döndü, toynakları merdivenlere doğru aceleyle yol alıyordu.

Conall ofladı ve başını salladı, elini bir kez daha saçlarında gezdirdi, gözleri merakla üzerimde gezindi. "Uyukluyordun, değil mi?" diye sordu, sırıtışında dişlerini göstererek.

Yüzüm ısındı. "İkiniz de üzerimde onun kokusunu alabiliyorsunuz, değil mi?"

Conall başını salladı, bana doğru uzandı, elleri kalçalarımı kavradı. Omzumun üzerinden baktım ve kaşlarımı çattım.

Laszlo'nun odada olmadığını fark ettim.

"Sen ve ejderhanın *uykunuz* sırasında ne yaptığınızı çok merak ediyorum," diye alay etti Conall. Beni kendine çekti, derin derin nefes aldı ve sonra boğazını temizleyip başını salladı, gözlerini kocaman açmıştı. "*Mo chroí*, ejderhanın senin üzerinde onun olarak işaretlemediği bir yer var mı?"

"Sus," dedim ama bu uyarıya yumuşak bir kahkaha eşlik etti.

"Gel benimle yüz," dedi Conall, bir eli kalçamdaki yerini bırakıp elimi yakalamak için.

"Böylece onu üzerimden yıkayabilecek misin?" diye sordum.

Conall mırıldandı ve omuz silkti, döndü ama haklı olduğumu kabul eden kısa bir gülümsemeyi benimle paylaştı. "Yalan söyleyip ejderhanın işaretinin görmezden gelebileceğim bir uyarı olmadığını söylemeyeceğim. Ama Hywel'in senden uzak durması için uyardığı tek kişi ben değilim," dedi Asterion'un kaybolduğu yere doğru bakarak.

"Asterion'un niyetinin her zaman benden uzak durmak olduğunu düşünüyorum," dedim. "Niyetleri, belki. Arzuları değil," dedi Conall, sesi kısık.

Asterion'un arzuları ne olursa olsun, göz ardı edildi. Geldiğinde benim "kayıp" olmamdan duyduğu endişeye rağmen, sonraki birkaç günü benimle aynı odada bulunmamaya büyük özen göstererek geçirdi. Nerede uyuduğunu, nerede yemek yediğini, günün uzun saatlerini nerede geçirdiğini bilmiyordum.

Sadece o değildi. Conall beni şatonun yeraltı havuzunda yıkamıştı ve hala sabahları sırtımdan ter akana ve nefesimi tutamayana kadar şatonun etrafında birlikte koşuyorduk, ama artık beni çayırdaki tenlerimizi birbirine kaynaştırmak ve birbirimizi soluksuz öpmek için çekiştirmiyordu.

Asterion saklandı, Hywel uyukladı ve şimdi Conall bile geri çekilmişti.

Terasın kenarında durdum, denizden esen serin rüzgâr yanaklarımdaki nemli tuzu öpüyor, saçlarımda dağınık tellerini karıştırıyordu. Kaleden Hywel'in hayalindeki denize ulaşan bu terastan başka bir çıkış yoktu ve taş basamaklar ve trabzanlar tehlikeli bir şekilde suyun üzerinde asılı duruyordu, dalgalar aşağıdaki pürüzlü siyah kayalara çarpıyordu.

Pençelerin taşa vuruşunu duydum ve başımı eğip gözlerimi kapattım. Tuzlu havanın taze ısırlığına karşı çayın kremesi, tatlı kokusu geldi.

Laszlo yanıma yaklaşarak, "Hâlâ kâbus görüyorsun," dedi.

"Hatırlamam gereken çok şey var. Çoğunu geceye kadar saklayabildiğim için şanslıyım." "Onları *burada* tutmamalısın."

Gözlerim kırpışarak açıldı ve döndüğümde Laszlo'nun pençeli parmaklarını trabzana dayanmış, keskin, parlak gözlerini denize dikmiş buldum. Denizin çalkalanmasına, suyun nefesine ve soluğuna hâlâ uyumakta olan sevgilisinin kanıtı olarak kızıyor muydu?

"Burada güvende olduğumu biliyorum," dedim, ona güvence verme dürtüsü beni şaşırtmıştı. Şatonun verdiği huzur inanılmaz derecede somuttu, hepimizin üzerinde iyi bir battaniyenin ağırlığı vardı, dış dünyanın varlığını ve orada bekleyen sorunları boğuyordu.

Laszlo içini çekti, gözleri köşelerinden bana bakmaya başladı. "Yanlış anlıyorsun. Burada kâbus görmemelisin. Hywel'in koruması altında olmaz."

Tekrar denize döndüm, ellerim Laszlo'nunkilerle aynı hizada taş parmaklıklara sıkıca sarıldı.

"I..." Kalbim göğsümde sıkıştı ve öne doğru sallandım, kalçalarım beni yuvarlanan, dönen suya düşmekten koruyan bariyere sertçe bastırdı. "Hayatımın üçte birinde bir kâbusun içinde yaşadım,

Laszlo. Artık özgür olduğuma göre zihnimi hesaplaşmadan alıkoyabilecek herhangi bir kalkan olduğundan emin değilim. Hywel bile."

Laszlo'nun eli sıcaktı, benimkinin arkasını kaplıyordu, parmaklarımız birbirine kenetlenmişti. "Bana kâbuslarından bahset."

İçimden ani, fokurdayan bir inilti çıktı ve başımı salladım, önceki gecenin işkencesini, unutmak için çok uğraştığım değişen yüzleri, yüz hatlarının eriyip birbirine dönüşmesinin korkunç şeklini dışarı atmaya çalıştım.

Tüyler omuzlarımın üzerinden kaydı ve Lászlo'nun kolu benimkini öptü, omuzdan bileklere. Rüzgâr yükselmeye ve etrafımızda kıvrılmaya zorlandı ve kanatlarının sığınağında, kararsız nefeslerimin dalgaların kayalara çarpmasından daha yüksek olduğu bir boşluk yarattı.

"Laszlo-"

"Eğer Hywel'in, senin ya da benim onların gelmesini engellemek için yapabileceğimiz bir şey yoksa, eğer hatırlaman gerekiyorsa, o zaman onları benimle paylaş," dedi Lászlo, basit ve net bir sesle. Bana doğru eğildi ve ben de birbirine bağlı parmaklarımıza baktım. Alnı benimkine yaslandı, ağrıyan başıma sıcak, altın bir yer oldu, o anı gerçek ve beni rahatsız eden kâbusları uzak hayaletler haline getiren nazik bir berraklık.

Reddetmek için ağzımı açtığımda Lászlo'nun gözlüklerinin kenarı yanağıma değdi ve uzun, kemerli burnunu küçük burnuma yaklaştırdı.

"Gerçektir canım. Gerçektir," diye fısıldadı. İnledim ve yüzümü ondan çektim, ama sadece omzuna saklayabilmek için, gözlerimden akan yaşların paltosunun ağır dokumasına sızmasına izin verdim. Kulağıma doğru devam etti, tüyleri saç tellerime dolanıyordu. "Ama kâbuslar gerçek değil. Zaten haksız olan yükünüzü daha da artırmalarına izin veremeyiz."

Korkunç yarı-gerçekleri tekrarlayarak elde edilecek ne vardı? Lászlo gerçekten nasıl bir rahatlama sağlayabilirdi? Gecelerimi korkunç hatıraların içinde hapsolmuş bir şekilde geçiriyordum; neden gün ışığında onları da yanımda sürüklemek zorundaydım ki? Ama zaten öyleydim. Conall'ın dikkat dağıtıcı zevki olmadan, saatlerimi hareketsiz kalmak ve düşünmemek için elimden gelenin en iyisini yaparak geçiriyordum. İşe yaramıyordu.

Laszlo beni kucaklamadı, ama yan yana durduk, başlarımız öne eğikti, onu içime çektim ve temiz, tatlı kokusunun beni sakinleştirmesine izin verdim, kargaşamı kontrol altına almaya çalışan kırık camdan kırılğan duvarları indirdim.

"Rüyamda onların yüzlerini gördüm," diye mırıldandım Lászlo'nun omzuna. Kıpırdamadan durdu, üzerine bastırabileceğim bir sütun gibi. "Zevkin doruklarına ulaşırken yüzlerindeki ifadeyi hayal ettim. Kaşlarına oyulmuş çizgileri, kapanmış gözleri ve ağzı açık, salyalı ağızları-" Bir nefes alıp döndüm ve çenesinin altına gömüldüğümde Lászlo hareketsiz ve katı kaldı.

"Sürekli değişiyorlardı. Incubus'tan wyvern'e, lich'e..." Ürperdim, kalbim çok hızlı, çok sert çalışıyor, ciğerlerim nefes almayı reddediyordu. "Eriyip kürke dönüşen pullar, parçalanıp çatlayan kemikler ve gözler... Hepsi *oydu*. Birsha." Adını soludum, çenemi kaldırdım ve tüylerin karışık desenine baktım, gryphon'un barınağının dışında yeni dehşetler yaratıp yaratmadığımı merak ettim.

Laszlo gerilmeden ve tekrar sessizliğe gömülmeden önce hızla, "Değillerdi," dedi.

"Onlar kâbusun içindeydiler. Gerçekte de olabilirlerdi. Onları suçlamıyorum. Onlardan korktum ve nefret ettim ama asla... asla onları suçlamadım. O yaptı. O zaman da oydu, kâbusta da. İşkencenin tek gerçek kaynağı oydu."

Gerçek şu ki, bedenim için para ödeyen canavarlar bana ne yapmak isterlerse istesinler, benden ne isterlerse istesinler, çok daha azı işlerini bitirirken zalimce bir zevk aldı. Bazıları doğalarını takip etti, avcının kovalamak için avına ihtiyacı vardı. Diğerlerinin istekleri, uzun süre acıtmayacağını, bu

hissin baş döndürücü olduğunu ve kontrolün daha da fazla olduğunu bilerek beni tokatlamak ya da morartmak için izin verdiğim insan adamlarınkinden çok farklı değildi.

Canavarların niyetleri nadiren Birsha'nınkiyle örtüşüyordu. Onların rahatlaması ben merkezliydi. Ben onlar için bir hiçtim, etten bir araçtım. Bu affedilebilir bir şey değildi ama aldıkları zevk genellikle sadece fizikseldi. Birsha bir odaya girdiğinde ve beni emirlerine hapsolmuş, ona para kazandıran, itibar kazandıran, küçük adımlarla ölen biri olarak gördüğünde, iştahıma sunulan *néktar* bıçak gibi keskin ve güçlü bir şekilde acıydı. Onun zevki güçtü. Benim üzerimde ve canavarlar üzerinde.

"Onlarla birlikte serbest kalmak zorundaydım. Onlarla zevk almalıyım," diye itiraf ettim usulca. "Bu benim *doğamda var*. Ve hayatta kalmam için gereken tek şey buydu."

Laszlo nefesini tuttu ve sonunda kıpırdandı, kolları sırtımda dolandı, bir eli ensemini kavrayarak ürkütücü olamayacak kadar nazik bir sahiplenmeyle sıktı.

"Kabusta bu zevk sana zorla mı yaşatıldı?" Lászlo sordu.

Başımı göğsüne doğru salladım. "Hayır... hayır, kabusta sanki her yüz benden güç alıyordu. Bunu yüzlerinde görebiliyordum, *hissedebiliyordum*, *sanki...* havadaki bir tat gibi. Ama benden *çaldı*. Ve uyandığımda, benden çalmıştı. Bu olmamalı-"

Nefes almaya çalıştım ama hava gelmiyordu ve Lászlo'nun kucağına yaslandım, ellerim aramızda çırpınıyor, sanki içime bastırabilecekmişim gibi havayı yakalamaya çalışıyordum

Laszlo kaşlarını çatarak, "Bu mümkün olmamalı," dedi. "Katılıyorum."

Elini göğsümün üzerine bastırdı ve gözlerim büyüdü. Kalbim düzensiz atışını durdurdu, sabitlendi ve ciğerlerim bir anda çiçek açtı, büyük bir nefes çekildi, bağlanma hissini temizledi.

"İçeri gel, canım," dedi Lászlo, sözcükler çok nazikçe ikna edici, kollar ve kanatlar beni kucaklıyor ve komutla birlikte beni yönlendiriyordu.

KESİCİ GERÇEKLER

Kalenin batısındaki meyve bahçesinde koşarken göğsüm yanıyor, mideme kramplar giriyor, bacaklarım **efordan** uyuşuyor ve yüzüm kocaman bir sırıtışla yarılıyordu.

Arkamda, bir öncekinden daha yakın bir hırıltı duyuldu ve Conall beni belimden yakalayıp bitkin bacaklarımı savururken, ayaklarım uzun otların başlarındaki tohumları kırbaçlarken hırladım ve döndüm. Kahkahalarımız göğüslerimizi birbirine bastırdı ve onunla yüzleşmek için kıvrıldım, bacaklarımı beline dolamak için tekmeledim. Conall homurdandı, elleri beni yerimde tutmak için kıcımlı avuçluyordu, parlak, dişlek gülümsemesi bana doğru parlıyordu.

"Gittikçe hızlanıyorsun," dedi, beni kaldırdı, bir kolunu altımdan geçirdi ve başparmağını gözümün altına çekmek için boştaki elini kaldırdı. "Yine de hâlâ yorgunum."

Yorgun kollarımı omuzlarına attım, bir bileğimi gevşekçe sıkarak nefes almaya çalıştım ve Conall'ın vücuduna yayılmış bacaklarımın hoş gerginliğini görmezden geldim. Bugün dolabımda bir çift çocuk derisi pantolon bulmuştum ve hareket özgürlüğü çok lezzetliydi, ancak şimdi yukarı çekilmesi ve yoldan çekilmesi daha kolay bir etek diliyordum.

"Buna bir çare bulabilirsin," dedim, Conall'ın önerdiği her şeyin geçici bir erteleme olacağını ve gece tekrar çalınacağını bilmeme rağmen.

Yüzüme bakarken gözleri hafifçe kısıldı. "Emin değilim. Senin için yeterince... güçlü olmadığımı hissediyorum."

Alt dudağının hafifçe dışarı çıktığını görünce güldüm ve başımı eğerek dudağını kendi dudağımın arasına aldım. Ama ben daha ağzına ulaşamadan Conall'ın gözleri yana kaydı ve kalenin duvarlarına baktı. Kaskatı kesildi ve aniden geri çekildim, ayaklarımın üzerinde doğruldum, omuzları dikleşti.

Döndüm, gözlerimi sabah güneşinden koruyarak kaleye doğru baktım ve yaldızlı bir boynuzun gözden kaybolduğunu fark ettim. Yüzünü buruşturan Conall'a döndüm, saçlarını geriye doğru iterken parmaklarını saçlarına dolamıştı.

"Evie-"

"Ne yapıyorsun?" Bir adım geri çekilip kollarımı karnıma dolayarak sordum.

Conall içini çekti, elleri kısa bir süre iki yanında sallandı. "Deniyorum... bir arkadaşımın yolundan çekilmeye çalışıyorum."

Gözlerim büyüdü. "Ben ikinizin geçebileceği bir *kapı mıyım*?"

Yanakları kızardı ve omuzları hafifçe yükselerek başını öne eğdi. "Tabii ki hayır." "Asterion kendi başına benden kaçabilecek kapasiteden çok daha fazlasına sahip," diye belirttim.

Artık minotordan hiçbir iz olmamasına rağmen pencereden yukarı baktım. Umarım

Orada, gölgelerin arasında, dinliyordu.

"Sadece senin yanında ona yer olmayacağını düşündüğü için," dedi Conall. "Ve doğruyu söylemek gerekirse, Hywel'in kokusuyla bu mümkün-"

Bir elimi kaldırdım ve Conall'ın ağzı kapandı. "Benim yanıma mı? Bu... bu sadece seks Conall! Ve sen hâlâ benim hakkımda sanki... sanki bunlar benim verdiğim kararlar değil de sizin karar verdiğiniz manevralarmış gibi konuşuyorsun." Conall'ın başı öne eğildi ve ellerim yumruk oldu. "Ne?" Tersledim.

Conall iç çekti ve bir adım daha yaklaştı, ben sertleşince durakladı. "Haklısın, elbette, ama-" "Ama?"

Boğazını temizledi, önce kaleye sonra da bana baktı, kaşları hafifçe çatıldı. "Herhangi birimize ilgini, şefkatini sunmaktan kesinlikle memnuniyet duyarsın, *mo chroí*. Hepimize. Sana ne uygunsa, elbette. Ama biz aynı zamanda... sadece seni rahatlatacak araçlar da değiliz."

Keskin bir nefes aldım ve Conall yüzünü buruşturarak ellerini iki yanına kaldırdı. "Asterion benim arkadaşım. Benim sana olan ilgim onun duygularını karmaşıktırıyor ve tam tersi de geçerli."

Dilim ağzımın içinde büyük ve beceriksiz hissediyordu ve uzaklara, meyve bahçesinin kıvrılan dallarına baktım. Yanaklarım yanıyordu. Conall kendini kullanılmış mı hissediyordu? Asterion gittiği gece bana istediği için değil de, arabada ona yalvardığım için mi dokunmuştu? Karşılıklı çekimi hafife mi almıştım, yoksa-

Hayır. Hayır, Conall'ın bana dokunurkenki coşkusu *hayal etmemiştim*. Ama bu hep kovalamaca oyunumuzdan sonra olurdu.

"Evanthia?" Conall bana doğru uzandı.

Kollarımı sıktım, onu duraksatacak kadar geri çekildim. "Benimle yatmaktan... geceyi benimle geçirmekten kaçınıyor musun, çünkü-"

"Hayır," diyerek sözümü kesti Conall, gergin halimi görmezden gelerek öne atıldı ve beni kollarına çekti. Çenesini omzuma yaslayarak bir nefes verdi. "Hayır, kâbus gören tek kişi sen değilsin, *mo chroí*," diye fısıldadı. "Şiddete başvuruyorum. Seni incitmek istemedim."

Bunun üzerine geriye yaslandım ve Conall doğruldu, bakışlarımla doğrudan buluştu. "Kabuslar mı?"

Başını salladı ama ayrıntıya girmedi. Kâbuslarımı anlattığım tek kişi Laszlo'ydu ve çaylarımızı yudumlarken, salonunun kapısı mahremiyetimizi sağlamak için kilitliken yavaşça, fısıldayarak ortaya çıktılar.

"Çok mu zorladım?" diye sordum.

"Hayır," diye inledi Conall, beni göğsüne daha sıkı çekerek. Yumuşak, homurdanan bir hırıltı çıkardı ve elleri sırtımı aşağı yukarı okşadı. "Lanet olası inatçı boğa. Özür dilerim, Evie. Pislik gibi davrandım."

O daha genç, diye düşündüm, Laszlo'yu ve Conall'a bakarken duyduğu yorgun özlemi hatırlayarak.

"Çok az şey istiyorsun, vermek istediğimden daha azını," diye mırıldandı Conall, başımın yanını öptü, bıyıklı sakalını saçlarıma gömdü. "Ve haklısın, Asterion seninle konuşmalı."

"Seninle yeterince kolay konuştu," diye mırıldandım.

Conall güldü. "Pek sayılmaz. Düşündüğün kadar değil ve o zamandan beri de değil... Boş ver. Karışmayı bırakacağım."

Bir yağmur fırtınasının başladığı ve Asterion'un güçlü kollarının beni sardığı bir an vardı, iyileşmek için istediğim ve ihtiyaç duyduğum her şeyin o olduğunu düşünmüştüm. Ama kalede

geçirdiğim haftalar hiçbir şeyin o kadar basit olmayacağını açıkça göstermişti. Conall'ın enerjisine, vahşiliğine ihtiyacım vardı. Hywel'in muazzam gücüne ihtiyacım vardı. Laszlo'nun sessiz rahatlığına da ihtiyacım vardı.

İstenmeye ihtiyacım vardı, hem de soyut bir mesafeden değil. "Beni affet," diye bastırdı Conall.

İçimi çektim ve kısa bir süreliğine göğsüne yaslandım, onun gerginliği de kucaklaşmamızla birlikte eridi. Geri çekildim

Bir süre sonra gözleri yüzümü aradı.

"Sanırım camın önünde kendimizi sergilemek çok da ince bir seçim değil," diye itiraf ettim, geri çekilerek.

Conall'ın dudakları büzüldü. "Evie..."

"Yorgunum," diye devam ettim, ona tereddütlü bir gülümseme sundum. "Ruh halime hiç yardımcı olmuyor."

"Burada dinlenelim," diye teklif etti Conall, eli kolumdan aşağı kayarak parmaklarımızı birbirine dolamaya çalıştı.

Onları çözdüm ve kaleye doğru döndüm. "Hywel'in istifine gideceğim. Orada rüya göremem ve kuyruğunu cilalamayı neredeyse bitirdim."

Conall'ın ağır iç çekişini, sürtünerek attığı adımları görmezden geldim. Koşma anı, gülme, yakalanma sevinci, konuşma sırasında hırlayıp parçalanmıştı. Yarın geri dönebilirdi ve bu arada düşünmek için yalnız kalmak istiyordum.

Kendimi, Laszlo'nun istiften büyük salona çıktığı uzun, sarmal merdiveni hatırlamaya zorlayarak merdivenlerden yukarı çıktım. Ben çıkarken Hywel'in kırmızı pulları mum ışığında parlıyordu ve onu parlatmayı bitirdiğimde ay denizin üzerinde alçakta asılı duruyordu. Ayın gerçek olup olmadığından, kalenin dışındakine benzeyip benzemediğinden emin değildim ama mağaranın girişinde durup gümüş rengi, parlak ve vakur bir şekilde sakin sülardan yükselişini izledim.

Hywel'in arkadaşlığında pek dinlenememiştim, Conall'la konuşmam üzerinde çalışmakla meşguldüm. Çalışırken hantal duygularıyla tartışmak daha kolaydı. Hywel'in pullarını parlatmak ve Conall'la koşmak arasında, uzuvlarım artık titrek ve zayıftı ve midem tamamen insani bir açıklıkla hırıliyordu.

Akşam yemeğini, beni bekleyen adamları düşünüyor olmalıydım, çünkü merdivenlerin yöneldiği yer büyük salon değil, Laszlo'nun çalışma odasıydı. Zengin krema ve tuzlu et kokusu, zencefil, limon ve kekik kokuları önce bana ulaştı, ağzım hevesle sulandı. Kısık sesler hızla birbirini izledi, konuşmalar sabitti ve sadece benim anlayabileceğim kadar yüksekti.

Asterion, "Güney Amerika'da, Norveç'te, Rusya'da daha fazla tapınak arayan müttefiklerimiz var," dedi.

"O ülkelerde hiç evi yok," dedi Laszlo ve kimden bahsettiklerini hemen anladım, ayaklarım merdivenin tepesinden sadece birkaç adım ötede donuyordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Asterion. "Amon ve Bayan Reed Kudüs yakınlarındaki tapınağı yıktıktan sonra, Birsha İngiltere'den kaçtı ve Paris'teki evine değil, güneye Girit'e kaçtı. Sonunda Roma'da yeniden ortaya çıktı. İzlerini takip ettik ve başka bir tapınak, başka bir grup kapana kısılmış canavar bulduk. Bu yerlerden kaç tane olduğunu, kaç canavarın onu ayakta tuttuğunu bilmiyoruz ama onları lodestonların ve işlerinin ulaşamayacağı bir yerde tuttuğundan eminiz."

"Lodestone" kelimesi beni şoktan çıkardı ve adımlarım sakarlaşarak kalan merdivenleri tırmandı. Sesler kesildi ve sonra merdivenlerin tepesindeki duvar açıldı, ateşin ışığında Laszlo ortaya çıktı.

"Ah, işte buradasın. Akşam yemeğiniz sizi bekliyor," dedi ve elini karanlığa doğru uzattı.

Minnetle kavradım, dışarı çıktım ve çalışma odasına girdim. Asterion dört kişilik yuvarlak

masada dimdik otururken Conall sandalyesinde arkasına yaslanmış, gözlerini bana dikmişti.

"Birsha'nın başkaları da var... benim gibi?" *Kız kardeşleri mi?* Merak ettim. Elbette annemin tek kız kardeşi ben değildim.

Kızım, Asterion'un benden bahsetme şekliyle değil.

Asterion oturduğu yerden geriye doğru itildi, olduğu yerde durdu ve Laszlo'nun beni yaklaştırmasını izledi. Kaçacak mıydı? Benden kaçmaya o *kadar* kararlı mıydı ki odayı ve konuşmayı terk edecekti?

Hayır, aynı şeyi yapmadan önce benim Laszlo'yla kendisinin arasına oturmamı bekledi.

Conall, "Şanghay'daki evinde başka bir İlahiyatçı daha var, genç bir adam, ama şu anda orada... gönüllü olarak bulunuyor," diye açıkladı.

"Emin misin?" Sertçe sordum.

Asterion başını salladı. "Gitmeyeceğinden eminiz ama o evi de yıkmaya hazır olduğumuzda müttefikimiz olacak."

"Evde korumaya kararlı olduğu bir sevgilisi var," dedi Conall. Bana doğru eğilmişti, akşam yemeği bir elini bacaklarıma uzatıp dokunmak için izin beklemek yerine görmezden geldi.

"Peki diğer lodestonlar kim?" Ben sordum.

"Succubi, periler, zevk yaratıkları. Endişelenmene gerek yok *Théa*, Birsha'yı ve tüm evlerini yeneceğiz."

Asterion'un omuzları dikti, gözleri tabağında ama vücudu gergin ve sağlamdı. *Labirentin Kralı*. Gözlerimi kırıştırdım, nefesimi içime çektim ve Asterion'un Yedi Peçe'deki görüntüsünü hatırladım; hücrelere geri götürülürken koridorda dikilmiş, gözleri bana dik dik bakıyordu. O zaman bana zaman kazandıracağını düşünmüştüm ama o sadece evdeki casus rolünü oynuyor olmalıydı. Duvarların kırılıp yandığı ve benim sesim kısılana kadar çığlık atarak kaçtığım geceye kadar onu bir daha görmedim.

Ve sonra tekrar Londra'nın karanlık sokaklarında.

"Birsha'yı yendikten sonra ne olacak?" diye sordum.

Asterion bifteğini keserken durakladı. "Güvende olacaksın. İstedğin yere gitmekte özgür olacaksın ve-"

"Bir sonraki adam ya da canavar Birsha'nın yerini almak için yükseldiğinde, genç erkek ve kadınları, zevk yaratıklarını kim toplayıp etlerini satışa sunacak?"

Asterion diğerlerine bakarak, "Bu olmaz-olmayacağız-" diye kekeledi.

"Birsha cesurdu. Gücüne avuç avuç sarıldı, düşmanlarıyla ve rakipleriyle savaştı, başka kimsenin sunamayacağı şeyi tek başına sunabileceğini umdu," dedi Conall.

Başımı salladım. Ben de bundan şüphelenmiştim. "Ve o düştüğünde, ona meydan okumaya cesaret edemeyenler onun yerini almak için bir fırsata sahip olacaklar. Belki o kadar cesurca değil. Kesinlikle bu kadar büyük ölçekte bir başlangıç olmayacak," dedim, yemeğimi küçük parçalara bölerken, geleceği düşünürken açlığın hırıltısını görmezden geldim. "Müttefiklerinizden kaç insanlara, benim gibi kadınlara kötü muamele edilmesini önemsedikleri için değil, bir zamanlar insan olan bir adam tarafından meydan okunmasına içerledikleri için sizinle birlikte duruyor?"

Conall kendi koltuğuna çekilip şarabına uzanırken, Laszlo ve Asterion bana baktılar.

"Hesaplaşmada kendilerine pay çıkarmak için Birsha'nın düşmesini bekleyen kaç kişi var?" diye devam ettim.

Asterion alçak kadife bir sesle, "Sanırım birkaç tane," dedi ve gözlerimi kendi gözlerine çekti. "Ben de onlarla savaşacağım. Ve yalnız olmayacağım, sana söz veriyorum."

Daha önce haklıydım. Conall, Laszlo ve Hywel'den ihtiyacım olan parçalar vardı. Ama Asterion konusunda da haklıydım.

Koyu renk gözleri gözlerimi tuttu ve bana yemin ettirirken hiç şüphe duymadı, utangaç bir isteksizlik, benden saklanmak yoktu. O sağlam, güvenli ve güçlüydü ve ben izin verdiğim sürece

beni korumakta tereddüt etmeyecekti.

"Neler olduğunu bilmek istiyorum," dedim nazıkçe. "Beni Birsha'nın erişiminden koruyabilirsin, ama

lütfe benden bilgi saklamayın. Benim hatırım için

değil." Asterion başını onaylarcasına eğdi.

"Tapınaklar nedir?" diye sordum.

Asterion sandalyesine geri oturdu, Conall ve Laszlo yemeğe döndüler. "Birsha bu sayede hayatta kaldı. Canavarları bağlar, hayati organlarını, gücümüzün ya da kudretimizin sembollerini tüketir ve bu bedenleri yaşamın son anlarında tutan karanlık ayınlar yapar, kendi içine aldığı parça aracılığıyla canlılığını sürdürür."

Tanım karşısında yüzümü buruşturdum ve Asterion başını salladı.

"Kudüs yakınlarındaki tapınağın yıkıldığını söylemişsiniz. Bu ne zaman oldu? Yedi Peçe düşmeden ne kadar önce?"

Conall, "O sırada odak noktası Zebaniler Bölüğü'ydü," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Canavarları ve insanları cinsel eylemlerde bulunmaları için kiralayan bir tiyatro mu? Skeçler?" Asterion şaşkınlıkla büyüleyici görünüyordu.

Conall onun yerine cevap vererek, "Eğlenceler," dedi.

Asterion mırıldandı ve başını salladı. "Canavarlardan oluşan bir seyirci kitlesi için cinsel performanslar." Gözlerim büyüdü. "Böyle bir şey var mı?"

Laszlo dikkatimizi çekerek, "Müstehcen ve yaya," diye mırıldandı. Bana göz kırptı. "Uzun zaman önce bir kez gitmişim. Hywel'in uykuya dalmasından kısa bir süre sonra."

"Birsha kârdan pay alma karşılığında burayı kendi haline bırakmıştı ama yeniden popülerlik kazanmaya başlayınca sabırsızlandı. Onu kapanmaya zorlamaya çalıştı," dedi Asterion. "Bunun yerine kendine daha fazla düşman, bize de daha fazla müttefik kazandırdı."

Conall, "Sfenks ve ailesine göre, tapınağı Yedi Peçe düşmeden bir aydan fazla bir süre önce yok etmişler," diye düşündü. "Çok geçmeden İngiltere'ye dönüş yolculuğuna başlamışlar."

Konuşma etrafımda devam etti ve gözlerimi kapadım, seslerini ve bilgileri susturmaya çalıştım, gömülü bırakmayı tercih ettiğim anılara geri döndüm.

Sıcak parmaklar elimin arkasına ağır bir şekilde uzandı. "Bizi affet, ondan ya da o yerden bahsetmemize gerek yok."

Düşüncelerimdeki örümcek ağlarını silkeledim ve gözlerimi açtım, Asterion'unkilerle buluştum, nazik odağı şimdi açıkça araştırıyordu. "Ben iyiyim, yemin ederim. Sadece o zamanı hatırlamaya çalışıyordum."

"Gerek yok," diye devam etti Asterion ama Conall öne doğru eğildi, gözleri kısıldı. "Önemli bir şey hatırlayabileceğini mi düşünüyorsun?"

Yedi Peçe'nin görüntüsü çok kolay geldi, oturduğumuz odanın üzerine bindirdi kendini. Kırmızı deri duvar kâğıdı Laszlo'nun kitap raflarının yerini almış, şömine Birsha'nın mallarını tatmaları için müşterilerini davet ettiği küçük sahnenin hatırası tarafından gizlenmişti. Arkamda büyük boy kanepeler ve sandalyeler beliriyor olmalıydı ve mobilyaların gıcirtısının orada oturan bedenleri protesto ettiğini neredeyse hayal edebiliyordum. Belki Hywel'in büyüünün bir etkisiydi bu, belki de düşüncelerim orada hapsediğim zamandan dilediğim kadar uzak değildi.

"Her zaman ön odalardaydı, davranışları cesaretlendirir, tanıklığı teşvik ederdi," dedim sesim titreyerek. "Canavarların birbirlerini görmelerini istiyordu."

"Evet," diye mırıldandı Asterion onaylayarak. "Bu, suskun olabilecek, başka bir yerde rahatlama bulamadıkları için gelenleri iğrenç davranmaya teşvik etmenin bir yoluydu."

"Kendinizi alçaltmanızı izlemek hoşuna gidiyordu," dedim. Asterion onaylamak için başını eğmekle yetindi.

"Ama düşüşten önceki aylar boyunca, o... o her zamanki düzeninde değildi. Haftalarca hiçbirimiz

onu hiç görmedim," diye hatırladım.

Conall, "Bayan Reed'den aldığı yaranın etkisinden kurtulmaya çalışıyor, şüphesiz," diye mırıldandı.

"Geri döndüğünde bile, bu sadece kısa bir an içindi. Birkaç yılımı... uslu durarak geçirmiştım," dedim, kelimeler dilime dolandı, içimde istemsiz bir kabarma oldu ve elimi o noktaya bastırdım. "Uzun zamandır kaçmayı düşünmemiştim, vazgeçmişim ama... bu beni yeniden meraklandırdı. Sonra bir gün yere geldi. Solgundu ve yanında evi koruyan trollerden birini getirmişti ve-"

"Seni odadan dışarı sürüklediler," dedi Asterion, sesi alçak ve karanlıktı.

Gözlerimi kırıştıtırıp ona döndüm ve boynuzlarının silueti Yedi Peçe salonunun fonuna kolayca oturdu. O gece oradaydı.

Asterion başını salladı. "Evet, zaman çizelgesine uyuyor. Tapınağın yıkılmasının etkisini hissetmiş olmalı. Seni de kaybetme riskini göze alamazdı. Özür dilerim, *Théa*," dedi Asterion, sandalyesinde bana doğru eğilerek, elimi elinin altına yaklaştırdı. "O zaman hiçbir şey yapmadığım için üzgünüm."

"Öldürülürdün," dedim omuz silkerek.

Asterion'un burun delikleri alevlendi, muhtemelen gücenmişti ya da belki de sadece güçlü bir duyguydu. Elimini onun eline koydum ve o elini çekmeden ben kendi elimle karşılık verdim, bana dokunacak kadar cesur olduğu son seferden daha sert bir şekilde.

"Takip eden haftalar boyunca beni yeraltında bıraktılar," dedim Asterion'un irkilmesini görmezden gelerek. "Ama bir gece salonda bir an vardı. Sanırım benden bahsediyordu, İran'a götürülmemi tartışıyorlardı."

Asterion bunun üzerine daha dik oturdu ve Conall'a döndü. "Kaybettiği bölgeye daha yakın bir yer isteyebileceğini düşünmemiştik."

"Sence yeni bir tapınak ya da yeni bir ev mi kurmak istiyor?" Laszlo sordu.

"Evanthia'yı bir ev olarak kabul ederdi," diye yanıtladı Conall. "Belki de bizim haberimiz olmadan çoktan bir ev yapmaya başlamıştır?"

"İran'da bir ev... Doğu Hint Adaları'nda bir tapınak." Asterion aniden masadan kalkarak kitap raflarına yöneldi. Hareketi çarpık görüşümü bozarak odayı yeniden düzene soktu ve ani bir nefesle nefesimi tuttum.

"Doğu Hint Adaları mı?" Laszlo başını eğerek sordu. "Hiç bahsetmedin-"

"Birsha'yı saklandığı yerde yakalama fırsatını kaçırmaktansa, bu dünyanın her santimini araştırıp yüzlerce kez yanılmayı tercih ederim," dedi Asterion, büyük bir kitabı çekip açarak ve kaşlarını çatarak sayfalara baktı. "Haritalarınızın tarihi çoktan geçmiş."

Laszlo gözlerini devirdi. "Evet, imparatorluğun son yıllardaki hırslarına ayak uydurmak zor."

"Yüzyıllar," diye alay etti Conall, ama Laszlo'ya sadece bir an için dikkatini verdi, onun yerine bana dönüp ses tonunu yumuşattı. "Bu konuşma seni yemeğinden alıkoydu, *mo chroí*."

"Seni bırakmalıyız-" Asterion başladı.

"Hayır, iyiyim, söz veriyorum," diye atıldı, çatalımı ve bıçağımı tekrar elime aldım, kendimi bir ısırık almaya zorladım ve çiğnerken beni izleyen üç çift gözü görmezden geldim. Conall sohbet sırasında iştahımı kaybettiğim konusunda haklıydı ama iştahım geri geldi, tatlar dilimde ısındı.

Asterion harita arayışına devam etti, Conall da yemeğini bitirip aramaya katıldı, beni rahatsız etmemek için seslerini alçaltmışlardı.

"Biliyorum..."

Oturduğum yerde irkildim, Laszlo'nun benimle kalmasına şaşırmadım, ama sesinin tedirgin tonu, sözlerinin tökezlemesi ve duraklaması karşısında şok oldum. Boğazını temizledi, gözlerini

kayıya dikti ve ben

hiç konuşmayacağını, hatta kalkıp gideceğini düşündü.

Laszlo yumuşak bir sesle, "Birsha'yla geçirdiğin süre boyunca kaçırdığın çok şey olduğunu biliyorum," dedi, dikkati bana doğru kaymış, omuzları bana doğru eğilmişti. "Seni hiçbir şeyden, hiçbir deneyimden mahrum etmek istemem, ama lütfen bil ki bu kale istediğin sürece senin sığınağındır."

Şato mu? Merak ettim. Ya da duvarlarının içindeki adamları?

INATÇI CANAVARLAR

Safra boğazımı yakarken ve burnumun içine batarken bir kez daha tencereye doğru kustum, pis koku zaten dengesiz olan içimi uyarırcasına yalpalattı. Uzaklaştım ve taze su sürahisine döndüm. Artık içindekileri dökecek bir kâse yoktu ama yüzümü yıkamak için bir çarşaf ve ağzımı çalkalamak için bir fincan kullandım.

Yatağım görüş alanımın köşesinde, geniş ve tehditkâr bir şekilde duruyordu. Bitkin düşmüştüm ama kendi odamda rahatlamayı beklememem gerektiğini çok iyi biliyordum. Uykuya teslim olmak sadece başka bir kâbusun gelip beni ele geçirmesine neden olacaktı ve köşelerde kalan kâbus hâlâ çok tazeydi.

Biraz daha su yudumladım, ateşe bakarak rüyanın ayrıntılarını düzenlemeye çalıştım. Bu bir anı değildi. Birsha ile doğrudan çok az temasım olmuştu ama o anları neredeyse mükemmel bir netlikle hatırlıyordum. Belirsiz olan tek kısım onun yüz hatlarıydı -kabusta keskin ve sade olan ve şimdi uyanmanın şokuyla bir kez daha kaybolan yüz hatları.

Bornozumu alıp üzerime sararken ellerim titredi, ayak parmaklarım ateşin önünde ısınan terliklerimin içine daldı.

Hywel'e doğru yol alacaktım. Yolda bana eşlik edecek birini bulamazsam orada dinlenirdim.

Durakladım, kapım yarı açıktı ve tekrar uyumak istemediğimi fark ettim. Gözlerini açıp ejderha gülümsemesinin tüm korkunç güzelliğiyle sırtımayacaksa Hywel'in pullarına kıvrılmak istemiyordum. *Arkadaş* istiyordum. Birinin elimi tutup beni göğsüne çekmesini, başka bir bedenin sıcaklığının benimkini ısıtmasını istiyordum. Müstehcen ya da güzel şiirler de hoş karşılanırdı.

Diğerlerinin nerede uyuduğu ya da odalarına girersem hoş karşılanıp karşılanmayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama merdivenleri yarılamıştım ki endişelenmeme gerek olmadığını fark ettim. Conall ve Asterion'un sesleri netti, aşağıda bir yerdeydiler ama kolayca seçilebiliyorlardı.

Derin bir nefes aldım ve adımlarımı hızlandırdım. Conall muhtemelen beni yatıştırmak için Asterion'u kalmaya ikna edecekti. Belki ikisini de bana eşlik etmeleri ve beni rahatlatmaları için ikna edebilirdim.

"Götlük yapıyorsun."

Conall'ın tıslamasıyla adımlarım duraksadı.

"Gelip gideceğimiz konusunda anlaşmıştık," diye cevap verdi Asterion, daha alçak ve yumuşak olan sesi zar zor anlaşıyordu.

"Güzel. Sen geldin. Ben de gideceğim."

"Sana ihtiyacı var. İkinizi de gördüm-"

Conall alay etti. "Bizi gördüğünüzün farkındayım."

Parmak uçlarımda balkona indim, dinlemek için merdivenlerin gölgeli oyuğunda kaldım. Büyük salonun ana açık alanında değillerdi, ama Laszlo'nunkinden daha küçük bir çalışma odasının sıcak, titrek ateş ışığını tanıdım.

Conall, "Eğer onu *izlemeye* daha az, onunla konuşmaya daha çok zaman ayırırsaydın, bu kadar çabuk kaçmaya daha az hevesli olurdun," diye tersledi.

"*Hevesli* değilim, saçmalama. Sen... neye direndiğimi biliyorsun."

"Bana Doğu Hint Adaları'na gitmeyi planladığını söyleyemezsin." Bir duraklama oldu ve sonra kurt adam küfretti.

"Sanırım bu pek pratik değil," diye mırıldandı Asterion.

Başımı eğdim ve kalenin etrafını araştırdım. Uçsuz bucaksız alanda başka tek bir ses bile yokken onları bu kadar net duymam mümkün değildi ama konuşma etrafımda dönüyordu ve ben de duymak *istiyordum*. Şato bana casusluk yeteneği *hediye* ediyordu, bu yerin garip ve harika büyüünün bir başka parçası.

Asterion boğazını temizledi ve devam etti. "Yine de Londra'ya geri döneceğim. Doğuda kime ulaşabileceğimizi soracağım. Daha acil bir iletişim ayarlayabilecek bir cadı bulun."

"Ben de aynısını yapabilirim. Ben senden daha çekiciyim," diye şaka yaptı Conall ve homurdandı. "Bana Evanthia'dan kaçtığını itiraf et."

"Kalmak *istemiyor musun*?" Asterion, topuklarını taşa vuran bir sandalyeyi tersledi. "Onun üzerinde hâlâ kokunu alabiliyorum. Zar zor."

"Elbette istiyorum, ama bizi istediğiniz gibi konumlandırabilmeniz için değil. Kadından *kaçınmayı* tercih etmen için. Ben... ben onun ihtiyacı olan şey olmak istiyorum, ama *biliyorum* ki hepsi değilim. Hepsi birden yeterli değil," dedi Conall.

"Hâlâ ne sıklıkla gece terörü görüyorsun?" Asterion ses tonundaki hırçınlığı kaybederek sordu. "Sanırım onun kadar sık değil. Ve onun daha iyi sebepleri var-"

"Savaş hepimize musallat olur; Hunter bile travmasını bilir. Kimse Birsha'ya karşı yükselişin getireceklerini dört gözle beklemiyor. Kendine çok yükleniyorsun. Onun ihtiyacı olan şey sen *olacaksın*. Ya da... ya da Hywel, eğer niyeti samimiyse."

"Senden başka kimse mi?" Conall ısırdı.

Yerleşen bir sessizlik vardı. Parmak uçlarım taş duvarın pürüzlü kenarlarında ve oluklarında gezindi.

"Ben kahraman değilim," dedi Asterion, beni onlara geri çekerek. "Cezalandırılmak için yaratıldım, inat uğruna doğdum ve terör estirmek için yetiştirildim."

Kaşlarım çatıldı. Minotorun hikâyesini biliyordum; labirentte kapana kısılmış, kendisini yakalayan kralı tehdit edenleri öldürüyordu.

"Kefaretini ödedin," dedi Conall hafifçe. "Eğer Evanthia beni istiyorsa, beni seçecektir."

"Ve *sadece* sen mi?" Conall yumuşak bir hırıltıyla sordu. Asterion cevap olarak homurdandı.

"Eğer sen değilsen

Burada. Sefilsin. Ve bir aptalsın."

Asterion, "Ve sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağım," diye duyurdu.

Çizmeler taşa basıyor, halıya sürtünüyor ve zeminin gölgeleri boyunca iki geniş boynuzun gölgesi uzanıyordu. Asterion'un adımları yankılandı ama kale ikimize de oyun oynadı ve onun yolu benimkiyle kesişmedi, onu saklandığım kare balkona getirmede.

"Kokunu alabiliyorum," dedi Conall usulca ve karanlıkta nefesimi tutarken beni ürküttü.

Yerde kendi gölgesi belirdi, ama o istikrarlı bir şekilde koridorun ortasına doğru ilerledi ve ben

de parmak uçlarımla oyuktan çıkıp trabzana doğru yürüdüm, ikimiz birbirimize bakıyorduk, onun yüzü

Benim.

"Aşağı gel, *mo chroí*," diye fısıldadı Conall, önce ben konuşmayı reddedince.

Merdivenleri buldum ve beni merdivenlerin dibindeki karanlık kuytuda karşıladı, bakışlarını başka yöne çevirmişti, sanki Asterion'un yeniden ortaya çıkmasını bekliyordu.

"Gidiyorsun," diye tahmin ettim.

Conall bana döndü, yorgun gülümsemesi çarpık ve gönülsüzdü.

"Öyleyim." "Peki ya seni takip etmeye karar verirse?"

Conall başını salladı. "O kalmak istiyor. *Ben de* kalmak istiyorum. Ama ilk fırsatta geri döneceğimden ve Asterion'un beni oyalayacağından eminim."

"Burada Laszlo ve Hywel'in yanında güvendeyim," dedim omuz silkerek, şatodan ayrılma ve yanımdan uzak durma hakkı konusunda tartışan iki adamın kendileriyle bu kadar mücadele ettiğine tam olarak ikna olmamıştım. Asil niyetleri olduğunu iddia etmek bir şeydi, ama niyetin *benimle kalmasını* tercih ederdim.

Hayır, bu doğru değildi. Onların bağlılığını istemiyordum, bunu zaten söylemiştim. Sadece ihtiyacım vardı.

néktar ve rahatlama.

Conall bana cevap vermedi ve gözleri bir an için karanlıkta bahar yeşili gibi parladı. Öne doğru bir adım attı ve tüm kızgınlığıma rağmen hâlâ dokunulmak, kâbusun etkisinden kurtulmak istiyordum. Göğsüne gömüldüm ve elleri bornozun içinden geçip geceliğimin üzerinden sırtımı okşarken iç çektim.

"Güvendesiniz. Birsha bir şekilde tüm müttefiklerini buraya toplamadıysa, orman onların geçmesine izin vermediyse ve Hywel saldırı sırasında uyumadıysa. Bu pek olası değil ama hiçbirimizin kumar oynamak isteyeceği bir risk değil. Laszlo güçlü, ama o bile sayıca az olabilir. Asterion bile tek başına savaşırken bunu yapabilir." Conall başını çevirdi, burnu gevşek saç tellerime sürtünerek kulağıma bir öpücük kondurdu. "*Bize* ihtiyacın var."

Yine de sen ve Asterion beni ilk kimin terk edeceği konusunda tartışıyorsunuz.

Conall mırıldanarak çeneme doğru sokuldu, dudakları tenimde gezindi ve "Ejderhanın kokusunu bırakmalıyım," dedi. Bir adım daha yaklaştı, kalçalarını benimkilere bastırdı. "Ama bana kızgın olduğunu bilmekten nefret ediyorum."

"Kızgın değilim," dedim.

Ben... bir *şeydim*, ama duygularım son zamanlarda bana tanıdık gelmiyordu, Birsha'dan *önce* bildiklerimle uyuşmuyordu. Bazı günler histerinin sınırında duruyordum, bir çığlık boğazımı tırmalıyor, vahşi bir şiddet içimde hızla ilerliyordu. Diğer günlerde ise beni yataktan kaldıran tek şey bir kâbusa geri dönmek istemememdi.

"Yorgun görünüyorsun," diye devam etti Conall, saçlarımı okşayarak, avuç içleri sırtımda dolaşarak. "Seni yatağına geri götürebilirim."

"Hayır," diye cevap verdim, hızlı ve keskin bir şekilde. Conall geri çekildi ve onu kendime çekme sırası bana geldi. "Daha yeni uyandım. Yapamam-"

"Anlıyorum," dedi. Ayrılmış dudakları çenemin köşesinin altına bastırdı, ben ona doğru eğilirken dili o noktada dönüp durdu.

"Ve sen gidiyorsun," diye hatırlattım ona düzensiz bir fısıltıyla. "Saatlerce değil," diye nefes aldı Conall.

Ya Asterion seni çıkışa kadar yenerse? Merak ettim ama Conall'ın elleri aşağı kaydı, kalçalarımın arkasını yakalamadan önce kıcımlı nazikçe okşadı. Beni kaldırdı, bacaklarım onun bedeninin aralarındaki tanıdık kesintisiyle açıldı.

Conall, "Kendime diğerklerinin uzun vadede senin için daha iyi olacağını hatırlatmaya çalışıyorum," dedi. Bizi merdivenlerden yukarıya değil, sağa, serin, tanıdık olmayan bir koridora götürdü.

"Keşke gelecekte bu şekilde bahsetmeseydiniz. İçimde bir gün ya da bir haftadan sonrasını düşünecek bir şey yok," diye itiraf ettim.

Hayal kırıklığına ya da kızgınlığa tutunamayacak kadar yorgundum ve Conall'ın saçları birlikte uzandığımız çayırlar ve akşam yemeğinden sonra parmaklarının arasına sıkıştırıp piposuna doldurduğu tatlı, kösele gibi tütün yaprakları gibi kokuyordu.

"Bir anda ne kadar iyi yıkılabileceklerini, birkaç dakika içinde ne kadar çok şeyin değişebileceğini ya da bir hayatın durgunluğa karşı ne kadar uzun yaşayabileceğini bildiğim halde plan yapamayacak kadar uzun yaşadım," dedim.

Conall küçük bir odaya döndü, birkaç sandalyeli bir salon, geniş bir pencerenin altında uzun bir kanepe ve bir paravanın arkasında yanan parlak bir ateş. Yüz ifadesi bir kez daha aydınlandı, beni incelemek için yüzünü kaldırdı.

Saçlarını geriye doğru taramak için kendime yardım ettim, teller parmaklarımın arasından kayıyordu.

"Bir andan diğerine neşeye zar zor tutunabiliyorum ve zevk geldiği gibi hızla çalınıyor. Kendi iyiliğin için beni reddet, ama benim için değil," dedim ve özel olarak ekledim, *sana ihtiyacım var*.

Bencilce ve basitti. Bir zamanlar Conall tam da aradığım, birlikte yıllar geçirdiğim türden bir sevgili olabilirdi ama artık o kadın değildim. Hywel'in hazinesi kadar mağaradaydım ama hazinem yoktu. Kâbuslar kazandığım azıcık gücü de tüketmişti ve tek istediğim Conall'ın ilgisiyle, talebimin ardından solup gidene kadar durmaksızın ziyafet çekmekti.

Beni reddet, diye düşündüm Conall'a, yalvarmak istedim.

Açlığım beni Hywel'in geniş ve dişlek ağzı, açık gırtlak ve bekleyen karnı gibi bir şeye dönüştürdü. Çenemi açıp kaçana kadar Kızıl Kurt'u yiyip bitirecektim.

Conall çenesini kaldırarak, "Günlerimi boşa harcadığım için şimdi üzgünüm," diye fısıldadı.

Dudaklarını ısırdım, iniltisini yaladım, saçlarını parmaklarıma doladım. "Ama sabah olmadan gideceksin."

Conall, "Birkaç gün içinde dönün," diye homurdandı.

En azından birkaç saat içinde onu kemiklerine kadar temizleyemezdim.

Kanepeye ulaştığımızda Conall bizi çevirdi, beni minderlere yerleştirirken üzerime çöktü ama geri çekilmedi. Ben de onu asla geri itemezdim.

BAYRAM VE KITLIK BOYUNCA

"Seni terk etmemeliydi."

Masanın üzerindeki yapışkan hamur yığınının kaşlarımı çatarak baktım; un, yüzeye ve giydiğim tuniğin her tarafına yayılmıştı. Conall ile zar zor bitirdiğim tartışmayı Asterion ile yapmayacaktım.

"Seni memnun edecekse onu kovalayabilirsin," dedim, tırnaklarımı hamura geçirdim, homurdanarak işbirliği yapmayan kütleyi masadan kaldırdım ve sonra tekrar yere vurdum.

Ahşap merdivenler inledi ve basamaklar taş zemine çarptı. "Ne yapıyorsun?" "Ekmeğin nasıl pişirildiğini hatırlamaya çalışıyorum ama bu..." Bir elimi kaldırdım, parmaklarımı uzatarak Asterion'a parmaklarıma yapışan pıslığı gösterdim. Dönüp ona baktım ve sonra arkamdaki adama şaşıracak bir çığlık attım.

"Affet beni," diye soludu Asterion, geriye doğru sendeleyerek, eldivenli ellerini saçma derecede güzel insan yüzünün iki yanına kaldırdı.

Elimi kalbimin üzerine koydum ve kaşlarımı çatarak ıslak hamurun izine baktım. "*Bu* saçma kılığa girmene ne sebep oldu?" İşime geri dönerek tersledim.

"Seni korkutmak istemedim."

"Yani bir yabancı gibi görünerek arkamdan gizlice yaklaşıyorsun?" Bir kahkaha attım ama bu acı bir sestir ve bir başka hamur tokadıyla örtüldü. "Şimdiye kadar tercih ettiğimi bildiğini sanıyordum-"

"Böyle söylemeniz çok nazikçe,
ama-" "Oh, Asterion, *kapa çeneni!*" diye bağırdım. O da hemen öyle yaptı.

İçimi çektim, öne doğru düştüm ve kendimi masaya yasladım. Saçlarım arkadan bağlıydı, ama her zaman kaygan ve imkânsızdı ve saç tellerim, beceriksizce yaptığım pişirme çabasından dolayı çoktan dökülmeye başlamıştı.

Arkamdan bir adım geri çekildi.

"Yüzünü seviyorum," diye mırıldandım ve adımlar tekrar durdu.

"Endişeleniyorum... Yedi Peçe'de geçirdiğin zamanı hatırlatacağımdan endişeleniyorum."

"Sen bir minotorsun. Ben bir yarı tanrıçayım. Laszlo'nun pençeleri var. Conall'ın kuyruğu," diye tekrarlardım, omuz silkip tekrar dik durarak. "Ben *insan* değilim, Asterion. Uzun hayatım boyunca pek çok yüze *aşık oldum*."

Arkamda kıpırdanıp kapıya baktı.

"Hiçbir zaman bir minotor tarafından tecavüze uğramadım," dedim açıkça ve Asterion öfke ve üzüntü dolu bir gargara çıkardı. "Yedi Peçe'de kurtadamlar vardı ama bu Conall'dan korktuğum

anlamına gelmez."

Bu korkunç bir basitleştirmeydi ama Asterion'un zihni inatçıydı ve ben de yorulmuştum. Ya basitleştirecektim ya da kalın kafasını duvara çarpacaktım. Ama boynuzları ya darbeyi durduracak ya da sıvaya saplanacaktı.

Hamura bir kez daha manevra yaptırmaya çalıştım, fokurdadı, kayganlaştı ve yapıştı. Ellerimde topladım ve atmak için döndüm.

"Yapma bunu," diye mırıldandı Asterion ve göz ucuyla eldivenlerini parmaklarının arasından çekip kendine döndü.

Onu gün ışığında incelemem için bana çok az fırsat vermişti ve mutfak, dışarıda sisli ve çiseleyen günlerde bile güneş ışığıyla sürekli parlıyor gibiydi. Teni parlıyordu, parlatılmış bakır ve koyu pirinç, kahverenginin zengin tonları ve kırmızının pırıltıları. Boynuzlarındaki altın boya hafifçe solmuştu ve bu süslemeyi nasıl bir törenle yaptığını merak ettim. Bir fırçası var mıydı yoksa parmaklarını mı kullanıyordu?

"Çok sabırsızsın," dedi Asterion, ellerimi ellerinin arasına alıp beni masaya geri döndürerek. Kendi ellerini önce avuç içlerine, sonra da sırtlarına bastırarak bir kenara koyduğum un dolu kâseye soktu, sonra da bolca alıp toz haline getirerek masanın üzerine yaydı.

"Zaten çok fazla kullandım," dedim.

Asterion mırıldandı. "O yüzden biraz daha kullan. Eğer yeterli olsaydı, parmakların birbirine yapışmazdı."

Ama hamuru benden aldı, unun içinde yuvarladı, benim gibi parmaklarını batırmak yerine iri ellerinin topuklarını ve parmak eklemlerinin arkasını kullanarak düzleştirdi ve karıştırdı.

"Ekmek yapmayı nereden öğrendin?" Ellerimdeki pislği yavaşça toplarken, onun sabit hareketini, hamur elastik hale gelirken kullandığı gücü izleyerek sordum. Koyu renk gömleğinin manşetleri beyaza boyanmıştı ama o bunu fark etmemiş gibiydi. Keşke manşetlerini ön kollarının üzerine doğru yuvarlasa da, sahip olduğunu bildiğim kaslarını bir an için görebilsem.

"Açlık," dedi Asterion. "Sanırım senin gibi."

"Ziyafet yılları, kıtlık yılları," dedim, uzun zaman önce fahişeliğin çok tehlikeli hale geldiği ya da hastalığın çok yaygın olduğu ve yiyecek bulmanın zor olduğu zamanları düşünerek.

"Evet," diye kabul etti Asterion. "Hayatımın ilk yarısında tam da Birsha'nın canavarların olması gerektiğine inandığı türden bir yaratıktım - tutsak bir canavar ve labirentten kaçtıktan sonra saklanan bir leş yiyici."

"Hikayede, Theseus seni öldürdü."

Asterion başını sallayarak, "Neredeyse yapıyordu," dedi. "Ama üvey kız kardeşim Ariadne ona bedenim hakkında yanlış bilgi verdi. Bir adamı savaşta karşılaştığı canavarın kendisinden çok farklı olduğuna ikna etmek kolaydır. Kalbimi birkaç santimle ıskaladı ve labirentten çıkmaya o kadar hevesliydi ki kanamamın bitmesini bekleyemedi. Makarasını ayaklarımın dibine bıraktı ve ipi takip ederek dışarı çıktı. Günler sonra, yeterince güçlendiğimde, ben de öyle yaptım."

Asterion'un hareketleri büyüleyiciydi, hamurun yuvarlanması, gerilmesi ve şekillendirilmesinde hipnotik bir ritim vardı, pürüzlü kenarlar ipeksi bir sonla yumuşatılıyordu. Onun da bu dokunuşlarla aynı şekilde dönüştüğüne dair tuhaf bir fantezi kurdum.

"Uzun süre boğanın kanına girmeye çalıştım, Kral Minos'un beni gördüğü hayvan olmaya çalıştım, Zeus'un bir şaka olarak şekillendirdiği kabus olmaya çalıştım ama... sonunda annemin kanı galip geldi. İzledim. Öğrendim. Saklandığım avcılar, sonra da topraklarında dolaştığım çiftçileri inceledim. Bir gece, bir gezgin sürüsünün kurda dönüşmesini izledim. Kokumu hemen aldılar ama vahşi ve evcilleşmemiş halimle bana eşlik etmekten hiç çekinmediler. Bana yemek yapmayı, konuşmayı ve onurlu bir şekilde hayatta kalmayı öğrettiler. Ve beni türümüzün daha geniş

dünyasıyla tanıştırdılar, buçukluklar, hayvanlar ve

canavarlar."

Durdu, dik durdu ve geniş omuzlarını yuvarladı. Masanın ortasında yuvarlak bir hamur somunu duruyordu.

"İşte," dedi.

"Hmph."

"Hywel'in hayalperestleri bugün yemek yapmıyor mu? Laszlo ve ben halledebiliriz, senin yapmana gerek yok-"

Asterion'un sözünü elimi sallayarak keserek, "Kendimle ilgili bir şey yapmam gerekiyordu," dedim.

Tekrar uykuya dalmamam gerekiyordu. Neredeyse Conall'la kanepeye uzanmıştım, onun cömert sevişmelerinden sonra uykulu ve rahatlamıştım, ama sonra bana veda öpücüğü verdi, çoktan giyinmiş ve kapıya doğru gidiyordu ve kendimi uyandırdım, yalnız kalırsam bilinçaltımdan hangi düşüncelerin çıkabileceğinden çok korktum.

Kemerimin halkasından temiz bir keten parçası çıkarıp somunun üzerine örterek dinlenmeye bıraktım, Asterion'dan kalenin etrafında onu takip etmeme izin vermesini, bana daha fazla hikâye anlatmasını ya da onunla birlikte haritaları incelememe izin vermesini istemeyi düşündüm. O da öylece duruyordu, ikimiz de konuşmuyorduk. Dün geceye ve az öncesine kadar neredeyse hiç konuşmamıştık ama onun aklını, alçak sesini seviyordum.

"Ona kalmasını söyledim," diye mırıldandı Asterion.

"Umurumda değil," dedim başımı sallayarak. Cevabımı reddedermiş gibi mırıldandı ve ben de tersledim. Ellerim ceketinin geniş yakasını kavradı ve onu yüzüme doğru çekti. "Asterion, Conall'ı *kullanıyorum*, tıpkı seni arabada kullandığım gibi, aynı şekilde -o gece, sen-"

Asterion'un burun delikleri alevlendi ve gözleri kısıldı. "O geceyi çok iyi hatırlıyorum, *Théa*. Beni *kullanmadın*. Sen uyurken sana dokundum. Bundan faydalanan bendim."

"Keşke yine yapsan," diye tükürdüm, nezaketsiz bir davetti bu.

Asterion gürlüyerek başını kapıya çevirdi ve ben bu minotorun dikkatini çekmekten vazgeçerek iç çektim. Onun kalçalarını kavradığı anda ellerim gevşedi, sıkıca kavradı ve beni ayak parmaklarıma kadar çekti. Asterion eğildiğinde nefesim kesildi, yüzüm çoktan onunkine doğru kalkmış, sert ve biraz beceriksiz öpücüğü kabul etmeye hazırdı. *Néktar dilimin* üzerinden boğazıma doğru hızla aktı; Asterion'un öpücükten aldığı haz, dilinin ağzımı kapladığı öfke kadar inanılmaz derecede güçlüydü.

İnledim, biri omurgamdan yukarı kayarak enseme tutarken istekli ve durgun bir şekilde ellerine teslim oldum. İnledi ve bu ses beni iliklerime kadar sarstı, istekli bir ilginin nabızı ve zonklaması bu sese cevap verdi.

Ve sonra, beni sahiplendiği kadar hızlı bir şekilde serbest bırakıldım, bir kenara bırakıldım. Dengemi kaybederek tökezledim ve Laszlo'yu mutfağa çıkan kısa merdivenlerin başında dururken buldum.

"İzninizle," dedi Asterion, beni selamlayarak kapıya doğru yöneldi.

Laszlo'nun kaşları gözlüklerinin arkasından kalktı ama Asterion'un geçmesine izin vermek için kenara çekildi. Odadan kaçarken geniş sırtına bakakaldım, kendimi tutmak için kalçamı masaya yasladım ve bir kez daha yönümü bulmaya çalıştım. Laszlo'nun kanatları bana yaklaşırken dalgınca esnedi.

"Böldüğüm için özür dilerim."

"Sorun değil. Kaçıp gitmesi için fazla bir şey gerekmedi," diye mırıldandım. Laszlo yaklaştı ve eğilip saçlarımı kısa bir süre koklarken hareketsiz kaldım.

"Bana güzel kokuyorsun," dedi ve bir süre durakladıktan sonra, "Biraz kurt gibi," diye ekledi.

Homurdandım ve başımı salladım. "Belki de Conall'ın kokusunu Asterion'dan daha çok beğeniyorsundur," diye önerdim, Conall'ın Laszlo'ya uyguladığı bariz ve düşmanca flörtü düşünerek.

Laszlo mırıldandı. "Belki de. Hywel'i uyandırmayı denemek ister misin diye sormaya geldim." Bunun üzerine doğruldum. "Onu uyandırmayı denemek mi istiyorsun? Sence yapabilir miyiz?"

"Şimdiye kadar denediğim hiçbir şey işe yaramadı, ama en azından kendimizi eğlendirebiliriz." Laszlo geri çekildi, bir kolunu kıvrıp diğerini açarak ilk arayışım sırasında bulduğum karanlık kapıya doğru ilerledi.

Kolumu onunkine bağladım ve kalenin altındaki derin mağaralara doğru ilerledim. "Bu geçitler burada mıydı, yoksa Hywel onları da mı hayal etti?"

"Buradaydılar ya da en azından çoğu buradaydı. Kestirme yollar onun eseri. Uyuduğu mağara dışında her şey buradaydı," diye açıkladı Laszlo.

"Rüyasında gördüğü bir mağarada nasıl uyuyabilir?" Gülümseyerek sordum.

"Uyumuyor. Yerin altında kazdığı ve içine gömüldüğü bir çukurda uyuyor. Sadece hayal gücü sayesinde bu kadar güzel görünüyor."

"Ve tüm hazine," diye belirttim.

Laszlo onaylarcasına mırıldandı. "Yüzyıllar önce havuzda uyuklamaya başlamıştı. O zaman kış uykusuna yatmaya hazırlandığını anlamıştım. Her kısa uykusunda pençeleriyle kazıyor ve daha derinlere kayıyordu. Ama istifini aşağı indirmeyi reddetti."

"Neden?"

İstif yerine giden merdivenleri inerken Laszlo sessizdi. "Zamanın geldiğini kabul etmek istemedi."

"Seni terk etmek istemedi."

Laszlo başını onaylarcasına eğdi. "Uyumadı." "Ne kadar süre uyuması gerekiyor?" Ben sordum.

"Kimse bilmiyor. Çok daha gençken bir kez uyumuştum ama o zamanlar zaman bu kadar iyi takip edilmiyordu."

Merdivenlerin dibinde durduk. Mum ışığı titriyordu, fitiller kısıp ateşte yanıyordu ve mağaranın oyuk açıklığının dışında sabah yerine akşamdı, güneş çoktan ufku altına inmiş ve Hywel'in denizinin üzerinde kızıla boyanmıştı.

"Ya... ya uyanmazsa?" diye sordum. "Bugün mü demek istiyorsun, yoksa..."

"Asterion'un Birsha'ya karşı yürütmek istediği savaş için tam zamanında mı?"

"Dikkatli olduğumuz sürece hiçbirimizin, Birsha'nın bile zamanı tükenmeyecek. Asterion, Hywel'in yardımı olsun ya da olmasın plan yapabilir. Rüya gören bir ejderha için fark etmez. Gel," dedi Laszlo, beni öne doğru yönlendirerek. "Yuvarlanmış olabileceğinden endişelenmiştim ama tam olarak doğru pozisyonda."

Hywel yan yatmış, yüzü bize dönüktü, bacakları ve boynu gerilmiş, karnı açıktaydı.

Adımlarım yavaşladı ve Laszlo kolunu kurtardı, Hywel'in arka ayaklarının yanında durdu, güzel uzun pençeleri onlara verdiğim ciladan hâlâ parlıyordu.

"Tam olarak ne planlıyorsun?" Ben sordum.

Laszlo'nun elleri belinin önündeki kumaşa gitti ve kuşağı çözdü. Kumaşın ikiz perdeleri kenara kayd ve sırtında, kumaşın kıvrımları ve çaprazları gevşeyerek, altın sarısı teninin pürüzsüz düzlemlerini ve kalınlaşıp belirginleşen kas düğümlerini ortaya çıkardı; kanatlarının filizlendiği kürek kemiklerinin çizgilerinden aşağı tüy izleri düşüyordu. Gömleğinin birçok katmanının aslında kanatlarının etrafından geçip kıvrılan uzun, kesintisiz bir giysi olduğunu fark etmemiştim ve parmaklarım şimdi dokunmak, yardım etmek, hayal ettiğimden daha geniş, inceden daha yapılı bir vücudun bağlarını çözmek için kaşınıyordu. Laszlo'nun uzun kuyrukları sırtında havada salınıyor, ince tüylü iplikleri havalandırıyor ve sonra tekrar yumuşak ve kıvrımlı bir şekilde düşüyordu.

Sırtı ve yanları, desen gibi bir şeyde kıvrılıp dönen narin altın-kahverengi çillerle kaplıydı.

Kollarını gömlektten kurtardı, onlar da oyulmuş ve belirginleştirilmiştii, daha fazla çille kaplıydı ve her iki dirseğinde de küçük bir tüy patlaması vardı. Gömleği katladı

Vardiyasını Hywel'in ulaşamayacağı bir yere yerleştirmek için hareket ettiğinde pırıl pırıl parlayan ve buklelerle tozlanmış göğsüne bakarak kendimi rahatlattım. Pantolonu yüksek belli, kuyruklarına yer açmak için arkadan yırtmaçlıydı ve çıkarmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Asterion gibi kılık değiştirmiyorsun ama bu senin tam gryphon formun değil, değil mi?"

"Hayır, istediğim zaman değişebilirim. Bazen kendimi denizin üzerinde uçarken buluyorum ama bu şekli tercih ediyorum," dedi Laszlo. "Okumayı seviyorum. Ve ellerimle çalışmayı," diye ekledi, bir sırrı ima edercesine sırtarak. Bir parmağıyla gözlüğünü burnundan yukarı kaydırды ve başını eğerek Hywel'i incelemek için geri döndü.

Omzunun üzerinden, "Eğer istemezsen bana katılmak zorunda değilsin," dedi. "Ama dokunabilirsin."

Sana dokunmak istiyorum, diye düşündüm ve bunun da davete dahil olup olmadığını merak ettim.

Hywel'e döndü, yastık yığınlarının üzerinden tırmanarak Hywel'in uzun karnının dibinde, tam da o ağlamaklı yarakların dışarı fırladığını gördüğüm kalın dikişin önünde durdu. Laszlo ellerini kaldırdı, tereddüt etmeden uzandı ve dikişi sertçe okşadı. Laszlo'nun elleri ete bastırıp kavrayışıyla onu şekillendirirken, bana dolgun ve görünüşe göre yumuşak bir çift dudağı hatırlattı.

Şaşkın bir kahkaha attım ve Laszlo omzunun üzerinden baktı. "Onu uyandırmayı mı planlıyorsun... bu şekilde mi?"

Laszlo omuz silkti ve mum ışığı altın tüylerinde bir aşağı bir yukarı parıldadı. "Neden olmasın? Ama gördüğün gibi," dedi, dikişin ilk ayrıldığı yeri, Hywel'in siklerinin iki koyu kırmızı başını ortaya çıkarmak için yana dönerek, "kendi ellerimle dolu olacağım."

Bir kahkaha *daha* atmamak için kollarımın *dolu* olduğunu düşündüm.

Hâlâ una bulanmış olan tuniğimi başımın üzerine kaldırdım ve üzerimde sadece ince keten bir gecelik kalana dek giydiğim basit elbisenin bağcıklarını çözdüm, Laszlo'ya katılmadan önce kendi giysilerimi onunkilerin yanına yığdım.

Sertleşen ve kılıflarından dışarı kayan kalın kırmızı yarakları okşuyor ve okşuyordu, avuç içleri düzdü ve tepelerinin etrafında bir daire çiziyordu. Ben yaklaşıncaya geri çekildi, bir kolunu yanına bırakarak Hywel'le arasında durmam için yer açtı. Bunu yapar yapmaz kolu beni sardı ve sıcaklıklarının arasına soktu. Arkama yaslanıp kendimi göğsüne ve kalçalarına bastırmak istedim ama önümdeki göreve odaklandım. Ellerim Laszlo'nunkilerle birleşti, Hywel'in yumuşak etinin keskin yanıklarına, dokunuşum altında onun sert pullarının aksine ne kadar ipeksi ve savunmasız hissettirdiğine bakarak nefes nefese kaldım.

Laszlo dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Bir köpek yavrusu kadar hevesli, gerçekten," diye mırıldandı.

Ve kesinlikle Hywel'in uyarılması hızla büyüyordu, kalın uçlar avuçlarımıza çarpıyordu. Parmaklarımı genişçe açtığımda bile etrafında bir daire oluşturmıyordum. Ama Laszlo ovuyor, okşuyor, okşuyor, yavaşça ve eşit bir şekilde her santimini dolaşıyordu. Onunla birlikte çalıştım, ellerimiz ve kollarımız bir siki paylaşıyor, sonra ayrı ayrı çalışmak için kayıyordu.

Dudaklarımı yaladım, uzunluğundan sıktım, tepesine doğru çektim ve opalesan bir damlanın - neredeyse yumruğum kadar büyük olmasına rağmen- uçta boncuk boncuk yarıktan aşağı süzülüşünü izledim. Elimin topuğuyla topladım, başın etrafına ve kalın şaftın aşağısına doğru yaydım.

Uzaktan, Hywel uykusunda mırıldandı. Okşadığım sik sarsıldı ve öne doğru eğildi, göğsümü dürttü ve kombinezonumda nemli bir iz bıraktı. Güldüm ve başımı eğerek kaygan eti öptüm, dudaklarımda hoş bir tatlı ve tuzlu tat buldum. Laszlo, sanki aynı muameleyi istiyormuş gibi,

bakmakta olduğu sik de kalkarken ofladı.

"Açgözlü canavar," dedi sevgiyle ve sonra kollarını her iki uzunluğa sıkıca sarıp onları nazikçe çekti.

Hywel'in kuyruğu sallanıp çırpınarak bir yığın hazineyi devirdi ve her iki yarak da inci gibi sıvılarını bekleyen avuçlarıma damlattı. Laszlo ellerini benimkilerin altından geçirip Hywel'in siklerine götürdü, parmakları benimkilerin üzerinde birleşti, uyarılmışlığın içinden geçip nabız gibi atan etin üzerinde kaydı. Göğsü sırtıma bastırdı, kolları etrafımda kenetlendi ve çenesindeki tüylerin fısıltısı yanağıma değdi. Ağır nefesleri göğsümden aşağı süzülüyor, göğüslerime yapışan nemli kumaşı serinletiyordu.

"Bunu daha önce... onun için yaptın mı?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak sordum.

Hywel'in siklerinden biri diğerinden daha fazla uzamıştı ve göbeğime sürtünüp çarpıyordu. Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip bacaklarımın arasına sıkıştırmak istedim, bu kadar müstehcen büyüklükte bir şeye binmek gibi bir beklentim olduğundan değil, sadece tüm vücudumu onun boylarına sarabilmeyi dilediğimden.

"Elbette," dedi Laszlo ve bu kez tüylerini tenime daha doğrudan bastırdı, yanağını yanağıma sürttü.

Dürtüye itaat ettim, başımı yana eğerek boğazımı ortaya çıkardım. Başını eğerken Laszlo'nun gözlükleri gözlerimin kenarlarından parlıyordu. Laszlo omzumun kıvrımındaki ıslak izi öperken ellerimiz Hywel'in etinde gezindi. Kalçaları kıcıma oturdu, bana doğru eğilip beni Hywel'e yaklaştıırken tahrik olduğunu ima ediyordu. Kollarımız Hywel'in sikini okşayarak dönüp durdu ve sonra Laszlo *bana* dokunmaya başladı, Hywel'e değil, kaygan elleri belimden yukarı, kaburgalarımın doğru kayarak göğüslerimi kavrayıp kaldırdı. İnledim ve doğruldum, Laszlo'nun kanatları sırtında çırpınarak bizi örttü, beni şefkatle sıkarken etin nabızı ve ağırlığı bedenime sarıldı.

Bu çok hoş, ama buraya gelip izleyebilmemi tercih ederdim.

MISAFIRLERİN AĞIRLANMASI

Kafamın içinde Hywel'in sesinin ani patlaması ve vuruşuyla irkildim, ama Laszlo irkilmedi bile, öpücükleri boğazımın yarısına kadar ilerledi ve sonra omzumun eğimine geri döndü.

İşe yaradığını düşündüm. Hywel uyandı.

Laszlo göğüslerimi avuçlarının arasına alıp yuvarlıyordu, meme uçları parmaklarının arasına sıkışmıştı ve Hywel geceliğime uyarılmışlık damlatıyordu. Kocaman, kıpır kıpır bir sık kafası ile Laszlo'nun kalçaları arasında kıvranıyordum.

Laszlo, Hywel homurdandı.

"Sen paylaşmadın, ben neden paylaşayım?" Laszlo tenime sürtündü ama Hywel tekrar hırlayıp kuyruğunu daha fazla altına çarpınca içini çekti. Laszlo başını kaldırıp şakağını benimkine dayadı. "İzlemesine izin vermek ister misin, canım?"

Laszlo'nun sırtındaki düğümleri ve çizgileri, tenini süsleyen ve pantolonunun belinden aşağı kıvrıla kıvrıla inen çilleri hatırladıkça ağzım sulanarak başımı salladım.

Geri adım attı ve ben Hywel'in siklerini bıraktım, dönüp Laszlo'nun yüzünü ellerimin arasında yakaladım, yapış yapış ve kayganlardı. Ayak parmaklarımın ucuna sıçradım, göğüslerimi onun göğsüne bastırdım ve ağzını benimkinin üzerine eğmek için aşağı çektim. Tadı armut ve krema gibi parlak ve tatlıydı, daha derinden tatmak için dilimi içeri kaydırduğımda bir miktar baharat ya da alkol vardı.

Laszlo'nun kolu sırtıma dolandı, beni ayak parmaklarımdan kaldırdı ve ikimizi de yastıkların arasından dışarı taşıdı. Eli yukarı uzandı, pençeleri dikkatle yüzümü kavradı, beni tuttu ve gözlüklerinin berrak parıltısı arasından gözlerini kırıştırarak geri çekildi. Pençesi alt dudağımı okşadı, keskin bir sürükleyişle ve bu harekete bakarken göz bebekleri parladı.

Ona dokunmak istedim. Hywel'i okşamadan önce de istemiştim ve şimdi ejderha izlemek istediğine göre... ona nasıl bir manzara sunmamız gerektiğini biliyordum.

Geri çekildim ve Laszlo'nun elini elime aldım, Hywel'in vücudunun uzunluğu boyunca ona rehberlik ettim, ejderhanın devasa bacaklarının üzerinden dikkatlice geçerek başının durduğu yere kadar yürüdüm, açık mağara duvarından denizden yükselen serin akşam esintisini yakaladım.

Dikkatimi çekmek istedin, dedi Hywel.

Laszlo gözlüklerinin kenarından ejderhaya bakarak, "Bir an önce uyanmalısın, aşkım," diye cevap verdi.

Evet, Hywel kabul etti ama göz kapakları hâlâ yavaşça kırpışıyor, uykulu bakışlarıyla ilerleyişimizi takip ediyordu. "Laszlo geldiğimden beri bana çok iyi baktı," dedim ve gryphon'un parmakları

benimkinin etrafında.

Her zaman mükemmel bir ev sahibiydi.

"Minnettar bir konuk olmak isterim."

Hywel bunun üzerine kıkırdadı ve ben tekrar ona döndüğümde Laszlo'nun gözleri kısıldı. Bir adım öne çıkıp çenesini öptüm ve parmak uçlarımı yüzünün kenarlarını saran tüylerin üzerinde gezdirmek için uzandım. Laszlo'nun ağzı konuşmak için açıldı ama Hywel gürleyerek araya girdi.

Onu caydırma, sevgilim. Başkasının dokunuşuyla çözülmeni özledim. Bize oynamamız için misafir getirmeyeli yıllar oldu.

Laszlo bu sözler karşısında kızardı ama itiraz etmedi, başını benimkine doğru eğip bir öpücük daha kondurdu. Tadına baktığım şey konyaktı, sıcak ve tatlıydı. Ellerim kalçalarımızın arasına yerleşti, giydiği pantolonun her iki yanından geçen pirinç düğmelerin çerçevesini inceliyordu. Onu soyma işine başlamak için elimi çektiğimde Laszlo dönüp Hywel'e baktı.

"Asterion ona göz kırpmadığınızı söylüyor," dedi Laszlo.

Asterion terazilerimi ya da siklerimi parlatmaz.

"Seni savaşa hazırlayacağını düşünseydi eminim bunu yapardı," diye cevap verdi Laszlo sertçe.

Önümdeki düğmeleri karıştırırken dudaklarım seğirdi. Laszlo'nun pençeleri saçlarımın arasına girdi ve gözlerim kendiliğinden kapandı, keskin uçlarının kafa derime narin dokunuşuyla dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı.

Laszlo, "Bana bak, canım," diye mırıldandı.

Duraksadım, ceketin köşesini aşağı çekerek tüylü altın kürkü ve Adonis kemerinin belirgin kesimini ortaya çıkardım. Eğilip kas çizgisine bir öpücük kondurdum ve Laszlo'nun parmakları saçlarımda sıkılaştı. Bakışlarımı onunkilerle buluşturmaya zorladığında nefesim göğsümde sıkıştı.

Yüzü gölgeliydi ama gözlüğünün arkasından parlayan gözleri açlık ve özlemle parlıyordu, o kadar açıktı ki utanıp kaçmak istedim. Parmaklarımı kalçalarının etrafındaki yumuşak, kısa kürke dokundurdum ve kirpikleri dalgalandı, ayrık dudaklarından kararsız bir nefes çıktı.

"Dokunulmaktan nasıl hoşlanıyor?" Hywel'e doğru kısa bir bakış atarak sordum.

Yavaşça, nazikçe. Öpücükler ve yalamalar, diye cevapladı Hywel.

Laszlo'nun parmakları saçlarımda gevşedi, bir tanesi yanağımdan aşağı inerek çenemi kavradı. Bir yanım geri çekilmek, bakışlarımızdaki kilidi kırmak istiyordu, bakışları çok yoğun ve şefkatliydi. Ama Laszlo bana karşı nazik ve sessizdi. Ve yalnızdı. Onun için mükemmel olmak, ona tam olarak istediği şeyi sunmak istiyordum.

Pantolonunun düğmelerini açmayı bitirdim, kumaş sarktı ve uyluklarından aşağı kolayca kaydı, yoğun altın kürk bacaklarından aşağı devam etti. Tırnaklarımı uyluklarının üst kısımlarında gezdirirken ve bakışlarımı kısa bir süreliğine kesip onu incelerken boyu kalınlaşmaya, şişmeye ve uzamaya başlamıştı. Kesesi ağır ve kalındı, bir erkeğinkinden daha büyüktü, aşağı sarkıyordu ve bacakları gibi yumuşak bir şekilde örtülmüştü. Aleti koyu, morumsu bir kırmızıydı ve çeneme doğru sallanırken ucunu öpmek için başımı eğdim.

Laszlo ürpertici bir nefes verdi ve kalın bir *néktar* dilimin üzerinden boğazıma doğru süzüldü. Asterion kadar güçlüydü ama biraz daha az bunaltıcıydı. Ne kadar imkânsız, dikkatli ve nazik bir adamdı. Bakışlarımı yukarı kaydurdum, ağzı açık şaşkınlığı karşısında gülümsememle savaştım ve dilimin fiskelerini sikinin bir tarafını emen öpücüklerle değiştirdim. Ellerim kalçalarının üzerinde sakinleştirici daireler çiziyor, kuyrukları bana vurmak ve sevmek için yan tarafına doğru sallanıyor, biri sağ koluma gevşekçe dolanıyordu.

Hywel, ***onun nadiren bencil olduğunu*** söyledi.

"Yani," -Laszlo ben taşaklarından bir avuç dolusu alırken homurdanmaya ara verdi- "genelde

açgözlüsündür."

Saçlarımın tellerini taramaya geri dönmüştü, örgüm gevşemişti ve sarı tutamlar başımın etrafında uçuşuyordu. Aletin diğer tarafındaki bakımlarımı tekrarladım, öne doğru eğilene kadar derisine bir iz emmek için tabanında dinlendim. Elim onu çevreledi, siki kavrayışında tekmeliyordu ve parmaklarımın sıkı çemberini uzunluğundan aşağı doğru gezdirdim, sıvıyı uçta topladım ve geri okşadım.

Laszlo inleyip soluk soluğa kalırken Hywel onaylayarak mırıldandı.

"Misafirlerden söz etmiştin," dedim Laszlo'nun gözlerini yakalayarak, gözlerindeki sarı halkaların artık ne kadar ince olduğundan memnun bir şekilde.

Yutkunurken boğazı titredi ve dili alt dudağının üzerinde gezindi, ben kendimi onun ucuna doğru hazırlarken bakıyordu. Cevap vermeyince donakaldım, bir kaşımı kaldırdım ve göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkarken bekledim.

"Başkaları ziyaret ettiğinde..." diye başladı, ağzımı ayırdığımda inledi ve öne doğru eğildim, ucunu emdim, dilimi alt tarafa doğru kaydardım. "Başkaları ziyaret ettiğinde, bazen buraya birlikte geliyoruz. I..." Onu ağzımın derinliklerine çekerken Laszlo'nun başı geriye düştü.

Laz, çığlıkları beni uyandırana kadar onları beceriyor. Ben izliyorum. Onları yalayarak temizliyorum, diye mırıldandı Hywel.

Birsha'nın evini, kendilerinden daha savunmasız yaratıkları ele geçirmek için gelen tüm canavarları düşündüm. Lillian'dan başka evler de olduğunu duymuştum, orada yaşayan insanlara daha fazla özen gösteren evler. Canavarların en zayıf ırka duydukları hayranlığı hiç anlamamıştım. İnsan kanımı bir canavarınkiyle takas edebilseydim, memnuniyetle yapardım. Belki o zaman Birsha tarafından yakalanmazdım.

Laszlo'nun başparmağı çenemin altından yakalayıp yüzümü yukarı çekti, belki de dikkatimin dağıldığını hissetmişti. Başımı kaldırdım ve bir kez daha onun güzelliğine odaklandım.

Arkama yaslandım, Laszlo nefesini tutup doğrulurken ucundan öptüm. "En sevdiğin kimdi?" diye sordum.

"Hywel," dedi Laszlo, sesindeki zayıf nota gerçeği ortaya koyuyordu. Diğerleri Hywel'in kış uykusu sırasında ona dokunmuş, onunla zaman geçirmişlerdi. Ama sevgili değillerdi.

Kurt adam düğümünü seviyor, diye ekledi Hywel, Laszlo kızarıırken sinsi bir sırıtışı benimle paylaştı.

Laszlo'nun sikini göbeğine doğru ittim ve alt tarafını dibine kadar öptüm, sonra tekrar yukarı çıktım, dudaklarımın emişiyle onu kızdırdım, ta ki öne doğru sallanana, saçlarımdaki pençeler bir kez daha sıkılaşıp ve beni tekrar pozisyona çekmeye çalışana kadar.

"Hywel kadınların yüzünü seyretmeyi sever. Ve ejderhasının sikine binerken uluyan dev kadını da sevdi," diye karşılık verdi Laszlo.

Laszlo üçünün de deliklerini sırayla sikerken onu bir dokunaçla boğan deniz canavarını sevdi.

Laszlo'nun sikini dilimin üzerine ve ağzımın derinliklerine doğru yönlendirirken kıkırdadım. Çenesi göğsüne düştü ve parmakları örgümü çözerek yumruğuna doladı.

"Hywel severdi... Oh, Evanthia, ben-" Laszlo ağzımı kullanmaya başladı, kalçaları yavaşça ve derinden iterken elleri başımı okşuyordu. Kısa süreli panik duygumu bastırdım ve bakışlarımı onun yüzüne, acil ihtiyacına ve utançtan kızarmış yüzüne odakladım. Ona dokunulmayalı, bir sevgili gibi davranılmayalı ne kadar zaman olmuştu?

Laszlo'yu sırayla sikerken onu neredeyse aç bırakan succubi yuvasını sevdim. Onu ter içinde ve zevkten delirmiş görmek hoşuma gitti.

Laszlo nefes nefese kalmıştı, ağzımı sikerken homurdanıyordu, hâlâ yavaştı, boğazımın arkasına

dokunacak kadar derindi. Saldırgan değildi ama talepkârdı, beni yerinde tutuyor, yanaklarımı içeri çekerken inliyordu. Vücudum hiçbir şeye dayanamayarak karşılık verdi. Bunu sevmiştim.

Bir zamanlar, uzun zaman önce. Partnerimi ihtiyaçtan zayıf düşürmeyi, merhametime bırakmayı severdim. Bu gücü tekrar talep etmek bir tür restorasyondur.

Laszlo kısa bir süre sırtarak, "Hywel'in durmadıklarında onları neredeyse yemesi hoşuma gitti," dedi.

Sonra seni istifin içine soktum ve döllerini yaladım.

Laszlo başını Hywel'e çevirerek, "Seni seviyorum," dedi.

Hywel'in ağzı açıldı ve cevap vereceğini sandım, ama onun yerine dili dışarı fırladı, Laszlo'nun boğazına dolandı ve sıkıldı. Nefesim kesildi ve sonra Laszlo bağırarak dudaklarımın arasından geri çekildi.

"Çok güzelsin, Evanthia," dedi Laszlo, dizlerimin üzerinde titrememe neden olan övgü dolu bir konuşmaya başlayarak. Ellerim kesesinin üzerinde ve uzunluğunun etrafında sıkılaştı, onun hızıyla birlikte pompalandı. "Ağzın olağanüstü. Çok tatlı. Hywel, o- o-"

Boğazını saran dil bir kez daha sıkıldı ve Laszlo'nun konuşması kısaldı, sadece gergin ve coşkulu bir nota kaçtı.

Sen ilahisin, diye bitirdi Hywel sevgilisi için.

Laszlo'nun taşakları avucumda sıkılaştı ve kendimi destekledim, bir nefes aldım ve sonra onu boğazımın arkasına kaydardım, ben emerken ve o böğürürken onu orada tuttum. *Néktar* parlak ve ağırdı, Laszlo sarsılıp fışkırırken içime doluyor, sıcaklık ve ekşi bir tatlılık yayıyordu. Beklediğimden daha ipeksi bir dokusu vardı ve onu yuttum, Laszlo'nun sikini çekip emerken ve okşarken dilimin üzerinde kaymasına izin verdim.

Pençeleri kısa bir süreliğine başımın arkasına battı ve ellerimi kalçalarının etrafında, kıcının üzerinde ve titreyen uyluklarında gezdirerek sakinleştirdim.

Hywel'in dili boğazından çözülürken Laszlo kısa, boğuk bir inilti çıkardı ve sonra elleri gevşedi, boynumun arkasını tutmak için aşağı kayarak beni yerimde tuttu. Burnum kasıklarının üzerindeki kürke bastırılmıştı, çenem ağrımaya başlamıştı ama Laszlo enseme okşayıp saçlarımı parmaklarının etrafından çözerken gözlerimi kapadım.

"Muhteşem," diye mırıldandı.

Ve sonra avuçladığı elleri beni geri çekti. Gözlerimi açtığımda bakışlarını yüzümde buldum, yüz hatları sakinleşmişti ve az önce aldığı zevki kanıtlamak için yanaklarında sadece kalan bir kızarıklık yayılmıştı.

Henüz yer değiştiremiyorum ama huzursuz hissediyorum. Biraz daha sevgilim, dedi Hywel, kelimeleri yavaşlatıp geveleyerek.

Laszlo başını salladı ama bakışlarını yüzümden çekmedi. Önünde diz çökmüştüm, sikini kaldırmanın zorluğundan gözlerim sulanıyordu, nefeslerim kesilmişti. Boyunu okşadım ve ikimiz de göğsümün üzerine sıcak ve ıslıtlı bir şekilde damlamasını izledik.

Hywel'e dokunup Laszlo'ya sakso çektiğim için biraz kirliydim ve pantolonu dizlerine kadar inmişti. Laszlo'nun başımı dikkatli bir şekilde tutuşu ve bakışlarındaki nazik güç dışında, bu anın kutsal olduğunu hissetmem için hiçbir neden yoktu.

Bacaklarını pantolonundan çıkarmak için bir elini benden çekerek eğildi. Arkama yaslanmaya çalıştım ama beni yerimde tuttu. "Gel. Birlikte yıkanalım."

Ve sonunda tamamen çıplaktı, beni kollarına aldı ve istifin dışına taşıdı.

HAZİNENİN HAZİNELERİ

Yeraltındaki dev havuzu unutmamıştım ama şimdiye kadar oraya tek başıma gidecek kadar cesur olmamıştım. Laszlo beni merdivenlerden aşağı taşıırken su beklediğimden daha sıcaktı. Hâlâ geceliğim üzerimdeydi, ama beni ayağa kaldırırken kirli kumaşı sudan çıkardı ve kabaca taşla çarparak arkamıza düştü.

Suyun içinde birbirimize bakarak durakladık ve ben nadiren kendimi örtme isteği duydum. Laszlo'nun beni yeterince görmediğinden ya da benim ondan payıma düşeni almadığımdan değil. Sadece çok *samimi*di, bakışları çok odaklanmış ve kararlıydı. Bu, alışık olmadığım bir şeydi.

Elleri yüzümü kavradı ve yukarı kaldırdı, eğildi ve dudaklarımızı birleştirdi. Kollarımı kanatlarının altında dolaştırırken sırtı sıcacıktı, parmak uçlarım tenini okşarken tüyleri tenimi tarıyordu. Gözlükleri yüzüme çarptı, burnu biraz büyüktü ve elleri yanaklarımda kaldı, beni öylece eğdi ve bana öpücüğü öğretti, dudaklarımı ona açık olacak şekilde ayırdı. Talepkâr. Dikkatli. Beni hevesli bir öğrenciye dönüştüren büyüleyici bir tezat. Ellerimin dolaşmasına izin verdim, kıcını kavrayıp ağzına gülümserken ıslak kuyrukları onlara şakacı bir şekilde vuruyordu. Aleti karnımda sarsılıyordu -öğrendiğim kadarıyla canavarlar sevişmeyi asla bırakmıyorlardı- ve ayak parmaklarımdan ucuna kadar yükselip onu içime davet edeceğimi düşünürken o geri çekildi.

"Wash," dedi ve sesinin bu kadar kararlı olmasından rahatsız oldum. "Senin için planlarım var." "Burada başlayamayacak planlar mı?" diye sordum, artık kendimi gizlemekle ilgilenmiyordum.

Laszlo, "Burada bizim temizlik yapmamızla başlıyorlar," diye cevap verdi, keskin tüy uçlu bir kaşı kalkarak.

Homurdandım ve sonra tekrar suya düştüm, suyun üzerime akmasına izin verdim, saçlarımı ıslattı ve sonra bir an için batarken yüzümü ve burnumu kapladı. Tekrar yüzeye çıktığımda Laszlo havuzun kenarına doğru yüzüyordu, eski menteşelerin gıcirtısı mağarada yankılanıyordu.

"Bir deniz canavarını buraya, şatoya nasıl getirdin?" Hywel buluşmadan söz ettiğinde Laszlo'nun yüzünün nasıl kızardığını düşünerek sordum.

"Hywel'in düş denizinden geldiler," dedi Laszlo. "Hatta bir keresinde başka bir zamandan gelen tuhaf bir gemi şatoya doğru yol almıştı. Hywel'i onu tekrar geri göndermeye ikna etmek haftalar sürdü."

Gryphon'un sesindeki bıkkınlığa gülümsedim. "Bu taraftan yüz, ben de saçını yıkayayım."

"Bu sık sık olur mu? Canavarlar içeri girmenin yolunu mu buluyor?" Ben sordum.

"Sadece kazara. Yeni bir tünük arayan succubi yuvası gibi. Sanırım benim işimi bitirip kaleyi kendilerine almak istiyorlardı." Laszlo ona ulaştığımda durakladı, ayağa kalktı ve

Suyun üzerimden akıp gitmesine izin veriyordum. Asterion'un beni kurtarmasından bu yana geçen haftalarda göğüslerim yeniden ağırlaşmaya ve dolgunlaşmaya başlamıştı ve Laszlo onları incelerken bakışlarındaki ilgiyi fark ettim. Sonra itiraf etti, "Beni öldürmek istediklerini anlayana kadar, bu çılgınlık çok eğlenceliydi."

"Bir süreliğine bir karabasan sevgili edindim."

"Doğalarınız birbirine uyuyor muydu?" Laszlo dönmemi işaret ederek sordu. Döndüm ve soruyu düşündüm. "İştahlarımız uyuyordu. Başka bir şey değil." Laszlo anlayışla mırıldandı.

"Hywel'le nasıl tanıştın?" Laszlo parmaklarını saçlarıma daldırıp elindeki tuhaf şişeyle saç tellerimi köpürtürken dudağımı ısırıp gözlerimin kapanmasına izin vererek sordum.

Dudaklarından bir iç çekiş yakaladım ve yüz ifadesini bulmak için dönmeye çalıştım ama başımı bir kez daha öne doğru itti.

"Sanırım size anlatmam daha iyi olur. Hikayeyi anlattığında çekilmez biri oluyor. O... beni kurtardı." Sırıttım. "Seni neyden kurtardı?"

"Başka bir ejderha."

Bekledim ama Laszlo hikâyeye bir şey katmıyordu. "Sanırım ayrıntıları öğrenmek için Hywel'in uyanmasını beklemem gerekecek."

"Başka bir ejderha beni ele geçirmeye çalışıyordu. Hazinesi için. Büyük miktarda hazine içeren iyi bir yuvam vardı. Kendimi oldukça iyi gizlediğimi sanıyordum ama ejderhaların altın kokusu var."

Kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Laszlo son derece altındı.

"Ona birkaç seçkin nesne teklif ettim ama çiftleşme döngüsüne giriyordu. Benim de dahil olmamı istedi. Hywel daha yaşlı ve onu kovalamayı başardı. Onu kuzeyindeki zengin bir ork inine gönderdi."

"Ve sonra seni kendine mi aldı?"

"Tam olarak... değil," dedi Laszlo, tekrar yavaşça başlayarak. Saçlarım üzerinde titizlikle çalışıyordu ve omzumdaki sabit eliyle beni tekrar suya soktu, ben tavana bakarken beni durulayarak temizledi. "Minnettarlık için birkaç hazineyi kabul etti ve sonra... geri dönüp ziyaret etmeye devam etti."

Gözlerimi kapattım ve gülümsedim. "Sana kur yaptı."

"Getirdi. Bana kendi hazinesinden hediyeler getirdi. Bir ejderhadan çok nadir bulunur. Sanırım sonunda onları geri alacağını biliyordu, hem de benimkileri," diye mırıldandı Laszlo. "Ama kalesini seviyorum. Bizim evimiz."

"Dişi ejderhaya ne olduğunu biliyor musun?" Tekrar ayağa kalkarak sordum.

Laszlo hafifçe, "Birkaç ay boyunca bütün in boyunca ziyafet çektiğini ve seviştiğini duydum," dedi. "Sanırım burada kalmış bile olabilir."

"Aferin ona. Eğer güzel bir altın gryphon'dan mahrum bırakılsaydım çok sinirlenirdim," dedim.

Laszlo'nun kolu aniden belime dolandı ve beni nefes nefese göğsüne doğru çekti. Kalçaları kırıma gömüldü ve pençeleri sıırıslıklam saçlarıımı sol omzumdan uzaklaştırdı. Hywel'in sikini okşarken birbirimize bastırdığımız gibi beni orada tuttu ve ani hareketin ardından nefeslerimiz kesildi.

"Gerçekten yapar mıydın?" diye kulağıma fısıldadı.

Farkında olmadan flört ediyordum, kendimin bile farkında değildim ve şimdi sorunun baskısıyla kendimi yine garip ve kararsız buldum. Ama başım sallanıyordu.

"O kadar kolay pes edeceğimi sanmıyorum," dedim kekelememek için dikkatle konuşarak.

Kıçımı geriye doğru bastırdım, ama Laszlo benimle birlikte hareket etti, ona sürtünmeme izin vermedi. "Orklar için değil, kesinlikle."

Bir orkla sikişmeyeli uzun zaman olmuştu. Birsha'nın yerinde neredeyse hiç görmemiştim, çünkü konu partnerlerinin zevkine geldiğinde oldukça hassas aşıklar olma eğilimindeydiler. Çıglıkları severlerdi.

şehvet, dehşet değil. Küçük bir mağara ve ellerimin ve dizlerimin üzerinde süründüğüm bir sürü gürültülü, agresif seks hatırladım. İyi bir yemekti ama benim tercih ettiğim bir lezzet değildi.

"Sanırım Hywel'in seninle pazarlık yapması için fazla ikna olması gerekmezdi," diye itiraf etti Laszlo, hafifçe gülerek. Yavaşça uzaklaştı ve ben dönüp onun ağzını kendi ağzımla yakalayamadan sırtı bana dönüktü. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii ki."

"Kanatlarıma bakmak tek başıma çok sıkıcı. Ama sana talimat verebilirim."

Kendilerini suyun dışında tutmak için gerilmiş, uçları ancak suya batan kanatlarının geniş açılımına bakakaldım.

"Memnuniyetle..." Onur duymak daha iyi bir kelimeydi. Bildiğim kadarıyla tüyler zor bir işti ve karabasanım bile onunkini tımar etmeme fırsat vermemişti.

Laszlo havuzun kenarına ulaştı, kendini yukarı çekti ve sonra açık eski sandığın yanındaki taşın üzerine oturdu. Saçım için kullandığı şişeyi bir kenara koydu, sonra ucu sivri, küçük bir bıçağı olan ince birtarak ve bir şişe yağ çıkardı.

"Kenarlar en kötüsü olacaktır ve birleşme yerlerinin genellikle düzeltilmesi gerekir. Düzensiz uçları kesin. Garip açılarla dönmüş olanları çıkarın. Körelmiş olanları cilalayın," diye talimat verdi Laszlo.

"Tüylerini çekersem acır mı?"

"Buna alışkırım. Sadece beni uyar," dedi omuzlarının üzerinden bakarak. Dizlerini yukarı çekti ve ön kollarını dizlerine dayadı, öne doğru eğildi, böylece kanatlarının alt taraflarına da ulaşabildim, orada daha fazla fırfırlı nokta vardı.

Duraksadım, kanatlarını inceledim, bahsettiği farklı sorun alanlarını, düzeltilmesi gereken yerleri not ettim; Laszlo'nun ulaşmasının muhtemelen daha zor olduğu, pek de parlak olmayan geniş orta kısmı. Hareketlerimi planladım ve önce bıçağa uzandım.

"En çok bunu özledim," diye mırıldandı Laszlo. "Onunla seks yapmaktan bile daha fazla. Eşimin uyanık olmasını özledim."

Bunu onun için yapan bir misafiri olup olmadığını sormadım. Cevabı biliyordum. Sadece *bana* bu ayrıcalığı neden teklif ettiğini bilmiyordum. Öğrenmeye hazır olup olmadığımıdan emin değildim, bu yüzden sessizce çalışmaya başladım.

Laszlo'nun kanatlarıyla ilgilenmek beni nadir bir sükûnete kavuşturmuştu. İşim bittiğinde elimi tutmuş, ikimize de cüppeler giydirmiş ve beni şatoya doğru götürmüştü.

Onun tüneğine giderdik, diye düşündüm. O beni yuvasına sokacak, ben de onu üstüme çekecek, içime sığdıracaktım. Conall ile çayırda olduğu gibi vahşi ve spontane olmayacaktı. Asterion'la olduğu gibi gizemli ve uykulu da olmayacaktı. Laszlo kasıtlı, talepkâr ve samimi olacaktı.

Ve sakindim.

Ama sonuçta onun yuvasına çıkmadık, silah rafları ve zırh parçaları giydirilmiş mankenlerle, duvarlara monte edilmiş kılıçlar, baltalar ve tüfeklerle dolu büyük bir odaya girdik.

Durakladım ve Laszlo'nun eli elimden kurtuldu.

Laszlo, "Eğer savaştaysak, savaşmayı öğrenmelisiniz," dedi.

Sakinliğim anında buharlaştı. "Hayır," dedim, tökezleyerek ondan uzaklaştım, boğazım

sıkılıyordu

Sıkı.

"Senden savaş meydanına çıkmanı istemiyorum, sevgilim," dedi, kollarını göğsünde kavuşturarak bana döndü. "Ama bir kez esir düştün. Kötü muamele gördün. Böyle bir kaderin bir daha başına gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım, buna seni silahlandırmak ve sana savaşmayı öğretmek de dahil."

"Fark etmez," dedim, başım titriyor, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. "Ben güçlü değilim. Yeterince güçlü değilim. Tek bir yeteneğim var, o da-"

Laszlo gözlüğünün kenarından bana bakarak, "Birçok yeteneğiniz var," dedi sertçe. "Bunlar eleştiriye açık değil. Ve insan gücünden fazlasına sahip olmayabilirsin, ama bu sahip olduğun şeyi eğitmemen gerektiği anlamına gelmez."

Son birkaç saatin tüm baş döndürücü sıcaklığı buz gibi soğumuştur. Hywel'in yuvasına dönmek, kendimi onun pullarına yaslamak istedim. Ama Laszlo, Asterion ve diğerleri Hywel'in uyanmasını bekliyorlardı ve o savaşa gittiğinde yanında sakince uyuyup rüya göremeyecektim.

"İstemiyorum... İstemiyorum-"

Laszlo ileri doğru yürüdü. Asterion'un aksine, irkilmelerimi ve yüz buruşturmalarımı okuyup onlardan uzaklaşmaktan daha iyisini biliyordu. Kollarını açtı ve elleriyle omuzlarımı kavrayarak beni sabitledi. "Terk edilmeyeceksin. Kendini savunmak için yalnız bırakılmayacaksın."

Ama...ama belki de bu adamlar düşecekti. Başarısız olacaktı. Eğer yaparlarsa, hiç şansım olmazdı.

Laszlo'nun omzunun üzerinden odayı çevreleyen çelik ve demire baktım. Bana güvenlik sağlayabilecek herhangi bir silah var mıydı? Bana aşılmaz bir sığınak sağlayabilecek bir canavar?

Belki de değildir.

Ama ilk seferinde olduğu gibi kendimi Birsha'ya teslim etmiyordum.

Laszlo teslimiyetimi okuyarak, "Önce sana zırh giydireceğiz," dedi. Yanıma geldi ve bir kolunu omzuma doladı. "Belki benim için önemsiz ama Hywel ve benim tarihin büyük kadın savaşçılarından topladığımız zırhlardan bazılarını bir kenara ayırdım. Boudicea tam sana göre sanırım. Gerçi belki Artemisia'nınki daha iyimser olabilir," diye düşündü Laszlo, büyük bir gardıroba doğru kayarken kaşları çatıldı.

"Sen bir savaşçı mıydın?"

Laszlo kanatlarını silkerek dolabın kapaklarını açtı. "Ara sıra, gerekli olduğunda." Durakladı, başı döndü ve gözleri uzak bir düşünceye odaklandı. "Babam bir savaşçıydı. Beni yumurtadan çıktığım andan itibaren eğitti. Ama bu çok uzun zaman önceydi." Laszlo gardırobu karıştırarak bir çift çocuk derisi tozluk ve hareket edebilmek için yırtmaçlı uzun bir elbise çıkardı. "Artık bilimsel uğraşları tercih ediyorum, bu yüzden eğitim ikimiz için de iyi olacaktır."

"Sen... sen Birsha ile savaşır mıydın eğer..." *Ben, diye düşündüm* ama onun yerine "Asterion davayı bastırıyor mu?" dedim.

"*Asterion* olmasaydı," dedi Laszlo, gözlüğünün kenarından bana bakarak, "Hywel ve ben hiçbir endişeden haberdar olmayabilirdik. Minotor tam bir iyilik şampiyonu."

Bunu kendi içinde bulmakta zorlanıyor, diye düşündüm ama bu Asterion'un işiydi, bu yüzden bunu kendime sakladım.

Laszlo giysileri bana verdi ve sonra odayı gözden geçirdi. "Şimdi senin için bir silah seçmeliyiz. Bir kılıç, sanırım. Tıpkı bir valkyrie gibi görünürsün."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Hayır, öyle değil, lütfen. Savaş alanında ruhlara rehberlik eden bir kadın olmak istemiyorum."

Senin ya da herhangi birinin Birsha'yla savaşırken ölmesinin sebebi olmak istemiyorum.

Laszlo gözlüklerinin parıltısıyla gözlerini kırıştırdı. "Haklısın. Bir Amazon mızrağı o zaman. Hippolyta senin boylarındaydı."

"Hippolyta'nın mızrağı sende mi?" diye sordum. Annem bana Amazonların kraliçesi, tanrı Ares'in kızı hakkında hikâyeler anlatmıştı. O da benim gibi bir ilahtı.

Asterion'u bıçaklayan Theseus'la evlenmişti. Günün birçok efsanesi kafamda birbirine karışmaya başlamıştı. Karanlıkta o kadar uzun zaman geçirmiştim ki, başkaları için o kadar uzun süre bir mülk ve fiziksel bir araç olmuştum ki, içine doğduğum dünyayı unutmuştum, her ne kadar en iyi hikâyeler için çok geç kalmış olsam da.

Laszlo iki elinde birer mızrakla yanıma döndü. Bana ikisinden daha yaşlı görüneni uzattı, kalın boyu savaşın etkisiyle işaretlenmiş ve çentiklenmişti.

Laszlo geri adım attı ve mızrağı yatay olarak kaldırdı. "Esneme hareketleriyle başlayacağız, savunma hareketleri ve saldırı vuruşları arasında mızrağı nasıl tutacağımızı ve hareket ettireceğimizi öğreneceğiz. Benim gibi yap."

İç çektim. Laszlo'nun beni yuvasına götürüp yatırmasını ya da en azından istifte geçirdiğimiz bir saatin tüm güzel *néktarını içime* çekerken uyumama izin vermesini tercih ederdim. Bu kesinlikle beni besleyecek türden bir faaliyet değildi. Ama biraz güç kazanmak iyi gelecekti. Ve onu hareket ederken izlemek hoşuma giderdi.

Elimdeki mızrağı kaldırdım ve başımla başlaması için işaret ettim.

KUR YAPMA RİTÜELLERİ

"Onun neredeyse insan olduğunu unutmamalısın," diye tersledi Asterion.

Elleri omuzlarıma gömülürken inledim, ama o sesi yanlış anlayarak geri çekilmeye başladı. Ona tutunmak için geri uzandım ve omuzlarım bu hareketi de protesto etti. Ben inledim ve Laszlo ofladı, koltuğundan bizi izliyordu.

"Öyle bir şey değil. Formda değil," dedi Laszlo ve bir süre sonra, her küçük hareketimin acısıyla kaşlarını çatmamı izleyerek ekledi, "Yarın sadece esneyeceğiz."

"Nasıl dövüşüleceğini bilmesine gerek yok."

"Elbette biliyor. Hepimiz kendimizi nasıl savunacağımızı bilmeliyiz. Daha zayıf olduğu ve Hedone'nin kızı olduğu için ona göz dikilecektir."

"O *korunacak*," diye homurdandı Asterion.

Laszlo minotora o keskin, kuru bakışlarından birini hediye etti. "Bunu ilk fırsatta odadan kaçan adam söylüyor."

Bir kahkahaya boğuldum. *Eskiden yüksek sesle ve sık sık gülerdim*, diye düşündüm. Conall'ı özlemiştim. Hâlâ kendi gülüşümün sesiyle beni şaşırtabiliyordu. Daha tam bir gün bile olmamıştı ve ona çok kızmıştım ama onu şimdiden özlemiştim.

Asterion omuzlarımdaki düğümleri çözmeye geri döndü. Ne yazık ki gereksiz bir okşama yoktu, ama kaslar konusunda yetenekliydi ve akşam yemeğinde bize katılıp sert hareketlerimi fark ettiği için minnettardım. Laszlo beni mızrakla saatlerce uğraştırmış, kalçalarım titreyene ve kollarım başımın üzerine kalkmayı reddedene kadar hamle yapmamı, dengede durmamı, savurmamı ve saldırılarını engellememi istemişti.

"Kabusları konusunda endişeliyim."

"Kabuslar mı? Ne kâbusu?" Asterion doğrulup sordu. "Görmemeliydi-" "Ben buradayım," diye mırıldandım, daha fazla yaygara koparamayacak kadar yorgundum.

"Katılıyorum. Burada güvende olmalı. Bence bunları Birsha yapıyor," dedi Laszlo. "Yalnız uyumamalı."

"A-Alone? Onun burada *özgür* olması gerekiyor," diye kekeledi Asterion.

Laszlo hafifçe, "Hywel'in istifini önerirdim ama yuvarlanıp onu ezebilir," dedi.

Homurdandım ama Asterion'un elleri omuzlarımda sıkılaştı ve benden acı dolu bir homurtu çıkardı. Onları tekrar çekip aldı ve ben tartışamayacak kadar yorgundum.

"Hywel daha sonra ona sahip olsun diye onu yatağına zorla sokamazsın Laszlo!"

Sessizlik sert bir şekilde bastırdı ve ben kaskatı kesilerek Asterion'a baktım, o da kızarıp başka

tarafa baktı. "Yalnız uyumak istemiyorum," dedim.

"Güzel, anlaştık," diye cevap verdi Laszlo, Asterion homurdanırken. Laszlo sandalyesinden kalktı ve halının üzerinde toplanmış bana yaklaştı. "Benimle yuvaya geleceksin."

Laszlo beni yerden kaldırırken Asterion geri çekildi, dudaklarımdan kısa bir protesto mırıltısı kaçtı. Laszlo beni taşıırken Asterion'u kanepede bir anlığına gördüm. Ellerini mindere ve koluna dayamıştı, parmakları pelüş dolguyu kazıyordu, yüzü bizden uzağa dönüktü. Gergindi, belli ki kendini yerinde tutmaya çalışıyordu. İçimi çektim ve başımı Laszlo'nun omzuna yasladım, o da terasın kapısını açmak için beni tutuşunu düzeltti.

Ay parlak ve dolunaydı, deniz havası bu gece ılıktı ve Laszlo karonun ortasında durakladı.

"Seni çalmamın sakıncası var mı?" diye sordu Laszlo.

"Seni ikna etmemi istememen hoşuma gidiyor," dedim yüzümü kaldırarak.

Gülümsemesi kısaydı, ay ışığının parıltısı içindeydi ve sonra başı aşağı eğildi, dudaklarımızın aynı basitçe birbirine geçmesini sağladı, kolay bir uyum. Çekilirken burnu yanağıma sürtündü ve devam etmesini istemek için ağzımı açtığımda kanatları havaya çarparak ikimizin de etrafını sardı. Bir sonraki büyük tüy ve kas çırpınışıyla yükseğe zıpladı ve bizi terastan yukarı taşıdı.

Nefesim kesildi ve kollarım boynuna dolandı ama beni sıkıca kavradı. Teras altımızda alçalıp küçüldü ve biz yükseldikçe şatonun yüksek kulesi mum ışığıyla aydınlanan pencereleriyle parıldadı. Kanatları çalışırken Laszlo'nun omuzları esnedi, ağır efor darbeleri bizi yumuşak ölçülerde kaldırdı.

"Beni yuvana getirmenin bir sakıncası yok değil mi?" Tırmanışımız yavaşlayıp kıvrılırken sordum.

Laszlo'nun yuvasının kendine ait daha küçük bir balkonu vardı, terasa değil doğrudan kayalıklara ve denize bakıyordu. Kanat çırpışları gevşedi ve zarifçe taşa doğru indik.

"Seni buraya daha önce getirmek isterdim," dedi Laszlo ve ben neden getirmediğini soramadan kapıyı açıp beni içeri taşıdı.

Laszlo'nun yuvası Hywel'inkine benzemiyordu ve odayı cömertçe süsleyen pırıl pırıl pirinç şamdanların da gösterdiği gibi, raflara ve masalara yerleştirilmiş pek çok ilginç eşya olmasına rağmen, hepsi de tanıdığım gryphon'a yakışan, ayrıntılara gösterilen titiz bir dikkatle düzenlenmişti.

Kitaplar düzenli bir şekilde raflara dizilmişti, sırtlarının üst kısımları düzgün bir şekilde eşleşiyordu ve hemen Laszlo'nun favorileri olduklarını anladım. Başka bir rafta küçük heykeller, putperestlik objeleri özenle sergileniyordu. Şömine yoktu ama duvarlar koyu mavi bir kadifeyle kaplıydı ve zemin halılarla kaplıydı, bu halılar şatodaki diğer halılardan daha iyi durumdaydı. Odanın uzak köşesine, şimdiye kadar gördüklerimin hepsinden daha büyük, devasa bir yatak yapılmıştı. Yüksek platformunu tül perdeler örtüyordu, kumaş tonozlu ve kırıltılı tavana kadar uzanıyordu.

Odanın sol tarafında, cilalı şişeler ve küçük dekoratif kutularla dolu açık bir dolabın yanında, kenarında bir su tulumbası duran, buharı tüten büyük bir küvet bekliyordu. Laszlo beni o yöne doğru taşıdı ve yorgunluktan bitap düşmüş ayaklarımın üzerine tekrar basmam için omzunu sıvazladım.

"Bugün beni zaten bir kez yıkadın."

"Çünkü her tarafın... bilirsin işte," dedi Laszlo kibarca. "Şimdi ağrın var ve biz antrenman yaparken şaşırtıcı miktarda terliyordun-"

"Şaşırtıcı bir miktar değildi," diye ciyakladım. "Bir gryphon içindi."

Ofladım ve Laszlo beni görmezden geldi, beni küvetin kenarına kadar taşıdı ve sonunda yere bıraktı. Elleri hemen bana uzattığı savaş tuniğini başımın üzerine kaldırdı. O kadar boldu ki kollarımı çok yukarı kaldırmama bile gerek kalmadı ama tekrar indirdiğimde rahatlayarak iç çektim. Kendimi koklarken burnum kırıştı. Gerçekten de ter kokuyordum.

Laszlo beni soymaya devam etti, taytın bağcıklarını çözüp deriyi çıkarmam için aşağı indirirken elimi denge sağlaması için omzuna koydum.

Ayak parmaklarım küvetin sıcak suyuna batarken iç çekerek, "Gryphon'ların bakım konusunda titiz olduklarını anlıyorum," dedim.

"Yuvada birlikte yapılan bir şey. Bir grup töreni. Ebeveynden çocuğa. Ve... eşler arasında bir alıştırma," dedi Laszlo, oturmama yardım ederek.

Sıcak suyun içinde eridim, iç geçirdim ve uzun küvetin yüksek, kavisli şekline geri gömüldüm. Laszlo bir süre bana baktı ve sonra dolaba doğru ilerledi.

"Hywel uyanıkken seni temizliyor mu?" Hywel, Laszlo'nun tüyleriyle benim daha önce banyo havuzunda yaptığım gibi mi ilgileniyordu?

"Öyle," dedi Laszlo başını sallayarak. Yeşil bir şişeyi kaldırdı ve yakındaki duvarda asılı duran aplikteki mum ışığına tuttu. "Bu ağırlarına iyi gelecektir."

Şişenin kapağını açtı ve suya bol miktarda döktü, bükülmüş dizlerimin arasına uzandı ve elini döndürdü. Bu hareketi banyonun çalkalanmasına ve bana karşı hoş bir şekilde yalamasına neden oldu.

"Daha fazla batma. Saçın için bir tarak getireyim," dedi Laszlo.

Saçlarımın tekrar ıslanması umurumda değildi ama gülümsememi ısırdım ve odanın diğer ucuna doğru aceleyle gidip sığ, yaldızlı bir kutu açarken dik oturdum. Yakutlar parıldadı, sonra elmaslar ışıldadı ve sonunda Laszlo uzun, sivri uçlu, narin bir saç parçası çıkardı.

"Ares bunu Afrodite için yaptı. Ondan güzel bir biblo istedi, güzelliğini tamamlayacak bir şey. O da ona bir silah yaptı," dedi tarağın en uzun hançer ucunu başparmağına sürtünerek. Metal narin ve pürüzsüzdü; tarağın tepesinde bir buket halinde bir araya getirilmiş büyük gümüş, altın ve çelik çiçekleri vardı ve her bir tehlikeli derecede keskin ucu kıvrımlı düğümlerle kazınmıştı. "Kavgalarından birinde Hywel'e satmıştı. Hywel'in bana kur yapmak için kullandığı parçalardan biriydi."

Laszlo yanıma döndüğünde banyoda hareketsiz kaldım.

Hywel onu Laszlo'ya kur yaparken hediye ettiyse, kısa bir süre için bile olsa bana teklif etmesi doğru muydu? Laszlo'nun benden kanatlarını tımar etmemi, beni yuvasına götürüp yıkamasını istemesi doğru muydu, eğer bu eşler arasında bir gelenekse?

Yoksa bunlar kasıtlı teklifler miydi?

Laszlo kısa örgümü omuzlarımdan kaldırdı ve tarağı saçlarımın arasından geçirerek başımın arkasına tutturdu. Pençeleri omzuma düştü, keskin uçları tenime değiyordu.

"Şimdi geriye yaslan."

Kendi odama dönmeliyim. Ya da benim üzerimde hak iddia etmeyi reddeden ve muhtemelen bu öneri karşısında kapıdan kaçacak olan Asterion'u bulmalıyım.

İkisini de yapmadım, küvetin desteğine yaslandım ve omuzlarımı suya batırmak için aşağı kaydım.

Laszlo ayağa kalktı ve gömleğini açarak uzun katmanları soydu ve göğsünü tekrar ortaya çıkardı. "Bana katılacak mısın?" diye sordum.

Başını salladı ve yağlar, serumlar ve kim bilir daha nelerle dolu dolaba doğru yürüdü. "Morgana le Fay tarafından yapıldığı söylenen bir sabunum var. Arthur ve şövalyelerinin savaştan sonra yaralarını ve yorgun vücutlarını yıkamaları için ondan kalıplar yapmıştı," diye mırıldandı Laszlo.

"Güzel Vasilisa'dan ya da aslında annesinden gelen bir yağ. Onu kullandığını ve şansına şans kattığını iddia ediyor.

Baba Yaga ile yüzleşmek."

Laszlo devam etti, ben de gözlerimi kapadım. Her şişe bir efsaneyle birlikte geliyordu, bazıları tanıdık, bazıları yeni. İçindekiler Lászlo için hem değer hem de anlam bakımından kıymetliydi. Düşünceli bir şekilde mırıldandı ve ben de kaçmaya çalışan gözyaşlarımı kırpiştırarak uzaklaştırdım.

Bu gryphon için, onun ejderha eşi için ne olabileceğimi ya da neyi kabul etmenin doğru olduğunu bilmiyordum.

onu. Ama onun şefkatli ilgisini, hikâyelerini arzuluyordum. Seçtiği üç küçük şişeyle küvete döndüğünde ve beni yıkayabilmesi için öne doğru eğilmemi söylediğinde, itiraz etmeden bunu yaptım.

"Bende de iyi bir sünger var, bakalım," diye mırıldandı. "Aha. Narcissus'un kendi süngeri."

Pelüş ve lezzetli bir şekilde kaşındırıcıydı, sırtımın üzerinde yumuşak bir şekilde dolaşıyordu. "Laszlo, banyodan sonra ne olacak?"

Laszlo birkaç dakika sessiz kaldı, süngeri sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Sağ kolumu kaldırdı, parmak ucumdan koltuk altımın çukuruna ve yan tarafıma kadar yıkadı. Sünger gıdıklıyordu, ama kıvranamayacak kadar yorgundum.

"Ne olacağını biliyorsun, sevgilim. Eğer istersen," dedi Lászlo sonunda.

Yanağımı dizime dayamak için başımı çevirdim. "Yeterince temizim o zaman. Ya da çabucak olabilirim."

Laszlo'nun gülümsemesi yumuşaktı, başı titriyordu. "Ben diğerleri gibi değilim, Evanthia. Seni kovalamayacağım, sana sataşmayacağım ya da seni çılgına çevirmeyeceğim. Sen bu sabah istediğini yaptın. Ben de bu gece kendi yolumu bulacağım."

Dudağımı ısırdım, içimi bir sıcaklık kapladı. "Ne yapacaksın?"

"Yıka seni. Kurulayın. Güzel yağlarla yağla," dedi Lászlo, ayağa kalkıp küvetin diğer tarafına doğru dönerek. "Seni yatağıma yatıracağım ve orada sana katılacağım."

"O kısmı biliyorum."

Laszlo kaşlarını kaldırarak, "Sanırım gerisini de biliyorsun,"

dedi. "Seninle değil, bilmiyorum," dedim.

Omzumu geriye doğru itti ve ben de bir sonraki hamlesinin göğsümü ve göğüslerimi okşaması umuduyla bu hareketi takip ettim. Bunun yerine suya uzandı ve ayağımı çekerek bacaklarım üzerinde çalışmaya başladı. Sıcaklık değişiminden dolayı tüylerim diken diken oldu ve başparmağıyla ayak bileğimdeki küçük bir bölgeyi okşadı.

Laszlo, "O zaman sabırlı ol ve öğreneceksin," dedi.

O suya girerken iç çektim, bacaklarım onun görmezden geldiği bir davetle açıldı. Şimdilik.

BÖLÜM 19

BİR ZEVK TÖRENİ

Ellerimi karnımın üzerinde gezdirdim, tenimin kolay kayışını, neredeyse her santimimdeki ipeksi pürüzsüz yüzeyi inceledim.

Laszlo üzerime dökmekte olduğu hafif kokulu kristal yağ şişesini kapatırken çıplak sırtı bana dönüktü.

"Artık işimiz bitti, değil mi?" Kalçalarım birbirine çarparak sordum.

Laszlo beni günün büyük bölümünde istekli olduğum bir şeye hazırlamak için çok fazla zaman harcamıştı. Laszlo neredeyse her yerime dokunurken acı çekmiyordum, ama bu çıldırtıcıydı. Birkaç bölgemi görmezden gelmişti ve ben özellikle bu dokunuşları dört gözle bekliyordum, her geçen saniye daha da fazla.

"Sen ve Hywel benzer bir sabırsızlığı paylaşıyorsunuz," diye mırıldandı Laszlo, küçük bir sandığı karıştırıp bir şişe daha çıkardı. Bu şişe altın rengindeydi ve ilkinden daha küçüktü, ama onu görünce iç çektim. Yorulmuştum. Yatakta olmak istiyordum. Laszlo'nun banyoda söz verdiği şeyi istiyordum; ikimizin birlikte, birleşmiş ve tatmin olmuş olmasını.

Ya da her şey başarısız olursa uyumama izin verilmesini istedim.

Laszlo, "Bu yağ zevki ve hassasiyeti arttırmak için tasarlandı," dedi. "Kleopatra bunu kendisi için ürettirdi. Çok etkilidir. Size uygulayabilir miyim?"

"Laszlo, sanırım kendi gücünü hafife alıyorsun," diye takıldım.

Gülümsedi ama döndü, şişeyi elinde tutarak cevap vermemi bekledi. Tekrar iç çektim ve başımı salladım. "Tabii ki."

"Teşekkür ederim. Yanaklarını benim için aç," dedi Laszlo yumuşak bir sesle.

Bu kadar iffetli bir şekilde etrafta dolandıktan sonra bu kadar doğrudan gelen bu nazik emir karşısında nefesim kesildi. İtaat etmek için geriye uzandım, bakışlarım ona sabitlenmişti. Göğüslerim bu pozisyonda dışarı fırlamıştı ve bakışları kısa bir süre orada kaldı, sonunda arkamda daire çizmek için hareket etmeden önce kalçalarım doğru gitti. Kıç yanaklarımın arasından ılık yağ damlarken dudaklarım kapandı. Boğazımdaki iniltiyi tuttum ve odanın ortasındaki halının üzerine yerleştirilmiş bir havlunun üzerinde durarak hareketsiz kaldım. Dokunuşunu beklerken titredim ve parmağının arkası yere inip yağı kığımın hizasından aşağı doğru yumuşatıp yayarken havaya sıçradım.

Parmak eklemi deliğimin üzerinde daireler çizerken bir nefes kaçtı. "Laszlo, lütfen," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

"Sus, neredeyse bitirdik."

Parmaklarım tutuşumu korumak için kığımın etini kazmak zorunda kaldı ve gözlerimi kapattım, vücudunu benimkine karşı hayal ettim, birbirimize doğru sallanırken nasıl kayacağımızı hayal ettim.

Parmak eklemi tekrar yukarı kaymadan önce neredeyse göbeğime kadar indi. "Dön."

Hareket ettikçe sallanıyordum ve yeni yağlanmış tenimde hafif bir sıcaklık oluşmaya başlamıştı. Laszlo elini siliyor, sonra avucuna yeni yağ döküyor ve pençelerini küçük su birikintisine daldırıyordu. Dudaklarım aralandı ve o doruklarına kadar uzandıkça göğüslerim utanç verici bir hızla inip kalkıyordu.

Damlayan pençeleri önce bir meme ucumun sonra da diğerinin etrafında daireler çizerken dudaklarımdan paramparça bir inilti döküldü. Bir damla yağ büzüşmüş tenimin üzerinde kayarak bir ucunda boncuklandı ve başım geriye düştü, kıkımdaki sıcaklık hafif bir zonklamaya dönüşürken başka bir inilti yükseldi.

Laszlo'nun başı eğildi ve yağı göğüslerime parmak eklemleri yerine dili yaydı. Ellerim saçlarını kavramak için havaya kalktı, göğsüm öne doğru eğildi, kıkımın yanakları sıcaklığa ve titreşen hisse tutunmak istercesine sıkıştı.

"Ohh, Laszlo, sana *ihtiyacım var*."

Bir göğsümden çekip diğerine yöneldi ve ayak parmaklarım havlunun içine kıvrıldı, o göğsümden dönüp dururken, emerken ve laved ederken vücudum onunkine eğildi.

Uzaklaşırken mızımızlandım ve parmaklarım saçlarından çözülmeyince mırıldandı. Onu bıraktığımda ellerim titriyordu ve göğüslerimin önünde durdular.

"Devam et," dedi Laszlo. "Ovalayarak çıkarmayacaksın. Çabucak nüfuz eder."

Kendimi yoklarken inledim, etimi muhtaç kavrayışında sıktım ve yuvarladım ve sıcaklık dokunuşumla daha hızlı çiçek açtı.

"Ne kadar sürüyor?" Soluk soluğa sordum. "Sen terleyene kadar," dedi Laszlo. "Ağzını aç."

Ağzım başka bir inilti için açılmıştı bile, ama Laszlo iki parmağını içeri sokup pençelerini dilime bastırınca ses boğuldu. Parmakları emdim, yağın neredeyse bal likörüne benzeyen karamel-tatlı tadı beni şaşırttı. Ama tabii ki aşıklar tadı bu kadar çekici olan bir şeyi isterlerdi. Öne doğru eğildim, bakışlarımı Laszlo'nunkilere kilitledim, pençeleri boğazımı gıdıklayana kadar parmaklarını yalayıp emerken uyarılmanın bakışlarındaki altın rengini daha koyu bir kehribara dönüştürmesini izledim.

Sıcaklık burada da artıyor, dilimi hassaslaştırıyor, ağrıtıyordu. Laszlo'nun parmakları çözüldüğünde, bir göğsümü bırakıp başının arkasını kavrayarak öne atıldım, onu aç bir öpücük için kendime çektim, dilim onunkine sürtünüyordu. İniltisi benimkine karıştı, ama elleri aramızda meşguldü ve benim hoşuma gitmeyecek kadar kısa sürede kendini çekti.

Oraya dokunmaktan özenle kaçınmasına rağmen, sanki orayı da giydirmiş gibi amım zonklamaya başlamıştı bile. Başım dönüyor ve aklım başımdan gidiyordu, aynı anda çok fazla şeyle ilgilenmem gerekiyordu. Laszlo aramıza uzandı, dudaklarıma daha fazla yağ sürerken başımın savrulmasını engellemek için bir eliyle çenemi kavradı.

"Laszlo, alamam, lütfen."

Kaygan parmakları kulaklarımı çekiştirdi, avuç içleri boğazımı okşadı ve sonra kendini çekerek ulaşamayacağım bir yere gitti.

"Yatağa uzan canım," dedi.

Dizlerim titreyerek öne doğru düşmek üzereydim ama talebi hoşuma gitmişti, bu yüzden döndüm, sarhoş adımlar beni yatağa doğru sürükledi. Her şey sıcaktı, pusluydu, yağların kokuları birbirine karışıyordu, mum ışığı rüya gibiydi. Laszlo ayaklarımdan birini yakaladığında yatağa doğru sürünüyordum.

Karnımın üzerine çöktüm, göğüslerimi çarşafıya sürterken bir ayağımın kemerinden aşağı ince

bir çizgi yağ döktü, sonra tabanıma, ayak parmaklarıma doğru yatıştırdı.

"Oh, lanet olsun!" Kelimeler dudaklarımdan dökülürken, tüm vücudumla yatağa sürtünmeye başladım.

Zonklayan hislerin kararsız korosu. Ellerim arşaflları tırmalıyor, bacaklarımı açıp sürtünme için kalçalarımı aşağı doğru bükerken kendimi yastıklara doğru çekmeye ve desteklemeye çalışıyordum. Laszlo diğer ayağımı köpürttü ve orgazmın eşiğine gelip sonra titreyerek uzaklaşırken hıçkırdım.

"Sırt üstü yat, Evanthia," diye mırıldandı Laszlo.

"Bu delilik," diye homurdandım ve kendimi kaldıracak, gelişigüzel bir şekilde yana atacak gücü zar zor toplayabildim. Laszlo'nun şişeyi bir kenara bıraktığını görecekt kadar başımı kaldırdım. "Sik beni."

"Henüz değil."

Hırladım ve o sadece gülümsedi, garip bir alet aldı ve parmak uçlarına getirdi. "İki mi üç mü?"

Ağzım açık kaldı ve sonra geriye düştüm, bir başka alaycı orgazm tehdidiyle dümdüz oldum, sadece tekrar çalınması için. "Ne?!"

Garip bir çıtırtı, kırılma sesi nefes alış verişlerimle yankılandı ve Laszlo'nun pençelerinden birini kestiğini görmek için tekrar doğruldum.

"Hayır!" Ağladım, kısa bir süre için ayıldım. "Sahip değilsin-"

Bir tane daha kırptı. "İki mi üç mü?" diye sordu, körelmiş uçları yuvarlamak için törpüleyerek.

Utanç verici görünüyordu ama çoktan başladığına ve amacını kolayca tahmin edebildiğime göre... "Üç," diye mırıldandım.

Beni bir gülümsemeyle ödüllendirdi ve üçüncüyü kırparak düzenli, pürüzsüz bir sap haline getirdi. İlk kez gözlüklerini burnundan çıkarıp bir kenara koydu ve ben de vücudumdaki muhtaçlık hissini görmezden gelerek onun bu yeni görüntüsünü inceledim. Burnunun köprüsünde öpmek istediğim küçük girintiler vardı ve alnı düzelip gözleri alışmadan önce kısa bir süre gözlerini kısarak bana baktı.

Sol dizini yatağın kenarına dayayarak bir parmağını yağa daldırdı. Sonra bir tane daha.

"Bacaklarını aç."

Çoktan açılmışlardı ama dizlerimi kaldırdım, ayaklarımın tabanı yatağa her sürtünmede zonklarken titriyordum. Sanki her bir ipliğin bana dokunduğunu hissedebiliyordum. Dudaklarımın birbirine değmesi baş döndürücü bir öpücüktü.

"Çoktan ıslandım," diye fısıldadım.

Laszlo üçüncü parmağını yağa daldırdı ve kalçalarım yataktan kalkarak ona doğru eğildi. "Bu çok hoş," dedi, gülümsemesi seğirerek.

Bana doğru uzandı ve ben de ona doğru yuvarlandım. Parmaklarını kıvrımlarımın üzerinde gezdirip okşarken rahatlayarak haykırmama neden olan şey yağ değildi, sadece sonunda dokunuşunun beklentisi ve sevinciydi.

"Daha fazla," diye nefes nefese kaldım.

"Evet," diye onayladı Laszlo ve sonra şişeyi yaklaştırarak doğrudan tenime döktü.

Sızlandım, parmaklarım onunkilere dolanarak göbeğime doğru uzandım. Dudaklarımı araladım, klitorisimi ortaya çıkarmak için kıvrımlarımı geri çektim. Laszlo ofladı, eğildi, küçük yumruyu öptü ve sonra tenimin etrafındaki yağı yaladı. Sonunda bir parmağını içime soktuğunda çırpınıyordum, parmaklarım çok kolay kayıyor ve kayıyordu.

"Oh, lütfen! Sikin-Kıçım-Laszlo'ya ihtiyacım var, *ne olursa!*"

Kıkırdaması seksime karşı gürledi ve ürperdim, gözlerim geri döndü ve kalçalarımı yüzüne doğru sürmeye çalışırken çok hassas ayak parmaklarım yatağı kazdı. İçime bir parmağını daha bastırdı ve içimdeki sıcaklık ve zonklamamanın zaten iş başında olan yağdan mı yoksa sadece bir kreşendoya tırmanan uyarılmadan mı kaynaklandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Laszlo beni susturdu, etimi öpüp yalarken ve kemirirken amıma doğru hafifçe mırıldandı.

Üçüncü parmak amıma değil, kıcıma girdi ve daha önce defalarca kaçıp gitmiş olan dalğanın altında aniden sürüklenirken inledim ve içimde onun dokunuşunu kavrayarak kavis çizdim.

Oda yok oldu ve gözlerim kapandı, parlak ışık düşüncelerimi doldurdu.

Ama durulmak yoktu, yükseklikten aşağı kaymak yoktu. Sadece vücudumun her hassas, hassas, yalvaran kısmından yankılanan başka bir zonklama telaşı.

"Daha fazla!"

Laszlo parmaklarını içime sokup çıkararak birkaç saniye daha bağırmama aldırmadı, ama geri çekilip dizlerinin üzerinde, açılmış bacaklarımın arasına oturduğunda aleti kalkık, karanlık ve istekliydi.

Nefesimi tuttum, onun çarpıcı görüntüsünün verdiği kısa bir netlik anı. "Sana dokunmak istiyorum."

Şişeyi kaldırdı ve uzattı. "Sikimi yağla kapla."

Doğrulup şişeyi elinden kaptığım ve titreyen avucuma gereğinden fazla bir miktar döktüğümde oda döndü. Lászlo şişeyi boşaltmadan benden geri aldı ve sonra onu avucumun içine aldım, dokunuşum beceriksizce ama ateşliydi. Başı bir iniltiyle geriye düştü, ben onu yağa buladıkça siki sallanıp zonkluyor, sonra da taşaklarına kadar iniyordu. Kalçaları öne doğru sarsıldı ve ben ona düzensiz, dağınık ve muhtemelen biraz fazla kaba bir şekilde dokunduğumda iç uyluklarının titrediğini görmekten intikamcı bir şekilde memnun oldum.

Ellerimi tutup çekti ve avuçlarımızı birbirine kenetledi. Orada da sıcaklık ve çarpma vardı, ama Lászlo öne doğru eğilip beni tekrar yatağa itmeden önce bunu fark etmek için sadece bir anım vardı. Üzerimdeki sıcaklığı tam da umduğum gibiydi, ağırlığı banyoda vermeye hazır olduğum teslimiyeti talep ediyordu.

"Bana bak, Evanthia."

Hywel'in hazinesi kadar altın olan gözlerim onunkilerle buluştu ve sikinin başı seksimi öperken, dudaklarımın etrafında kayarken, klitorisimi dürttüğünde ve sonra açıklığıma doğru inerken nefesim kesildi.

"Vücudun benimkini onurlandırıyor," diye fısıldadı Lászlo, başı benimkine doğru eğildi, ben daha derin bir öpücük için peşinden koşmaya çalışırken dudaklarımız birbirine değdi. "Ve benim vücudum da seninkini onurlandırıyor."

Kelimeleri duyunca sustum, sonra Lászlo dolgun, ağır ve sıcak bir şekilde içime girerken seslerimiz sözsüzce birbirine karıştı. Göğsü benimkine yaslandı, hassas göğüslerim sıyrılan her kılı, her onsluk basıncı kaydediyordu. Kendini içime sığdırırken beni gerdi, kalın boyu onu tutmak için beni açarken kanalım nabız gibi atmaya ve çırpınmaya başladı.

"Lászlo-I-"

Ya iyi bir eş değilsem? Ya sevemiyorsam? Ya ben-

Ellerimi bıraktı, kolları sırtımı çevreledi. Benimkiler de ona sarıldı, yapıştı ve kanatlarının dibinde tutunacak bir yer buldu. Dokunduğumda gözleri neredeyse kapanacaktı, ben de avuçlarımı sırtındaki yumuşak, kaslı etin etrafında gezdirdim, tüyleri yanlış yöne itmeye dikkat ettim.

İçime oturduğunda ürperdim, bedenlerimiz birbirine kaynaştı, bacaklarım kalçalarının etrafında sıkıştı, kuyrukları ayak parmaklarımla oynaşırken topuklarım kıkına dikildi. Lászlo'nun gagalı ve yakışıklı burnu benimkine değdi ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bedenim çarpıyor, daha fazlası için, bir çılgınlık için yalvarıyordu, ama bu yakınlık, bu birlikte durgunluk anında içime işleyen bir şey vardı.

Laszlo hareket etmeye başladığında ağzı benimkinin üzerinde gezindi, uzun vuruşlar değil, vücudunun basit bir yuvarlanması, sürtünme ve baskı. Nefesim kesildi ve kıkımdaki, göğüslerimdeki, göbeğimdeki ve hatta ayak parmaklarımdaki nabızlar sonunda aynı ritmi yakaladı.

"Böyle," dedi Lászlo, elleri omuzlarımı kavrayıp beni kendisine yaklaştırmak için kürek

kemiklerimi yatıştırıyordu. Yüzü benimkinin üzerinde asılı duruyordu, ulaşmak, ağzını ısırarak, ısırıklarını almak kolaydı.

karşılık olarak ısırır.

Yüzümü omzuna saklamaya çalıştım ama o başını iki yana sallayarak bakışlarımızı tekrar birleştirdi.

"Saklanmak yok, sevgilim," dedi. "Ben senin içindeyken olmaz."

Nefeslerimiz tatlanmıştı, dillerimiz yağla şekerlenmişti, nefes nefese kaldığımızda birbirimize dolanıyor, yavaşça ve derinlemesine hareket ediyorduk. Laszlo'nun bedeni içimde daha fazla yer istiyor, her dürtüşünde ve itişinde bir şekilde beni güçlü gövdesine daha da yaklaştırıyor ve sıkılaştırıyordu.

Bu sevişme ya da kızışma değildi. Hywel'in dilinin korkunç yalaması da değildi. Bu... sahiplenmeydi ve daha önce benden talep edilenlerden daha tatlı, karşılıklı bir versiyon-

Eski anıları kovup gözlerimi tekrar açtım, başımı yastıklara yasladım ve Laszlo'nun yüzünü benimkinin üzerinde zevkten çatılmış, kaşları çatılmış ve dudakları düzensiz nefeslerle ayrılmış halde buldum. "Bedenin benimkini onurlandırıyor," diye fısıldadım, yanağını öpmek için çenemi kaldırdım, kulağına doğru. "Ve

benimki seninkini onurlandırır."

Laszlo ürperdi ve ellerini yatağa dayadı, göğsünü benimkinden kaldırdı, yavaşça sallanırken aramıza sertçe baktı, dışarı çıkıp tekrar içeri girdi, kalçalarımızı yavaş, dairesel bir basınçla birbirine kaynaştırdı.

"Ev-Evanthia-I-"

"Evet," diye soludum, içimde zonklamaya başladığında, içimden yankılanan bir vuruşu zorladı. Ellerimi kıcıma doğru kaydırdım ve ritmi durakladıkça, kanatları beni altındaki yatağa vurdukça ve davul çaldıkça bizi bir arada tuttum.

Laszlo aniden parladı, üzerindeki her tüy, ipeksi kısa kürkü ve parıldayan kehribar rengi saç telleri o gelirken ışığı yakaladı. Bu manzara çarpıcı ve şok ediciydi ve ben kendi ani coşku yükselişime karşı mücadele ettim, onun görüntüsünün, bakışlarındaki parıltının, bir çığlıkla yükselen parlak sesinin tadını çıkardım.

Gözleri kapandı ve ben teslim oldum, yatağın içinde eridim, damarlarımda kopan fırtınanın etkisiyle titredim, kollarım ve bacaklarım gücünü yitirdi. Laszlo içime yerleşti, orgazmın sarsıntısını iliklerime kadar bastırdı. İnlemek için ağzımı açtığımda ağzı benimkini yakaladı ve dudaklarımız mükemmel bir şekilde kenetlendi.

Kıpırdamadan durduk, birbirimize sarıldık, kanatları ve kuyruk tüyleri kollarımı ve bacaklarımı okşuyordu. Ellerinden biri sırtımdan aşağıya ve kığımın üzerinden uyluğumun arkasını okşadı, bir sıcaklık izi takip etti. Nefes aldı ve göğüslerimiz birbirine değerken nefesim kesildi.

"Henüz bitmedi."

Laszlo'nun alnı benimkine yaslandı, başı hafifçe titriyordu. "Hayır. Henüz değil."

Ama ikimiz de kıpırdamadık, yavaş nabızların ve hafif ısı patlamalarının bizi kaldırmasına izin verirken dinlenen bedenlerimiz rahatça birbirine dikildi. Ben inlerken Laszlo beni öptü, inlediğinde benim de karşılık vermem için boğazını kaldırdı. Yağ yavaş yavaş etkisini göstererek bizi tekrar birbirimize saran bir dinginlik içinde bıraktı.

KOL MESAFESİNDE

Çağlar dönerken tısladı ve Hywel'in hayalindeki denizin yavaş ve sabit kalp atışları açık bir pencereden seslendi. Gözlerimin diğer tarafında ışık vardı, güneş parlıyordu.

Bu da sabah olduğu anlamına geliyordu.

Laszlo ve benim ne zaman yorgunluğa yenik düştüğümüzden emin değildim. Yağı terleyerek atmış olsak bile, birbirimizin tenine tekrar sürmekten başka bir şey yapamayacak kadar birbirimize sıkıca yapışmıştık.

Arkamda bir yerde başka bir sayfa fısıldadı.

Eylem sırasında uyuya mı kalmıştım? Neyin gerçek, neyin güzel ve çökmüş bir rüya olduğunu hatırlayamıyordum. Ama ben güzel, çökmüş rüyalar görmüyordum, değil mi?

Laszlo'nun kuyruklarından biri olan bir tüy bacağımın arkasını okşadı.

Kalbim göğsümde sertçe sıkıştı ve gözlerim sıkıştı. Hiç kâbus görmemiştim. Ağrım yoktu. Kirpiklerim ve ayak tırnaklarım bile taze *néktarla gümbürdüyordu*. Laszlo bana kendisinin ya da Hywel'in hazineleri kadar değerliymişim gibi sarılmıştı, bakışlarında yaralı bir minnettarlık ve bağlılık vardı.

Kendime bunun çok yalnız olduğu, gölgelerle dolu bu şatoda sürüklendiği ve eşinin uyanmasını beklediği için olduğunu söylemek istedim ama...

Bir sayfa daha açıldı. "Aç mısın, canım?"

Yumuşak bir sesle sordu ve uyanık olduğumdan emin olmadığını düşündüm. Soruyu görmezden gelebilirdim, onunla yüzleşmeye hazır değildim. Ya da...

Yatakta yuvarlandım, gözlerim hâlâ kapalıydı ve Laszlo kıpırdandı, benim için hazırды. Bir kolumu kaldırarak yanına sokuldum, yüzümü göğsüne bastırdım ve bacağımı onunkinin üzerine attım. Kanatları sırtının altına sıkışmış, onu hafifçe yukarı kaldırmıştı, ama ek ağırlığıma itiraz etmedi. Hâlâ çıplaktı ve tahrik olmamıştım ama kucağına tırmanıp onu kabaca becermek istiyordum. Bunun ona teşekkür etmek için mi yoksa aramızda *anladığım bir* dinamik kurmaya çalışmak için mi olduğunu bilmiyordum. Hazır olduğum bir ilişki. Bunun yerine, kollarını bir kez daha rahatça bana doladığında, kitabı omzuma yaslandığında, gergin ve ağlama sınırında bir şekilde kendime daha çok sarıldım.

Soruyu tekrarlamadı ve sessiz kaldığımızda yavaşça rahatladım. Bir sayfa tenimi usulca çizdi.

Sevgili bir.

"Ağrın var mı?"

"Hayır," diye

fısıldadım.

"Üzgünsün."

Bana neden "sevgilim" dediğini sormaya korkuyorum. Neden beni yıkamak ve yağlarla giydirmek istediğini. Sana korktuğumu söylersem bunları yapmayı bırakacağından korkuyorum.

"Dün gece harikaydı," dedim.

Başımın tepesine bir öpücük kondu. Bir sayfa daha çevrildi.

Laszlo gerçeği söylemem için beni sıkıştırmak yerine iltifatı kabul eder gibi görününce, "Biraz açım," diye ekledim.

Başını sallarken burnu saçlarıma değdi. "Ben de öyle."

Kitap yatağın üzerine bırakıldı, ama Laszlo'nun kolları sırtıma dolandı ve doğrulup yiyecek aramak yerine yatağa geri yuvarlandım. Laszlo kısa bir süre üzerimde gezindi, gözlerini kısarak inceledi. Burnunun ucunu ısırarak için eğildim.

"Hywel ona benim gagam diyor," dedi

Laszlo sert bir sesle. "Çok asilce," dedim

onu öperek.

Laszlo, "Özellikle bir konuda çok faydalı," dedi.

"Koklamak mı?" Dudaklarımda büyüyen bir sırıtişla tahmin ettim. Başını salladı. "Sana göstereyim mi?"

Bacaklarından biri benimkinin arasına sıkıştı ve geriye doğru kaymaya başladı, topuklarının üzerine oturdu ve göğüslerimi gülünç, şaşı ve ileri görüşlü bakışlarına maruz bırakmak için çarşafı kaldırdı.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Lütfen yap."

Ve Laszlo bacaklarımı ayırmak için hareket ettiğinde, battaniyeleri atıp karnının üzerine yerleştğinde, yüzü hassas seksime sokulduğunda, iç çektim.

"Ah, evet. Bu nedenle ağırbaşlı burunları her zaman takdir etmişimdir," diye mırıldandım Laszlo benden cömertçe bir porsiyon yerken.

Batan güneş Laszlo'nun tüylerini parlayan ışık bıçaklarına dönüştürürken irkildim.

"Yorgun musun, canım?" Laszlo terastaki manzaraya arkasını dönerek sordu.

Laszlo ve ben yuvadan ayrıldığımızda güneş yükselmişti ve ben onu çayıra doğru uzanmaya ikna ettim, sıcaklık ve yaz esintisi kaskatı kesilmiş bedenimi rahatlattı. O da beni akşam yemeğinden önce biraz daha antrenman yapmaya ikna etti. İtiraz etmek isterdim ama doğrusu, parazit kâbuslarla kesintiye uğramayan gecemiz beni neredeyse tamamen iyileştirmişti.

"Birazcık. Ama..." Onsuz yatağa gitmek istemiyordum. Banyo, yağ ve seksin tekrarlanmasına itiraz etmeyecek olsam da, çoğunlukla huzurlu bir uykunun daha tadını çıkarmak istiyordum.

"Hazır olduğunda birlikte yukarı çıkacağız," diye bana güvence verdi.

O kadar güzel, o kadar parlaktı ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu; altın sarısı, kehribar rengi ve güneş ufukta son nefesini verirken parlak, ateşli bir turuncu. Ama onu görmekten vazgeçmektense kör olmayı tercih ederdim.

Müzik telleri aniden canlandı ve şatonun koridorlarından geçerek bize ulaştı. Laszlo ve ben birlikte döndük.

"Başka bir top mu?" Ben sordum. "Bu az ya da çok rüya gördüğü anlamına mı geliyor?"

"Sanırım daha az," dedi Laszlo ve kolunu tutmam için kaldırdı, en yakın kanadı beni sarmak için uzanıyordu. "Gidelim mi? O bir top getirdiğinde akşam yemeği her zaman muhteşem olur."

Kolumu onunkiyle birleştirdim, gryphonu peneleyip kendime bağlamak, derisini ısırarak ve onu sahiplenmek için duyduğum ani dürtüyle nefes almamı söyledim, onu tutmaya katlanıp katlanamayacağımı bilmesem de.

Laszlo kaşlarını çatarak, "Conall seninle dans etmek için burada olmalıydı," dedi.

Conall'ı, onun parlak gözlerini ve bariz açlığını hâlâ özlememe rağmen, "Seninle dans etmek hoşuma gidiyor," dedim.

"Ben de öyle, ama onun vahşiliği sana yakışıyor. Geri kalanlarımızda aynı şekilde yok," dedi Laszlo çalışma odasına girerken.

Geri kalanımız. Kelimeler üzerinde düşündüm ve sonra karşı kapıda duran Asterion'u görünce duraksadım. Asterion şato çevresinde hiçbir zaman Conall ve hatta Laszlo gibi rahat davranmamıştı ama şu anda şık yemek takımlarından birini giymemişti.

Binici çizimleri, ceket, korkunç eldivenleri avucunun içindeydi. "*Gidiyor musun?*"

Asterion başını eğdi. Altın boynuzlarından çekilmişti ve garip bir şekilde koyun gibi görünüyordu. "Şehirde yapılması gereken işler var. Conall yakında dönecek ve-"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Bu işle ilgili değil." "Kalmamı istiyor musun?" Laszlo mırıldandı.

Başımı salladım. Asterion'un ikimize baktığında ne gördüğünü biliyordum. Sanırım gecenin karanlığında ortadan kaybolmak yerine benimle konuşmak için beklediği için minnettar olmalıydım. Eğer ondan anlamlı bir şey öğreneceksem, bu yalnız olduğumuzda olacaktı.

Ondan bir şey istiyor musun?

Bu düşünce karşısında durdum. Laszlo elimi dudaklarına götürdü, arkasından öptü ve sonra uzaklaştı. Asterion bir an tereddüt eder gibi oldu, kapıdan kaçmakla gryphon'a yer açmak için adım atmak arasında karar verecek gibiydi. İkincisinde karar kıldı.

Asterion'un gitmek istemesi beni neden bu kadar kızdırmıştı? Conall'ın bu konuda ısrar etmesi? Asterion bir bakıma haklı değil miydi? Laszlo'yu, arkadaşlığını seviyordum. Hywel'i de. İkisi de onlara ihtiyacım olduğu sürece bana bakabilir ve beni koruyabilirdi. Onları istediğim sürece.

Öyleyse neden Asterion'un kuyruğunu yakalamak, boynuzlarını avucumun içine almak ve onu yatağıma sürüklemek istedim? Kesinlikle çok güzeldi. Güçlü bir aşık olacağından hiç şüphem yoktu. Beni zaten en az bir kez kurtarmıştı.

Ona sahip çıkmaya çalışmam için tek gereken bu muydu? "Gitmeni istemiyorum," dedim yalnız kaldığımızda.

Asterion bir kez ileri adım attı ve sonra durdu, başı tekrar aşağı döndü. "Burada güvendesin. Conall ve ben sadece gereksiz bir önlemdik. Laszlo'nun sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceği çok açık. Ve onun da... Hywel'in de... Onlar..."

"Kaleden ayrılmanı istemiyorum. Ben odaya girdiğimde odadan çıkmanı istemiyorum. I-"

"Seninle çiftleşiyorlar, Evanthia," dedi Asterion, sonunda başını kaldırdı, sonsuz karanlık gözleri benimkilerle buluştu.

Kelimeler bana sertçe çarptı, dilimi kuruttu ve boğazımı sıktı. Yapabilseydim başka tarafa bakardım ama Asterion her zaman saklanamayacağım kadar güçlü, çok etkili olmuştu.

"Onlar seni güvende tutacak. Hywel'i savaş alanına çağırmayacağım bile. O burada seninle kalmalı-"

"Dur, lütfen," diye nefes nefese kaldım, başım titriyordu.

Asterion durdu ve başını eğdi, kaşının ortasından aşağı doğru bir çizgi kırıştı. "Onları... istemiyor musun?"

Ağzım açılıp kapandı, ellerim göğsümde fırtınalar koparan kalbimin üzerine bastırmak için kalktı.

Asterion sonunda bana doğru ilerledi, iri ve sağlamdı, her adımda ayaklarımın altındaki zemin

daha da sağlamlaşıyordu. "Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır," diye başardım, başım titriyordu. "İstedğim-Asterion değil..."

Asterion'un başı eğildi ve elleri omuzlarımda gezindi. Eğer bayılırsam beni yakalayacaktı ama daha önce değil. "Bana ne istediğini söyle, *Théa*."

Dinledim, diye düşündüm. Ama dinlememişti.

"*Bilmiyorum!*" İnledim. "Ne istediğimi bilmiyorum. Ne *olduğumu* bilmiyorum. Bir aşık mıyım yoksa sadece hepinizi yutması gereken biri miyim bilmiyorum. Kendim değilken nasıl onların eşi olabilirim?" Haykırdım. Gözlerim asitle doluyordu ama göz kırparak uzaklaştırdım ve Asterion bana dokunmadığı için onu kendim yakalamak zorunda kaldım.

"Tabii ki olabilirsin-"

"Hayır! Asterion, *dinle*. Artık *gitmiş* olan parçalarım var. Geri gelmeyecekler."

"Evanthia," diye fısıldadı, sesi boğuklaşmıştı.

"*Sana* ihtiyacım var. Ve Laszlo'ya. Ve Hywel. Ve Conall. Ama hiçbirinize ihtiyaç duymak istediğim şekilde değil. Sizi doğru düzgün istemiyorum. Bunun sizin için adil olmadığını biliyorum ama burada durup gitmemeniz için size yalvaracağım," diye itiraf ettim, şimdi açıkça ağlıyordum, sesimin tınısını ya da dilimin ucundaki kelimelerin acı veren kesikliğini görmezden geliyordum.

"Sen bir bütünsün, sana söz veriyorum, *Théa*."

"Ben sevilecek bir kadın değilim, Asterion. Ben içine yığılacak ve asla doldurulamayacak bir çukurum!"

"Dur," dedi, elleri sonunda kollarımı kavradı ve kendi reddinin gücüyle beni hafifçe sarstı.

"Senin ve diğerlerinin her bir parçasını kendim için alırdım. Ve eğer *benden kaçman* gerekiyorsa, bunu kendi iyiliğin için yap, ama benim için değil!" Bağırdım, sesim gerçekten birlikte cam gibi çatlıyordu.

"Dur, Evanthia!"

"*Yeter!*"

Asterion'un parmakları kollarımı sıktı ve ben içimdeki safrayı kusmaya başladığımdan beri ilk kez bir ciğer dolusu hava emerken oda kısa bir süreliğine döndü.

Asterion'un omzunun üzerinden, kapı aralığında bir altın parıltısı göz kırptı. "Onu serbest bırakın," dedi Laszlo, sert ama sessiz bir sesle.

Asterion ilk defa bu fikri reddediyor gibiydi. Beni daha yakına çekti, ona bakabilmek için bedenim geriye doğru eğilmek zorunda kaldı. Gözleri kenarları beyaz görünecek kadar genişti, burun delikleri açılmıştı.

"Sen bunların hiçbirini değilsin, *Théa*," diye fısıldadı Asterion. "Sen-"

"Asterion, seninle konuşacağım," diye araya girdi Laszlo. Asterion içini çekti, başı benimkine doğru eğildi. "*Şimdi*."

Asterion'un başı kalktı ve geri çekildi, elleri beni yumuşattı ve sonra tamamen serbest bıraktı. Yanından geçerken tökezledim ve kapıdaki Laszlo'ya doğru yalpaladım. Ne kadarını duymuştu? Artık biliyor muydu? Bir gece önce nazikçe sunduğu her şeye ne kadar değersiz olduğumu biliyor muydu?

Ama Laszlo'yu anlamak, geldiğimde olduğu kadar zordu. Gözleri Asterion'daydı ama eli benimkine uzandı ve parmaklarını uyuşmuş avucumun üzerinde gezdirdi.

"Yuvaya çık canım," dedi usulca. "Orada akşam yemeği olacak. Birazdan sana katılacağım."

Ağzımı açtım, ağzımdan ne çıkacağından emin değildim. Bir özür mü? Yoksa daha korkunç itiraflar mı?

Laszlo'nun bakışları benimkilerle buluştu ve çok yumuşak, çok şefkatliydi. Her şeyi duymuştu

ve bana karşı nazik davranır, fısıldayarak güvence verir, zamanın beni değiştireceğine, iyileştireceğine söz verirdi.

Avlanmaya ve kendi yolumu bulmaya çalışmak yerine kalenin yuvaya giden yolu önüme sermesine izin vererek uzaklaştım. Yuvaya çıkan merdivenleri tırmanırken bacaklarımın yanması gerekirdi. Terastan yukarı kısa bir uçuş olmamıştı ama kemerli kapıya Laszlo'yla benim bu sabah aşağı inmemizden çok daha kısa sürede varmıştım.

Oda karanlıktı, her yer gölgelerle kaplıydı, şöminedeki kısık, için için yanan ateş zar zor aydınlatıyordu. Bir masa vardı, yemek kokuyordu ama yatağı tercih ederek onu görmezden geldim. Çarşaf lar Laszlo'nun beni yağladığı yağlar gibi kokuyordu, seks, tuz ve ter gibi. Kökleri şilteye saplanmış birkaç tüy vardı, battaniye ve yastıklara tırmanırken onları parmakları mı nın arasında sıkıştırarak kurtardım.

Bu öğleden sonra mutluydum. Dün de öyle. Geçtiğimiz haftalarda yorgun zihnimi kısa saniyelik huzurlarla kandıran kırılgan, mücevherli anlar vardı, unutmak değil, arkamda yıkım ve önümde yeni bir büyüme olduğunu hayal etmek.

Asterion'un tek kelime etmeden gitmesine izin verseydim, ağzımda acı bir tat kalırdı ama *bu* olmazdı - bu korkunç kendine acıma ve iğrenme girdabı. Ama gitmesine izin vermedim. Onu bırakamazdım, izin veremezdim. Ona kol mesafesinden tasma takmak istedim.

Kendimi engebeli bir dağdan aşağı atmak, bedenimi ve duygularımı bir kez daha enkaz haline getirmek için mutluluk fısıltısını bir kenara bırakmış tım.

Laszlo'yu beklemem, beni ham bırakacak ama yıpratmayacak, yavaş ve acı verici bir konuşma daha yapmam gerekiyordu. Karşılık vermeye hazır olmadığım halde dün gece teklif ettiği şeyi kabul ettiğim için özür dilemeliydim.

Yorgunluk kirpiklerime ağırlık kattı, göz kapakları mı nın batmasına ve çırpınmasına neden oldu. Uykuya dalarsam, rüya görürdüm. Kendimi kandırmadım. Ne geleceğini biliyordum.

Ama cezalandırılmak istiyordum, bu yüzden uykuya teslim oldum.

BÖLÜM 21

UYANMA, ÇÖKME

Yedi Peçe'nin dördüncü katında duvarlar kıskançlıktan yeşile boyanmıştı. Merdiven, iki yanında üç kapı bulunan tek bir salona açılıyordu ve bu odalar gece için doldurulan ilk odalardı, müşteriler evdeyken asla boş bırakılmazlardı. Odalarda pencere yoktu, karanlık evi çevreleyen sessiz ormanın manzarası yoktu. Eğer odaların sakinleri sessiz olsalardı, ki böyle bir evde bu nadirdir, boş duvarlardan gelen hışırtıları duyabilirlerdi. Odaların binaya eklenemeyecek kadar dar olduğunu fark etmiş olabilirler.

Ama tabii ki izlendiklerini zaten biliyorlardı. Biz her zaman izleniyorduk.

Dördüncü katta iki koridor daha vardı, gizli merdivenler karşılıklı kenarlardaki uzun koridorlara açılıyordu. Karanlık, büyüğü pencereler, yaldızlı aynaların ardından insanların hoyratça ve düzenli olarak kullanıldığı yataklara ve koltuklara bakıyordu. Bu sessiz yerlerden personelin yanı sıra meraklı yeni gelenler ve bakmayı seven ama dokunmayan müşteriler de geçiyordu.

Sabahın erken saatlerinde bu odalar nihayet boşaltıldı, koridorlar temizlendi.

Bir oda hariç hepsi.

Birinin, evi işler halde tutan canavarların iştahına cevap vermesi gerekiyordu. Bir süre için o kişi bendim.

Kapı arkalarından bir kez, iki kez, üç kez ve son olarak dördüncü kez tıkırdayarak kapandı. Evin her katı için bir koruma.

Elimden geldiğince az hareket ettim, üstümdeki avizenin iki kolu arasında güzel parşömenler oluşturan özenle işlenmiş tek bir örümcek ağını inceledim. Başım sahte aynaya dönüktü, kapıyı izliyordum, kapıcılardan birinin ya da bodrumdaki canavarları izleyen şeytanın ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum ama ev garip bir şekilde hareketsizdi.

Duvarın diğer tarafından gelen yumuşak, hafif, ritmik bir fırçalama sesi hariç. Bir izleyici.

Bekledim. Yalnızdım, hâlâ bakışlarına açtım ama kirlenmişim de. Ses devam etti. Fırçalama yok. Nefes alma yok. Tırmalama mı?

"Orada olduğunu biliyorum," dedim.

Konuşmayacağım.

Tırmalama değil. Vurma. Cama vurma.

Kaşlarımı çattım.

Duygularını gösterme.

-Ve duvara doğru yuvarlandı.

"Kim o?"

"Evanthia."

Ayağa kalktım, çıplak değildim ama ince, yumuşak ve deniz havası kokan ipek bir bornoza sarınmışım.

Ayna temizlendi ve Conall'ın bana ıslıl ıslıl gülümseyen yüzünü görünce nefesim kesildi.

"Evanthia!"

Hayır.

"Yardım edin!" Kendi içime çekilip başımı kapalı, sessiz kapıya çevirerek bağırdım. "Conall, bana yardım et!"

"Evanthia, buraya gel!"

"I-" Tekrar kapıya baktım. Koridorda bir adam olacaktı -bana hep en son gelirdi, beni gergin severdi- Conall'ın bağırışlarını duyacaktı.

"Théa," diye seslendi Asterion ve ben aynaya bir kez daha baktım, minotor geniş omuzlarıyla tüm çerçeveyi kaplıyordu, boynuzları altın renginde parlıyordu. "Théa, içeri gel."

Yataktan kalktım ve aynaya doğru ilerledim, içimde rahatsız edici bir boşluk ve kalçalarımın kullanımımın tüm utanç verici kanıtları vardı.

Laszlo, "Geç bakalım, canım," diye ikna etti ve ayna şimdi daha büyüktü, belime kadar uzanıyordu.

"Yapamam," dedim, sanki Laszlo sadece arkamda duruyormuş gibi yansımadan odamın kapısını izleyerek.

Ama hayır, şatonun salonundaydı, yatak odasının kapısı arkasından açıktı.

"İçeri gel, Evanthia. Burada güvende olacaksın."

Bardağa uzandım ve elimin altında katılaştıkça hıçkırarak ağladım.

"Kır şunu Evie," dedi Conall, çayır arkasında parlıyordu. "Kır ve içinden geç."

Etrafıma bakındım ve elinde elma tutan, koluna yılan dolanmış küçük, altın bir kadın heykeli buldum. Bu heykeli daha önce Laszlo'nun evinde görmüştüm.

Hayır, bu

odada. Veya-

"Pencereyi kır ve içeri gir, Théa," dedi Asterion, ciddi ve kararlı bir sesle. Bir söz. "Seni güvende tutacağım."

Arkamdaki kapının çatırdayarak açıldığını gördüğümde, artık içinden geçebileceğim kadar uzun olan aynaya vurdum.

Kırılan camın ardındaki siyah salondan başka bir şey yoktu, ama bana hep birlikte seslendiler, tanıdık, güvenli bir ses üçlüsü.

Bekle, Evanthia!

Ama artık çok geçti. Karanlığa savruldum, rüyadan çıkıp Laszlo'nun yuvasının paramparça penceresinden içeri düştüm.

Bir an için, serin deniz havası üzerime hücum edip elbisemin karışık eteklerini yakaladığında ve bacaklarımın etrafını yaladığında rahatladım. Bir kez daha Yedi Peçe'nin dışında olduğum için rahatlamışım. Burada, kalede olduğum için.

Ama yüksek kuleden düşüyordum, çığlık atıyordum, sudan dişler gibi yükselen acımasız kayalara doğru savruluyordum. Rüyamda beni cezbeden o seslerin çağrısını duydum ama çok uzaktaydılar ve ben çok hızlı düşüyordum.

Dünyanın gürültüsünün kulaklarımın dibinden geçtiğini, denizin ve kayaların beni karşılamak için yükseldiğini duydum.

Hiç bilmediğim kadar yüksek bir kükreme, kemiklerimdeki ilikleri sarsan bir kükreme. Hava

gözlerimin kenarındaki yaşları çaldığında bile beni ağlatan bir kükreme.

Sonra altımda taş falan kalmadı, sadece kocaman, karanlık bir gölge, opal ve yakuttan bir parıltı vardı. Benimle buluşmak için çullandı, bir kez daha ölümümü ortaya çıkarmak için uzaklaştı, siyah ıslak taş çıkıntı yaptı

Çalkalanan deniz köpüğünden.

Dünya savruldu ve döndü, düşüşümün dengesini bozdu, beni havada döndürdü ve aniden yakalandım, pençelerim belime kenetlendi, tüm nefesim beni ölümden çekip havaya kaldıran ejderhanın tutuşu tarafından çalındı.

"Hywel! Onu getir-"

Hayır. Onu neredeyse kaybediyordun, diye gürledi Hywel kafamın içinde ve ellerim beni dikkatle çevreleyen, sıkı bir şekilde kavrayan uzun, siyah pençenin üzerinden kaydı.

Hywel uyanıktı. Hywel uçuyordu!

Yine uyurgezerlik yapıyordum. Kendimi Laszlo'nun yatak odasının penceresinden dışarı atmıştım ve-

Hywel uyandı.

Bizi şatoya doğru geri çevirdi, şatonun altında deniz çılgınca hareket ediyor, ayak parmaklarıma kadar sis sıçratıyordu. Uçurumun yamacında karanlık bir oyuk vardı, mağara açılıyordu ve Hywel beni kavradığı gibi oraya uçtu.

Beni korkuttun, Blodyn Bach.

İçeri daldığımızda mağara sıcaktı ve Hywel beni hemen bir yastık ve yatak yığınınca, yuvasına bıraktı. Hırladı ve homurdandı, çok dar bir alanda üzerimde asılı kaldı, kanatları tepemizdeki taşları dövüyordu, etrafımıza dengesiz bir moloz yağmuru iniyordu. Beni serbest bırakan pençeler yere uzandı, kanatlar her yöne hazine savurdu, çırpınan kuyruk alanı kaosa çevirdi.

Sonra aniden, tepemde hırlayarak etrafımızdaki yığını aşağı indiren bir ejderha yoktu.

Sadece birkaç metre ötede uzun boylu, solgun bir adam.

Yığın tekrar yerine yerleşirken nefesim kesik kesik ve gürültülüydü. Ellerim etrafımdaki yastıkları kavırıyordu ve ben hareketsiz ve donmuş bir şekilde karşımdaki yeni yüze, Hywel'inin daha küçük bir versiyonu olan kırmızı kanatlarına bakarken bile dünya beni kabaca karşılamak için yukarı, yukarı, yukarı koşmaya devam ediyordu.

Son derece sırik gibiydi, keskin elmacık kemikleri ve şakaklarına yakın opal-pembe pulların belli belirsiz parıltısı vardı. Bana doğru ilerlerken adımları uzundu, bir kez duraksayıp kaşlarını çattı ve dizlerini bükerek bir an için zıpladı.

"Çok tuhaf," diye mırıldandı ve sesi ejderhanın inanılmaz alçak ve ağır tonuyla daha basit ama mükemmel bir uyum içindeydi.

Hywel'i hiç erkek olarak hayal etmemiştim -Laszlo onu hiç erkek olarak tanımlamamıştı- ama bunun başka bir açıklaması yoktu. Şu anda karşımda bir erkek olarak duruyor olması, içinde yaşadığım dünyanın düzeninde o kadar da karmaşık değildi, tabii bir ejderha tarafından kapılmadan önce kendimi bir kulenin penceresinden ölüme atmış olmam dışında.

Ve şimdi o bir ejderha değil, *çok* uzun boylu, çok solgun bir adamdı, olağanüstü geniş omuzları ve son derece dar bir beli vardı ve-

"Hywel!" Laszlo bağırdı, ayak sesleri merdivenlerden aşağı, istifin yanına doğru gürliyordu. "Kaleyi labirent haline getirmeyi bırak!"

"Hayır," diye bağırdı Hywel omzunun üzerinden, adımları hızlanıyor, ayakları yastıklara takılıyordu. Bir kanadı bir parça kadifeye takıldı ve homurdandı, sonra kanatları tamamen kaybordu. "Lanet olası karmaşa. Buraya gel, *blodyn-Hayır*, yapamazsın, şu haline bak."

Üzerime yürüdüğünde irkildim ve kaşlarını çattı ama beni yerden kaldırmaktan vazgeçmedi.

Zayıf ama çok güçlü. Tamamen kas.

"Hywel." Bu başarabildiğim ilk kelimeydi. Hâlâ çığlık atmadığıma şaşırmıştım.

Hywel uyanıktı.

Ellerim yüzüne indiğinde titriyordu ve yavaşça gözlerini kırptırdı, dudakları hafifçe gerildi ve kıvrıldı. Dokunuşumla mırıldandı ve sesin tanıdık, daha küçük versiyonu karşısında nefesim kesildi. Elmacık kemikleri sivriydi. Tanrım, kocaman olduğu zamanki kadar dikenli ve güzeldi, ama tamamen yeni bir şekilde ve-

"Neden kıyafet giyiyorsun?" diye sordum. Gömleğinin yakası çözülmüştü, açıldı ve pantolonu biraz boldu ama yine de...

"Çünkü onların içinde uyuyakalmışım, sevgilim," diye yanıtladı gülümseyerek.

Ve sonra Laszlo ve Asterion merdivenlerden aşağı, yığının içine düştüler. Hywel yüzümüzü onlara çevirdi, kollarını bana doladı, beni bacaklarımın altından ve sırtımdan tuttu.

"O-"

"Sizi *aptallar*." Hywel'in sesi bağırıyordu ama mağarada başka hiçbir sese de yer bırakmıyordu.

"O kayalardan *bir anlık* uzaklıktaydı."

"Hywel," diye söze başladı Laszlo.

"Ben uyanana kadar onu *yuvada* tutacaktın," diye cevap verdi Hywel, karanlık ve sert bir sesle. "Yuvadaydım," dedim.

Hywel sesini yükselterek, "*Yalnız* değil," diye devam etti. Asterion bir adım öne çıktı. "Evanthia, sen-" "O artık *bana emanet*, Labirentin Kralı."

"İstediği yere gitmekte *özgürdür*," diye karşılık verdi Asterion ama Hywel ona ters ters bakınca başı öne eğildi.

"Pencereden dışarı *değil*," diye hırladı Hywel.

"Rüya görüyordum," dedim ve adamların hepsi sustu. "Bir kâbus. Ben-" Kendimi durdurdum ve Hywel diğerlerinden uzaklaşarak bana baktı.

Laszlo nefesinin altından, "Sana söylemiştim," dedi ve hem Asterion hem de Hywel gerildi, bu yüzden sözlerin kime yönelik olduğundan emin değildim.

Hywel hırladı ve ben titrediğimde sesi boğuldu. "Beni yere bırak," diye fısıldadım.

Ejderha bana "Hayır," diye cevap verdi ve ben de tam tersi bir rahatlamayla onun içine gömüldüm. "İkinizin de gitmesini istiyorum. Onu bu gece burada tutacağım ve sabah konuşacağız."

"Evanthia-" diye başladı Asterion ama Hywel'in sözünü kesmesini beklemiş olmalıydı çünkü ismimi duyunca durdu. Omuzları çöktü ve sonra öne doğru eğilerek selam verdi.

Asterion dönüp merdivenlere yönelirken Laszlo ayakta kaldı. Kaleyi terk edecek miydi? Ona seslenmeyi düşündüm ama sadece geri çekilişini izledim. Laszlo sert gözlerle Hywel'e bakıyordu. "Onu tekrar riske atamayız, Hywel. Dinlendiğinden emin misin?"

Hywel, "Yıllarca gözümü bile kırpmayacağım," diye cevap verdi. "Yapmalıyım... Yapabilirsin..."

Laszlo'nun ifadesi yumuşadı ve öne doğru yürüdü, uzanıp bir elini sırtıma, diğerini Hywel'in omzuna koydu. Hywel eğilerek yüzünü sevgilisinin yüzüne yaklaştırdı ve öfkesi eriyip gitti.

"Yüzyıllarca bekledim, aşkım. Bir gece daha dayanabilirim. Ona iyi bak."

Üzerimde öpüştüler, yavaşça, ağızlarının tadını çıkararak, Hywel'in dişlerini Laszlo'nun dudağına sürterek. Laszlo önce geri çekildi, aşağı dalmadan ve kendi dudaklarıma daha sert, daha acil bir öpücük kondurmadan önce tereddüt etmedi. Geri çekildi, gözlerini benimkilere dikmişti.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. Bu gece birlikte olmalıydılar. Hywel'in tutuşuna karşı koymaya çalıştım ama ne kımıldadı ne de fark etmiş gibi göründü. "Özür dilerim, ben-"

"Sus canım," dedi Laszlo, elini saçlarımda bir kez gezdirdikten sonra geri çekti. "Sakın

Onu sorgula, Hywel."

"Kayalardan bir an uzakta, Laszlo," diye cevap verdi Hywel sertçe. Laszlo kaskatı kesildi ve sonra bir iç çekti.

"Günaydın." "Günaydın. Geç sabah." Hywel omuz silkti.

Gryphon oflayıp pufladı ve merdivenlere doğru döndü.

"Sen... sen onunla birlikte olmalısın," demeyi başardım, ayaklarımı tekrar yere basmayı bir kez daha denedim ve başaramadım.

Hywel kollarında benle birlikte dönerek uzaklaştı ve ben hareketsiz kaldım, düşüşten, düşüşün aniden durmasından, artık ejderha olan bir adam olan ejderhadan başım dönüyordu.

Hywel mağaranın gölgeli bir köşesine doğru ilerlerken, "Seni özlemiş," dedim.

"Biliyorum," dedi Hywel, opal-gri bakışları bana doğru parlayarak. "Neden uykuya daldınız? Uyuşturulmuş mu hissettin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve önümüzdeki kırmızı güllerden oluşan koyu renkli goblen yana kayarak daha da karanlık bir açıklığı ortaya çıkardı.

Hywel'in gözleri kısıldı. "Kabus mu görmek istiyorsun, *blodyn bach*?"

"İstemiyorum," dedim, karanlığa adım attığımızda Hywel'in tutuşuyla irkildim ve donakaldım.

Mırıldandı ve odanın üç köşesindeki üç fener canlandı. Biri kırmızı camdan, biri maviden, üçüncüsü de yeşilden yapılmıştı; tüm renkler Hywel'in solgun tenini ve saçlarını boyuyor, gözlerinin açık ışığında göz kamaştırıcı ve tuhaf bir şekilde parlıyordu. Gölgele yüzünü değiştirdi ve şimdi nihayet tanıdık geliyordu. Dokunduğum ve flört ettiğim ejderha buydu.

Nefes nefese kaldım ve yüzümü boğazına ve çenesine bastırdım, onun nemli, topraksı kokusunu, duman ve lavanta kırıntılarını içime çektim.

"Hywel."

Eli kalçamın üzerinde sakinleşti. "İşte şimdi, seni yakaladım. Aşağı iniyoruz."

Yatağa dikkat etmemiştim ama altımda yumuşak ve yoğundu, ağırlığının altında batıyor, beni yutuyor ve kucaklıyordu. Sonra Hywel geldi, ağırlığını benimkinin üzerine vererek beni gerdi, ellerimi başımın üzerine kaldırdı ve bacaklarımı onunkilerin altına bastırdı.

Hywel, "Kâbus görmek istemedin ama göreceğini bile bile uyudun," diye mırıldandı, daha çok kendi kendine. "Üzgündün. Asterion aptalca bir şey mi söyledi?"

Hywel'in üstümdeki uzun, zayıf gövdesi aynı anda hem şok edici hem de rahatlatıcıydı. Kalça kemikleri benimkilere batıyordu ve açılmak için altında kıpırdandım ama dizlerini benimkilerin dışında tutarak bacaklarımı kapalı tuttu.

"Öyle olduğunu varsayacağız, çünkü Laszlo çok akıllıdır." "Nazik," diye fısıldadım. "Laszlo naziktir."

"Mm, bu da doğru." Hywel ellerimi bıraktı, onları okşadı ve sonra kendini yukarı itti. Bir yarısı yeşil, diğer yarısı kırmızı olan yüzünü seçebiliyordum. "*Nezaket* seni rahatsız ediyor mu?"

Gözlerim yaşardı ve Hywel'in başı öne eğildi. "Yapamam, yapamam, tüylerini tımar etmeme izin verdi. Beni yıkadı. Ben-"

"Dostum," dedi Hywel.

Gözlerimi ve dudaklarımı sıkarak kapattım ve başımı sertçe salladım, gözyaşlarını ve bu kelimeyi de reddettim.

"Hâlâ Asterion'u suçlayacağımı düşünüyorum."

Nefesim sulu bir kahkahayla hıçkırdı ve sesindeki mizah ağlama tehdidini ortadan kaldırdı. "Beni suçla," dedim.

Hywel dizlerinin üzerinde doğrulup bana bakarak, "Hayır," dedi. "Seni soyacağım,

Blodyn Bach. Önceden çok küçüktün. Bana bir yemeği hatırlatmadığın zaman sana bakmak istiyorum. Hayır, kımıldama. Hazinemi kendim açacağım."

"Seni ne uyandırdı?" Ben sordum.

Hywel kaşlarını çatarak, "Çılgılığın," dedi ve dizlerinin üzerinde kayarak elbisemin eteklerini kalçalarım kadar çekti. "Laszlo'yu seni yalnız uyutmaması için uyarmıştım."

"Bu onun hatası değil."

"Mm. Ahh, hatırladığım kadar güzel. Ama belki de daha uyumlu," dedi Hywel, kumaşı belime kadar iterken kalçalarım hayranlıkla bakmak için arkasına yaslandı. Önce bir dizini, sonra diğerini kaldırarak bacaklarımı kenara itti ve aralarında diz çöktü. Elbiseye uzanıp onu başımın üzerine çekmek için hamle yaptım ve o da kıkırdadı. "Kımıldama, güzel lokma."

Kıpırdamadan durdum ve odaya göz gezdirdim. Duvarlar kaba taşandı, gözümün ucuyla yeşil fenerin ışığında kayadaki metal bir damarın pırıltısı parlıyordu.

Uzun, zarif parmaklar cinsel organıma uzanıp dudaklarımı araladığında nefesim kesildi. Hywel spekülatif bir şekilde bakıyordu.

"Ne kadar küçük bir delik," diye düşündü ve hınzır bir gülümsemeyle bana baktı. "Yine de ne kadar çok şey alabileceğini biliyorum."

Düştükten sonra kalbim yeni yeni durmaya başlamıştı ama bu söz üzerine yeniden atmaya başladı. "Soyunacak mısın?" diye sordum.

"Bir dakika içinde. Önce sen. Otur, sevgilim."

Dudaklarımı yaladım. Hywel aç görünüyordu. Ve eğer tahrik olduysam, bunun o anki doğal bir tepkiden çok, daha iyi bir çıkış arayan bir panik dalgasıyla ilgisi vardı. Ya da kabus hırsızlığından sonra enerjimin aniden düşmesiyle.

Hywel güzel, zarif, mağrur ve bir o kadar da ürkütücüydü. Bir ejderhayken beni yalamasına izin vermiştim. Aletleri şimdiki gövdesinin büyüklüğündeyken dokunmuştum.

"Senin eşin olamam," diye fısıldadım, o anda Laszlo'yla olduğu gibi bunun da ima edilip edilmediğinden emin değildim.

Hywel gülümsedi ve gözleri biraz kısıldı. "Otur."

Bağlarımı çözüp elbisemi ve kombinezonumu başımın üzerine çekerken itaat ettim ve kollarımı kaldırdım.

"Arkana yaslan." Ben tekrar yatağa uzanırken Hywel iç çekti. Tekrar üstüme uzandı ve başını göğsüme yaslayıp burnunu sağ meme ucuma soktuğunda irkilerek güldüm. "Göğüsleri özlemişim," dedi hüznle. "Onlar gibi yastık yok. Bir tek... Yuvarlan."

Biraz neşeyle doğrulduğunda kendimi titrek bir gülümsemeyle geniş yatağın üzerinde yuvarlanmak için bacağımı yukarı çekerken buldum; kürkler, kadifeler ve ipekler altımda birbirine karışmıştı. Hywel mırıldandı ve sonra yatakta kıpırdanıp yanağını kıçıma yaslariken inledi. Yüzümün altındaki kürke doğru güldüm.

"Çok güzel," diye mırıldandı ve sonra elleri belimin altından yukarı doğru kayarak göğüslerimin etrafını sardı ve onları nazıkçe sıktı. İkimiz de inledik.

"Kadın etine bayılırım. Nefis," dedi kıcımı ısırarak ve beni gıcırdatarak. "Ve çok yumuşak. *Yumuşacık.* Meyve gibi. Ve sen de meyve gibi kokuyorsun."

Üstümde hareket ediyor, başını bir yandan diğer yana çeviriyor, sırtımın alt kısmına öpücükler konduruyordu. Elleriyle göğüslerimi okşuyor ve bacaklarımın arkasına geçerek bir kez daha açılmamı sağlıyordu. Bir kürk atışı çıplak cinsel organımı gıdıkladı ve kıçımdan, sol yanağımın altından bir ısırik daha aldığında nefesim kesildi. Derin bir nefes aldı ve hava hassas etimin etrafında dolandı.

"Laszlo burada olsaydı beni uslu durmaya zorlardı," diye homurdandı Hywel. "Ne yazık, çünkü yaramazlık yaptığında çok zarif oluyor."

Sonra Hywel inledi ve yüzünü kırımın yanaklarının arasına gömdü. Bağıldım ve yumruklarımın altındaki kadifeyi kavradım, kürkün içine doğru nefes aldım. Kırım sıkıştı ve Hywel güldü ve sonra beni yaladı, alıştırdı, ısırıldı ve açlıkla dilledi.

"Asla uslu durmam," diye geveledi Hywel etime doğru, aşağı doğru kayarak dar deliğimi buldu ve diliyle dürttü.

Néktar etrafımda süzüldü, yatağın üzerinde süzüldü, omurgamdan yukarı çıktı. Uğultulu bir çığlık attım ve sonra eridim, kendimi rahatlamaya zorladım, Hywel'e yer verdim, hatta kendimi ona açmaya odaklandım.

Onaylayarak mırıldandı ve elleri göğüslerimi bırakıp kırıma gitti, beni açtı, orada bana ziyafet çekti, ara sıra amımı da yalamak için aşağı doğru döndü.

"Uyumaya gittiğinde öyle davranmıyordun, değil mi *blodyn bach*?" Hywel sordu. "Hayır," diye sızlandım, başımı sallayarak.

Hywel dilini sıkı kasın yanından geçirip küçük ve hassas bir yere sokmadan önce "Hayır," diye onayladı.

İnledim ve tekrar yumuşadım, araştıran dilinin altında gevşedim. Onu serbest bıraktı ve ben inledim. "Laszlo'nun tatlılığı seni suçlu hissettiriyor, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Ve sen de ceza istedin."

Başımı salladım, kelimeleri söyleyemiyordum ama Hywel'in cevabımı bildiğinden emindim.

Bir eli yanağımı serbest bıraktı ve sonra kırımın etine sert bir şaplak indirdi. Ani çatırtı ve ısı patlamasıyla haykırdım, yukarı doğru sarsıldım.

"Yere yat," diye homurdandı Hywel.

Bir an donakaldım, beni tokatladığı yerde yumuşak bir sızı belirdi. Asterion beni sokaklardan çektiğinden beri kimse bana zarar vermemişti ve-

"*Uzan* sevgilim," diye tekrarlardı Hywel.

Kollarımı önüme uzattım ve yüzümü kürk battaniyeye saklayarak kendimi yatağa bıraktım.

Sessizdi, eli tokat attığı noktaya nazikçe geri döndü ve beni tekrar açtı. Dili geri döndüğünde, kırımın kıvrımını yukarı ve aşağı yalayarak dürttüğünde, hareketsiz ve sessiz kaldım. Ama uzun sürmedi. Islak diliyle kırımı beceriyordu, ipeksi ve sıcaktı ve ihtiyaçtan nabzımın atmasına neden oldu. Ben altımdaki kürklerin içinde sallanmaya başlayınca durdu.

"Asterion size özgür olduğunuzu söylemek istiyor. Kendini tehlikeye atmakta özgür değilsin. Belki tamamen özgür olmayı hak ediyorsun ama ben çok yaşlı ve çok güçlüyüm ve buna izin vermeyi reddediyorum ve istediğimi elde edeceğim. Hâlâ cezalandırılmak istiyor musun?"

Gözlerim açıldı, ellerim tamamen düz bir şekilde açılmıştı ve başka bir sert şaplak için hazırlandım, ama gelmedi.

"Hayır... bu gece olmaz," dedim sesimin net çıkması için başımı çevirerek.

Yumuşak bir hışırtı, göz ucuyla kenara fırlatılmış beyaz bir kumaşın parıltısı vardı. Sıcak ten kırımın yanaklarını sıyırdı ve yumuşak dudaklar sırtımın ortasına bastırdı.

"Pekâlâ. Seni incittim mi?"

Başımı salladım. Şaplak canımı yakmıştı ama iyi de hissettirmişti ve kalan yanık sadece hoştu. En çok da beni şok etmişti. Diğerleri bana herhangi bir şiddetle dokunmaya cesaret edememişti. Eğer onlar

sorsaydı, kendi tepkimden korktuğum için reddederdim. Garip bir şekilde memnundum; çığlık atmadığım ve geçmişe gömülmediğim, Hywel'den kaçmadığım için memnundum. Gelecek için önerdiği şeyden de memnundum.

Tekrar çekildiğinde inledim, ama elleri yanlarıma geri döndü ve beni tekrar döndürdü. Pantolonu gevşemişti, kırmızı bir siki bel bandından yukarı doğru yükseliyordu, belinden aşağıya doğru inen pullarla süslenmişti ve hatta şaftının birkaç santimi üzerinde, bir diğeri kumaşın içine giriyordu.

Hywel bana bakarak, "Seni siklerimin üzerine koyacağım, *blodyn bach*," dedi. "Sevişebiliriz. Ya da uyuyabilirsin, ben sana göz kulak olurum."

"Neden... neden sadece uyumama izin vermek için siklerinizi soktunuz?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Çünkü iyi hissettirecek," dedi Hywel omuz silkerek. "Ve ben istiyorum. Reddedebilirsin. Sanırım bunu biliyorsun ama her ihtimale karşı söyleyeceğim."

Biliyordum. Sadece reddedebileceğimi değil, beni dinleyeceğini de.

Bacaklarımı açtım ama gülümserken bakışlarımı tuttu. "İyi küçük hazine."

Alttaki aleti pulsuzdu, daha soluk ve biraz daha az kalındı, ancak o da daha uzundu ve yolu kolaylaştırmak için kendini hazırlıyormuş gibi bolca ağlıyordu. Dudaklarımı yaladım, baktım ve ikiliyi düşündüm.

"İkisinin de aynı anda mı girmesi gerekiyor?"

Aynı anda iki siki birden almayalı uzun zaman olmuştu ve genellikle bu bir tür ileri geri hareketti, iki siki birlikte itilmesi değil.

Hywel bir kaşını kaldırarak, "Bu gece var," dedi, tartışmam için beni cesaretlendirdi. Elleri sızan uyarılmışlığını her iki siki üzerine yayıyor, daha da fazla üretmek için alttaki siki sıkıyordu.

"Pekâlâ," diye mırıldandım.

Birden Hywel'in otoritesi kırıldı, yumuşak bir kahkaha attı, geniş omuzları yumuşadı. Bana bakarken başı sallandı.

"*Anlıyorum.*"

Ne demek istediğini sormak için ağzımı açtım ama sonra üzerimde kaymaya başladı, pürüzsüz pullarla kaplı güçlü göğsü göğüslerime baskı yapıyordu. Eli aramıza girdi ve ben omuzlarına uzanırken itiraz etmedi. İki sıcak, sert sivri uç bana bastırırken dudaklarımı yaladım, Hywel onları açıklıklarına oturana kadar ayarladı. Tüm vücudum beklentiyle titriyordu.

"Kendini bana doğru it," dedi Hywel, biraz nefessiz kalarak.

Nefesimi tuttum ve kalçalarımı kaldırdım ve o amımın içine girerken ikimiz de homurdandık ve sonra ondan biraz cesaret alarak ve kendime rahatlamamı hatırlatarak kıcıma girdim.

Üst kısım harika hissettiriyordu, alt kısım ise... daha çok sinir bozucu bir meydan okuma gibiydi. "Hywel-" dedim, cesaretim kırılmıştı.

"Küçük sevimli lokma," diye iç geçirdi Hywel.

Kendi sesimi unuttum ve o içime girerken inledim. Vücudum protesto için yanarken bile kıcımda ipeksi ıslak bir sıcaklık birikti. Nefes nefese kaldım ve Hywel devam etti, nazik itişlerle kendine yer açtı, beni bir anda doldururken vücudum şişiyor gibi görünüyordu. Öpmek için fazla uzundu, bu yüzden onun yerine ağzımı açtım ve göğsünü sertçe ısırdım.

Hywel bağırdı ve sarsıldı, ben de onunla birlikte bağırdım çünkü sikiindeki pullardan ilki içime doğru itildi, iç duvarlarıma kayda değer ve meraklı bir sürtünme oldu.

"Ohhhh, iki delik. Tek kelimeyle mükemmel," dedi Hywel gergin bir sesle.

Karışık bir kahkaha attım ve o da inledi. Elleri kalçalarımı kavradı ve sonra beni üssüne doğru

ekiyordu, çıkıntılı pullar klitorisime bastırđı, sıcak ve dolu kese kııma sıkışmıştı.

Birlikte nefes aldık, göğüslerimiz şişerek tenimize yaklaştı, iç çekişler bizi birbirimize yaklaştırdı

Bir başkası.

Neredeyse hazır olmasam da hareket etmesini bekledim. Beni iki kat daha fazla doldurması inanılmazdı. Acı verici ve harikaydı, o kadar çok baskı vardı ki boşalmam ya da aniden binlerce parçaya bölünmem için tek bir nefesin yeteceğini düşündüm.

Hywel'in kolları beni sardı ve ben de vücudumun onun pullarına hafifçe sürtünmesinden dolayı sızlandım. Sonra bizi yana çevirerek kürkünü sırtımda gezdirdi. Ağırlığının kalkmasıyla baskı biraz azaldı ve tekrar nefes alabildim.

Ve muhteşem hissettirdi.

Hareket ettim, kalçalarımı salladım ve Hywel mırıldandı.

"Kimse beni daha iyi alamazdı, *blodyn bach*," dedi Hywel, sesi hafifçe bulanıklaşarak.

Başımı göğsünden kaldırdım, kolları geriye doğru hareket edip başının arkasında çaprazlaşınca gözlerimi kııptım. İçini çekti ve bu küçük hareket onu gözlerimin kapanmasına neden olacak kadar içimde kaydırıldı ve döndürdü.

"Ya beni becer ya da üzerimde uyu," dedi yatağa yerleşirken.

Güldüm ve bu da beni kenara doğru itti, Hywel'in inlemesine neden oldu. Tüm vücudum zonkluyordu ama o kadar derine, o kadar *sıkı* sıkışmıştı ki, üzerinde kıvranmaktan başka bir şey yapamıyordum. Bundan daha fazlasına ihtiyacım olduğundan değil.

"Sen uyuyamazsın," diye hatırlattım ona, kendimi pullarına sürterek, sesim horozlarının içime dokunması kadar iyi olan, beni tamamen doldurdukları, her biri beni gerdikleri, birlikte beni bölmekle tehdit ettikleri için çatlıyordu.

"Hayal bile edemezdim," diye alay etti. "Kim siki bu kadar tatlı bir şekilde boğulmuşken uyuyabilir ki?"

İnledim, başım göğsüne düştü. Boşalmaktan, böyle tıkanıp mızraklanmanın nasıl bir his olacağından korkuyordum ama içimde hareket etme zorunluluğu, bir dürtü vardı. Biraz daha, biraz daha derine-

Vücudum onun sikine ilk yapıştığında irkildim ve Hywel güldü. Yüzüm yanıyordu, meme uçlarım göğsünü tırmalıyordu.

"Seni neredeyse kaybediyorduk, hazine," diye fısıldadı Hywel, bir eliyle nemli saç tellerimi alnımdan geriye doğru süpürürken. Ter miydi yoksa deniz buğusu mu?

Hywel'in pullu çıkıntıları sert ama mükemmeldi. Kaburgalarını tırmaladım, kendimi daha yakına, daha yakına, lütfen, sadece biraz-

Kalçalarını kaldırdı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

İşte o zaman patlama oldu. Bedenim altımdaki hafif sarsıntıyla tutuştu ve lambalar odayı aydınlatıp altımdaki ejderhayı ışıkla yıkarken çığlık attım. Hayır, beni yıkıyordu. Ben paramparça olurken Hywel'in bakışları benimkilerle kilitlendi, bakışları canlı ve tüketiyordu, ayrılmış dudaklarımı, donmuş nefeslerimi, içimde eriyen ürpertiye izliyor ve sonra zaten kanım kurumuşken başka bir zalim yardım için geri dönüyordu.

Gözlerim geri yuvarlandı, daha önce kıl payı kurtulduğum boğulma hissine teslim olduğumda güzel görüşüm kayboldu.

Sinsi ejderha. Harika, garip kurtarıcı.

İkinci bir orgazmın eşiğinde ya da ilkinden nihayet düşmek üzereyken dengesizce sallandığımda eli yanağımdan yukarı kaydı. Başparmağı şakağımı okşadı.

Üçkağıtçı piç.

Göğsüne değil ama derin uykuya daldım.

IYI DINLENMİŞ KUTSAMALAR

Hâlâ tıka basa doluyken uyandım. Hywel nefes nefeseydi, üstümde zar zor hareket ediyordu ve fenerler sönüktü ama gözlerimi açtığımda ejderhanın bana bakarken kızardığına yemin edebilirdim.

"Belki de..." -inledi, ben boyunu sıkarken başını geriye attı- "...seni uykunda becermeye karşı koyma yeteneğimi biraz abartmış olabilirim."

"Beni uyuttun."

"Ama kendimi savunmam gerekirse, yirmi dakikadır üzerimde nazikçe geziniyorsun."

Bütün gece rüyamda *zevkten* ve *néktar'dan* başka bir şey görmedim. Okyanusta yüzmeyi ve dalgalar tarafından becerilmeyi. Bir çayırdaki dinlenmeyi ve çiçeklerin klitorisimi, göğüslerimi ve boğazımı emmesini. Görünmez yaraklara, ağızlara ve parmaklara binmeyi, badem şekeri tadındaki dillerin kendi dilime sürtünmesini.

"Sadece yirmi mi?" Onun hareketine katılırken bir mırıltıyı yutarak sordum. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama vücudum bu süre içinde Hywel'in vücuduyla benimkinin birleşmesine mutlu bir şekilde uyum sağlamıştı, hâlâ bir gerginlik vardı ama artık sadece beni hassaslaştırıyor ve ürpertiyordu.

"Bir süre dinlendin," diye homurdandı Hywel. "Rüyalarında birkaç kez daha kıvranıp boşaldıktan sonra."

"Çok güzel rüyalardı," dedim, bacaklarımı Hywel'e dolayarak, titreyip ritmi bozulunca sııttım. "*Teşekkür ederim.*"

Hywel durakladı, gözlerini kırıştırdı ve bakışlarındaki şehvet sisini temizledi. Bana gülümsedi ve bir kolunu omuzlarımın altından geçirerek beni kavradı. Başını aşağı eğildi, geniş ağzı neredeyse erişebiliyordu. Oh... biz öpüşmemiştik.

"Benim için büyük bir onur," diye mırıldandı.

Ağzı benimkinin üzerinde süzüldü, dudaklarımız kolayca açıldı, diller birbirlerini yeni tatlar için avlamadan önce okşadı. Hywel yavaşça içime daldı, dalma ve geri çekilme yumuşak ve yavaştı, pullarının seksime yumuşak baskısı acı verici derecede tatlıydı, vücudum o kadar şefkatle kullanılıyordu ki, öğütme çok fazla sınırdaki geziniyordu.

"Laszlo birazdan inecek," dedi Hywel soluk soluğa, içimin derinliklerine sokulup orada durdu, inerken vücudu yukarı kalktı. "Sana verdiğim sözün çoktan tuttum."

"Şimdi onunla olmalısın," diye mırıldandım göğsüne, kelimelerin duyulmasını istediğimden emin değildim, onu içimde hissetmek için bencilleşiyordum.

Hywel sadece kıkırdadı. "Bu yola dokunduğumuzdan beri yüzlerce yıl beklediğimiz doğru," dedi, sesi melankolik olamayacak kadar düzensizdi. "Ama *blodyn bach*, biz seni binlerce yıldır bekliyoruz."

Kendimi geri çektim ama Hywel uzun parmaklarını saçlarımda dolaştırarak beni tekrar ağzına çekti, dili ağzıma daldı ve kalçaları benimkilere karşı giderek hızlandı. Sırtının etini pençeledim ve o da ağzıma mırıldandı, kollarıyla beni sararak sıkıca kavradı ve itmeye başladı. Teni ipeksi ve kavurucuydu, hırlayıp homurdanmaya başladığında aramızdaki ter cızırtısı buharlaşıyordu.

Laszlo odaya girdiği anda, ayak parmaklarımı gıdıklayan ve Hywel'in kalçalarını kavrayan baldırlarımdan yukarı yükselen bir farkındalık hissi duydum. Önce utanç, ürpertici ve ılık bir şekilde üzerime çöktü, sonra da gözlemlenmenin verdiği tahrik. Bu, şu an için çaldığım sevgilisiydi, tıpkı elimden geldiğince onu da çaldığım gibi.

Laszlo usulca, "Doğrul, sana bakmama izin ver," dedi.

Hywel'in nefesi kesildi, ama belimdeki ve saçlarımdaki tutuşu bıraktı, kalçalarımı kavradı ve dizlerinin üzerine kalkarak beni siklerinin üzerine sabitledi. Laszlo solumdaki yatağa süründü, parlayan gözlüklerinin arkasındaki delici bakışları şişip yayıldığım ve Hywel'in boylarına sabitlendiğim yere odaklandı.

Hywel başını çevirdi ve Laszlo'ya baktığında yüz ifadesini kaplayan yumuşak gurur ve karanlık açlık karşısında ağzım açık kaldı. Bana döndüğünde, sabit ve ısıltılı kalarak başımdan aşağıya, birlikteliğimize kadar üzerimden geçtiğinde ürperdim.

"Sen ne düşünüyorsun?" Laszlo Hywel'e sordu. "Kendini aşmışsın," diye yanıtladı Hywel.

Laszlo, "Ben de öyle düşünmüştüm, gerçi bundan kendime pay çıkaramam," diye mırıldandı ve sonra bana doğru eğilerek, zorlukla gizlenmiş bir muziplikle gülümsedi. Dudaklarımın üzerinde gezindi ve dudaklarım davetkâr bir ifadeyle aralandı, sırtım kamburlaştı. "Ne de olsa onu buraya getiren Asterion'du."

Hywel daha uzun vuruşlarla hareket etmeye başladığında eli göğüslerimin üzerinde gezindi. Titredim ve her ayrıntıyı, geri çekilişinin vücudumdaki rahatlatıcı rahatlığını, itişlerinin şok edici baskısını ve sahipliğini özümsem.

"Bizim iyiliğimiz için değil," diye mırıldandı Hywel.

"Ben hazine değilim," dedim ama Laszlo meme uçlarımı koparıp bana Hywel'in bizi izlerken inlemesine neden olan pis, yalayıcı bir öpücük sunarken kelimeler ince ve yüksekti.

"Bir ejderha için her şey ve herkes hazinedir," diye fısıldadı Laszlo, dudağımı ısırıp diliyle yalayarak. Burnu benimkine değdi ve sonra bana gülümseyecek kadar yükseldi. "Eşler de dahil."

Hywel, "Eşler en iyi hazinedir," diye onaylarcasına homurdandı. Başı bir iniltiyle geriye düştü ve sikleri içimde zonkladı, kalınlaştı ve sürüklendi, daha yükseğe ve daha sert süründü.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve Laszlo dudaklarımı serbest bırakarak göğüslerime doğru indi ve okşamalarına sert öpücükler ekledi. Ellerimi kanadının güçlü kaburgasında gezdirdim, gevşek bir tüyü nemli avuçlarımda yakaladım ve Laszlo'nun pençelerinden biri klitorisimin etrafında dolanırken haykırdım.

Hywel benimle birlikte bağırdı, uzun vuruşlarında duraksadı, kalçalarını kısa, sert tekmelerle içimde tuttu.

"Sana da biraz ayırayım mı sevgilim?" Hywel'in nefesi kesildi.

Laszlo cevap vermek için bir meme ucunu serbest bıraktı. "Hayır, onu tamamen doldur."

Nefes nefese kaldım ve ellerimi tekrar yastıklara attım, kelimelerden, cevap olarak vücudumun zonklamasından, Hywel'in sikinin üzerinde kıvranırken attığı kısık kahkahadan şok olmuşum.

Hywel, "Hoşuna gitti mi, *blodyn bach*," dedi.

"Bizi yutmak istediğini söylemiştin, sevgilim," diye fısıldadı Laszlo, doğrulup bir kolunu

omzumun altından geçirdi ve Hywel beni hızla sarsarken saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltti.
"Doymak bilmediğini."

"Lütfen," diye soluk soluğa kaldım, gözlerim irileşti, bakışlarım iki adam arasında gidip geldi. O sözleri söylemiştim, Laszlo'nun duymasını istememişim, sadece Asterion'u susturmak ya da kendime çekmek istemişim, gerçekten bilmiyordum. Ama doğrudular ve çaresizce tedaviyi istiyordum, sanki bu güzel ve basit eylemde bulunabilirmiş gibi, sanki Hywel yapabilirmiş gibi-

Hywel sertleşti, sıkleri içimde bir kez daha şişti, içimde ani ve keskin bir baskı oluştu, bir başka büyük salıverme patlaması. O boşaldı ve içimdeki ani patlama ve sel, kendi orgazmımı zorladı; nefesimi kesen, kanımı ateşe çeviren ve görüşümü silip süpüren, pençeleyen, azgın bir coşku yarattığı.

Laszlo bana sarıldı ve yumuşak, anlamsız sözcükler mırıldandı, Hywel içime pompalarken pençesi hâlâ klitorisimin üzerinde hafifçe dolaşıyordu, birbiri ardına göz kamaştırıcı bir hızla. Ciğerlerim sıkıştı ve yandı, ta ki aniden yeniden nefes alıp vermeye başlayana kadar, nefes nefese, Hywel'in ağırlığı üzerime yerleşmiş, ikimiz Laszlo'nun kucağında beşik gibi sallanıyorduk. Ağızları boğazımı ve yanaklarımı okşuyor, dudakları baş döndürücü öpücüklerle beni kendine çekiyordu.

Görüşüm berraklaştı ve bedenim titredi; ejderha ve gryphon'u öpüşürken yakaladım, başka bir baskı için avlanmadan önce başları birbirine yaslanmıştı, dudaklarında eski bir dilin mırıltısı vardı. Hywel hâlâ küçük sarsıntılarla içime boşalıyordu, altımızda şok edici bir kaygan sıcaklık havuzu büyüyordu ve Laszlo'dan uzaklaşıp bana döndü, şakağımı, kulak mememi öptü, üzerime sarktı. Laszlo da ona katıldı, parmaklarıyla saçlarımı okşadı, omzuma öpücükler kondurdu.

Her nefeste boğazımdan aşağı şurup gibi akacak kadar yoğun olan *néktar'ın* pusuydu. Ya da Hywel'in içimde, üstümde, Laszlo'nun bizi kanatlardan bir örtüyle saran derinliği, gerginliği ve baskısıydı. Ya da salıverilmeye gelen kısa ve puslu huzurdu.

Ama bir an için kendimi boş hissetmedim.

Asterion şöminenin önünde volta atarken, "Kâbusların ciddiyetini fark etmemiştim," dedi.

"Genç bir kadının keyifli arkadaşlığından kaçınmanın sonucu bu," diye cevap verdi Hywel, geniş kanepeye uzanmış, bacaklarından biri kucağımın üzerine eğilmiş, beni Laszlo'yla arasındaki koltuğa hapsetmişti.

"İyileşmemin bir sonucu olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf ettim omuz silkerek.

Laszlo göz ucuyla bana bakarak, "Onları öyle kabul ettin," dedi. "Sen onları-"

Hywel'in ayağı sevgilisinin kalçasını dürttü ve Laszlo sustu.

Ceza olarak.

Ne için? Merak ettim. Ne için cezalandırılacaktım? Kaşlarım çatıldı ve Asterion'un adımlarıyla ara sıra bölünen alevlere baktım.

"O zaman ona ulaşıyor," dedi Asterion. "Bu kadar uzaktan mı? Yok edebileceğimiz bir bağlantı var mı?"

Théa, sana hiç bir şey verdi mi? Bir... tonik ya da-"

"Birçok şeyle beslendim ve inkâr edildim Asterion," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Hywel, "Üzerinde hiçbir işaret yok, hiçbir belirti yok," diye düşündü. "Aradaki bağlantının ondan korktuğu ve onu düşündüğü için var olması daha muhtemel. Küçük kurbağa gibi bir adam."

"O artık daha güçlü Majesteleri," dedi Asterion, ama bu unvanda alaycı bir ifade vardı.

"O güçlü canavarlara yapışmış bir parazit. Ama hiçbirisi ondan daha güçlü değil-" Laszlo boğazını temizledi. "Daha az ego, lütfen ve Evanthia için daha fazla çözüm."

"Benimle yatacak," dedi Hywel, umursamaz bir el sallayıp omuz silkerek. "Sorun çözüldü.

Sonra onu öldüreceğiz ve hiçbir sorun kalmayacak."

Asterion durdu ve Hywel'a baktı, gözleri gölgede çıplak kıvılcımlardan ibaretti, ateşin turuncu parıltısı onu çevreliyordu, efsanevi ve devasa halesiyle. "*Seçmekte özgür-*"

"Hywel ile yatacağım. Kendi seçimimle," dedim, onu seçtiğimde beni *görmezden gelmeyi* seçen adamla seçme yeteneğim hakkında başka bir saçma tartışma istemediğim için.

Ve sonra Asterion irkildi.

Onu boğmak istedim ama boynu ellerim için çok büyüktü.

"Ama istiyorum ki... Eğer Birsha'nın rüyalarımın girmesini mümkün kılan bir bağlantı, bir bağ varsa, bunun kırılmasını istiyorum," dedim.

Laszlo, "Araştırmama başladım, ama Hywel zihninizin nasıl istila edildiğini daha iyi anlayabilecektir," diye cevap verdi.

"Başlamak için seni savunmasız bırakmam gerekecek," dedi Hywel, uzanıp elimi kucağına çekti, biraz da uygun bir şekilde aletlerinin tümseklerinin üzerinde duruyordu. "Yemin ederim, nasıl girdiğini söyleyemesem bile onu mümkün olan en kısa sürede dışarıda bırakacağım."

Beni izleyen üç çift bakışın farkında olarak bu sözü düşündüm. "Şimdiye kadar hepsinden kurtuldum." En son yaşadığım kâbus saldırısından ne kadar kıl payı kurtulduğumu söylemesine fırsat vermeden Hywel'in elini sıktım. "Beni gerekenden önce güvenli bir yere çekmektense bilmen gerekenleri öğrenmeni tercih ederim."

Hywel yavaşça başını salladı. "Artık tek başına kestirmek yok. Eğer uykun gelirse ve ben yanında olmazsam çılgılık atacaksın," dedi.

"Söz veriyorum," dedim başımı sallayarak. Kolay bir pazarlıktı.

Asterion boğazını temizledi. "Londra'ya dönmeliyim. Artık uyandığına göre-"

"Öyle bir şey yapmayacaksın." Hywel aniden doğrulup bacağını kucağımdan indirdi ama hemen ardından kolunu omzuma attı. "Evanthia için bize bir muhafız sözü vermiştin."

Asterion alay etti ve Laszlo ile Hywel arasında bir işaret yaptı. "Ama sen belli ki... *yeterli birisin.*"

Hywel kaskatı kesildi ve ben bunun kasıtlı olduğunu, Asterion'un kaçmak için Hywel'in öfkesini arttırmak istediğini düşündüm. Bir parçam minotordan, bende uyandırdığı ilk duygu ipuçlarından vazgeçmek istemiyordu. Ama zamanım, bedenim ve şefkatim üzerinde hak iddia eden iki güçlü canavar vardı. Belki de Asterion gitmekte haklıydı ve belki de onun için savaşmayı bırakmamın zamanı gelmişti.

"Öyleyiz," dedi Hywel sıkıca. "Bu senin bağlılığını değiştirmez. Onu korumaya yemin ettin, ne kadar yetenekli olursak olalım onu başkasına devretmeye değil. Laszlo ve ben onu silahlar konusunda eğiteceğiz ama sen de onu göğüs göğüse çarpışmaya, kendini savunmaya hazırlamalısın. En azından kurt dönene kadar."

"Göğüs göğüse *çarpışma* mı?" Asterion tersledi.

"Güreş," diye cevap verdi Hywel soğukkanlılıkla. Sırıttı ve devam etti, "Elbette çok irisin. Ama ona kaçış manevralarını öğretebilirsin. Bu konuda iyisin."

Asterion bize sırtını döndü.

KAÇAMAK MANEVRALAR

"İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," diye teklif ettim.

"Seni yalnız bırakırsam Hywel boynuzlarımı koparır," dedi Asterion, gözleri Laszlo'nun o sabah soluklanırken saçımın bir tutamına ördüğü altın tüye sabitlenmişti.

O ve Hywel, öğle yemeğinden sonra beni eğitim odasına götürmesi için Asterion'a zorbalık etmişlerdi ve yönetilmeye itiraz edebilirdim ama ikisinin bensiz bir araya gelmeyi hak ettiklerini düşündüm.

Omuz silktim ve sırtımı minotora döndüm. Hâlâ resmi bir şekilde giyinmişti, geniş odanın ortasında sert bir şekilde duruyor, ben sergilenen silahları amaçsızca incelerken bana bakıyordu. "O halde, eğer gerekiyorsa, nöbet tut."

Asterion ani bir hareketle yanıldığımı kanıtlamak istercesine kısa bir süre kıpırdandı, ama sonra aynı hızla hareketsiz kaldı.

"Neden gitmek istediğini anlıyorum," dediğimde gözleri büyüdü. "Burada yapacak bir şey yok. Amacınızdan, Birsha'ya meydan okumanıza yardımcı olacak tüm bağlantılarınızdan koptuk. Burada olmanın bir anlamı yok."

"Buradasın," dedi Asterion aniden, gözlerini kırıştırtarak. "Korunmaya değer birisin."

Duvardan büyük bir savaş baltası kaldırdım, neredeyse düşürürken gülüyordum. Asterion beni izlerken yüzünü buruşturdu. "Benimle aynı odada olmak istemezsin."

"Bu doğru değil," diye mırıldandı. "Keşke öyle olsaydı. Bana ne dediklerini biliyorum ama sana söz veriyorum,

Théa, ben korkak
değilim." "Benden
korkuyormuş gibi
davranıyorsun."

"Olmamam gerektiğini düşünüyorsan gücünü hafife alıyorsun," dedi Asterion.

İçimi çektim ve başımı salladım. Bu konuşmadan uzaklaşmak, bu adamdan vazgeçmek istedim. Ama yapamadım. Beni aramış, bulmuş, *kurtarmış* olması bile değildi. Asterion'a dokunmayı *arzuluyordum*. Sahip olduğumu söylediği gücü ele geçirmek ve onu önümde diz çöktürmek için kullanmak istiyordum. "Asterion

_"
"Daha önce de kadınları sevdim."

Daha önce. Döndüm, ona bakarken baltayı tutmak için hâlâ mücadele ediyordum.

Asterion'un burnunun geniş köprüsü kırıştı. "Ben... tutkuyu deneyimledim. Sevgi. Ama hiçbir

zaman bir kadının sevdiği adam olmadım. *Tercih edilen*. Her zaman *başkaları vardır*. Şimdiye kadar fark etmemişti."

Daha önce. Yine o lanet kelime vardı.

Saçımdaki tüye bakıyor, yavaş adımlarla bana doğru geliyordu.

"Hayatımı seni korumaya adayacağım. Senin şövalyen, senin kalkanın olacağım. Her türlü tehlikeyle senin aranda duracağım, her türlü fedakârlığı yapacağım," dedi yavaşça, alçak, ağır ve ciddi bir sesle. "Ama Conall'ın sana nasıl baktığını görüyorum. Bulutların ve Rüyaların Kralları'nın seni nasıl sevdiğini. Seninle birlikte daha az olmayacağım, Evanthia."

Konuşması boyunca nefes almamıştım ve şimdi aniden nefes aldım, ulaşabileceğim bir yerde durduğunu fark ettiğimde keskin bir nefes aldım. Aynı anda hem baştan çıkarıcı hem de işkence edici.

"Dün gece söylediklerimde ciddiydim," diye fısıldadım. "Ben sadece açgözlülük hissediyorum..." Sessiz kaldım, boğazım kelimelerin etrafında sıkılırken başımı salladım. Yalan.

Bu bir yalandı. Conall beni mizah ve neşeyle parlattı. Laszlo ihtiyaç ve şefkatle beni tatlı tatlı sızlattı. Hywel beni heyecanlandırdı, yeniden vahşi, saldırgan ve cesur olmak istememi sağladı.

Ve Asterion... Bedeninin sığınağına, her adımında ve sözünde taşıdığı sessiz derinliğe adım atmak istedim ve sanki onda bulduğum güzelliği geri verebilmişim, onu buna ikna edebilmişim gibi dudaklarımı tenine bastırmak istedim. Bu adamlara, onların bana verdiği kadarını geri vermek istiyordum. Yapabilir miyim bilmiyordum.

"Bana öyle bakmasaydın seni öpmeye direnmek daha kolay olurdu," diye gürledi Asterion, üzerime doğru gelerek.

"Benim için kılıç çekmeni istemiyorum Asterion," diye cevap verdim. "Ve senden asla daha küçük olmanı istemem."

"Benden ilk istediğinde seni becerseydim, vücudunu benimkiyle alsaydım, yine de onları ister miydin?" diye sordu.

Hayır demek için ağzımı açtım. Evet demek için. Cevap vermenin imkansız olduğunu söylemek için.

"Ben seks istedim. Sahip olmak için değil. Sahiplenmek için değil. Ve şimdi de bunları istemiyorum," dedim.

Asterion'un bakışları dondu ve başını salladı. "Ama sen hazır olduğunda ben de bunu kabul edeceğim. Seni Yedi Peçe'de gördüğüm gecedan beri bunu biliyorum." Vücudu eğildi ve ben ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim, kendimi onun vücuduna göre şekillendirmek için geriye doğru kamburlaştım, neredeyse dokunuyordum. "Senin girdiğin bir odadan çıkıyorum çünkü sana her yaklaştığımda kokunun, bakışlarının, dokunuşunun potansiyelinin merhametine kalıyorum. Yüz hatlarını ezberledim ve onları hayal ediyorum."

Nefesim kesilmişti, ya da nefes nefese kalmıştım, onun kokusunda boğuluyordum, beklediğimden daha yumuşak, daha temiz bir kokuydu, çok yumuşak ve belli belirsiz tatlıydı.

"Senin her parçanı artık kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Sen benimsin. Kokun bana bunu söylüyor. Dokunuşun," diye mırıldandı Asterion, zar zor duyuluyordu, beni daha yakına, daha yükseğe çekiyordu, göğsüm her nefes alışımda ona sürtünüyordu.

Eli kalkıp enseme kavradı ve tüm bedenim titredi. Sözlerinde gerçeklik vardı, ya görmezden geldiğim ya da bilmediğim bir anlayış içime işliyordu.

"Ama kader benimle hep oynadı," diye fısıldadı Asterion, gözlerinin arasındaki o çizgi kaşlarını kırıştırarak. Diğer elini kaldırdı ve tek bir kalın parmak ucu örgülü tüyü yukarı kaldırdı, altın gözümün ucuyla parlıyordu. "Ve ben yalnız değilim."

Benim verebileceğimden daha fazlasını istiyor, diye kendime söylemeye çalıştım. Ama o üzerimde yükselirken, bana dokunurken, bu kadar özel ve açık konuşurken, kendimi ona atmak istedim. Belki de sahip olmak kendi kimliğim için savaşmaktan daha basit bir hareket tarzı olurdu. Asterion'un sevgisini içime akıtmasına izin verebilir, onu ruhumun tüm boş kovuklarını bir kez daha

doldurmak için kullanabilirdim. Kendimin olmazdım ama *birinin* olurdum.

Ama benimle ilgilenen, beni yatıştırıran ve bana tüm zarif hediyeleri, dokunuşları ve sevişme törenlerini sunan Laszlo'dan vazgeçebilir miydim? Ya da hayatımı kurtaran Hywel'den.

Hayallerimi güvende tutan, benim adıma intikam yemini eden? Ya da benimle dalga geçen, beni kovalayan ve bana kendi kahkahalarımın sesini, yeniden vahşi, aptal ve dikkatsiz olmayı hatırlatan Conall?

Yapmazdım. Belki de kendi duygularıma karşı yürüttüğüm savaşı çoktan kaybetmiştim.

Asterion'a uzandım ve başı ağır bir şekilde avucuma gömüldü, kadife kürkü ve güçlü çenesi dizginlenmiş bir iniltiyle titreşti.

"Asterion, sen onlara eşitsin," dedim.

Sen de benimle eşit olabilirsin, diye eklemek istedim ama eğitim odasının kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve nefesim kesilirken sözlerimi yarıda kesti. Asterion'un refleks olarak geri çekilmesini bekledim ama onun yerine beni göğsüne çekti ve vücudu benimle kapının arasına girecek şekilde bizi döndürdü.

Bir kalkan rolü oynuyorum, diye düşündüm acı acı.

"Gelin," dedi Laszlo, pençeli elleriyle kapıları açarken, yüzü dimdik ve vakurdu. "Denizde... kötü haberler var."

"Burada kal," dedi Asterion bana.

Laszlo benden önce cevap verdi. "Hayır. O bizimle kalacak. Hywel rahatsız ve onun yalnız kalmasından hoşlanmaz. Şimdi, çabuk."

Laszlo'nun peşinden aceleyle koridora çıkarken Asterion kolunu üzerimden çekmedi, dokunuşunun sabit ağırlığı isyan eden sinirlerimle rahatlatıcı bir tezat oluşturuyordu. Aceleyle geçtiğimiz gölgelerde hiç rüya gören yoktu ve Hywel uyandığından beri görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım. Bize lüks akşam yemekleri sunulmuştu ama şatonun etrafta dolaşan gölge figürlerden başka bir büyüü var mıydı?

Ani, kulakları sağır eden bir kükreme beni düşüncelerimden uyandırdı ve Asterion bana daha sıkı sarıldı. "Hywel miydi o?" diye sordum. "Yine ejderha formunda mı?"

"Bu şekilde daha güçlü," diye yanıtladı

Laszlo. "Onu dışarı çıkarmanın güvenli olduğundan emin misin-?"

"Evet, evet," diye tersledi Laszlo, Asterion'un sözünü kesti. Yüz hatları gergin ve gözleri canlı bir şekilde olduğu yerde döndü, bana odaklanmadan önce bir an çılgınca aradı. Eli uzandı ama beni tutmadı. "Bizimle yalnız olduğundan daha güvende, bunu anlamadık mı?"

Asterion yanımda gerildi, Laszlo'nun sözlerindeki kesiklik açıldı. Ama Laszlo'nun kendi korkusu da bir o kadar belirgindi, bana uzattığı eli endişeyle titriyordu. Asterion daha birkaç dakika önce bana sevgimin azalmasından duyduğu endişeyi itiraf etmişti ama son zamanlarda benimle bu kadar özenle ilgilenen, bana bu kadar şefkatle dokunan adam Laszlo iken ona sırtımı dönemezdim. Aksini kanıtlamak istesem de, belki de Asterion haklıydı.

Hywel bir kez daha kükreyerek kalenin tuğla ve taşlarını gücüyle titretti. Asterion'un kolundan kurtuldum ve Laszlo'nun elini tutarak yüzüne uzandım.

"Her şey yoluna girecek," dedim usulca.

Son zamanlarda bana sık sık söylenen sözlerdi bunlar ve onlara güvendiğimden daha çok şüphe duyuyordum, özellikle de şimdi neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yokken. Laszlo için bunun bir önemi yoktu. Gözleri kapandı ve derin bir nefes alarak çenesini avucuma bastırdı.

Kolu ani ve sıkı bir hareketle beni göğsüne yapıştırdı. Hafifçe inledi, yüzünü yüzüme doğru itti ve beni bir an için yerinde tuttu.

"Evet," diye nefes aldı ve iç çekerek saçlarımı karıştırdı. Rahatladı ve sonra beni yanına yatırdı,

kanatları gerildi. "Evet, olacak. Gel."

Dönüp arkamızdaki Asterion'u arama dürtüsüne direndim. Toynakları sabit bir ritimdeydi, hâlâ takip ediyordu. Laszlo'nun elini tutarak onu haklı çıkarmış mıydım?

Biri ya da diğeri olamaz. Hepsi olmalı, diye düşündüm, sonra kelimelerin ne anlama geldiğini fark ettim ve kendimi kızarıırken buldum.

Bu adamlara onlar için hiçbir şey olamayacağını, gerçek hiçbir şey olamayacağını söylemiştim. Çok fazla şeyi olduğu gibi kabul ediyordum.

-Korumaları, dikkatleri, bedenleri. Ama Asterion'un kendisinin daha az değerli olduğuna inanması beni rahatsız ediyordu. Onu daha *az* değil, *hiçbir şey* ifade etmediğine ikna etmeliydim, ama bu bir yalan olurdu ve bunun yerine kendimi ona diğerleri kadar değer *verdiğimi* kanıtlamak isterken buldum.

Keşke Conall burada olsaydı da kendimi içinde bulduğum bu karmaşanın tadını çıkarsaydı. İşin içinde mizah bulur ve bana da aynısını yapmam gerektiğini hatırlatırdı.

Laszlo'nun çalışma odasına varmak üzereydik ki, denizin dalgalarının uğultusunu delici çığlıklar böldü. "Bir harpy mi?" diye bağırdım, adımlarımda donup kaldım ve ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım.

kafatasıma saplandı.

Laszlo kaşlarını çatarak başını salladı ve beni öne doğru yönlendirdi. Asterion diğer yanıma doluştu, ikisi de beni kuşattı. Çalışma odasına adım attık ve Hywel'in çalımlı figürü teras pencerelerinin dışından, şiddetli bir şekilde bulutlanmış gökyüzünde parladı.

Hywel bir kez daha kükredi, o kadar şiddetli, gürültülü ve sonsuzdu ki gökyüzünü kaplayan bulutlar cevap olarak titredi ve çatırdadı. Laszlo beni açık kapıdan içeri çekerken bizi gördü ve havada dönerek bize doğru fırladı. Geçen gece kazadan önce beni yukarı çektiğinde uçuşunu pek görememiştim, dehşet ve rahatlama arasında sıkışıp kalmıştım. İstifinde uyuklarken onu devasa, tembel bir ev kedisi olarak düşünmüştüm ama şimdi gökyüzünde uzamış ve jilet gibi keskin, Asterion'un onun bir kez daha uyanması için *neden bu* kadar kararlı olduğunu anladım.

Korkunç ve zarıftı. Muazzam ve güçlüydü. O kadar büyük ve mağara gibi olan istifin içine sığabilmek için kendini küçültmüş müydü? Şu anda kale kadar büyük görünüyordu, devasa kanatlarıyla gökyüzünü dolduruyor, uzun kanatlı kuyruğu çalkalanan suya doğru iniyor, pençeleri uyarı için açılıyordu.

Ağzım açık kaldı, bedenim titriyordu. *Hywel*'dan korkmuyordum ama hiçbir şey bedenimi ve içgüdüsel bir parçamı onu en vahşi yırtıcı olarak tanımamaya ikna edemezdi.

Birsha'nın onu görünce büzüşeceğini düşündüm ve daha dik durdum, Hywel'e doğru eğildim, ona doğru koşmak istedim. Kendimi balkonun kenarından aşağı atacaktım ve o beni pençeleriyle bir kez daha yakalayacaktı. Dünyadaki en tehlikeli tutuş. En güvenlisi.

Hywel havada küçülüp yaklaştıktan sonra titreyerek iki ayağı üzerine düşerken, uzun bacakları ve dar beli aniden tanıdık geniş omuzlarına doğru ok gibi fırlarken terastan geçtik. Kaşlarını çatmıştı, uzun yüz hatları sert ve asık suratlıydı ve açık bir emirle kolunu bana doğru uzattı. Laszlo ve Asterion beni bıraktılar ve ben de onun yanına atılmadan önce sadece bir an tereddüt ettim. Bakışlarım yüzündeydi, hırlayan dudağını ve gergin gözlerini inceliyordum, ama kolu belime dolanırken omzunun üzerinden baktım ve denizi gördüm.

Kan kırmızısı, bir girdap gibi kıvrılıyordu; et, balık ve kan, dönen denizin pembe köpüğüne karışıyordu. Uzun ve yılsanı bir şey sudan dışarı sıçradı, kas ve etten oluşan bir dal, anlamlı bir öfkeyle yüzeye geri tokat attı.

Nefes nefese kaldım, kenara doğru adım attım. "Ne-?"

Hywel'in kolu sıkılaşıp beni geriye çekti ve geniş göğsü görüşümü engelleyecek şekilde bizi döndürdü. Çenemi sıkıca kavradı, gözlerimiz buluşacak şekilde yukarı kaldırdı ve başını salladı, ciddi bir kaş çatmayla ağzının kenarlarını sıkıştırdı.

Laszlo yanımda durdu ve Asterion yanımdan geçerek trabzanlara doğru koştu, suya bakarken derin bir şok ve yas çığlığı attı. Döndü, dudaklarının eti ve gözlerinin çevresi solgun ve keskindi.

"Akkorokamui," dedi.

"Bu bir rüya," dedi Hywel, sesi ağır ve taşıyıcıydı. "Bu... *gerçek* değil..."

Dudaklarında söylenmemiş bir 'ama' vardı.

"Bu bir uyarı," dedi Laszlo.

"Ya da bir tehdit," diye devam etti Asterion, bakışları isteksizce denize döndü, irkildi ve tekrar uzaklaştı. "Haftalardır onlardan haber alamıyoruz. Bu onların gerçek bedeni olmayabilir ama olanlara bir cevap olabilir."

Denizdeki kızılık yayılıyor, rengi ekşi ve asidik bir şeye dönüşüyordu.

"Bunu yok edebilir misin?" Hywel'e sordum.

Dudakları bir çizgi halinde düzleşti ve Laszlo'yla kısa bir süre kaşlarını çatılar. "*Rüya* görmeden olmaz."

"Daha çok erken," diye mırıldandı Laszlo.

Hywel uyuyabilir ve çabuk uyanmayabilir, demek istediler.

"Gerçek değilse bırak gitsin." Asterion topuğunun sağlam ve kasıtlı bir dönüşüyle denize sırtını verdi ve sağlam adımlarla bize doğru yürüdü. "Dikkatini ondan ayırma," diye ekledi bana sertçe bakarak. "Onun istediği de bu."

Hywel gözlerini hafifçe devirdi ve emirlere sinirlendi. "Belli ki." Dudakları kıpırdadı ama kelimeye ses vermedi.

Asterion, Hywel ve Laszlo'nun arkasında durduğu için suyu son görüş alanım da iyice gizlenmişti.

"Bunun araştırılması gerekiyor. Akkorokamui bizim müttefikimiz ve güçlü bir müttefikimiz. Eğer bu gerçekleşebilecek bir tehditse, bunun olmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapmalıyız," dedi Asterion. Alçak sesle konuştu ama üçünün barınağı sesini netleştirdi. "Conall'la bağlantı kurmanın bir yolunu bulmalı ya da bu işi kendim yapmalıyım. Gerçeği keşfetmek uzun sürmez."

Kelimeleri kasıtlıydı, bana bir teklifti. Gidiyordu ama *kaçmıyordu*. Laszlo ve Hywel beni kollarının arasında çember içine almış gibi görünürken bile bunu bilmemi istiyordu.

"Anlıyorum," dedim başımla onu onaylayarak. *Geri dönmeye değer miyim bilmiyorum*, diye düşündüm.

Asterion uzun bir an boyunca bir heykel gibi hareketsiz kaldı, bakışları benimkilere kilitlendi, yüz hatlarımı yavaşça inceledi ve o ağır duraksamada diğerlerine kenara çekilmelerini söyleyip söylemeyeceğini ya da benim onlardan uzaklaşmamı bekleyip beklemediğini merak ettim.

Tam Hywel ve Laszlo'dan kurtulmak aklıma gelmişken, Asterion başını salladı ve sonra bir kez daha kümemizin etrafından dolanıp kapıya doğru yürümeye başladı. Ona durması için seslenmek istesem de, tanıdık ve hiç de nahoş olmayan bir manzara olan sırtını izlemek için döndüm. Arkasına bile bakmadan gözden kayboldu.

Hywel'in gözleri yüzümde kısılmıştı, çok yakından izliyordu, ama döndüğümde gülümsedi ve elini uzatıp esintiyle gevşeyen saçlarımı geriye attı.

"Seninle içeri, *blodyn bach*," diye mırıldandı nazikçe. "Akşam yemeğimizi yerken ve dans ederken bu kâbusu geride bırakacağız."

BÖLÜM 24

YÜZSÜZ ADAM

"Yapamam! Yine mi?" diye soluyarak Hywel'in ısrarcı parmaklarından kurtulmaya çalıştım.

Ejderha kıkırdadı, nefesi şişmiş seksime çarpıyordu. Arkamda, vücudu sırtıma sarılmış olan Laszlo, ben kıcıımı onun yarı sert ve iyi kullanılmış sikine bastırırken homurdandı.

"Yapamayacağın zaman anlarsın," dedi Hywel.

"Bayılacaksın demek istiyor," diye mırıldandı Laszlo kulağıma.

İnledim ve Hywel'in elleri kalçalarımı sıkıca sararak beni doyumsuz ağzına geri çekti. Dili tekrar klitorisimi yalamaya ve eziyet etmeye başladığında inledim, okşamalarına boyun eğdim.

"Sadece- Ah, Hywel!" İnledim, yutkundum ve beni nazıkçe açarken hava almak için savaştım, insan kılığına göre çok uzun bir dil, dudakları ve dişleri emerken ve sıyrırken içime dalmak için kayıyordu.

Laszlo, "Onu neden öylece uyutamadığınızı bilmek istiyor," diye tahmin etti.

Başımı salladım, aşağı yukarı, ama bunun tek nedeni tüm bedenimin doğal bir istekle sallanması, kendimi Hywel'in diline, ağzına, araştıran parmaklarına doğru itmemi.

Hywel homurdandı ve Laszlo bunu bir işaret olarak aldı. Elleri göğsümde, bana giydirdikleri geceliğin işe yaramaz incelikteki kumaşında geziniyor, ben sızlanırken pençeleri meme uçlarımı şakacı bir şekilde koparıyordu.

"Eğer seni uyutmak için güçlerini kullanırsa, Birsha'nın ya da kullandığı her ne sefilse onun sana ulaşması imkânsız olur. Bu senin kendi doğal uykun olmalı," diye açıkladı Laszlo, yanağını öptü ve sonra kulak mememi emdi.

Bedenim onun dilini kavramaya başladığında Hywel hırladı ve bedenimi ürperten ses beni bir kez daha harekete geçirdi, acı verici ve mükemmel bir zevk kopuşu ve çözülüşü. Haykırdım ve Laszlo'nun dizlerine sarıldım, saldırıya karşı kendimi destekledim, beni ele geçirdikçe sarktım.

Laszlo göğüslerimi avuçlayıp boğazımı ısırarak, "Ayrıca bu yöntem hepimiz için çok zevkli," dedi hafifçe.

Néktarla sarhoş olmuştum, Laszlo'nun koleksiyonundaki şehvetli yağlarla kaplanmışım, ter içindeydim ve serbest kalmışım. Laszlo ve Hywel vücudumla sırayla oynayıp duruyorlardı, ta ki Hywel gülüp iştahımdan etkilendiğini ve daha yaratıcı olması gerektiğini söyleyene kadar.

Aslında, *néktar*'ın ağırlığı altında saatler önce teslim olmalıydım.

Korkmuştum.

Yedi Peçe'ye geri dönmek istemedim. Rüyamda bile. Hywel ve Laszlo beni dikkatle izleyip tehlikeden korurken bile.

Hywel beni yalayarak temizledi, o ve Laszlo beni tepeden tırnağa okşarken ben titriyor ve beni tam olarak bırakmak istemeyen bir orgazmla sarsılıyordum. Hywel'in dudakları benim ve Laszlo'nun öpücükleriyle şişmişti ve vücudumda kayarak ilerlerken tümseğimin ve karnımın üzerinde geziniyorlardı.

"Uyumak istemiyorum," diye itiraf ettim, gevşek ve durgun bir ortamda zayıf bir dil sürçmesiyle.

"Mmm, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Laszlo, hâlâ öpebildiği her santim teni, boğazı ve omuz ve yanak ve şakak, bir yöne ve sonra geri aşağı.

Hywel çenesini göbek deliğime dayayıp göğüslerimin arasından bana sırtarak, "Devam etmek zor değil, seni temin ederim," dedi.

Nemli ellerimi saçlarında gezdirdim, dokunuşum ağır ve tembeldi. Oda şimdi dakikalar öncesine göre daha karanlık görünüyordu, ancak zevkin doruğuna çıkmak her zaman dünyayı daha canlı, daha keskin, daha yüksek sesli ve daha parlak hale getirmiş gibi görünüyordu.

"Yine de korkmana gerek yok," diye devam etti ve karnıma bir öpücük kondurmak için başını çevirdi. Asterion beni ilk bulduğunda olduğundan çok daha yumuşak, hafifçe yuvarlaktı. İştahım bazen zorlanır, günlerce kaybolurdu, ama geri döndüğünde bunu intikamla yapardı ve Laszlo her zaman kararlı bir ev sahibi olmuştu, hepimiz gerçekten doyana kadar sofralar asla boşalmazdı.

"Asterion'un henüz yerleşmemiş olması çok yazık," diye fısıldadı Laszlo, kelimeler mesafeliydi ve bana göre olmadığını düşündüm. "Minotorlar, bilirsin... oldukça yorucu."

"Bana yetersiz mi diyorsun, sevgilim?" Hywel homurdandı, ayağa kalktı ve göğüslerimi ısırdı, gözlerimi kırptırarak açmamı sağladı.

"Hiç de değil. Ama amaç yeterlilik değil. Onun *alt* edilmesi gerekiyor," dedi Laszlo.

"Daha çok toz haline getirilmeli," diye mırıldandı Hywel. "O çok narin."

"Öyle mi? Birkaç dakikalık tanışıklıkla onu *doldurmak* sizin için çok mu zordu?"

Homurdandım, dudaklarım kıvrıldı ve gözlerimin tekrar kapandığını fark ettim. Onları zorla açtım ve konuşmak için derin bir nefes aldım. Hywel mırıldandığı tartışmadan hiçbir iz göstermedi, bana tembel bir sırıtışla gülümsedi, aynı anda hem söz veriyor hem de uyarıyordu.

"Bir kez daha, sanırım," dedi Laszlo'ya bakarak.

Laszlo mırıldandı ve hafifçe omuz silkerek beni itti, sonra beni aralarında yuvarladılar, bedenimi Hywel'in göğsüne sardılar, Laszlo sırtıma uzandı. Kanatlar hışırdadı ve kaşlarım çatıldı, göz kapaklarım emirlerime karşı sarktı.

Hywel'in ağzı benimkini yakaladı, keskin, karanlık ve lezzetliydi; Laszlo sikini yavaşça ve nazikçe içime sokarken ben de onun öpücüğüne inleyerek göğsünü tırmaladım. Hywel'in dili Laszlo'nun titiz ve şefkatli vuruşlarına eşlik ederken tüyler yan tarafıma sürtünüyordu.

Hywel'in "bir kez daha" derken neyi kastettiğini çok geç anladım ama önemli değildi. Laszlo da ben de bitişe ulaşmadan çökmüş bir uykuya dalarak sonuna bile gelemedim.

Cep telefonum.

Garip bir şekilde rahatlamıştım.

Oda soğuk ve siyahtı, pis kokuyordu ama yalnızdım. Hywel ve Laszlo'nun kucaklamasından koparılıp bir müşterinin anısına bırakılmaya dayanamıyordum.

Yedi Peçe'de kapana kısılmışken, karanlıkta tek başına geçirilen saatler, günler ya da haftalar

çoğu zaman en kötüsüydü; açlıktan ölmeye ve delirmeye terk edildiler ve her şeye rağmen hayatta kalmaya zorlandılar.

Ama artık tekrar uyanacağımı biliyordum. Tekrar güvende olacaktım. Sevecen bir gryphon ile uslanmaz bir ejderha arasında sıkışıp kalacaktım.

Nefesimi tuttum, ellerimle dizlerimi buldum ve karanlıkta Hywel'in yapması gereken her neyse bitirmesini bekledim. Sürüklenen adımlar, derimi yavaşça oyan pençeler, kızılsan ağırlık ya da kulağıma gelen ağır hırıltılar yoktu. Sadece sessizlik. Sadece karanlık. Ve solmaya, topraklanmaya ve çürümeye terk edilmiş bedenimin nahoş kokusu.

Öğürerek yutkundum ve başımı salladım. Güvendeydim. Güvende olacaktım. Dakikalar içinde. Çok değil.

Göğsüm yandı ve bir nefes çektim, havanın iğrenç tadını yuttum, kıpırdandım ve çok tanıdık olan korkunç yatağın kıstırmasına ve dürtmesine karşı dudağımı ısırdım.

Kokunun bir kısmı Birsha'nın beni ziyaret eden son müşterilerinden geliyordu. Hayır. Hatırlamıyorum.

Uzun sürmez.

Güvende olurdum. Uzun sürmedi.

Hywel'i çağırmak istedim ama sessiz olmam gerekiyordu. Beklemem gerekiyordu. Ejderhanın da izlediği kabusu yaratana uyarmamak daha iyiydi.

Bekle biraz. Uzun sürmez.

Vücudum ağrıyordu, karnım çukurlaşmıştı. Yine tüm gücümü mü çalıyorlardı, uykuya dalarken içime çektiğim tüm néktar'ı, doygun ve sağlıklı bir şekilde mi? Rüya çok uzun sürerse, bir kez daha solacak, boş ve aç mı uyanacaktım?

Uzun sürmedi. Bu iki kelimeyi, düşüncelerimde bile bulanıklaşıp anlamsız bir anlamsızlığa dönüşene kadar zihnimde tekrar tekrar söyledim.

Zaten çok uzundu. Dakikalar değil, saatler. Kaskatı ve kırılğandım. Hareket etmeye çalıştım ve bir zincir şingirdadı, daha önce fark etmediğim soğuk bir kelepçe bileğimi sarstı.

Büyüyor, fark ettim. Kabus büyüyordu. Kıpırdamadan, sadece beklemeye, Hywel ve Laszlo'ya tutunmaya, kurtarılmayı beklemeye devam ettiğimde, korkacak hiçbir şey yoktu.

Ve Birsha korkmamı istedi.

Ama nefes almak zorundaydım, değil mi? Şimdi hava bayat, ekşi ve iğrençti. Acıyan bedenimi kımıldattım ve yatak bana battı, ayağa kalkmaya çalıştım ve kendimi kelepçelenmiş buldum.

Onu görmek istemiyorum. Onu tekrar görmek en kötü, en korkunç şey olur, diye düşündüm birden. Bu düşünceyi aklımda canlandırmak zor olmadı, çünkü doğrudu. Kabusların tek gerçek nimeti, Birsha'yı bir daha görmek zorunda kalmamış olmamdı. O benim için bir hayaletti, onun egemenliği altında yaşadığım yüzyıllar boyunca çok nadiren var olmuştu ama yine de evin her tuğlasında, her müşterinin bakışında, her çürümüş yemek kasesinde ve muhafızlardan gelen emirlerde oradaydı.

Beni doğrudan incitmek için yüz yüze tehdit etmesine, üzerimde yükselmesine - zaten çok iri bir adam değildi - gerek yoktu. Birsha ve onun eylemleri, onun kontrolü, her günün her saatinin her dakikasının her saniyesinde beni kuşatmıştı. Bundan kaçış yoktu.

Karanlıkta bir kibrit tısladı, önce mavi sonra turuncu ışık küçük bir havuzda parladı, ince çubuğunun arasına sıkıştırıldığı beyaz eldivenleri zar zor aydınlattı.

Parmaklarım altımdaki yırtık pırtık şilteye gömüldü, nemli bir gıcırta ve yanımdaki odada yavaşça beliren bir figür beni korkudan kaskatı kıldı.

Ve içimde, kolayca bastırılan küçük bir zafer parıltısı vardı.

"Güzel yeminler eden erkekler ve canavarlarla ilgili zorluk, bu yeminlerin ne kadar sık ve ne kadar çabuk bozulduğudur."

Boğazımda yükselen safrayı yutamadım, dehşetle boğuldum ve asit dilimin arkasında sıcak bir şekilde yandı.

Birsha öne doğru eğildi, yüzünün dikkat çekici olmayan profili maçın parıltısında değişti. Tanınmazdı, hatırlanması imkânsızdı, herhangi bir erkek yüzünden ayırt edilemezdi. Çirkin değil, yakışıklı değil, ilginç değil. Bir izlenim bırakmayı reddeden bir hayalet.

Kibrit bir kâğıt fısıltısını yaladı, daha büyük alevler büyüdü ve kıvrıldı, gerçek bir ateş yakalanmadan önce bir duman filizi.

Bir ocak, mütevazı ama kesinlikle hücremde var olan bir şey değil.

Birsha sırtı bana dönük duruyordu. "Seni terk etmeyeceklerine, seni koruyup kollayacaklarına söz verdiklerini sanıyorum. Bunun yanlış çıkacağını biliyor muydun? Parlak zırhlı şövalye fantezileri kurmak için çok uzun yaşadın. Canavarlardan değil, kesinlikle."

Ateşin ışığı daha uzağa ulaşmalıydı ama oda donuktu. Tek görebildiğim Birsha'nın ocağın kenarında duran tanımlanamaz figürüydü. Işık kendi ellerime ve ayaklarıma bile ulaşmıyordu. Karanlıkta kaybolmuştum, onunla yalnızdım.

Döndü ve doğrudan gözlerimin içine bakarak gölgelerin de ona ait olduğunu kanıtladı. Yüz hatları bir gülümseme maskesine dönüştü; gözlerine ulaşmadığı, hatta düz ağzının üzerine tam olarak oturmadiği açıkça belli olan bu maske ürkütücü ve rahatsız ediciydi.

"Bana bir iyilik yaptılar. Bakımınız konusunda çok katı davrandığımı şimdi anlıyorum. Parlaklığını kaybediyordun, senin için ödediğim paraya değmiyordun."

Bana küçük bir miktar para ödemişti. İzlemek için.

Birsha gözünü kırpmadı, en ufak bir kıpırdanma bile olmadı. "Bana bir kez daha büyük bir servet kazandıracaksın. Belki de her birkaç on yılda bir tasmanı serbest bırakmalıyım. Vahşi koşmana izin vermeli ve sonra seni yenilenmiş olarak geri getirmeliyim. Çok uzun sürmedi. Birkaç ay sonra sağlığına kavuşacaksın."

Bakışlarımı kaçırmaya, irkilmeye çalıştım ama donup kalmıştım.

"Kuduz küçük yaratık. Tamamen iştahlı. Zarafet yok. Beni tiksindiriyorsun," dedi Birsha, sesi tuhaf bir şekilde parlak ve keyifliydi. "Sen tam da onların istediği gibisin, kızıışan canavarların. Onlara mükemmel uyuyorsun. Sadece amcık ve penis, pençeler ve ağız, hiçbir şeyin peşinde koşmadan kendinizi işe yaramaz kütüklere dönüştürüyorsunuz. Üstlerinizin dizginleri ele almasını ne kadar da kolaylaştırıyorsunuz."

"Son zamanlarda zor zamanlar geçirdiğinizi duydum."

Sessizlik yankılandı, yandı, kulaklarımda çınladı. Hareket edemiyordum ama konuşmuştum, doğrudan Birsha'nın bakışlarındaki boşluğa bakmış ve düşüncemi yüksek sesle söylemiştim.

"Kaçmak zorundaydın." Garip bir sıcaklık, gurur ve korku birbirine karışarak içime sızdı.

Birsha'nın gözleri benimkilerden ayrıldı ve ben nefes nefese kaldım, hücrenin havasıyla sarsılarak öğürdüm, ama sonra yutkundum ve dilimde garip yeni bir tat buldum. Tütsü. Amber ve mür. Deniz tuzu da.

"Kim var orada?" Birsha havladı. İleri doğru adım attı ama hareketinde hiçbir ilerleme yoktu. Yaklaşmadı, bana ulaşmadı, boşluğu geçiyormuş gibi bile görünmedi. Hiçbir şey görmeyen gözleri karanlıkta parlıyordu ama bana ulaşamıyordu. "Küçük casus," diye tısladı onaylar gibi bir sesle. "Seni kullandılar. Kimsenin hatırlamadığı bir tanrıçanın çocuğusun ve tek iyi olduğun şey başkalarını kullanmak. Sadece bir araç," diye tükürdü. "Benim aracım."

"Kaçtınız. Korkmuştun," dedim ve şu anda yüzünde cafcıflı bir gülümseme izlenimi taşıyan tek kişinin Birsha olmadığını fark ettim. Benimki şiddetli ve acılydı, aynada saatlerce çalıştığım korkunç kas bükülmesiydi.

"Yeter!" Birşa bağırdı, kelime buzdan bir bıçak gibiydi. Ellerini birbirine vurdu ve

Ateş bir anda söndü ve beni tekrar karanlığa gömdü.

Ama gözden kaybolmadan önce yüzündeki kasların irkilerek kasıldığını gördüğümü sandım.

Çığlık attım ve yataktan fırladım, aniden kapana kısılmış halimden kurtuldum. Sanki Hywel'in pençelerine sahipmişim gibi ona uzandım. Ya da Laszlo'nun. Sanki açık ağzımdan Conall'ın dişlerini, şakaklarımdan Asterion'un boynuzlarını çıkarabilirmişim gibi. Uludum ve karanlığa doğru uzandım. Birsha'yı geri çekecek, onu kendim parçalayacak, yüzyıllardır yaşadığım bu kâbusu kan ve pençe parıltısıyla sona erdirecektim.

Ama bileğimdeki kelepçe soğuk ve acımasızca sıkıştı ve ayağım taş zeminin yosun ve kirinde kayarak beni öne doğru devirdi. Aşağı, aşağı, çarpacaktım-

HASSAS BİR TUZAK

Nefes nefese kaldım, ayağa kalktım ve omuzlarımdan sıkıca kavranarak çırpındım.

"Güzel kız, harika yaratık, *blodyn bach*," diye mırıldandı Hywel, önümdeki yataktan kalktı, beni sıcak elleriyle sıkıca tuttu, nazikçe kelepçeledi.

Laszlo'nun yuvası serin ve karanlıktı, sadece odanın kenarlarındaki cam fanusların içine sıkıştırılmış birkaç mum vardı. Burnumda tütsünün tiksindirici anısı kaldı ama hemen yerini güzel kokulu yağlar ve tüylerin yumuşak, kuru kokusu aldı.

Öpücükler omuzlarımdan üzerinde uçuştı, şefkatli dudakların keskin baskıları. Titredim ama Laszlo geri çekilmedi, burnu tenimde geziniyordu.

"Çok güzel yaptın. Çok sabırlısın, hazinem," diye devam etti Hywel, bir eliyle yanaklarımı okşamak için beni serbest bıraktı. Gözyaşlarımı sildi ve ben de ona bakakaldım, ciğerlerim ve bedenim hava almak için çırpınıyordu. "Benim korkusuz tanrıçam, çok iyiydin. Çok cesurdun."

Laszlo dikkatli parmak uçlarını omurgamda aşağı yukarı gezdirip kendi tenimin hissini zihnimde yeniden yazarken ürperdim. Başımı çarptığım pencereye çevirdim ama pencere çoktan camla kaplanmış ve sıkıca kapatılmıştı.

Deniz havası, diye düşündüm, çevremle pek bağlantım yoktu ama kâbustan da kopmuştum. "Bir daha asla, *blodyn bach*, sana yemin ederim," dedi Hywel, hâlâ yanaklarımı silerek, geri iterek terli saç telleri, beni sıcak göğsüne çekti.

Aynı anda hem yanıyor hem de buz gibi üşüyordum. Hywel şakağımı öperek, "Bir daha asla," diye tekrarladı. *Güzel yeminler*.

Dudağımı ısırdım ve Laszlo saçlarımı geriye tarayıp enseme degecek şekilde düz bir örgüyle bağladı.

"Birsha'nın bir-"

"Hywel, bırak da iyileşsin," dedi Laszlo, kollarını belime dolayarak.

Hywel, "Gerçekler onu cezalandıracak," diye cevap verdi ve devam etti, "Bir oneiros var - rüyalarla beslenen ve kabus görmeye zorlayan bir yaratık - ve birlikte çalışan etkileyici bir cadı. Çalışırken kendilerini öldürmemek için senin gücünü alıyorlar. Ama benim için onları devre dışı bırakmak yeterince kolay."

"Oradaydı," dedim, kelimeler zar zor duyuluyordu.

Hywel karşımda parlıyordu, soğukkanlı, yakışıklı ve sertti ve ona baktıkça nefes almam daha da kolaylaşıyordu. Başını salladı, başparmakları hâlâ yanaklarımı okşuyordu. "Sanırım senin kanından biraz almışlar. Cadı bir kanal yaratıyor. Oneiros senin rüyalarını açar."

"O zaman o *muydu*?"

"İçinde bulunduğun hücre kâbusun bir parçasıydı ama evet, o Birsha'ydı," dedi Hywel, gözleri ileri geri gidip geliyor, beni, tepkilerimi izliyordu.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım, aralarında yumuşadım. "Duman kokusu alabiliyordum, tütsü, kilise gibi. Ve deniz havası." Emin olmak için bir kez daha pencereye baktım ama pencere hâlâ kapalıydı ve odada tuzlu suyla ilgili hiçbir iz yoktu.

Hywel gözlerini kırptırdı ve omzumun üzerinden Laszlo'ya baktı. "O haklı. Ben onu nasıl manipüle ettiklerine odaklanmışım, ama o bir fare gibi sıvışmasının bir nedeni vardı - onu görmemizi istemedi, bu da öğrenecek bir şey olduğu anlamına geliyordu. Belki de yeri hakkında bir ipucu."

"Zeki, cesur, güçlü, harika," diye fısıldadı Laszlo omzuma, kolları belimi sarıyor, yanlarımı okşuyordu. İtirazımı yuttum ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.

"Yorgun olmalısın," dedi Hywel ve sıcak dudakları alnıma bastırdı.

Gözlerimi zorla açtım ve başımı salladım. "Hayır, uykuya geri dönmek istemiyorum-" Hywel beni rahatlatmak için ağzını açtı ve parmak uçlarımı dudaklarına bastırdım. "Lütfen. Beni güvende tutabileceğini biliyorum ama henüz değil."

Gözleri kısıldı ama parmaklarımın ucunu tatlı tatlı ısırды ve başını salladı.

"Seni çok mu kuruttular?" Laszlo karnımı, bacaklarımın arasını ve iç uyluklarım boyunca aşağı doğru okşayarak sordu.

Başımı omzuna yaslamak için geriye doğru eğdim, nefes almak, Laszlo'nun yuvasına, bu iki adamın arasına geri dönmek için bir an durdum. "Ben iyiyim, ama..." *Uykuya* dalmadan önce iyice doymuştum - cömertçe - ve artık *néktarla* dolup taşmıyor olsam bile içimde boşluk hissi yoktu. Ama açlıktan ölmesem bile bu adamları istiyordum, yakınlıklarını, tenlerini, kokularını ve seslerini kaçırdığım kâbusu silmek için istiyordum.

Hywel sırtarak, "Mm, 'tamam' kesinlikle yeterince iyi değil," dedi.

"Hywel, lütfen-" diye başladım, adını içimden geçirerek.

Dudaklarımı mühürleme sırası ondaydı, ama bunu bir öpücükle yaptı ve beni Laszlo'nun kucağının beşiğine itti. Geri çekildi ama sadece konuşurken ağzının benimkini sıyrmasına yetecek kadar. "Bize yalvarmana gerek yok, *blodyn bach*. Asla yalvarmak zorunda değilsin... her ne kadar yalvardığında sesin çok güzel çıksa da."

Kızardım ve yanağımı ona çevirdim, hem bana sundukları cömert tatlılığı ve şefkati istiyordum hem de kendi iyilikleri için bunu reddetmem gerektiğini hissediyordum.

Ama Hywel yüz ifademden bir şeyler okumuş olmalı ki devam etti. "Neyi hak ettiğini düşündüğünü biliyorum. Ya da daha doğrusu neyi hak *etmediğini* düşündüğünü. Ama bunun aksini gösteren kanıtlar gördüm. Laz-"

Laszlo ben itiraz edemeden işaretini aldı, gerçi ikisine karşı koyacak sözcükler dudaklarıma kolay kolay gelmiyordu zaten. Laszlo'nun elleri yukarı kaydı, biri göğsüme uzanıp bir göğsümü kavradı, meme uçları parmaklarının arasında oynaşıyordu, diğeri de yüzümü yana çevirdi. Döndü ve derin bir öpücükle ağzımı yakaladı, nefeslerimiz hızla kesiliyor ve dillerimiz birbirini okşuyordu. Laszlo'yu öpmek her zaman tatlıydı, her zaman eksiksizdi ve onun tadı bana zengin bir beyaz şarabı hatırlatıyordu, meşe ve altın.

Hywel başımın dönük olmasından yararlanarak boğazımı dişledi ve yaladı. Laszlo'nun yapamadığı işi onun elleri tamamladı; ihmal edilmiş göğsümde daha sert bir kontrast, seksimin etrafında amaçsızca dolaşan bir yol.

Buna itiraz edeceğimi düşündüyse yanıliyordu. Cinsel dikkat dağınıklığı tam da istediğim şeydi, daha fazla ter, çizik ve serbest kalmak için zorlanma. Tutsaklığımdan sonra iyileşmek için ne kadar

kendim kaldıysa, bu kolayca geri dönmüştü. Uyarılma, kendimi açlıktan kurtarmak için de gelse

annemin kanının doğal bir hediyesiydi, minnettardım.

Laszlo'nun göğsünde eridim, öpücüklerini daha derine çekmek için bedenim şikâyetle bulunana kadar eğildim. Hywel'in göğsümü çekiştirip sıkı eli beni geri itti ve Laszlo tereddüt etmeden kanatlarını altına açıp beni aşağı çekerek yatağa düştü. Ağzlarımız ayrıldı ve ben nefes nefese kaldım, Hywel onun yerini aldı, aç ve hırıltılı, dili sıcak ve nefesi baharatlı bir şekilde yaladı. Parmakları seksimin dudaklarını araladı ve gerildim, kalçalarımı yukarı kaldırmak için bir ayağımı yatağa bastırdım, sikini içime kaydırması için hazırdım.

Sadece parmaklarını amıma soktu ve pis öpücüğün içinde mırıldandı. Başını kaldırdı ve Laszlo yanağıma ve omzuma sıcak, ıslak öpücükler kondurdu.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" Hywel sordu.

Nefesimi tutuyordum, kıvranıyordum ve Laszlo'nun sikini kığımın yanakları arasında buluyordum, küçük bir prekum çiy tanesi tenimi öpüyordu.

"Bence ikimizi birden alabilirsin," diye devam etti Hywel, alçak sesi güzel bir şekilde tizleşiyordu, ses beni çağırıyor, meme uçlarımı dikleştiriyor ve içimin zonklamasına neden oluyordu.

İçimi çektim ve yüzyıllar önce büyük erkekleri kızdırmak ve baştan çıkarmak için kullandığım türden nazlı, kurnaz bir gülümsemenin dudaklarımı kıvırdığını fark ettim. Kısa bir süreliğine duraksadı, paslanmış ve kullanılmamıştı ama sadece bir anlığına.

"Yapabileceğimi biliyorum," dedim, şimdi kasıtlı olarak sallanıyor, Laszlo'nun sikini yanaklarımın arasına sürüyor, Hywel'in dikkatini çekmek için göğüslerimi yukarı kaldırıyordum. İşe yaradı ve dudaklarını yalayıp göğüslerimin zıplamasına bakarken içimi nadir bir gurur duygusu kapladı.

Hywel gülümseyerek, "Sanırım ikinizi de götürebilirim," dedi.

Laszlo'nun iniltisi ikimizi de ürpertti. "Hywel, *evet*," diye soludu.

Hywel'in yüzü göğsüme doğru inerken gözlerim açıldı, pırıl pırıl bakışları bana doğru parlıyordu, beyaz kirpikleri tekrar göğüslerime bakarken tüylenip bakışlarını örtüyordu. Ağzı açıldığında dişleri daha keskin görünüyordu.

"Bunu ister misin, *blodyn bach*? Üçümüz birlikte düğümlenelim mi?"

"Evet," dedim, hızla başımı salladım, sonra göz kırptım. "Nasıl?"

Laszlo kıkırdadı, elleri yanlarımı okşuyordu. "Evet, sevgilim. Nasıl?"

Hywel ikimize de sinsi sinsi sırttı ve o keskin dişleriyle önce bir göğsümü, sonra diğerini ısırırken ben Laszlo'nun üstünde inledim ve seğirdim.

Hywel Laszlo'ya, "Önce sen, *Cariad*," dedi ve sonra amımın üzerindeki eli aşağı kayarak Laszlo'nun sikini aldı ve kığımın dar deliğine bastırdı.

İnledim ve kalçalarımı salladım, Laszlo'nun kulağımdaki nefesi titredi.

Hywel gecenin erken saatlerinde beni uykuya daldırmaya çalışırken kığımın kullanmıştı. Hassas ve biraz acılıydım, ama sadece kör ucun baskısı sıcak ve muhtaç bir farkındalık başlatacak kadar. Laszlo'nun eli Hywel'inkinin yerini aldı ve ejderha bir an için çekildi, sertleşen sikler bacaklarımın arasında sallanıyordu. Sırtarak başka bir yağ şişesiyle döndü ve sıvıyı cömertçe siklerinin üzerine ve eline döktü.

"Gerçekten de çok zarif bacakların var," diye mırıldandı Hywel. "Onları benim için yukarı kaldır, işte iyi bir kız."

Hywel sikini, kığımın, hatta amımı yağla okşarken Laszlo da ben de soluk soluğa kaldık, ta ki dokunduğumuz her yer kaygan, sıcak ve hassas olana dek. Laszlo'yu deliğime geri çekti ve yağ, yerçekimi ve gryphon'un kalçalarının küçük bir hareketi işi bitirdi. Keskin gerilme karşısında titrek

bir çığlık attım, ama vücudum bu adamlara neşeyle aşına olduğu için çabucak yumuşadı.

Hywel başparmağını amımın içine bastırdı, parmakları seksimi amaçsızca okşadı ve ikimize baktı. Laszlo sığ bir dalga taklidiyle hareket ediyor, içimde hafifçe yükseliyordu. Bacaklarım

Havadaki titriyordu, yorgun ve zayıftı ve kışımın doldurulmasının yoğun baskısı altında ezilmişti. Hywel bir tanesini düşmeden yakaladı ve bana gülümsedi, parlak ve ışıltılı.

"Laszlo, sıra sende," dedi Hywel ve sonra elini seksimden çekip Laszlo'nun yumuşak kürklü baldırını yakaladı, geriye itti, gryphonu hafifçe katladı ve sikinin içimdeki açısını değiştirdi. Bu kez ikimiz de haykırdık, Hywel'in kahkahasının sesini zar zor bastırdık. "Güzel delikler. Güzel aşklar. Hazinelerim. İkiniz de istifte beni okşadığınızdan beri bunu yapmak için yanıp tutuşuyordum."

"Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım," dedi Laszlo, sesi düzensizdi, bedeni hâlâ tatlı tatlı içime giriyordu. Elleri bacaklarımı onunkilerin üzerinde duracak şekilde yönlendirdi, beni daha geniş açarak gerdi, nefesim bir iniltiye dönüştü. Laszlo'nun başı döndü ve sesi yumuşadı, kulağıma fısıldar gibi yaptı. "Hywel sabrıyla tanınmaz."

Hywel ikimizi de kalçalarımızdan tutup kendisine doğru çekerken Laszlo inledi, kolları bana dolandı ve kalçaları kabaca yukarı kalktı. Aletin ucu bana sürtündü, sürtündü ve kayd, ama ani darbeyi alan Laszlo oldu ve bu gryphon'un altımda gergin ve vahşi olmasına neden oldu.

Laszlo ürperip yerleşirken Hywel bana göz kırparak, "Bazı şeyler beklemeye değer," dedi. "Hazır mısın, *blodyn bach*?"

Laszlo'nun içine doğru hafifçe hareket ediyordu, üstteki siki bana sürtünüyordu ve ben de ona katıldım, Laszlo'nun sikini sürüyordum, Hywel'den sürtünmeyi çalışıyordum, ikimiz de gryphon sevgiimize işkence ediyorduk. Zavallı Laszlo altımda kapana kısılmıştı, doldurulmuş, sıkıştırılmış ve kuşatılmıştı. Nefesi kulağımda düzensizdi, küçük iç çekişler ve homurtularla doluydu.

Kıskanmışım.

"Sik beni, Rüyalara Kralı ve Bulutlar Kralı," dedim, ancak duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

Laszlo inledi ve lobumu kemirdi, ama Hywel bana o keskin ve vahşi gülümsemesiyle baktı. Aşağı uzandı ve sikinin kaygan darbesi, nefesimi ciğerlerimden çalan, beni hareketsiz ve gergin bırakan, vücudumun aniden ele geçirilmesine hayret eden kalın ve kararlı bir dalmaya dönüştü. Çok zarif bir şekilde dolu. İnanılmaz, yoğun bir basınç. Gözlerim kapandı ve bedenim daha fazlası için kasıldı.

Keskin dişler göğüslerime batarak beni sarstı. Nefes nefese kaldım ve Hywel içime yuvarlandı, Laszlo da uzun bir iniltiyle bu hareketi yankıladı. Elleri tenimi okşuyor, yatıştırıyor ve yokluyordu; ben de onların arasında kıvranıyordum, *hareket etmek* ve *hissetmek* için zorlayıcı bir ihtiyaç duyuyordum.

"Mükemmelsin, Evanthia," diye fısıldadı Laszlo kulağıma, elleri bacaklarımın üzerinde gezinirken. "İlahi derecede lezzetli," diye tısladı Hywel, dişleri göğüs ucumu nazikçe sıyrıyordu.

Sızlanıp kıvranarak siklerinin arasında sallandım, bir elim Laszlo'nun saçlarına dalmak için geriye uçtu, diğeri Hywel'in kışını kavrayıp onu daha yakına çekmek için uzandı.

"Çok güzel, çok sıkı, benim go-" Laszlo'nun övgüleri boğuk bir zevk sesiyle kesildi.

Hywel'in eli yanağıma uzandı, gözlerimi tekrar ateş ışığına ve üzerimde gezinen ejderhaya açana kadar orayı ovuşturdu, vücudu yakın ve gergin, içimde çok derin ve zar zor hareket ediyordu. Bakışları benimkileri tutarken parlıyordu.

"Vücudunu çok tatlı bir şekilde veriyorsun, *blodyn bach*," dedi Hywel.

Başımı salladım. Sikişmek istiyordum, bu... bu tatlı aşık sözlerinin saldırısını değil. "Hywel-dur, lütfen-"

Yanağımdaki eli dudaklarıma doğru kayd ve elimde olmadan parmaklarını ısırıp emdim. Ama benim sesimin kesilmesi ona konuşma fırsatı verdi.

"Ne kadar sıcak, sevgi dolu bir hazine," dedi Hywel, kendi sesi giderek sertleşiyordu. Laszlo'nun

hareketleri

acilen, ikimizi de becererek, Hywel'i içimde, *içimizde daha* derine zorlayarak, daha fazla sürtünme, daha fazla temas için birbirine bağlanmış ve daireler çizen kalçalarımızın mükemmel bir karışımı. "Ne kadar güçlü bir kalp. Evet, bizi çok iyi kabul ediyorsun, değil mi benim *blodyn bach*'ım? Sen bunun için yaratılmışsın."

"Evet," diye nefes nefese kaldım, bedenleri ve konuşması arasında bir yerlerde kaybolmuştum. "Evet, sevmek için yaratılmış" dedi.

Hırladım, Hywel'i geniş omuzlarından tutup susturmak için ağzını kendime doğru çekmeye çalıştım, ama o güldü. Laszlo ellerimi yakalayıp ikimizin de başının üzerine çekti. Hywel bize sıcak bakışlar fırlatırken, Laszlo'nun ağzı gözlerimi açık tutmakta zorlanana dek boğazımı emip yaladı.

"Artık seni sevebiliriz, sevgilim," diye fısıldadı Laszlo.

İtiraz etmek için ağzımı açmaya çalıştım, ama sonra Hywel bana merkezimden dokundu, klitorisimi çimdikledi ve nazıkçe bastıran dairelerle tedavi etmeden önce beni inletti.

"Bizim güzel, mükemmel eşimiz," diye homurdandı Hywel. Şimdi kıpırdandı, ikimizin de içine usulca sokuldu, Laszlo boğazıma doğru nefes nefese kaldı.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım ama artık ne istediğimi bilmiyordum. Bu rahatlamak için seks değildi, vahşi bir terk ediş değildi; bu bir *hayranlık* ve bağlılıktı ve onlara durmalarını söyleyemiyordum, daha fazlası için yalvaramıyordum da.

"Kalbini alacağız, Evanthia," diye fısıldadı Hywel. "Ona ve hepinize sahip çıkıyoruz. Ve eğer güzel pençelerin ve tatlı küçük dişlerinle bizimle savaşmak istiyorsan, çiziklerini ve ısırıklarını da alacağız. *Hepinizin.*"

Başım dönüyordu. İkisi beni garip ve imkânsız bir yüksekliğe çıkarmışlardı, coşku ya da panik değil, ikisinin karışımı bir şeydi bu. Beni gerçek dünyaya bağlayan tek şey Laszlo'nun elleriydi, dokunuşu ve Hywel'in iterken, hırlarken ve inlerken gözlerimi benden ayırmamasıydı. Hywel'in parmakları klitorisimi okşuyor ve üzerinde dönüyor, başparmağı öpüyor ve sikine katılmak için içeri kayıyor, seksimi kavırıyordu.

"Dostum," diye fısıldadı Laszlo boğazıma, sesi kırılıyor ve vücudu Hywel'in istikrarlı hareketinin aksine çılginca sarsılıyordu. "Aşk. Oh, Evanthia, ben-"

Sözleri içimdeki çatlakları, parçalanmakla tehdit ettiğim tüm küçük yerleri bulmuştu ve son darbeyi vuran Laszlo'nun yalvarışı ve Hywel'in göğsümü tatlı tatlı tırmalayan dişleri oldu. Sözsüzce bağırdım, bedenim sarsıldı ve titredi ve sonra her şeyim paramparça oldu, güzel, ışıltılı parçalar ikisini de parçalamış, havanın ve dünyanın dokusunu parçalara ayırmış olmalıydı. Laszlo ve Hywel'in beni sıkıca tutmaları, kollarını ve bacaklarını etrafıma dolamaları dışında.

Vücutları yer değiştirdi, biri içime doğru çekiyordu ve ben protesto için inledim, titredim, tüm küçük kırık parçalarım sarsıldı. Sakinleştiler, kolları etrafımda sıkılaştı, ta ki bazı bütün parçalar olduğunu fark edene kadar, çünkü kemiklerim onların tutuşuyla ağrıyordu. Hywel yanaklarımı yalayıp gözyaşlarımı temizlerken yüzüm tekrar bir araya geldi.

"Hayır," diye nefes aldım ama kıpırdamak istemiyordum, beni o güzel yatağın üzerinde, mum ışığında parçalanmış bir enkaz olarak bırakmalarını istemiyordum.

"Evet," dedi Hywel ağzımı öperek. O da hâlâ tek parçaydı ve dilim onunla kolayca birleşti. Çok erken çekildi ve ciğerlerim hava ile doldu, kaçmasına izin verecek çatlak yoktu. Gözlerim açıldı ve Hywel bulanıktı, gözyaşlarından süt gibiydi ve bakışlarımın nereye bakacağını bilemeyeceği kadar yakındı. "Evet, *blodyn bach*. Eğer kalbin henüz tam değilse, bizimkini kullanabilirsin."

Laszlo ensemeye bir öpücük kondurdu, burnuyla orayı okşadı. "Kanatlarım senindir, sevgilim." "Ve benim ateşim," diye fısıldadı Hywel, beni bir kez daha öperek.

Laszlo ve Hywel bana o kadar yakın duruyorlardı ki, kalplerimizin birlikte attığını hissedebiliyordum.

itirazlar onun sürekli öpücükleriyle sustu.

BÖLÜM 26

KAZANAN EL

Uyuduğumu hatırlamıyordum, ama şafağın bulut yuvalarının arasından ışık dallarını kıvrmasıyla uyandım. "Beni tanımıyorsun," diye fısıldadım, argüman dilimde hazırды, sanki kelimelerle uyumuşum gibi serbest kalmayı bekliyor.

Hywel uyanıktı elbette. Hâlâ uyumamaya dikkat ediyordu, ben kalçasına yaslanmışken ve Laszlo hâlâ sırtıma sıkıca bağlıyken yatakta oturuyordu. Uzun, solgun parmakları saçlarımı yüzümden geriye doğru okşadı ve sonra ejderha burun buruna gelene kadar yatağa doğru kaydı.

"Kucağımda rüya gören kadını tanımadığımı mı sanıyorsun? Ben uyurken terazimi yıkayan kadını? Eşimdeki yalnızlığı görüp ona umut veren ve ona nasıl şefkat hissedeceğini hatırlatan kadını?" Hywel bana göz kırptı ve bir an bekledi ama ben sadece tek bir cümleyi hazırlamıştım ve huzursuz geçen gecenin sersemliği hâlâ üzerimdeydi, sıcak ve hoş bir şekilde ağrıyordu, etrafım onların bedenleriyle çevriliydi. "Bizden ne sakladın, Evanthia? Ne yalanlar söyledin?"

Öpücüklerden şişmiş ve hassaslaşmış dudaklarımı ısırdım ve Hywel sabırla bekledi, dalgın bir şekilde ulaşabildiği her yerime dokundu.

"Ya seni geri sevemezsem?" En azından ben sordum.

Kaşlarını çatmasını, homurdanmasını, itiraz etmesini ya da beni bir şekilde düzeltmesini bekledim. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve bana dokunmaya, bana bakmaya devam etti. "Bu senin seilmek istememenle aynı şey değil," dedi. Yer değiştirdi, sırt üstü döndü, hâlâ bana bastırıyordu. Kendime engel olamadım. Eğildim ve yanağımı omzuna yasladım, parmak uçlarımla kolunun zarif kaslarını izledim. "Diyelim ki, varsayımsal olarak konuşuyorum elbette, yıllar geçti ve sen kendini bize gerçekten aşık değilken, yanımızda kalmak istemezken buldun..." Durakladı ve ben nefesimi tuttum. "Seni kalman için *zorlamayacağız*."

Asterion istediğim gibi kalıp gitmekte özgür olmamı istemişti ama Hywel'a kaleden ayrılacağımı söylersem buna izin vermeyeceğinden şüpheleniyordum. Bu beni kızdırmalı ya da kapana kısılmışlık hissiyle gerilmeme neden olmalıydı. Ama ben gitmek *istemiş*tim. Bu yataktan, bu adamlardan, bu şatodan ayrılmak istemiştim. Gitmem gerektiğini hissediyordum ama Hywel arkamı dönmeme izin vermeyi reddetmişti.

"Ya başka birine aşık olsaydım?" Hywel'e beni umursamaması gerektiğini kanıtlamaya daha az kararlı ve şimdi böyle bir ilişkinin koşullarını daha çok merak ederek sordum.

Sadece omuz silkti. "Bu onların ne kadar iğrenç olduklarına bağlı. *Ben* başka birine aşığım, biliyorsun," diyerek omzumun üzerinden Laszlo'ya başını salladı ve uyuyan gryphon'u görünce bir an gülümsedi.

"Bu farklı. O ve ben, yani biz-"

Hywel'in kaşları kalktı, ağzı seğirdi, dudaklarımı yaladım ve kendimi çoktan onların eşi olarak kabul ettirmişim gibi görünmeden derdimi anlatmanın bir yolunu bulmaya çalıştım.

"Başka birine mi aşıksın, *blodyn bach*?" Hywel nazikçe sordu.

Hayır demek için ağzımı açtım. Eğer aşık olacak *olsaydım*, *eğer* bunu yapabilecek olsaydım, muhtemelen aynı anda bir sürü erkeğe aşık olurdum, ama *şu anda aşık değildim*. *Aşık değilim, değil mi?* Merak ettim, biraz paniklemişim. Söz konusu olası *teorik* diğer beyler kalede değildi. Şu anda değillerdi. Ama bu zaten aşık olma yolunda olduğumu kabul etmek kadar iyi bir şey miydi?

Bana ne *olmuştu*?

O kadar... o kadar donmuştum ki, kendi bedenimde tutsaktım ve şimdi Hywel'in bakışları altında kıvranıyor, boynuzları, kürkleri, tüyleri ve pulları düşünüyordum.

"Hayır," diye zorladım. Bu kelime dilimde tuhaf bir his uyandırdı.

Bana gülümsedi. "Peki o zaman. Her şeyi olduğu gibi bırakmaktan başka yapacak bir şey yok. Kahvaltıya ne dersin? Dün geceden sonra aç olmalısın."

Yataktan kaykılıp elini saçlarında gezdirirken ona bakakaldım, solgun teller kabarıktı ve garip açılarla yukarı doğru uzanıyordu. Vücudu büyüleyiciydi; keskin köşeleri ve zarif hatları, derisinin altında parıldayan pulları vardı. Eğilip bir yığın giysiyi karıştırırken ağzım kurudu; uzun, zayıf kalçalarının arasından alttaki siki görünüyordu. Döndü, beni bakarken yakalayınca gözleri kahkahayla parladı.

Kızaran yanaklarımı örtmek için çarşafı yukarı çektim ve başımı salladım. "Yemek güzeldir," dedim aptalca.

"Sol tarafını tamamen ihmal ediyorsun," dedi Laszlo kaşlarını çatarak ve başı titreyerek benden uzaklaşırken.

"Çok yoruldum."

"İyi dinlenmiş ve iyi bir dövüşe hazır olduğunda bela asla gelmez, canım," diye cevap verdi, çenesini yukarı kaldırarak. "Koşullar ne olursa olsun iyi eğitilmiş olmalısın. Ve şu anda *sol tarafını savunmakta başarısız* oluyorsun. Yine."

Gryphon'a kaşlarımı çattım ve hareket etmedim. "Evanthia," dedi biraz sert bir sesle.

"Sen uyurken tüylerini yolacağım!" Gözlerimi kırıştırdım ve ses tonumdaki zehirden dolayı nefesim kesilerek kaskatı kesildim.

Laszlo bir kaşını kaldırdı. "*Deneyebilirsin*," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. Kahkahasını tuttuğuna yemin edebilirdim.

Uzun bir süre birbirimize baktık. Daha antrenman odasına girmeden seks yüzünden canım yanmıştı ama Laszlo bana hiç acımamıştı.

Bu sevgi dolu mu? Sormak istiyordum ama kelimeleri telaffuz etmekten korkuyordum. Hywel ve Laszlo'nun bana şefkatle davranmasından, özlem dolu bakışlara ve içten sözlere nasıl karşılık vermem gerektiğinden korkuyordum.

Bunun yerine, kendimi bir savaş baltasıyla savunurken kötü duruşum yüzünden azar ışıtıyordum.

"Evanthia, daha iyisini yapabileceğini *biliyorum*," dedi Laszlo kararlılıkla. "Yorgun olsan bile.

Şimdi... *tekrar*."

İçimi çektim ve silahı bir kez daha kaldırırken kollarımın yanmasını ve titremesini görmezden geldim, durakladım

Durduğumuz açılar, Laszlo'nun antrenmanda bana "saldırırken" kullandığı hareket şekillerini düşünmek için. Sağ tarafımla, yani silahı tuttuğum tarafımla önden gidiyor, sol tarafımı arkamda tutuyordum. Ama Laszlo defalarca dönüp beni orada yakalamayı başarmıştı.

Sağ tarafım silahı tutuyordu... sol tarafımın savunmaya ihtiyacı vardı... Laszlo sabırla ben meseleyi çözerken beni izledi.

Duruştta ayaklarımı değiştirdim, sol tarafımı öne doğru çevirip vücudumu döndürdüm. Artık sol tarafım korunuyordu ama Laszlo bana sağ taraftan saldırırsa baltayı kolayca geriye savurabilirdim.

"Çok daha iyi," dedi küçük bir gülümsemeyle ve sonra kanatlarını çırparak ve pençelerini kaldırarak öne doğru sıçradı.

Hywel'in dudaklarından çıkan bir başka sert nefesle elimden başımı kaldırıp baktım. Gözlerini kendi eline, masaya bıraktığı kâğıtlara dikmişti ve burnunun kenarında sinirli bir kıvrıklık vardı.

Laszlo bana sahte bir fısıltıyla, "Blöf yapma konusunda çok kötü," dedi ve arkadaşının kendisine ters ters bakmasını sağladı. "Ama ellerini felakete sürükleme eğilimi de var. Daha önce masadaki herkesin daha iyisine sahip olduğunu varsayarak kazanan ellerin tamamını çöpe atmıştı."

"Evet, teşekkür ederim *Cariad*," diye tersledi Hywel, masaya kabaca bir kupa attı.

Deste eski ve lekeliydi, yıllar içinde kırmızıdan pasa dönüşen bir mürekkeple elle boyanmıştı. Tutsaklığımdan önce de benzer desteler görmüştüm ve kalede, bu adamlarda ve ateş başında oynanan kâğıt oyununda beni yüzyıllar öncesine götüren bir şeyler vardı. Bu oyunun kaybedeni ben olacaktım -elimde *iki* as vardı ve henüz onlardan kurtulma şansım yoktu- ama kalbim garip bir şekilde hafifti, dudaklarımda neredeyse sürekli bir gülümseme vardı.

Sağ ayağımı daha önce dans ederken giydiğim topuklu ayakkabıdan kurtardım ve hacimli eteğimin altına soktum, gül yağı kokan koltuğa yaslandım - belki de uzun süredir kayıp olan bir ziyaretçinin parfümü.

Laszlo'ya gülümseyerek, "Belki de bu kez endişelenmeli," diye mırıldandım.

Hywel şimdi bana ters ters bakıyordu ve yeni bir kart çekerken kaşları daha da çatılmıştı ama Laszlo göz ucuyla bana kurnazca bir bakış attı ve dudakları kıpırdadı. Gryphon'un hepimizin elinde ne olduğunu, destede ne kaldığını ve oyunun sonunda nasıl sonuçlanacağını çoktan bildiğine dair bir his vardı içimde.

"Diğerleri döndüğünde daha iyi olacak," diye mırıldandı Hywel. "Doğru düzgün sayımız olacak. Lodam'ı kaybetmek için üç kişi pek doğru sayılmaz."

Laszlo mırıldanarak onayladı ve sonra masaya ustalıkla bir şah yerleştirerek oyunu kazandı. Hywel homurdandı ve ben de sırtışıma omzuma yasladım.

Laszlo bir sonraki koz rengimizi belirlemek için desteye uzanmıştı ki, kaleden yüksek bir vuruş sesi duyuldu.

Sandalyemde kaskatı kesildim ve Laszlo'nun kanatları hışırdadı, ama Hywel minnettar bir haykırıyla elindeki kartları yere atıp ayağa fırladı.

"Gördün mü?" Laszlo bana Hywel'in elini sallayarak "Gördün mü?" dedi. İyi bir renk karışımında tüm mütevazı değerler. Muhtemelen kazanırdı.

Dudağımın içini çiğnerken gülümsemeye zorlandım, daha çok kapıda kimin olduğuyla

ilgileniyordum

terk edilmiş oyunumuzdan daha iyi. Laszlo elime uzandı, ben de minnetle onu tuttum.

"Her şey yolunda," dedi usulca.

"Kurt kokusu alıyorum," diye seslendi Hywel koridordan.

Nefesim kesildi ve Laszlo gülümseyerek oturduğu yerden kalkıp kolunu tutmam için bana uzattı. Ayağımı terk ettiğim ayakkabımın içine soktum ve kolumu Laszlo'nun kolunun arasından geçirip boştaki elimle eteğimi düzelttim. Sinirlerimi yatıştırana kadar Laszlo'nun da kıpır kıpır olduğunu, saçlarını düzelterip omuzlarını yuvarladığını, kanatlarını gerip katladığını fark ettim.

"Gergin misin?" Ona mırıldandım.

Laszlo kaskatı kesildi, çenesi gururla yukarı kalktı ve sonra gözlerini kırpıştırarak bana baktı, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirmişti. "Henüz tanışmadılar."

Kimin kastettiğini anlamam bir anımı aldı. Hywel. Hywel ve Conall. Bu da Conall ile Laszlo arasında fark ettiğim flört ve cinsel gerilimin benim hayal gücüm olmadığı anlamına geliyordu.

"Sen ve Conall hiç..."

Laszlo açık kapıya doğru baktı. "Uzun zaman önce. Ama onun kalbi bu işte değildi ve ben de yalnızdım. Olasılığı vardı ama bana pek samimi gelmedi. Sana kadar."

Laszlo'nun eli kolunun üzerinde benimkini örtüyordu ve ben de parmaklarımızı birleştirmek için kendi boştaki elimi kaldırdım. Hywel ve Conall'ın birbirlerinden ne bekleyecekleri konusunda hiçbir fikrim yoktu. Conall'ın da gerçekten ne kadar samimi olduğundan emin değildim, en azından romantik anlamda. Laszlo'ya boş bir güvence vermek istemedim, onun yerine eğilip çenesinin köşesini sıkıca öptüm, oradaki narin tüyleri burnuma çektim. Saçlarımın gevşek tellerini karıştıran bir iç çekti ve sonra başını salladı.

Hywel'in yolunu takip etmek için salona adım atıyorduk ki ejderhanın hırıltılı sözlerini duyduk.

"*Bunun* burada ne işi var?"

"Merhaba güvercin," diye selamladı ipeksi, erkeksi bir ses tonu.

"Ah canım," diye mırıldandı Laszlo, adımlarını durdurup bana baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Wym."

Birkaç kez adının geçtiğini duymuştum, yakınlarda bir müttefik olabilirdi ve sonunda onları görme merakı adımlarımı hızlandırdı, ama Laszlo kolunu benimkine doladı.

"Geride dur. Hywel senin Wym'e bulaşmanı istemez," diye fısıldadı Laszlo köşeyi dönmeden önce.

"Düşman mı bunlar?" Asterion ve Conall'ın Hywel'in tehdit olarak gördüğü birine gitmesine şaşırarak sordum.

Laszlo elini sallayarak, "Yıllar önce sevgiliydiler," dedi. "Sona ermeden önce neredeyse birbirlerini öldürüyorlardı."

Köşeyi döndük ve üç adam koridorun sonundaki kapıda durdu, Hywel'in omurgası sert ve gururlu bir şekilde diğer ikisinin içeri girmesini engelledi.

"Rolant."

Wym Rolant, Hywel'den birkaç santim daha kısaydı, Conall'la hemen hemen aynı boydaydı, güzel, zarif kemik yapısı ve uzun, düz kahverengi saçları vardı. Oldukça çekiciydi, ancak bakışları Hywel'in omzunun etrafından dolanıp Laszlo ve beni salonun arka tarafında bulduğunda, bana bakan solgun gözlerde soğuk ve neredeyse cansız bir şeyler vardı.

Conall öne doğru bir adım atarak, "İkinizin burada, soğukta birbirinize tıslamanıza aldır mıyorum ama sakıncası yoksa içeri girmek istiyorum," dedi.

Yorgun ve biraz bitkin görünüyordu ve en son nerede ve ne zaman uyduğunu merak ettim. Hywel'in kolları kapıları açık tutuyor ve Conall'ın girişini engelliyordu ve bir an için

Hywel'in kapıyı ikisinin de yüzüne kapatıp kapatmayacağını merak etti, ön kolları gerginlikten gerilmişti.

Conall beni sahiplenen ejderhaya baktı ve duyamadığım birkaç kelime söyledi, ama Laszlo'nun onları yakalamış olabileceğini düşündüm çünkü boğuk bir kahkaha attı.

Laszlo bana, "Hywel ve Rolant'ı ben idare ederim," diye mırıldandı. "Sen de Conall'ı yerleştir. Ama emekli olmadan önce yuvaya gelmeyi unutma."

Başımı salladım, hâlâ Hywel ve Conall'ı izliyordum ve Laszlo ellerini benimkilerden çekerek şakağımı öptü. Önüme geçti, kanatları kısa bir süreliğine görüşümü engelledi, sonra koridorun yarısını geçmişti ve Conall neredeyse bana doğru geliyordu.

Hayal mi görüyorum yoksa yanaklarında çökük bir ifade mi vardı? Son birkaç haftadır yemek yememiş miydi? Uyumamış mıydı? Omuzları öne doğru kamburlaşmış ve neredeyse öfkeli karanlık bakışlarla bana doğru yürüyordu ve boğazından bir hırıltı çıkarken bir elimi duvara dayayarak kendimi destekledim.

Sadece bir metre uzağımdayken bile yavaşlamadı ve kolları belime dolanıp beni kabaca göğsüne çekene kadar kısa bir an için tökezledim. Tüm vücudu titriyordu ve beni sımsıkı kavrayışı karşısında nefesim kesildi. Conall burnunu ve ağzını yüzümün yan tarafına bastırırken, sıcak nefesi boğazıma hücum ederken, dili çenemi okşamak için dışarı çıkarken, karmakarışık kızıl saçları görüş alanımı doldurdu.

"Conall?" Onun gücüyle irkilerek nefes aldım.

Orman gibi kokuyordu ve hala hareket ediyordu, beni köşeye doğru iterek gözden kayboldu, bu biraz rahatlatıcıydı çünkü Wyrn hala bana bakıyordu, daralmış gözlerle izliyordu.

"*Mo chroí*," diye homurdandı Conall, beni döndürdü, duvara yapıştırdı ve ben bacaklarımı açıp onunkilere yer açmak zorunda kalana kadar bana sıkıca bastırdı.

Kollarım sonunda omuzlarına dolandı, paltosunun üzerinden onu okşadım, onun sarsıntısından, tüm vücudunun her nefeste sarsılıyor gibi görünmesinden, boğazıma dolan havadan şok oldum. Conall'ın kolları sadece ellerinin eteğimden aşağı kayarak kıcımlı kabaca kavramasına yetecek kadar gevşedi ve kalçalarımızı sıkıca birbirine çekti.

"Sen... sen *iyi misin*?" Diye sordum, dudaklarımdan irkilmiş bir kahkaha yükseldi. Saçlarına ve paltosuna acı bir duman yapışmıştı ama sıcak ve tanıdıktı ve burnum saçlarına sokulmuştu.

"Seni *özledim*," diye nefes aldı Conall ve elleri eteğimi avuçlamak için yer değiştirerek belime dolandı.

Şimdi düzgünce güldüm ve ellerini sakınleştirmek için geriye uzandım, başımı duvara yasladım, bakışlarını bulabilmek için sırtını dürttüm. Yeşil bakışlarının altında koyu halkalar asılı duruyordu; bu renk, irislerini çevreleyen uykusuz kırmızının küçük çizgileriyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

"Sana ihtiyacım var, Evie," dedi Conall, gözleri irileşmiş, dudakları kısılmıştı. "Lütfen, *mo chroí*. Sana *ihtiyacım* var."

Bu baştan çıkarma değil, *çaresizlik*ti ve mizahımı silip süpürdü. Ellerini bıraktım ama o yine eteğimi bacaklarımdan yırtmaya başlamadı ve yüzünü avuçlarımdan arasına aldığımda inledi ve yanağını dokunuşuma yaslayarak bedenini içime doğru sarkıttı.

"Lütfen," diye homurdandı, zayıf bir şekilde bana doğru eğildi.

Yumuşak bir öpücük için ağzını ağzıma getirdim ve Conall ürperdi ve daha da yakınlaştı, başka bir öpücük için avlanırken dudaklarından zayıf, yalvaran sesler döküldü ve sonra bir tane daha, dil fiske ve dişler kemiriyor. Sert değil, *talepkâr* değil. Yalvarıyordu.

Geri çekildim ve o inlerken sağ kaşındaki yara izinin üstünü öptüm.

"Biraz mahremiyet ve ben seninim," diye fısıldadım.

HOWL VE KNOT

Conall kapıyı tekmeleyerek açtığında, ortasında yatağın iri ve heybetli figürünün bulunduğu karanlık bir oda ortaya çıktı. Kolları benimle, eteğimle doluydu, yüzü elbisemin artık yırtılmış olan yakasına gömülmüştü, kabaca tıraş edilmiş çenesi göğüslerimin üst kısmına sürtünürken tenimi ısıyor ve laved ediyordu.

Yırtık tasmayı çekerek daha da açtığında ve göğüs ucumu bulup kabaca emdiğinde nefesim kesildi. Bizi odanın içine götürdü, kapı arkamızda açık duruyordu. Bir an için ona kapıyı kapatmasını hatırlatmayı düşündüm ama sonra yatağı kaplayan büyük, hafif tozlu bir çarşafın üzerine bırakıldım.

Biraz mahremiyet, demiştim ve o da bunu yapmıştı. Onun bu hevesini her zaman takdir etmiştim ve şimdi de bundan gurur duymaktan kendimi alamıyordum.

Conall'ın durmaya niyeti olmadığı açıktı. İstesem dururdu, bunu biliyordum ama hırlayarak ve titreyerek yatağa tırmanıyor, kendini tutmaya çalışıyordu.

"Bu elbiseyi beğendin mi?" diye sordu, pençeli bir eli yakama dolanmış halde durakladı, cevabımı beklerken parmak boğumları meme ucumu sıyrıyordu.

Bir kaşımı ona doğru kaldırdım. Karanlıktı ama bakışımı net bir şekilde göreceğini biliyordum. "Sen yırtmadan önce yırtmıştım."

Homurdandı ve sonra çekiştirerek beni yataktaki yayılmış pozisyonumdan bir anlığına kaldırdı, kumaş çözüldü, ipek göbeğime kadar parçalandı. "Özür dilerim."

Anlamsız özüne garip bir kahkaha attım ve Conall üzerimde gezinerek kendime gelmemi bekledi.

"Tanrım, bu sesi özlemişim," diye fısıldadı, başını eğdi ve artık açıkta olan omzumu öptü. İnledi ve kıllı yanağını tenime sürttü. "Senin kokunu özledim." Bir hırıltıyı daha bastırdı ve sonra ayağa kalktı, elbisenin eteğini çekiştirdi, kalçalarımın rahatsız oldu, kıcımı okşadı ve yüzünü karnıma gömdü. "Gittikçe güçleniyorsun."

"Daha yuvarlak," diye izin verdim. Laszlo'nun özenli bakımı altında tekrar kilo alıyordum ve kendi bedenimde kendimi tanıdık hissetmeye başlamıştım, bir kez daha yumuşak ve gür.

Conall elbisenin belini kıcımın üzerine kıvrımayı başardı ve bir anlığına o yenilenmiş kıvrımları takdirle inceledi, elleri saygıya benzer bir şekilde okşadı. Sıcak, ağzı açık öpücüklerini karnımın üzerine bastırdı ve sonra bacaklarımın birbirine sıkıştığı yere kadar indi, yumuşak bir soluk bukle yumağı tümseğimi kapladı.

İç çamaşırı giyme zahmetine girmemişim -Hywel şu anda Conall'dan daha sabırlı değildi- ama bu çıplak ve karanlık odada çarşafın üzerinde uzanırken, Conall hâlâ seyahat için tüm katmanları

giymişken kendimi garip bir şekilde açıkta hissettim.

"Çok yumuşak," diye mırıldandı. "İçine batmak istiyorum. Pençeler, dişler, penis. Her şeyimle."

Bu canavarlarla cinsel iştahımı ilk keşfettiğimde ben de hemen hemen aynı şeyi istemiştim ve bu beni doğrulup ona uzanmaya itti.

"Conall."

"Seni tatmam lazım," diye mırıldandı. "Ama lanet olsun, senin içinde olmalıyım." "Conall," diye tekrarladım, biraz daha keskin bir şekilde.

Sertleşti, neredeyse irkildi ve başını kaldırıp baktı, gözleri vahşi ve karanlıkta parlıyordu.

"Conall, ne oldu?" Arkama yaslanıp bacaklarımı etekten kurtararak sordum. Dudaklarını yalayarak uzuvlarıma baktı. "Sen iyi misin?"

Gözlerini kırptırdı, kendini salladı ve sonra bana gözlerine tam olarak ulaşmayan çarpık bir gülümseme verdi. "*Mo chroí*, benim için endişelenmene gerek yok."

Kaşlarımı çatıp bacaklarımı daha da yaklaştırdım ve o da bana, şimdi üzerinde yattığı beline kadar yırtılmış elbiseye göz kırptı. Doğrulup derin bir nefes aldı, saçlarını taramak için bir elini saçlarına soktu ve parmakları birbirine dolanınca irkildi. Elini silkeleyip kurtardı ve yatağın ayak ucunda durup ceketini yırtıp yere bıraktı, pençeleriyle önce yeleğinin sonra da gömleğinin düğmelerini acımasızca çekti, ta ki ikisi de göğsünün üzerinde açık kalana kadar.

"Bana geri dön Evie," dedi nazikçe, yatağın üzerine diz çökmüş ve bana doğru sürünmeye başlamıştı bile.

Gerindim ve beni yakaladı, çıplak göğüslerimiz sıkıca birbirine değecek şekilde beni kendine çekti. İç çekti ve yüzünü omzuma yaslayarak beni kollarının arasına aldı.

"Sana bir canavar gibi saldırdım, özür dilerim," diye fısıldadı.

Ellerimi saçlarına yerleştirdim, kendi nazik, sabırlı parmaklarım onun için düğümleri çözmeye çalışıyordu. "Benim için sorun değil. Ama gergin görünüyorsun."

Arkasına yaslandı, ben yanına yapışmışken yatağa uzanmak için yuvarlandı. Pencerenin dışındaki ormandan ve odaya girdiğimiz merdivenden gelen hafif bir ışık vardı, bana bakarken yüzünü seçebilmem için yeterliydi.

"Söylediğimde ciddi dim, seni özledim," dedi, bir eli yavaşça kalçamın arkasından yukarıya, kıkımın üzerinden yukarıya ve omzuma doğru hareket etmeden önce kısa bir süre sıkmak için okşadı. "Ağzını, tenini, tadını özledim." Çenesini kaldırdı, ben de eğildim ve ona yavaş, yüzeysel, alaycı bir öpücük sundum. "Çıkardığın sesleri. Kokunu. Asterion burada değil, değil mi? Salak herif. Kalmalıydım."

"Sus." Onu tekrar öptüm, parmaklarımı saçlarında gezdirdikten sonra göğsünden aşağıya kaydırarak pantolonunun içinden geçirdim.

Conall hevesle inledi, beni kavrayarak yukarı doğru kalktı, siki kumaşın üzerinde zıpladı ve sarsıldı. "Sana ihtiyacım var," diye haykırdı dişlerinin arasından.

"İsteddiğini biliyorum. Seni soymama yardım et."

Conall kendi kıyafetlerine de benim ödünç aldığım elbiseye olduğu kadar saygılıydı ve pantolonunun bir düğmesi koparak taş zeminde takırdadı. Pantolonunu yırtıp çıkarırken dirsek yememek için üzerine tırmanmak zorunda kaldım ve önce yeleği halletmeden gömleğini çıkarmaya çalıştım. Aceleciliğine gülerek ona doğru eğildiğimde, bir kolu hala bir koluna dolanmıştı, manşeti çok sıkı iliklenmişti ve kontrolü kırıldı.

Sırt üstü düşmüştüm, Conall'ın kolları kalçalarımı sıkıca sarmış, açık ve yukarıda tutuyordu, yüzü amıma gömülmüştü. O ziyafet çekerken ben inliyordum ve parmaklarım onların kavrayışında yeni düğümler oluşturunuyordu. Conall'ın ağzı bir kadının seksinde ölümcüldür, diye düşündüm. Ağzıyla bana tapıyor, yıllardır kaybettiği bir sevgilisi gibi bedenimi öpüyor, açlıktan çıkan sesler

hassas tenimde yankılanıyordu. Hareket ettiğimde,

Utanmadan kendimi yüzüne sürttüğümde, o sadece daha fazla teşvik etti, vücudumu ellerinde salladı, çenesine, yanaklarına ve burnuna uyarılmamı boyadı, daha fazlasını çıkarmak için dilini içime soktu.

Hywel güler ve onu kışkırtırdı. Beni bu şekilde yiyerek eğlenirler, zevkimi iffetsizce yerler diye düşündüm ve sonra Conall klitorisimi ısırıp emdi, dudaklarıyla kabaca sahiplenmeden önce tatlı tatlı öptü. Ecstasy parladı, kırbaç gibi hızlı ve aynı derecede şiddetli. Conall çekildiğinde keskin bir çığlık attım, uçurumun kenarındaydım ve düşüyordum.

Yoksunluktan inledim, zayıf bir şekilde kenara yuvarlandım ama onun dokunuşu hissi artırmadı.

Üzerimden atladı ve tam surat asmak, çabalarından vazgeçtiği için onu azarlamak üzereydim ki acımasızca içime daldı.

Bıçağın ucu sanki beni serbest bırakma sırasında geriye doğru sürüklüyormuş gibi geri döndü. Bağırdım, bedenim onu kavradı, bacaklarım, kollarım ve amım onu kendime çekti. Ağzı benimkini de buldu, aynı açlıkla benimkine de sahip oldu ve ben kendi keskin tadımı onun dilinden yaladım, bedenlerimiz birbirinin içine girdi. İçime doğru konuşuyor, inliyor ve hırıliyordu ama kelimeleri anlamak için kendimi alamıyordum. Pençeli ellerinden biri enseme kavırıyor, diğeri kıcımlı kazıyor, beceriksizce, umutsuzca, baştan çıkarma eksikliğini, incelik eksikliğini telafi etmek için tüm iştahımızla tepiniyorduk.

"Evet, o sesler, ben seni becerirken vücudunun çıkardığı o ıslak sesler," diye tısladı Conall kulağıma. "Onları özledim."

Başımı salladım, yüzüm sıcaktı, şimdi bu sesleri *görmezden* gelmeye çalışıyordum.

"Seninle konuştuğumda çok kayganlaşıyorsun," dedi Conall ve bu kez sırtışı vahşi, geniş ve gerçekti, gözlerime bakacak kadar kendini kaldırdığında karanlıkta parlıyordu. "Sana söylüyorum, kalçalarımı böyle kırıdığında, düğümümü açıklığına ittiğimde" -inledim ve topuklarım tekrar yapması için kıcına bastırdı- "bana karşı sıçıyorsun ve her tarafın pembeleşiyor ve boşalmadan önce bile biraz *fişkırıyorsun*."

Yüzümü başka tarafa çevirdim ve Conall'ın boynumdaki eli sıkılaşıarak bakışlarımı tekrar onunkine çevirmeye zorladı.

"Ejderha spermi gibi kokuyorsun. Ve gryphon da. Her yerinde onlar var, resmen *parlıyorsun*. onunla. Ama ben içindeyken, *kızıışmış* bir sürtük gibi kokuyorsun."

Ona hırladım ve dişlerimi omzundaki ete geçirerek yukarı fırladım. Conall inledi ve tüm vücudu gerildi ve gerildi ve sonra ağırlığı beni yatakta düzleştirdi ve kalçaları sertçe bastırdı ve açıklığıma vuran o ağır baskı taşı *itti ve yuvalandı*. Ben uludum, Conall hırladı ve durdu, geri çekilmeye çalıştı.

Hiç düşünmeden sırtına bir şaplak attım. "Yapma. İstiyorum," diye soluk soluğa bağırdım, kalçalarım onun düğümünü kovalamak için yükselmeye çalışıyordu. "Dedin ki, yatakta-"

Conall inledi. "Siktir. Kahretsin, *mo chroí*, bana ne yaptığını bilmiyorsun."

Kelimelerdeki kırılgan yırtık beni duraklattı ve dönmeye, yüzünü bulmaya, ondan açıklamasını istemeye çalıştım, ama sonra tekrar itti, vücudumu dürttü ve kazdı, düğümünün yoğun sert sıcaklığı beni yırtmakla tehdit ediyordu. Conall inledi, başı geriye atıldı, boğazı büküldü ve sonra kıpırdandı, sadece kalçalarını biraz salladı, aynı elbiseyi kalçalarımından çıkardığı gibi, ama bu *içerideydi*, zorluyor ve itiyor ve-

Düğümü, beni kendine yuva edinmiş bir *kaya* gibi içime yerleşirken, kalçalarım ve kollarımla onu sıkıca kavradım. Bu basınç içimde, kalbimde, boğazımda, gözlerimin arkasında, gidebileceği hiçbir yer kalmayana kadar artıyor, genişliyor, büyüyor ve büyüyor gibiydi.

Conall böğürdü ve kalçaları güzel bir çalkalama hareketiyle öne doğru savruldu.

patladı. Boşalırken hıçkırdım, içimden geçen bir depresim nefesimi çaldı, görüşümü temiz ve parlak bir şekilde sildi. Conall hareket etmeye devam etti, yavaş ve derin, ağzı kulağımda, çenemde, yanağımdaydı, kısa öpücükler ve yalamalar. Nefes nefese kalmıştı, erimiş sıcaklık içime akıyordu. Elleri kığımın altına girdi, beni sadece bir inç eğdi ve sanki her zaman bu şekilde uymamız gerekiyormuş gibi mükemmel bir tek parça gibi birbirimize bağlandık. Acı veren zevk tatlandı, şurup kıvamına geldi ve yumuşadı, beni gevşek, sarhoş ve sırtkan bıraktı. Conall'ın hareketlerinin dalgaları beni sürükledi, bana bakarken ve içimde sallanırken kaşları çatıldı, her hareketten yankılanan şefkatli çırpınışlar kaslarımda çökmekte olan bir yol açtı.

"Ah, Evie," diye fısıldadı ve damarlarımda dolaşan kanımın uğultusu altında adımın yakarışını zar zor duyabiliyordum, solukları kulaklarımda düzensiz ve gürültülü bir şekilde yankılanıyordu.

"Öp," diye yalvardım ve ağzı benimkine yapıştı.

Mükemmel bir devre, diye düşündüm, bedenlerimiz şimdi iki kez birbirine bağlanmıştı. Dillerimiz birbirini yalıyor ve dolanıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Hiç de boş değildim. Kırılmamıştım. Sadece şimdiye kadar doğru parçaları bir araya getirmeye çalışmamıştım. *Bunu* özlüyordum.

"Uyuyamıyorum," diye mırıldandım, Conall'ın nazik, kapsamlı masajının saldırısı altında gözlerimi açık tutmak için savaşıyordum.

"Uyanık kalmak için kendini zorlamaya devam edersen hayır," diye hafifçe onayladı Conall, başparmakları omurgamı sıkıca okşadı, dokunuşundan sonra hoş küçük patlamalar yankılandı ve karıncalandı.

"Hayır, yani..." Sırtımın alt kısmına girdiğinde inledim ve sonra başımı salladım. "Demek istediğim Birsha ben uyurken kafamın içine giriyor. Beni tüketmek, bana eziyet etmek için kâbusları kullanıyor."

Ben konuşmaya başladığımda Conall sertleşti ve sonunda beni sırt üstü yatırdı.

İçimdeki düğümün sonsuz sarsıcı fırtınasından bir süre sonra Conall sakinleşmiş ve serbest kalmıştı. Ocakta küçük bir ateş yakmasını, zayıf hatlarının ışıktaki parlamasını, kuyruğunun çıplak kalçalarının arkasına doğru dalgınca sallanmasını, bacaklarındaki kıvrık kızıl saçları okşamasını yanıma kıvrılmış bir şekilde izlemiştim. Yatağa döndü, bana sarıldı ve nefes alamayana kadar beni öptü.

Şimdi ona baktım ve yüzünü inceledim. Ateşin parıltısı mıydı, yoksa gözlerinin altındaki halkalar artık yumuşamış mıydı?

"Evie, o ne oldu?"

Conall'a beni kulenin penceresinden aşağı atan kâbusu anlatmak için ağzımı açtım ve sonra bir kez daha kapattım. Kaleye geldiği zamankinden daha rahattı ve bunun ruh halini bozabileceğini düşündüm. Bunun yerine Hywel'in neyi nasıl öğrendiğini anlattım.

"Hywel onların geri dönmesini engelliyor," dedim ellerimi Conall'ın göğsünün sert ve geniş düzlemlerinde gezdirerek.

Conall bana baktı, nefesini bir süre tuttuktan sonra yavaşça bıraktı. "Sanırım uyuklu canavar bir işe yarıyor."

"Çok cömertsiniz."

İrkildim ama Conall, Hywel'in orada, yatak odasının dışındaki karanlık koridorda gezindiğini biliyor olmalıydı, çünkü bana sadece göz kırptı ve hala açık olan kapıya bakmak için yan tarafına yuvarlandı.

"Wyrn'in neden şahsen ziyaret etmeye bu kadar hevesli olduğunu merak ediyordum. Onu arka kapıdan dışarı mı attın?"

Yine mi?" Conall Hywel'e sordu.

Hywel kapı aralığına yaslanmış, ayak bileklerini kavuşturmuş, parmaklarının arasında tuttuğu sarma sigaradan tatlı kokulu bir duman yükseliyordu. Laszlo'ya göre tütün değil, Hywel'in şımartmaktan hoşlandığı kurutulmuş çiçekler. Ejderhanın bakışları aramızda gidip geliyordu ama beni Conall'ın yanında görünce gergin ya da sinirli görünmüyordu, sadece meraklanmıştı. "Onu rüya denizine atmayı düşündüm ama nereye düşerse düşün üzülürdüm. Seni ona bulaşmaman konusunda uyarırdım. Ona güven olmaz."

İkisi de bana baktı ve Conall'ın kurnaz gülümsemesi soldu. "Sence Birsha'ya yardım eder mi?" Conall sordu.

Hywel homurdandı ve başını salladı, sigarayı parmaklarının arasında yuvarladı ama asla dudaklarına götürmedi. "Hiçbir ejderha bunu yapmaz. Ama burada en değerli olduğunu düşündüğü şeyi çalacaktır. Ve sen de ben de bunun ne olduğunu biliyoruz," dedi Hywel. Ve bu sefer ikisi de bana bakmadı, sadece birbirlerinin bakışlarını tuttular. Conall önce bir kez başını salladı, sonra Hywel cevap olarak başını eğdi. Doğruldu ve bana gülümsedi. "Yuvaya dönme vakti geldi. Tabii hepimiz burada, bu tozlu küçük misafir odasında uyumayacaksak."

"Conall elbisemi yırttı," dedim yatakta doğrulup çarşafı üzerime sarmak için çalarak.

"Kötü köpek," diye mırıldandı Hywel.

Conall yatağa uzanmış, ben kenara kayarak çarşafı yanıma aldığımda açıkta kalmıştı, uzun ve durgun, tamamen kas, yara izi ve sevimli bakır kırmızısı kürk. Hywel parmaklarının etrafında kıvrılan dumanı tembel gibi görünen ama aslında oldukça kasıtlı bir odaklanmayla inceledi.

"Sen de gelebilirsin kurt. Eminim Laszlo'nun ya da sevgili hazinemizin bir sakıncası olmayacaktır."

Özenle yapılmış bu sıradan davet karşısında gülümsememi gizlemek için başımı eğdim. Ya Laszlo bir şey söylemişti ya da Hywel hiçbir şey kaçırmamıştı. Belki de ikisi de.

Conall hemen cevap vermeyince dönüp yatağa baktım. Conall bana bakıyordu, az önceki çaresizlikle soğukkanlılık arasında bir şeydi bu. Yatağa yayılmıştı, bakışlarımıza karşı çıplaktı ama sanki savaşmaya ya da kaçmaya hazırmış gibi hazırlıklı görünüyordu.

"Kabus görmek yok," diye mırıldandım, elimi ona doğru uzattım. "Sadece uyu."

Conall elime, sanki ona saldırıp ısırarak bir aspir gibi, sanki tutunabileceği bir yaşam ipiymiş gibi baktı. Yavaşça başını salladı, kolları ve bacakları yatağın üzerinde biraz daha genişledi.

"Ben burada iyiyim, *mo chroí*. Sen git ve dinlen. Sabah çayırdaki koşacağız."

Düşüncelerini deşmek, tüm sorularıma cevap vermesini sağlamak istiyordum. Geldiğinde bana dokunmak için parçalara ayrılırken şimdi neden benimle ve diğerleriyle yatağa gelmekten bu kadar korkuyordu? O da Asterion gibi miydi? Beni başkası için değil de kendisi için mi istiyordu? Ama *kıskanç* görünmüyordu.

Hywel'in dumanı odaya süzüldü, lavanta ve gül kokuyordu ve ben iç çektim. Sorulardan ve kafa karışıklığından bıkmıştım. Hywel ve Laszlo duygularını açıkça ortaya koymuş, niyetlerini belli etmişlerdi. Bu beni korkutuyordu, evet, ama aynı zamanda rahatlatıyordu da.

Döndüm ve beni yuvaya geri götürürken uzattığım elim Hywel'in boştaki elinin içine kaydı.

BÖLÜM 28

WYRM

"Neden... Rolant neden burada?" Soluk soluğa sordum, ellerimi kaburgalarımın etrafında kenetleyerek yarılmalarını önlemeye çalıştım, ki bunu yapmak istedikleri belliydi.

Conall'ın sabahki çayır koşusunun beni tekrar yalnız bırakmak için bir bahane olduğunu düşünmüştüm ama onun yerine antrenmanına ciddiyetle devam ediyor gibiydi.

"Hywel kadar yaşlı ve yüzyıllardır uyumuyor," dedi Conall, yükselen güneşin altında çimenlere gömülürken kendi sesi biraz sertti, uzun çimen gölgeleri beyaz keten gömleğinin üzerinde çizgiler oluşturuyordu. "Kalbinin iyiliğinden yardım etmiyor - her şey bir alışveriş - ama işbirliği yapıyor, bizi bazı... daha az konuşkan canavarlarla temasa geçiriyor. Yaşlı canavarların çoğu Birsha'ya karşı çıkıyor, yaptıklarından dolayı değil ama onlara göre Birsha haddini bilmeyen sonradan görme bir insan."

Nefes nefese kaldım ve Conall'dan sadece birkaç adım ötedeki çimlerin üzerine dizlerimin üzerine çöktüm. Başını çevirdi ve gözlerinin yeşili yüzünü gizleyen saplarla eşleşti.

"Buraya gel," dedi.

"Daha fazla bilgi istiyorum," diye cevap verdim. "O zaman burada alacaksın."

Yanına doğru süründüm ve Conall beni kucağına çekti, kalçalarımı aşağı bastırarak sıkıca oturmamı sağladı.

"Dikkatimi dağıtacaksın."

Başını iki yana salladı. "Sadece burada hissettiklerin hoşuma gidiyor. Sana bu şekilde sarılmak hoşuma gidiyor," diye ekledi ve elleriyle kışımı sıkı ama bizi bir sürtünme haline getirmedi. Cazip gelmişti ama ellerimi göğsüne dayadım ve ona baktım.

"Eee?" Ben sordum.

"Hywel ile Wyrmler arasındaki geçmişi bilmiyordum. Benimle konuşmaya hiç bu kadar istekli olmamıştı. Her ne kadar bir ünüm olsa da onun gözünde insan sayılırım. Ama Hywel'in uyanmaya başladığını söylediğimde, birdenbire büyüldü. Döndüğümde bana katılmasına izin vermem karşılığında aradığımız üç kadim canavarın yerini söyledi."

Kaşlarımı çattım ve dönüp kaleye baktım. "Bu şüpheli görünüyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama Asterion seni korumak için yardımına ihtiyacımız olursa ona güvenilebileceğimizi söyledi ve yolculuğumuz sırasında Rolant buranın yolunu biliyor gibiydi. Onlar için endişeleniyor musun?" Conall sordu. Gözlerimi kırptım ve ekledi, "Hywel ve Laszlo için mi? Yoksa kendin için mi?"

Dudaklarım aralandı ve Conall'a bakarak durakladım. "Kendim için değil - hiçbirinizin bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini biliyorum. Hywel için sanırım. Laszlo neredeyse birbirlerini öldüreceklerini söyledi.

birbirlerini terk ettiler. Ya Rolant gelip dövüşü bitirmek isterse?"

"O zaman sonu ölüm olur, sanırım," dedi Conall. "Hywel artık çiftleşmiş bir ejderha, yüzyıllarca dinlenip güç biriktirdikten sonra iyice tazelendi. İkisi arasında gerçek bir dövüş olsa Rolant'ın hiç şansı olmazdı."

"Çiftleşmek bir fark yaratır mı?" Ben sordum.

Hywel bana da eşim dedi. O zaten Laszlo ile çiftleşmişken benim çiftleşip çiftleşmememin bir önemi var mıydı?

Conall'ın bakışları uzaklaştı ve çimenlerin üzerinde omuz silkti. "Neredeyse tüm canavarlar için öyle. Bir doktor var... bizim rızamızla bizim üzerimizde bir çalışma yapıyor. Kanda bir şeyleri değiştirdiğini söylüyor. Kurtadamlar arasında bir eşe sahip olmak, *uğruna* savaşılabilecek birine sahip olmak, bir savaşta hayatta kalmak için bir neden. Hayatta bunu bulmak tanrılar için bir onurdur," dedi sesinde garip bir şekilde acı bir notayla.

"Buna inanmıyormuş gibi konuşuyorsun," dedim.

Conall kaskatı kesildi ve sonra bir kez daha gevşedi, bakışlarımla tekrar buluştu, gözleri sanki güneşe bakıyormuş gibi hafifçe kısıldı, güneş önümde, güvenli bir şekilde görüş alanının dışında olmasına rağmen.

"Öyle," dedi yavaşça. "Bence aynı zamanda... Bu kadar değerli, bu kadar mükemmel, bu kadar senin bir parçan olan bir şeye sahip olmak... seni değiştiriyor. Dünyadaki diğer her şeyi... daha *az* yapar. Ve bence bu tehlikeli. Kendiniz ya da eşiniz için değilse bile, dünyanın geri kalanı için."

Conall'ın çiftleşip çiftleşmediğini sormak için ağzımı açtım ama ben daha konuşmadan ayağa kalktı, kollarını bana doladı ve bizi çimlerin üzerinde yuvarlayarak üzerime uzandı.

"Hywel onun bir şeyler çalmaya çalışacağını düşünüyor ve haklı olduğundan şüpheleniyorum," dedi Conall, kolları ve elleriyle omuzlarımı ve başımın arkasını kavradı. Eğildi, bakışlarımı tuttu, gözlerinin kenarlarını kırıştıran bir gülümseme vardı.

Ne demek istediğini tahmin edebiliyordum ve gözlerimi devirdim. "Ben bir şey değilim."

Conall, "Hayır, *mo chroí*, sen bu dünyadaki her *şeyden* çok daha değerlisin," diye mırıldandı.

Kızgınlıkla hırladım ama ağzı benimkiyle buluştuğunda, tatlı, şakacı ve çok hoştu, kızgınlığım sabah güneşinin altında eriyip gitti.

Rolant'la ilk gerçek etkileşimim akşama, Conall'ın beni çayırdaki hırpaladığı ve Laszlo'nun kollarım silahı tutmayı reddedene kadar beni kılıç dövüşünde eğittiği zamana kadar gelmedi.

Hywel uyandığından beri şatonun hayalperestleri giderek azalıyordu, sadece bakım işlerini yürütecek ve ara sıra enstrümanlardan birinden bir melodi fısıldayacak kadar kişi kalmıştı.

"Kaleyi senin için koruması için bir köy getirmelisin, biraz gözlerini kamaştır. Zaten sadece birkaç on yıl yaşayacaklar ve bu eski taşları biraz canlandırabilirler."

Conall ve Laszlo'nun arasından yemek salonuna doğru yürürken Rolant'ın sesi umursamazdı, eski bir Fransız aksanı kelimeler arasında dörtlüye koşarak koridorda kulaklarıma ulaşıyordu.

"Eğer benim evimde kalmak hoşuna gitmiyorsa Rolant, her zaman kendi küçük evine çekilebilirsin. Yoksa bir kulübe mi? Hatırladığım kadarıyla çok zarif, küçük bir yer."

"Bir manastır," diye ısırdı Rolant.

"Ama bir şato değil," diye fısıldadı Laszlo kulağıma, gözlüklerinin arkasından belli belirsiz

hinzır bir mizah parlıyordu.

"Keşişler mezarlarında ters dönüyor olmalı," diye mırıldandı Hywel. "Ah! İşte buradasınız, aşklarım. Rolant bu akşam eğlence olmadan kendini oldukça *sıkıcı* hissediyor. Onu eğlendirmek için elimizden geleni yapmamız gerekecek."

"Conall çok iyi şiirler biliyor," dedim, çoğunlukla nefesimin altında, kolunu belime dolamış kurt adamın bastırılmış kahkahalarla kıs kıs gülmesine neden olarak.

Ama Rolant beni duymuş olmalıydı, çünkü içeri girdiğimizde döndü, soğuk gözlerini hemen yüzüme dikti ve kısa mizah girişimimi garip ve tehlikeli hissettirdi.

"Ah, ilahiyat," dedi beni inceleyerek. Yüzeysel bir şekilde eğildi, bakışlarını ayırmadı ve bu hareketi centilmenlikle alay ediyordu. "Hakkınızda o kadar karışık haberler duydum ki madam, ne bekleyeceğimi bilemedim. Eski bir tanıdığım vardı, Yvain adında çok saygıdeğer bir kadim vampir, yıllar önce zarif cinsel tavrınız hakkında şiirsel sözler söylemişti. O kadar ki, neredeyse sizi Londra'daki küçük gecekondu mahallenizde aramayı düşünüyordum," dedi Rolant. Kısa bir sırtışı, ters ters bakan Hywel ile paylaşmak için döndü. "Yine de asla para ödemediğimi biliyorsun."

Göçebe bir kableden sevimli bir vampir olan Yvain'i hatırladım, yalnız başına dışarıdayken, yetişkin bir erkek olduğunu ilan etmek için yapılan bir tören sırasında dönüştürülmüştü. Her zaman bir bakirenin coşkusuyla sevişmiş, serbest kalmasını asla dilediği kadar erteleyememiş ve her ziyaretinde güzel bir hediye hazırlayarak aşırı derecede tatlı davranmıştı.

Rolant bana dönerek devam etti. "Elbette, son raporlar... daha az övgü dolu."

Hywel ofladı ve burun deliklerinden küçük bir duman çıktı. Conall gerildi ve yanımda bir hırıltıyla titremeye başladı ve Laszlo'nun kanatları arkamızda gerildi.

"Yvain nasıl?" Yemi yutmayarak sordum.

Rolant zalim bir kahkaha atarak, "Ah, tamamen ölmüş," dedi. "Ama *sen*, canım, belli ki iyileşmişsin. Evet, neden senin bu kadar hayranın olduğunu anlıyorum. Elbette çok güzelsin ama sende de tamamen *dine* aykırı bir şeyler var, değil mi? Şu gözler. Kederli, aç, baştan çıkarıcı. Bir erkeği emip kurutmaya hazır görünüyorsun."

Hywel'e baktım ve kaşlarımı kaldırdım. Neden böyle korkunç ve önemsiz bir insanla arkadaşlık etmişti ki?

"Rolant, ya duracaksın ya da gideceksin," dedi Hywell sert bir sesle. "Aslında sen en iyisi-"

"İyi olacağım. Uysal olacağım," diye mırıldandı Rolant, ellerini iki yanına kaldırarak. Bana sırtıttı ve yüzündeki ifade neredeyse grotesk bir neşeye dönüştü. "Sadece oyun oynuyorum, sevgili kızım. Seni çok kıskanıyorum. Oynamak için kendine ne kadar da yakışıklı hayvanlar edinmişsin."

Nedense bu, tutsaklığımıza yapılan göndermeden daha çok canımı yaktı. Hâlâ bu adamlarla olan ilişkilerimle, Laszlo ve Hywel'in bana şefkat göstermesine izin verme isteğimle mücadele ediyordum. Yanağımı çevirerek ejderhanın kazanmasına izin verdim.

Hywel'in canına tak etmişti. Vücudu şişti ve sesi derinleşti, kırmızı deriden kanatlarının ani bir rüzgârıyla sırtındaki boş alanın her santimini kapladı. "Sana elimi sürmeyeceğim Rolant. Bu iğrenç alışkanlığa bin yıl önce tövbe ettim," diye hırladı. "Ama yine de o zehirli dilini ağzından koparmanın bir yolunu bulabilirim."

Aralarındaki havada ısı parıldıyordu, bu da olası bir yangının habercisiydi. Conall ve Laszlo iki yanımda yakınlaştılar, şüphesiz ikili gerçek şekillerine dönüşmeye karar verirse beni odadan süpürmeye hazırdılar. Rolant, Hywel'in ateşine karşı buz gibiydi, ejderhamın öfkesinin alevine karşı serin ve neredeyse muhteşemdi ama gerildi, kendini saldırıya hazırladı - ilk hamleyi yapacak kadar aptal değildi.

"Zehirli dilimde kaçırmak istemeyeceğiniz bilgiler var."

Hywel omuz silkerek, "Eğer işe yarar bir şey biliyorsan, sana söyleyen kişi de biliyordur," dedi ama kanatları katlanarak hiçliğe dönüştü ve odadaki hava duruldu.

"Doğru ama artık Birsha'nın elinde," diye cevap verdi Rolant, Hywel'in yanından geçip masaya oturdu.

Hywel diğer ejderhaya kaşlarını çattı -Hywel'in kibar tavırları vardı ve Rolant'ın önce oturması kabalıktı, özellikle de bana karşı- ama bize elini uzattı. Conall önce benim kolumu onunkinden kurtardı ve Hywel için kenara çekildi.

Sen sadece bir kadınsın; hepsinin aynı anda sana sarılmasına izin veremezsin, diye hatırlattım kendime. Ve Conall'ın Hywel'e saygı duyması doğaldı, hem onun evinde bir misafir olarak hem de bir ejderhaya karşı bir kurt adam olarak.

"Kimi?" Hywel benim için bir sandalye çekerek sordu. "Nimue."

Hywel alçak bir hırıltıyla gürlerken, ben bu söz üzerine sandalyeye çöktüm ve Laszlo duyulabilir bir soluk verdi.

"Gölün Leydisi Birsha'nın elinde mi? *Bırak-*"

Rolant alay etti. "Saçmalama, Hywel. Onun herhangi bir tehdit altında olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Hakkımda kötü şeyler biliyor olabilirsin ama *onu* riske atacak kadar alçalacağımı düşünemezsin."

Gölün Hanımı hakkında pek çok efsane duymuştum, Arthur'a kılıcı Excalibur'u hediye eden büyücü kadın, ben çocukken anlatılan pek çok efsaneye karışmıştı. Ama basilisk Marius bile Arthur'un var olmadığını söylemişti.

"Peki ya kılıç?" Hywel homurdandı.

"Excalibur da mı gerçek?!" Konuşmanın gidişatından sersemlemiş bir halde ağzımdan kaçırdım.

Hywel ve Rolant durakladılar, sanki varlığımı unutmuşlar gibi bana baktılar. Hywel kaşlarını çatarak beni inceledi ve birden onun kaç *yaşında olduğunu*, iki ejderhanın da kaç yaşında olduğunu fark ettim; sanırım benim tam olarak anlayabileceğimden çok daha eskiydi.

"Kılıç yüzlerce yıl önce bir savaşta kırıldı," dedi Laszlo yavaşça, yanımdaki sandalyeye çökerken, önümüze serilen ziyafet sohbet yüzünden ihmal edilmişti.

Rolant gözlerini devirdi ve başını salladı. "*Öyleydi*. Sonra insanlar gidip bundan bir *hikâye* çıkardılar. Ve onu. Ve üzerine titrediği tüm o aptal küçük insan savaşçılar. *Efsaneler* ne yapar bilirsin."

Hywel derin bir iç çekti ve sonunda Conall'la birlikte o da oturdu. "Galiplerin Kılıcı iyileşti mi?" Rolant homurdandı. "Ve *Excalibur* oldu. Bir kılıca böyle bir isim vermek ne aptalca."

"Bir kılıç... *iyileşti* mi?" Tekrar ettim.

Hywel mırıldandı ve masanın altından elime uzandı, kısa bir süre sıktı ve başparmağını bileğimde gezdirdi. "Kılıç her zaman bir güç nesnesiydi. Nimue yüksek bir fae, güçte bir tanrıçanın yanında. Kılıcı büyüyle doldurdu ve *layık* bulduğu insan erkeklere hediye etti. Arthur hakkındaki efsaneler tek bir savaşçıya değil, birçok şövalyeye, krala ve lorda dayanır. Onlara, hediyeye layık oldukları sürece savaşta zafer kazanmalarını garanti edecek bir kılıç yaptı. Ama birbiri ardına hepsi düştü. Bazen yıllar, bazen on yıllar içinde. Yanılmazlık, insanların asil doğalarını bozma eğilimindedir."

Conall, "Eğer kılıç asil bir doğaya sahip olmayı gerektiriyorsa, Birsha'nın onu tehlikeye atmayacağından eminim," dedi.

Laszlo, "Umarım," diye mırıldandı.

"Düşmanlarını asla hafife almasan iyi edersin, sevgili oğlum," dedi Rolant Conall'a umursamazca.

Rolant, Conall'dan bir gün bile daha yaşlı görünmüyordu ama kurt adam bu kibirli tavrı doğal karşıladı ve benimle sadece kısa bir süre için kuru bir bakış paylaştı. Bu masadaki çocuklar bizlerdik, yüzyıllardır yaşayan ben bile.

"Birsha kılıç için oyununu oynayacak," dedi Rolant ciddiyetle. "Ya da Nimue'yi ona yeni bir şey yapmaya zorlayacak. Doğasına ya da savaş için seçtiği şampiyona uygun bir şey. Ancak onun yerinde olsaydım, sizinkiler onu savaşa taşıyacak birini bulmadan önce Excalibur'u denklemden çıkarmak için elimden geleni yapardım."

Hywel öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı, bakışları parlıyordu. "Henüz eline geçmedi o zaman?" "Benim hesabıma göre Nimue sadece bir haftadır kayıp. O kadar kolay pes etmeyecektir." "Gizli, efsanevi bir kılıcı nasıl bulmayı planlıyoruz?" Conall kaşlarını kaldırarak sordu. Rolant omuz silkti. "Bana nerede olduğunu söyledi elbette." Hywel homurdandı. "Çok çirkin."

Rolant ona ters ters baktıktan sonra alçak sesle ve hızlıca mırıldandı: "Bunu taşıyabileceğimi düşünmüyordu, değil mi?"

Kibar bir sessizlik oldu, sonunda gümüş çatal bıçak takımlarının hafif şingirtisi duyuldu ve ardından ani, ürkütücü bir kıkırdama patladı.

Benden.

Rolant'ın gözleri dik dik bakmaya başladı ve Conall'ın dudakları kıpırdadı.

Bir kıkırdama daha patlak verdi ve elimin tersiyle sesi bastırarak büyüyen sırıtışımı tekrar düzleştirmeye çalıştım. Hywel başını yavaşça bana doğru çevirdi, gözleri ağırlaşmıştı ve dudaklarında hoşgörölü bir gülümseme kıvrılıyordu.

"Evet, *blodyn bach*?" diye mırıldandı.

Başımı salladım ve kaşları hafifçe sallandı, boğulduğum bir kahkaha daha attı.

"Sadece... zekice," diye mırıldandım, dudaklarımı sıkıca bastırdım ve çatal bıçağımı hiç hak etmediği kadar büyük bir dikkatle avucuma aldım.

Bir ejderhaya batı mitinin en büyük efsanelerinden birinin nerede saklı olduğunu söylemek. Onu kendi başına alamayacağını bilerek. Kıskançlık yüzünden başka bir hazine avcısının onu ele geçirmesine asla izin vermeyeceğini bilerek.

"Onda ne bulduğunuzu bilmiyorum," diye tısladı Rolant.

DAĞA DOĞRU ARAYIŞ

Rolant şatodayken yataktan başka özel olarak konuşabileceğimiz güvenli bir yer yoktu. Grup olarak Wyrmi çalışma odasında eğlendirmek için nazik bir çaba göstermiştik ama o yine düşmanca davranmaya başlamış, Conall, Laszlo ve benimle sırayla uğraşmaya başlamıştı, ta ki hem kendisi hem de Hywel için hepimizin çekilmesi daha güvenli olana dek. Conall'ı, elimi bileğine sıkıca bağlayarak, diğerleriyle birlikte Laszlo'nun yuvasına sürükledim.

Kendime bunun Rolant'ın haberini hep birlikte özel olarak konuşmamız gerektiği için olduğunu söyledim ama gerçeği biliyordum. Conall'ın gece rutinim olan bol ilgi ve mırıltılı sohbetin bir parçası olması fikri aklıma düşer düşmez, bunun mümkün olup olmadığını öğrenmek için can atıyordum.

Conall eşiği geçmeye direndi ama içeri girince rahatladı ve meraklı bir tavırla kat kat halıların üzerinde dolaştı ve biz konuşurken sırayla incelemek için her nesneyi eline aldı.

Hywel ateşin yanındaki koltuğa oturup çizmelerini çıkarırken, "Rolant'la ilgili zorluk, planlayabileceği o kadar çok olası yön var ki, tahmin etmek zor," dedi.

Conall, Laszlo'nun elbisemin arkasındaki bağcıkları çözmesini göz ucuyla izlemiyormuş gibi yaparak, "Bir yılan balığı kadar kaypak," diye onayladı.

Laszlo, "Daha sonra her bir yolu ve en iyi nasıl karşılık vereceğimizi birlikte değerlendireceğiz," dedi. "Elbette düşünmemiz gereken bir kılıcımız var. Ve Nimue. Ama Hywel..."

Hywel ciddiyetle, "Evanthia'nın güvenliği benim önceliğimdir, *Cariad*, yemin ederim," dedi.

Kaşlarım kalktı ve önünde durduğum aynanın yansımasından Hywel'e baktım. "Güvenliğim mi?"

"Rolant Birsha için hareket etmeyecek, ama doğru kişi ona yaklaşırsa-" Conall başladı. "Doğru fiyatla," diye mırıldandı Hywel.

"-o zaman Rolant'ın *sana* karşı harekete geçmesi imkânsız değil," diye bitirdi Conall, küçük bir heykeli bir kenara bırakıp kollarını göğsünde kavuşturarak diğer sandalyenin yüksek arkalığına yaslandı. Rahat görünmeye çalışıyordu ama hâlâ odadan kaçmak istediğini hissediyordum. Alan samimiydi, evet, ama dördümüzle o kadar da kalabalık değildi. Eğer o kişi şatoda olsaydı ve bize katılmaya istekli olsaydı, bir başkası için hâlâ yer olduğunu düşünmeden edemiyordum. Ki bu pek olası değildi.

Asterion'u düşüncelerimden uzaklaştırdım ve Conall'ın sözlerini çiğnedim.

"Birsha seninle ilgilenen tek kişi değil, *blodyn bach*. Ondan önce hiç peşine düşülmedi mi?" Hywel sordu.

Mırıldandım ve başımı salladım. "Sanırım öyle." İnsanlar, krallar ve canavarlar tarafından. Genellikle bu av hediyelerle ve baştan çıkarmalarla gelirdi. Birkaç kez de zor kullanma girişimleri

oldu ama her zaman bir şekilde koruyucularım ve uzun bir seçenek listesinden ziyade kısa bir listeden de olsa seçim yapma yeteneğim oldu.

Şimdi de çok farklı değildi, ama nedense bu adamlarla bu seçenekler daha geniş görünüyordu. Hepsini yatağımdan çevirebilirdim ya da bu durumda Laszlo'dan ayrılabilirdim ve yine de beni güvende tutarlardı. Bana sunulanlardan tatmin olmazsam, beni başka bir yere götürürler ya da istediğim şeyi getirirlerdi.

Oh. *Şırmarmaya* başlamıştım.

"Ama Excalibur'un benimle ne ilgisi olabilir ki?" Dudaklarımda beliren gülümsemeyi gizleyerek sordum.

Conall, "Bizim için takip etmemiz gereken vahşi bir kaz kovalamacası," dedi.

Laszlo başını salladı, elbisemin omuzlarını aşağı doğru iterek kumaş havuzundan çıkmama yardım etti. Kombinezonumu giyiyordum ama mum ışığı şeffaf, tüllü kumaşla birleşince vücudumun etrafında puslu bir hale oluşturuyor, hiçbir şeyi saklamıyordu. Gerçi onlardan saklanacak bir şey de kalmamıştı. Yine de, hepsi bana hayranlıkla bakarken, Hywel'in bakışları sıcak ve açıkça onaylarken, Conall zorlukla yutkunup bakışlarını kaçırırken, Laszlo aynanın yansımasında benimle gizli bir gülümsemeyi paylaşıırken, kadınsı bir zafer duygusuyla izledim.

"Rolant bizi kaleden çıkarıp sizi burada tek başınıza savunmasız bırakabilir. Ya da bizimle gelersen bir tuzağa doğru yürüyor olabiliriz," diye düşündü Hywel.

"Ne olursa olsun bir tuzağa doğru yürüyor olabiliriz. Rolant'ın Birsha'nın tarafını tutmayacağını düşündüğünü biliyorum ama elimizde buna dair bir kanıt yok," dedi Laszlo nazikçe, gözlüklerinin üzerinden arkadaşına bakarak.

Hywel tartışmadı, sadece anlayışla başını salladı.

Conall kaşlarını çatarak, "Eğer ayrılırsak, her iki durumda da birbirimizi riske atmış oluruz," dedi. "İkiniz kılıcı almak için ayrılırsanız Evie için yeterli koruma sağlayamayacağımı itiraf etmekten gurur duymuyorum. Ve onu saklandığı yerden almaya layık hissettiğimi de söyleyemem."

"O halde Nimue'nin savaşçılara olan düşkünlüğünü abartıyorsun," dedi Laszlo ve kurt adama sinsi bir gülümseme gönderdi.

Hywel bir kahkaha attı. "O kaslı, yakışıklı ve biraz da cesur erkekleri severdi. İyi iş çıkarırsın, yavrum."

"Onlar onun sevgilileriydi, değil mi?" diye sordum.

Laszlo başını salladı. "Elbette. En çok sevdikleri."

O zaman hangi "asil doğanın" gerçekten başarısız olduğunu merak ettim. Erkekler yeni sevgililer edinmiş ve kılıcın korumasını kaybetmişler miydi?

"Asterion'u beklemeliyiz," dedim ve Laszlo'nun getirdiği bornozu alıp kollarımı ağır kollarının içine soktum. Bornozu üzerime sardım, teşekkür etmek için Laszlo'nun yanağını öptüm ve Conall'ın yaslandığı sandalyeye oturmak için hareket ettim.

"Kaybedecek zamanımız olmayabilir," dedi Hywel.

"O haklı. Excalibur'u Nimue'nin Rolant'a ima ettiği saklandığı delikten çıkaracak biri varsa o da Asterion'dur," dedi Conall. Eli koltuğumun arkasından kaydı ve geri çekileceğini sandım ama onun yerine parmakları saçlarıma kaydı ve gizlice enseme okşadı.

"Conall ve Asterion'u Rolant'la birlikte gönderebiliriz," diye önerdi Laszlo, Hywel'in sandalyesinin koluna tüneyerek. Hywel kıpırdandı, bir kolunu Laszlo'ya doladı ama gözlerini kaçırdı. Laszlo bilerek gülümsedi ve bana göz kırptı.

"Orada olmak istiyorsun," dedim ejderhaya gülerek.

"Bu büyük *efsanelerden* biri," diye mırıldandı Hywel.

"Gerçeğini bildiğiniz bir efsane," diye belirttim.

Omuz silkti. "Efsaneler bir şeyin doğasını değiştirir. Ve Rolant'ın kılıcı bir şekilde istifine katmaya çalışmayacağına güvenmiyorum. Aklıma deneyebileceği en az dört yöntem geliyor

aklıma ilk gelenler."

"Ahh, ama sen ondan çok daha zekisin," diye takıldı Laszlo, pençelerini Hywel'in solgun saçlarında gezdirirken.

"Ve sen de kılıcın *senin* istifinde durmasını tercih ederdin," diye belirttim.

Hywel mırıldandı ve masum numarası yaparak gözlerini açtı. "Yani, Asterion'un onunla işi bittikten sonra bir dinlenme yerine ihtiyacı olursa, *elbette* memnuniyetle karşılayabilirim."

Conall ve ben birlikte "Doğal olarak," dedik ve onunla sırtıtmak için döndüm.

Şöminenin alevleri Conall'ın parlayan yeşil bakışlarına korlar ekledi ve oradaki sıcaklık karnıma kadar indi. Dizlerimin üzerine çöküp yüzünü yüzüme yaklaştırmak, Hywel ve Laszlo'nun gözü önünde onu öpmek ve sonuçlarının gece boyunca çözülmesine izin vermek istedim.

Conall sandalyenin arkasına yaslandı, göğsümdeki bir çekiş beni ona çağırıyordu ya da tam tersi. Sonra ateş patladı, Conall gözlerini kırıştırdı ve yüzü kalktı, önce Laszlo ve Hywel'e, sonra da bana baktı. Sandalyemden geri çekildi ve boğazını temizledi.

"Kal," dedi Hywel, alçak sesle ve sakın bir davetle. "Başımızın üstünde yerin var. Ve sana en tatlı rüyaları vaat ediyorum."

Conall'ın bakışları ejderhanın üzerinde karardı, açlıkla önce Laszlo'ya, sonra da bana döndü. Baştan çıkmıştı. *Aramızdaki karmaşanın* içine kaymak istiyordu ve nasıl bir şekil alacağımızdan, hangi dinamiği değiştirebileceğinden emin değildim ama ben de bunu istiyordum.

Ona doğru uzandım, nasırlı elini kavradım ve Hywel'in teklifine onay öpücüğüm olan ağzıma çektim.

Conall'ın başı küçük bir titremeye seğirdi. "Bu gece olmaz," dedi biraz kabaca. "Asterion'a Rolant'a göz kulak olacağımı söyledim. Sen burada hazineni koru ejderha. Ben kaleye göz kulak olurum."

"Nasıl isterseniz," dedi Hywel.

Conall'ın sakın gülümsemesi hafifçe bozuldu ve bir kahkaha attı. İstemiyordu. Ama döndü ve odadan çıktı, kapı arkasından usulca kapandı.

Hywel inledi. "Oh, surat asmayın, ikiniz de."

Uyan, güzel lokma.

Titredim ve yatakta yuvarlandım, yoldaşlarımın sıcaklığını aradım ama onun yerine serin çarşafı buldum. Etrafımda alçak sesler mırıldanıyordu ve kaşlarımı çattım. Başım ağırlaştı ve tek gözümü kırıştıtararak açtığımda odayı oldukça karanlık buldum; sadece kömür haline gelmiş ateş ve yanan iki mum, bir araya toplanmış iri figürlerin görüşünü engelliyordu.

İçlerinden biri döndü, büyük boynuzları parlıyordu ve Asterion'un sıcak gözleri beni yatakta bulduğunda nefesim kesildi. Hywel, Laszlo ve ben geç saatlere kadar daha çok konuşmuş, plan yapmış, tartışmıştık ve beni çırılçıplak soyup yatakta aralarına sıkıştırdıklarında, hareketleri iffetli olmuştu. Çabucak uykuya dalmıştım. Pencereye doğru baktım ve dışarıdaki gökyüzünün neredeyse siyah olduğunu, gümüşü gri bulutların ay ışığıyla arkadan aydınlandığını gördüm.

Ateşin yanındaki adam kümesine döndüğümde Asterion hâlâ bana bakıyordu, bakışları aç gibiydi.

O dönmüştü ve Conall da Laszlo'nun yuvasına geri dönmüştü. Rolant'ın sırrını tartışıyorlardı ve

Hywel beni uyandırmak için uykumda bana seslenmişti, bu da muhtemelen bir karara vardıkları anlamına geliyordu.

Yine de Asterion'un gözlerini üzerimde tuttum, çarşafın altında kıvrıldım, yavaşça gerindim, kumaşın vücudum boyunca ve bükülmüş bacağımın üzerinden kaymasına izin verdim, göğsümü ortaya çıkarmak için geriye doğru sürüklendim. Ağzının kenarı kıvrıldı ve bakışları yavaşça beni inceledi, dizimden bir çadır gibi sarkan çarşafın gölgesinde bile tenimde kaldı. Diğerlerini uyarmadı, sadece manzaranın tadını çıkardı.

Ama Hywel'in uyanık olduğumu anlaması için dönmesine gerek yoktu. "Giyin, Evanthia," diye seslendi, sözlerinde biraz kahkaha vardı.

Asterion dönmeye başladı ve ben hareket ettim, doğruldum, yataktan kaydım. Bir kez daha dondu, bakışları hevesli ve hızlı bir şekilde vücudumdan aşağı kaydı, kalçalarımın tuttu, halıda kıvrılan ayak parmaklarıma kadar sıyrıldı. Yumuşak kulakları seğirdi ve elleri iki yanında yumruk oldu.

Conall oflayarak büyüü bozdu ve onu bana sırtırken buldum.

Hepsi dönüp bakarken ben utanmadan çıplak kaldım. "Ne için giyiniyorum?" Kendimi örtmek için bir hareket yapmadan sordum. Asterion arkasını dönmek isterse dönebilirdi. Beni kaleye ilk getirdiği o karanlık anda bile beni gerçekten görmemiş olan tek kişi oydu.

Hywel bana gülümseyerek, "Bela," dedi.

"En kısa zamanda kılıcı aramak için yola çıkıyoruz," dedi Laszlo. Gruptan ayrılarak dolabı açmak için yanımdan geçti. "Pratik bir şeyler isteyeceksiniz."

"Tabii gitmek istemiyorsan," diye gürlledi Asterion.

"Konuştuk-" diye başladı Hywel.

"Bir alternatif bulabiliriz," diye cevap verdi Asterion ters ters bakarak.

Laszlo dönerek gardırobun derinliklerinden bir pantolon çıkardı, ben de aceleyle giyinmek için aldım.

"Ben de sizinle geliyorum."

"Birsha'nın kuvvetleri çok zayıf ve yakınlarda saldırabilecek birileri olduğunu sanmıyorum ama bunu garanti edemem. Kalenin sığınağının dışı o kadar da güvenli değil," dedi Asterion bana doğru adım atarak. Bakışlarını çenemin üzerinde sabit tutuyordu, ellerini arkasında kenetlemişti, sanki bana uzanmamak için tüm çabasını harcıyordu.

Laszlo bana bir gömlek uzattı, ben de minotorun merhametine sığınarak hemen omuz silktim.

"Bunu anlıyorum. Ama sonsuza kadar burada kalamam," diye mırıldandım, saçlarımı gömleğimin yakasından kaldırarak.

"Kesinlikle yapabilirsin," diye tersledi Hywel.

Laszlo yatağın üzerine erkek giysileri atmaya devam etti -yüksek yakalı yün bir yelek, koyu renk uzun kuyruklu bir palto- ve ben her birini diğerinin üzerine katladım.

"Böyle değil," dedim Hywel'e acıklı bir gülümsemeyle. "Saklanmıyorum. Her neyse, en çok sizinle birlikteyken güvendeyim, değil mi?"

Conall, Laszlo ve Hywel hep bir ağızdan, "Evet," dediler.

Asterion bir adım öne çıktı, elleri benimkileri hafifçe kavradı. "Öylesin, evet."

Başımı salladım. "Size, dördünüze, başka kimseye güvenmediğim kadar güveniyorum. Ben de sizinle geliyorum."

"Bir çeşit tuzak olacak. Rolant, Birsha ya da Nimue'nin kendisi tarafından," diye uyardı Asterion, kaşları çatılmıştı.

"O halde çıkış yolunu bulacağız," dedim neredeyse sahip olduğum bir güvenle.

O güzel, sıcak, delici bakışlarıyla bana baktı ve sonunda bir iç çekti. "Pekâlâ." Conall, "Fikrini tekrar değiştirmeden gitsek iyi olur," diyerek kapıya doğru yöneldi.

"Kurdun seni tutmasına izin vermeliydim," diye mırıldandı Hywel kulağıma.

Gökyüzüne bakıyordum. Gün bulutluydu ama yağmur tehdidi yoktu, gökyüzü puslu ama yumuşaktı. Eğer biri yakından baksaydı, süt beyazı perdelerin ardında iki ışık kaynağı olduğunu fark ederdi. Biri uzak ve büyüktü, gökyüzünde yavaş bir kavis çizerek ilerliyordu. Diğer daha küçük, sallanan bir ışıdı, Laszlo tepeden izlerken neredeyse tam üzerimizde bir yıldızdı. Bulutlardaki çatlaklardan ya da hâlâ güvende olup olmadığımızı kontrol etmek için eğildiğinde onu kısa ve parlak bir şekilde görebiliyordum, ama geri kalan zamanlarda saklı kalıyordu.

Kendime geldim ve Hywel'in kollarının arasında gerindim. Şafaktan beri at sürüyorduk ve artık akşam olmak üzereydi ama Rolant yakın olduğumuzu söylemişti. Döndüm ve Conall'ın kara kaşlarını çatıldığını gördüm ama baktığımı fark edince kaşları silindi. Geriye gergin, sahte bir gülümseme kalmıştı.

"Şu anda hepimiz birbirimizi kıskanıyoruz," diye devam etti Hywel. "Ama sanırım en çok içgüdülerini onu yıpratıyor."

Kaleden çıktığımda Laszlo ve Rolant dışında herkesi atlarını tutarken karşı karşıya bulduğum garip bir an olmuştu. Asterion homurdanarak kendini eyerine kaldırdı ve Rolant'ı da yanına alarak kapılara doğru at sürdü, ama Conall ve Hywel birbirlerini temkinli bir şekilde izlediler, ta ki Conall hırlayıp eyerine atlayana kadar.

"İçgüdüler mi?" Conall'a dönüp bakma isteğime direnerek sordum.

Hywel cevap olarak sadece mırıldandı. "Belki de cömert davranır ve dönüş yolculuğunda seni paylaşırım."

"Kendime ait bir at istemek çok mu fazla, anlıyorum?" Alay ettim. Ata binmeyeli uzun zaman olmuştu ve Hywel'in sıcak göğsüne yaslanmayı umursamıyordum.

"Adil olurdu ama kesinlikle söz konusu bile olamazdı," diye mırıldandı Hywel, boğazımı öperken pişmanlık duymuyordu.

"Bu dönemecten sonra mağaraya ulaşacağız," diye seslendi Rolant bize.

Döndüm ve Hywel'e fısıldadım, "Sence bize bir tuzak mı kurdu?"

Hywel birkaç dakika sessiz kaldı, belime doladığı koluyla güven verici bir şekilde sıktı. "Birkaç dakikada bir fikrimi değiştiriyorum," diye itiraf etti. "Aklımdaki en olası senaryo, kılıcı alana kadar beklemesi ve sonra onunla kaçması. Bunun yaratacağı tehlikenin seviyesi zihnimde değişkenlik gösteriyor."

"Nasıl oldu da... onunla bir ilişkiye girdin?" Dağın zorlukla var olan patikasından yukarı doğru tırmanırken diğer ejderhanın sırtının hafifçe sallanmasını izleyerek sordum.

"İkimiz de oldukça gençtik. Korumamız gereken hazinelerimiz ve iştahlarımız vardı. Ejderhaların bu tür bir anlaşmaya varması alışılmadık bir durum değil. Ona yarıdan fazla aşık olduğumu söyleyemem ama eş olarak bir ejderhaya sahip olma fikri beni cezbetmişti. O da topladığımız hazineyle daha çok ilgilendiğini sık sık belli ediyordu. Koleksiyondaki her eşyanın açıkça onun ya da benim olması gerekiyordu," dedi Hywel. "Sonunda, cazibesi çok büyüktü. Rolant hazine için bana meydan okudu."

Yüzümü o ikinci, daha küçük parıltıya çevirdim ve sanki Laszlo onu aradığımı biliyormuş gibi, bulutların arasından küçük bir altın ışıltısı belirdi. "Laszlo'yla aranızdaki durum farklı."

Hywel başını salladı, bana doğru kıvrıldı ve çenesini omzuma yasladı. "Laszlo benim bir parçam. Hazinem de dahil olmak üzere her şeyim onun. O da aynı. Ve şanslıyım ki eşim *olağanüstü bir zevke sahip*."

"Neden ben?" sorusu dilimin ucuna kadar geldi. Laszlo ve Hywel birbirlerine fersahlarca hazine getirmişlerdi. Onlara ne sunabilirdim ki?

Ama hem benim hem de Hywel'in ağızında acı bir tat bırakacak bir soru yerine, ani bir kartal çığılığı tepemizde sallandı. Tek kelime etmeden atlarımız durduruldu ve Rolant

bize döndü. Patika dardı ve atlar birbirine dolanarak tepiniyor, dağın yamacından aşağıya doğru kayan taşların şakırtısı duyuluyordu. Gözlerimi gökyüzüne çevirmiş, Laszlo'nun parlak altın rengi, kedigil ve tüylü formu bulutlardan aşağı süzülürken bakıyordum.

Işıl ışıldı, aslan bacakları ve kartal pençeleri kocaman gövdesine sıkışmış, kanatları açılmış ve üç tüylü kuyruğu birbirine dolanmış, zarif bir ok gibi bize doğru süzülüyordu. Bize çarpacağını ya da dağdan aşağı inmeye devam edeceğini düşünürken vücudu öne doğru kıvrıldı ve uçuşu neredeyse duracak kadar yavaşladı. Üstümüzde, Rolant'ın bizi hedefimize ulaştıracağına söz verdiği virajın etrafında, tüylerimi ürperten bir uluma korosu çınladı.

"Kurtadamlar," diye tersledi Conall, Laszlo'nun pençeleri yere değdiği anda eyerinden aşağı atladı.

Gryphon doğruldu ve adamın tanıdık ve zarif şekline büründü, pırıl pırıl gözlükleri hâlâ burnundaydı. "Bir düzine," diye duyurdu.

"Sakin ol," diye alay etti Rolant.

Laszlo ona bir bakış bile atmadı. "Yalnız değiller. Dağın yamacına tutunmuş en az beş trol saydım ve daha fazlası da olabilir."

Asterion'un toynakları yere çarptı, beyaz eldivenleri parmaklarından yırtılarak seyahat ettiği kılık değiştirmiş halini ortaya çıkardı. "Birsha konumu Nimue'den almış olmalı."

Hywel, "Atları dağdan aşağıya güvenli bir yere gönderin," dedi ve beni yerimden kaldırıp Asterion'un hazır kollarına teslim etti.

Beni alıp götürmeden önce minotorun pençesinde iki büküm oldum. "Bir silaha ihtiyacım var." "Hayır!" Conall ve Asterion'un ikisi de öyle dedi.

"Elbette var," diye karşı çıktı Laszlo. "Menzili olan bir şey. Arbalet. Evanthia, buraya gel."

"Onunla birlikte olacağı konusunda anlaşmıştık-" diye başladı Asterion, ben yay ve sürgüleri bulmak için eyer çantalarını karıştırırken belime sıkıca tutunarak.

"Havada hiçbir şey yok," dedi Laszlo, bana doğru uzanarak. "Bana binecek, ulaşamayacağı kadar uzakta."

Ok sadağını omzumun üzerinden sallayıp menzilimi kontrol ederken ve bir sürgü yüklerken bile Asterion beni bırakmadı. Kafamı kaldırdığımda Hywel'in bana gülümsediğini gördüm.

"Ona bak, Asterion. Laszlo onu güvende tutacak ve hedefi de şimdiye kadarki eğitiminin en büyük başarısı," dedi Hywel, şaşırtıcı derecede nazik bir sesle.

Conall ceketini çekiştirerek bıçaklarla dolu kılıfını ortaya çıkardı. Atını patikanın dar alanında döndürdü ve sonra arkasına hızlıca vurarak geldiğimiz yoldan hevesle geri gönderdi. Tüm atlar huzursuzlanmaya başlamıştı, gerginliğin farkındaydılar ya da şimdi bir kez daha seslenen ulumalardan ürkmüşlerdi.

Conall omuzlarını devirerek, "Kurt adamlarla konuşmaya gidiyorum," diye hırladı. Saçları daha gür, gözleri daha vahşi ve canlı, neredeyse sarı görünüyordu. "Siz saldırmadan önce onları geri çekilmeye ikna etmem için bana bir şans verin."

Conall'a kaşlarını çatarak, "Eğer buradalarsa, Birsha'nın tarafındalar demektir," diye mırıldandım. "Onlara önce *size* saldırma şansı vermeseniz daha iyi olmaz mı?"

Gülümsemesi çarpık ve vahşiydi; çenemi avucunun içine almak için uzandığında pençeleri dışarıdaydı, beni sert bir çekişle kendine yaklaştırdı ve ağzını benimkinin üzerine eğdi. Dişleri alt dudağıma sürtünüyordu ve köşede düşmanlarımız varken zaman kaybetmesine duyduğum kızgınlık ile ona sarılıp onu kendime bağlama dürtüsü arasında gidip geliyordum.

"Ben Klanların Kralıyım, *mo chroí*," dedi Conall, sesi sert ve hırıltılıydı, vücudu yarı yarıya değişmişti, elmacık kemikleri daha keskin ve göğsü daha genişti. "Ben konuştuğumda, beni

dinlemek zorundadırlar.

Beni dikkate almayın."

Uzaklaştı, dağa doğru koşmaya başladı, sırtı kamburlaştı ve kuyruğu kalınlaşıp doldu. Laszlo gryphon formuna geri dönmüştü ve huzursuzca hareket ediyordu.

Hywel beni Laszlo'ya doğru götürürken Rolant kuru bir sesle, "Artık ciddi ayrılıklar yok, hepinize yalvarıyorum," dedi. "Kılıcı almak için mağarada zaten birileri olabilir."

Laszlo bu şekilde çok büyüktü, sırtı göğsüm kadar yüksekti. Hywel'in beni yerime kaldırması için diz çökmesi gerekti, Laszlo'nun devasa kanatlarının arasına sıkışmışım ve bacaklarım köklerinin etrafında katlanmıştı.

Hywel bana göz kırparak, "Bir yolcuyu kabul etmeyeli uzun zaman oldu," dedi. "Tüylerini çekmemeye çalış."

Laszlo itiraz dolu bir çığlık attı ve ben de kalçalarımı sıkıca kavrayıp başının arkasındaki uzun tüyler yerine tutunacak güvenli bir sık kürk buldum. Kanatları çırpınmaya başladı, tüm vücudu altımda esnedi ve yer değiştirdi ve nefesim göğsümde sıkıştı, gözlerim büyüdü.

"Aptalca uçma numaraları yapma Laz. Eğer onu düşürürsen hepimiz çok kızarsın," diye dalga geçti Hywel.

Laszlo Hywel'e bir kez daha çığlık atarken eğildim ve sonra yerden yukarı sıçradım. Vücudum kalın paltosuna sürtündü ama kollarım omuzlarına dolandı, kalçalarım çaresizce sıkıştı ve Laszlo neredeyse dikey olarak havaya yükselirken sırtına oturdum.

Sanki bir ejderhanın üzerinde uçmak benden daha kolaymış gibi, diye düşündü Laszlo, sesi kafamın içinde daha ağırdı ama o anda çok hoşuma gitti. Kızıl Kurt'umuza göz kulak olalım, tamam mı?

"Lütfen," diye soludum, havada süzölmeye devam ederken yüzümü Laszlo'nun tüylerine gömdüm, gittikçe yükseliyor, dağla birlikte dönüyorduk.

Biz yükseldikçe hırıltılar, havlamalar ve hırıltılar daha da arttı.

Ne kadar iyi görebiliyorsun, sevgilim?

Aşağı bakmaya cesaret etmeden önce Laszlo'nun tatlı, temiz kokusunu derin bir nefesle içime çektim. Kafamız çok iyiydi. Boğazımdaki hırıltıyı bastırdım ve kendimi onun sırtına daha da sıkı bağlamaya çalışırken Laszlo kafamın içinde kıkırdadı. Vücudu sabitlendi, dağın üzerinde hafifçe dönüp sallanıyordu. Dudağımı ısırdım ve sağa doğru eğilerek omzunun üzerinden aşağıya baktım. Güneş hızla batıyordu ama dağın geniş bir platosunda hafif bir parıltı vardı ve burada birtakım figürler seçilebiliyordu. Patikanın kenarında, hepsinin karşısında, kocaman ve alev alev yanan kırmızı bir form vardı.

"Conall'ı görüyorum! Kıpırdamadan duruyorlar. Dinliyorlar. O..."

Muhteşem, diye bitirdi Laszlo benim yerime ve ben de başımı sallayarak onayladım. Diğer kurtadamlar daireler çiziyor, yavaş hareketlerle kıpırdanıyorlardı ama henüz hiçbirisi Conall'a doğru hamle yapmamıştı.

Laszlo bana, *onlara üç bin mil içindeki tüm sürü liderlerine meydan okuduğunu ve her zaman galip geldiğini hatırlattığını* söyledi.

Gözlerim büyüdü. "Bu doğru mu?"

Böbürlenir ama yalancı değildir.

Dudaklarımı yaladım. Conall'ın güçlü, kuvvetli ve sorduğum kişilerin anlattıklarına göre kurtadam nüfusu içinde önemli bir figür olduğunu biliyordum. Ama bu, onun meydan okuduğu tüm sürülerin başı olduğu anlamına geliyordu ve yine de tek başına ya da Asterion'la seyahat ediyordu.

Ah canım, diye mırıldandı Laszlo.

Mağaranın yumuşak ışıltısından daha fazla figür sürünerek çıkıyordu, bir düzine şimdi iki

oluyordu.

Hepsi yeni, yakın zamanda ısırılmışlar. Conall'la savaşarak kaderlerini belirleyeceklerini biliyorlar ama yine de şanslarını deniyorlar.

"Sayıca az olması," diye bitirdim. "Laszlo, aşağı uç. Hazır olmak istiyorum."

Daha sonra Laszlo'ya beni dinlediği ve giderek büyüyen kalabalığa yaklaştığı için teşekkür edecektim.

Beni tehlikeden olabildiğince uzak tutmakta ısrar etmedikleri için kurtadamlar. Ama şimdilik ok sadağıı önüme çevirdim ve nişan aldım.

CENTICORE VE KILIÇ

*H*ywel ve diğerleri ona katılacak, diye temin etti Laszlo platoya yaklaşırken. *Bak, Wyrmler şu anda dağa tırmanıyor.*

"Ya Conall'a sırtını dönerse?" Mırıldandım.

Laszlo havada huzursuzca döndü. *Şimdilik ona nişan al. İzleyeceğiz.*

Dağa tırmanan tek kişi Rolant değildi. Asterion da tırmanıyordu, altın uçlu boynuzlarının belli belirsiz titreşimi bir an için gözüme çarptı.

"Hywel nerede?" Kaşlarımı çatarak tısladım.

Conall'ın meydan okuma hakkına saygı duyan Laszlo cevap verdi. *Şuradaki esintiyi görüyor musun, uçurumun etrafındaki duvara yapışmış otları karıştırıyor? Onu gördüğümde onaylarcasına mırıldandım. Bu bir trol. Olabilecek en kötü anda saldıracaklar. Hywel onları izliyor.*

İçimi çektim, terli parmaklarımı Laszlo'nun kürkünün arasından geçirerek kendimi rahatlattım ve yaylı tüfeğin gövdesini bir kez daha kavradım.

Endişelenme, canım. Hâlâ bilinmeyenler var ama şansımız yüksek.

Tam o anda, Conall'ın geniş gövdesinden daha küçük, kahverengi sırtlarında beyaz çizgiler olan bir grup kurt adam hep birlikte saldırdı. Çığlığımı yuttum, Rolant ve Conall'ı aynı anda izlemeye çalışarak, saldıran kurtadamlara ok atmak istedim.

Laszlo, sanki hevesimi sezmiş gibi, *onları say, diye* uyardı.

Başımı salladım, bakışlarım hırlayan bedenlerin karmaşası ile sürünerek yaklaşan ejderhanın yavaş süzülüşü arasında gidip geliyordu.

Kızıl Kurt'un gücü hemen anlaşıldı. Conall pençelerini tek bir hareketle savurdu ve acı çığlıkları yükseldi. Dalışa geçti ve bir kurt adamı ensesinden yakalayarak devasa kırmızı çenesinin içine aldı ve yaratığı zahmetsizce bir kenara fırlattı. Karşısında dört kişi varken, yine de hepsine kolayca üstünlük sağladı.

Bu bir testti.

Kurtadam sürüsü hep bir ağızdan Conall'a saldırırken boğazımdan keskin bir çığlık yükseldi. Her taraftan Conall'ın üzerine atladılar, ta ki saldırganların altında kürkünün parlak ateşini göremeyene dek. Laszlo bizi havada döndürdü, tedirgindi.

"Beni daha aşağıya götür!" Ben çağırdım.

Bak! Laszlo cevap verdi.

Rolant bir kırbaç gibi mücadelenin içine doğru ilerliyordu ve ben nefesimi tuttum, yayımı kaldırdım ama yapacağım her atışın Conall'ı vurma riski olduğunu biliyordum. Ve sonra Rolant'ın gümüş çeneleri

Düşman kurtadam, arka bacağına yapıştı ve onu çalkalanan tümsekten kopardı. Kurt adam kırık bir çığlık atarak dağın yamacına savruldu ve ben irkildim ama bir iç çektim.

Gün batımının son kırmızı dilimi sarp kayalıkların üzerinde sürünen bir çelik hilale takıldı. Asterion platoya sıçradı ve bir an durup manzarayı değerlendirdi. Üzerindeki beyefendilere özgü katmanları soymuş ve sırtına bağladığı ikiz baltalarla çıplak göğüsle duruyordu. Rolant kurtadamları Conall'dan uzaklaştırıyordu; Conall sürüden kanlar içinde ve savaşıyor çıkmaya başlamıştı. Asterion bronz kasları dalgalanarak arkasına uzandı ve baltaları çıkarıp avucunun içine aldı.

"Kendimi işe yaramaz hissediyorum!" Kaşlarımı çatarak manzaraya baktım.

Laszlo, *Asterion'u paniğe sürüklemektense işe yaramamasının daha iyi olacağı* konusunda beni uyardı.

Bu doğrudu. Eğer yerde olsaydım, Rolant dışındaki tüm adamlar bir çizik ya da çürük bile almamam için odaklanırlardı. Ben güvenle havadayken, onlar odaklanabilirdi ve ben de-

Bir kurt adam Conall'ı vahşice kavramaktan vazgeçip Rolant'ın sırtından atlarken ve o bir başkasıyla meşgulken Asterion'un arkasına gizlice yaklaşıırken nefesim kesildi.

"*Daha aşağı!*" Lászlo'ya bağırdım, o atlarken kalçalarımı sıkarak sırtını destekledim ve kendimi tuttum. Nişan almak için arbaleti kaldırdım ve Lászlo'nun uçuşu yere doğru istikrarlı bir atış oldu. Kurt adamın karanlık çizgisi Rolant'ın menzilinden güvenli bir şekilde çıktığında ve Asterion'a ulaşmadan önce ateş ettim.

Laszlo'nun kanatları çırpındı ve aniden yukarı doğru sarsıldığımızda kendimi onun sırtına bastırdım. "Ben-" Döndüm, görme çabam sırasında neredeyse gryphonumdan düşüyordum.

Onu yakalamışsın, Lászlo söyledi. *İyi iş çıkardın, canım.*

Havaya yerleştik ve Conall'dan dönen iki kişiyle çatışırken Asterion'un arkasında yere yayılmış beyaz bir kürk çizgisi olan kurt adamın çökmüş figürüne baktım.

"Bana başka bir tane bul," dedim, sesim acımasızdı.

Artık daha büyük avlarımız var, diye cevapladı Lászlo, bizi mağara girişinin etrafında yükselen sivri kaya yığınının doğru çevirerek. O konuşurken kayalar yerinden oynadı, otlar sallandı ve dağ trollerinin iri, taşlı figürleri saklandıkları yerden kurtuldu.

"Bir ok bile onlara zarar verir mi?" Devasa yaratıkların görüntüsü karşısında nefesim kesilerek sordum.

Geçmişte olgun ağaçlar kadar uzun nehir trolleri ve orman trolleriyle karşılaşmıştım, ama bunlar düz, sarp yüzleri ve saçlarında bir tutam otla neredeyse dev gibiydiler.

Laszlo, *gözlere, boğaza ve cinsel organlara nişan alın*, diye talimat verdi.

Beklemedim. Bu dağ trollerinin tek bir darbesi yerdeki adamlardan herhangi birini ciddi şekilde yaralayabilirdi. Arbaleti tekrar yerine kaldırdım ve Lászlo ileri atılırken onu tuttum.

İşte Hywel geliyor, dedi Lászlo bana ve koyu kırmızı bir çizgi köşeden süzülerek arkadan yaklaşıyordu.

Trollerden biri Rolant'a doğru dönüyordu; Rolant ise sırayla ona dalıp tırmalayan bir kurtadam kümesini yakalayıp pençelemekle meşguldü. Lászlo yaklaşıırken nişan aldım ve boğazına ateş ettim. Trol gök gürültüsü gibi çığlık atıp dört parmaklı ellerini boğazındaki yaraya sürterken dönüp bakarak hemen bir ok daha attım.

"Geri dön!"

Laszlo bizi döndürdü ve bir kez daha ateş ettim, bu sefer trolün gözüne, ok tam isabet ettiğinde dudaklarımdan bir çığlık koptu.

Küçük bir valkyrie olan Rolant'ın sesi aşağıdan gürlledi. Kuyruğu trolün bacaklarını arkadan kesti, ağır beden toprağa çarparken dağ sarsıldı.

Hywel tepeden süzüldü, yakıcı bir alev üç dağ trolünü vurdu. **Benim valkyrie'm, Rolant.**

Sırttım ve Laszlo bizi havaya kaldırdı, başka bir trolün uzanabileceği mesafeyi kıl payı kaçırdı.

Conall, Laszlo koptu.

Garip bir şekilde kana susamış ve bir sonraki hedefim için hevesli bir şekilde bir sonraki cıvatayı yerine yerleştirmeye başlamıştım bile. Laszlo bizi Conall'ın kalan beş kurtadam tarafından bir kayaya sıkıştırıldığı patikaya doğru uçurdu. Birini havadan vurdum ama Conall'ın omzuna sıçradığı sırada kalçasından yakalamayı başardım.

Laszlo beni uyardı, *alçaktan gitmeliyim*.

Rolant ve Hywel trollere saldırırken Asterion son kurtadamları da temizliyordu. Laszlo Conall'a saldıran kurtadamların üzerine atlarken ben de vücudumu Laszlo'nun sırtına yasladım, topuklarımı yukarı kaldırdım ve yere yattım.

Laszlo'nun pençeleri uzandı ve Conall'a doğru hamle yapmadan önce bir kurtadamı yakaladı. "Onu buradan uzaklaştırın!" Conall bize hırladı.

Laszlo kanatlarını ani bir şekilde esnetip çırparak yüksekte uçtu, bizi dağın kenarına kadar sürükledi ve avını yere bıraktı. Doğrudum, bir ok daha doldurdum ve yaklaşan bir trolün kasıklarına doğru ateşledim, yaratık yana kıvrılıp atış boşa gidince küfrettim.

Tekrar dalıyoruz, dedi Laszlo ve ben kendimi onun sırtında küçülttüm.

Organize bir kaostu; kan ve çığlıklar, pençeler, bıçaklar ve dişler. Çirkin bir işti ama zihnim berraklaştı, kristalleşti, daha iyi izlemek, planlamak, hareket etmek için korkuyu bir kenara ittim. Iskaladığım her atış bir dahaki sefere daha dikkatli olmamı sağladı ve hedefimi vuran her atış beni daha güçlü, daha emin yaptı.

Laszlo Conall'ın son rakibini de dağın yamacına fırlattı ve ben de sırtını sıvazladım.

"Beni yere yatır."

Sanmıyorum-

"Diğerlerinin yardımınıza ihtiyacı var ve benim de Conall'ın ne kadar ağır yaralı olduğunu görmem gerekiyor."

Laszlo döndü. Geriye beş trol kalmıştı ve bunlar kurtadamlardan daha sağlam düşmanlardı. Rolant uzun gövdesini bir tanesinin etrafında döndürerek taştan gövdesini yavaşça ezmişti ama geriye kalan düşmanların çoğuyla Hywel ve Asterion başa çıkmak zorunda kalmıştı.

Conall topallayarak onlara doğru geliyordu ve Laszlo düşüncelerimin içinde tısladı. *İkinizi de güvenli bir şekilde yoldan çekin*, dedi.

"Söz veriyorum."

Yavaşladı ve ben de bacağımı sırtına doğru savurarak, o daha yere bir pençe bile atmadan yere düştüm. Laszlo dönüp diğerlerine doğru uçarken Conall donakaldı, canavar formunda titriyordu, kocaman yeşil gözleri ona bakıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?!" Conall tersledi.

"Kendini öldürtmeni engellemek," diye cevap verdim, aynı şekilde aniden.

Yakından daha da kötü görünüyordu, her iki omzunda ve göğsünde derin çizikler vardı. Titreyen elleriyle uzandı, parmakları ve pençeleri uzamıştı ve beni kavgadan uzağa sürükledi. Her adımda topallıyordu ve kuyruğu yırtık pantolonunun arkasından eğri büğrü sarkıyordu.

"Burada kal-"

Ellerimi onunkilerin arasından geçirdim ve kalın kollarını sıkıca kavradım. Conall bu haliyle iki büklüm olmuş, dağınık kızıl saçları şakaklarına ve uzun yüzüne dolanmıştı.

"Ben burada, seninle kalıyorum," dedim. Ellerimden birinin altında açık bir yara vardı ve yavaşça kanıyordu; Conall ürperdi ve bana ters ters baktı.

Gözlerimin önünde küçüldü, olduğu yerde sendeledi, şekli bir kez daha insana dönüştü. "*Mo*

chroi," diye homurdandı.

Kürkü olmadığından yaraları görmek daha kolaydı ve üzerine bulaşan ve sıçrayan kanın çoğunun muhtemelen kendisine ait olmadığını görünce rahatladım. Yer ayaklarımızın altında sarsıldı ve döndüm, arbaleti kaldırdım, diğerlerinden kaçan ve bize doğru ilerleyen trolün yalpalayan yüzüne baktım ve sonra ateş ettim.

Ok trolün boğazına saplandı, yaradan yeşil-gri kan fışkırdı ve bir an sonra Hywel trolün kafasını çenesine aldı, onu geriye ve yere doğru sürükledi.

Conall'ın nefesi kesildi, elleri belime yapıştı ve nefes nefese kalarak içime doğru sarktı. "Tamam, koru beni."

"Anlayacağımı biliyordum," dedim, şaşkınlığım içimi titretirken bile hafifmiş gibi davranarak. "Kalçamdaki çantada alkol ve temiz bandajlar var."

"Olduğundan daha kötü görünüyor. Bir saat içinde iyileşirim," dedi Conall, omzumda asılı duran çuvalı karıştırmaya başlarken bile.

"Her şey iyi güzel de sevgilim, mağaranın *içinde* ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz," diye mırıldandım, silahıma bir mermi daha yüklerken.

Suratımı asarak önümüzdeki savaşa baktım. Bıçaklarla daha sıkı çalışmam gerekiyordu. Adamlar menzilli dövüşe devam etmemi tercih edebilirdi ama şu anda bile trollerin bileklerinden geçerek yerden hasar verebileceğim, Asterion'un bacaklarının arkasını kesmesi gibi fırsatları fark ettim.

"Mmm, sevgilim, öyle mi? Kavga seni iyi bir ruh haline soktu," diye düşündü Conall, sonra göğsünü alkol şişesiyle çalkalarken tısladı.

Aslında öyleydi. Kendimi hiçbir zaman bir dövüşçü olarak hayal etmemiştim, şiddete karşı herhangi bir ilgim olduğunu düşünmemiştim. Yıllarca kendimi tamamen çaresiz hissettikten sonra kendimi savunmanın verdiği rahatlamadan mı, yoksa...

Derin bir nefes aldım ve gözlerim büyüdü. Güçlü değildi, canavarlarımla yaptığım seks gibi değildi, ama havada kanın metalik kenarıyla karışmış tatlı bir *néktar* yalaması vardı. Farkına varınca yüzüm kızardı.

Conall yanıma geldi, göğsünden ve bacaklarından hâlâ kaygan pembe damlalar akıyordu ama birkaç dakika öncesine göre çok daha temizdi. Şimdiden yaraları tekrar birbirine yapışmaya başlamıştı.

"Bundan zevk almakta sorun yok," diye mırıldandı nazikçe, eli sırtımın alt kısmına yerleşti ve Asterion'un Rolant'ın bir trolün, Hywel ve Laszlo'nun da diğerinin işini bitirmesine yardım etmesini izlerken beni yanına çekti. "Hayatta kalmak tuhaf bir heyecan."

Savaşın ardından mağaranın girişinde yankılanan ürkütücü sessizlik, şiddetten daha ürperticiydi.

Hywel trolün cesetlerini bizden uzaklaştırmıştı ve iki ejderha geri kalan ölüleri doyurucu bir şekilde yerken ben de Conall ve Asterion'un yaralarıyla meşgul olmuştum. En azından savurgan değillerdi.

"Sence orada bekleyen başka bir şey var mıdır?" Fısıldadım, hemen içerideki iki duvarda yanan ve önlerinde devam eden karanlığı sınırsız gösteren iki meşalenin sıcak ışığına bakıyordum.

Rolant, "Kuşkusuz," dedi.

Sol tarafımda durmuş, yan tarafındaki bir yarayı kapatmak için beline bir bandaj sarmıştı. Asterion ve Conall temizlenmiş, hâlâ kanayan göğüslerinin üzerindeki gömleklerini ilikliyordular. Hywel, Laszlo ve ben tertemizdik ama Asterion trollerin sonuncusu da gönderildikten sonra beni iki kez kontrol etmekte ısrar etmişti.

"Bir kılıç istiyorum," dedim Laszlo'ya.

"Hayır," diye cevapladı Asterion önce. "Eğer başka bir düşmanla karşılaşsak, Conall ve Laszlo sizi doğrudan mağaradan çıkaracak."

"Saçmalama. Birsha dışarıda beklemeleri için kolayca daha fazla adam gönderebilir," dedi Hywel. "*En akıllıcasının bu olduğuna karar verdiğimiz gibi, her zaman hepimizle birlikte kalıyor.*"

Asterion ofladı ve Rolant'ın gözleri doldu.

Rolant, "Beyler, inanıyorum ki eğer önümüzde bizi bekleyen bir tuzak varsa, bu bizzat Meryem Ana tarafından kurulmuştur," dedi.

Düşünceli bir duraklama oldu ve sonra Laszlo konuştu. "Bu aslında... daha endişe verici."

Rolant ve Hywel aynı fikirde olduklarını mırıldandılar ve Asterion ile Conall iki yanıma yaklaştılar. Sanki konuşmaları duymuş gibi, yavaş bir tırmalama ve hırıltı karanlıktan yavaşça yukarıya doğru seslendi, zıpladı ve taşın üzerinde yuvarlandı.

Rolant içini çekti ve kınından bir kılıç çıkararak öne doğru bir adım attı. "Kılıcı alamam ama tüm uzuvlarını bağlı tutmak için elimden geleni yapacağım. Özellikle de onunkileri. Sadece iyiliğinin karşılığını vermek için, anlıyorsun ya."

"Teşekkür ederim," dedim başımla onu selamlayarak.

Hywel kaşlarını çattı ve diğer ejderhanın peşinden yürüdü, ayak sesleri karanlıktan gelen seslere karışıyordu. Laszlo, Asterion ve Conall'a beni ilerletmelerini işaret etti, ama mağaraya gireli çok olmamıştı ki yol üç kişinin geçemeyeceği kadar daraldı, hatta Asterion arkamdan kaymak zorunda kaldı, geniş omuzları iki duvara da sürtünüyordu.

Conall'ın kolu beni sararak yanına yaklaştırdı ve karanlıkta titredim. Rolant'ın meşalesi sıramızın önünde sallanıyor, duvarların ve gölgelerin etrafımızda dans etmesini ve zıplamasını sağlıyordu. Derinlere indikçe hava serinliyor ve nemleniyordu, bu hafif patika bizi aşağıya doğru eğiyor, hangi yöne gittiğimizi tam olarak anlayamayınca kadar önce sola sonra sağa dönüyordu.

"Yolu büyüledi," diye konuştu Laszlo arkadan.

"Kurnaz yaşlı cadı," diye onayladı Rolant önden.

Kalenin büyüüne benzer bir şey olup olmadığını merak ettim ve dar koridorun aniden tekrar açılacağını hayal ederek gözlerimi kapattım. Bir an sonra, bir canavarın homurdanan, puflayan hırıltısı daha da yükseldi ve geçidin sonunu gerçekten bulmak isteyip istemediğimi tartıştım.

"İleride ışık var," diye mırıldandı

Hywel. Ve sıçrayan suyun sesi.

İlerleme aniden durdu ve Asterion'un elleri belime uzanıp beni sabit tutarken Hywel ve Rolant yer değiştirerek aşağı inen dik merdivenleri ortaya çıkardı.

Rolant havayı kokladı. "Kürk, kan, büyü."

Hywel elini sallayarak, "Su, taş, vesaire," diye mırıldandı. "Sanki daha önce Aşağıda bizi bekleyen bir şey olduğunu *biliyordum.*"

"Oh, pekâlâ, Majesteleri. Evet, hadi kim bilir ne tür bir tehlikeye doğru merdivenlerden inelim," diye karşılık verdi Rolant.

"İşte ruh bu," dedi Conall, beni serbest bırakıp ikisinin de sırtına vurarak birkaç basamak aşağı tökezlemelerine neden oldu.

Su sıçramaları ve hırıltılar bizim gelişimizi bekleyerek daha da arttı, ama ne Hywel ne de Rolant

diğerinin önünde durmak istemedi, bunun yerine ilerlediler.

"Arkadan gelen bir şey yok," diye mırıldandı Laszlo.

Asterion başını salladı ve iri gövdesini benimkinin yanından geçirerek beni gryphon'la baş başa bıraktı.

"Sen iyi misin?" Laszlo onları takip ederken elimi tutarak bana sordu.

"Ben..." Dudaklarımı yaladım ve gerçeği itiraf etmeden önce durakladım. "Aslında eğleniyorum."

Laszlo bana gülümsedi ve başını salladı. "Çok uzun süre kapalı kaldın. Biraz macera ve hazine aramak zihne ve bedene iyi gelir."

Büyük bir gümbürtü ve tanıdık seslerin bağırışları o anı bozdu. Laszlo hemen arkamdayken merdivenlerden aşağı koştum, botlarım çiyden kayganlaşmış taşların üzerinde kayıyordu. Beni yakaladı ve birlikte dar mağaraya daldık.

Önümüzde, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir canavar, parlayan bir su havuzunun içinde tepiniyor ve sarsılıyordu. Çok büyüktü ve bir keçiyi andırıyordu, eğer keçi domuzu andırıyorsa o da ineği andırıyordu ve hepsi bir ev büyüklüğündeydi.

"Centicore!" Laszlo neredeyse zafer kazanmışçasına bağırdı, gözlüklerinin arkasındaki gözleri kocaman ve parlaktı. "Bin yıldır bir centicore görmemiştim!"

Cevap olarak, centicore'un uçları aşağı bakacak şekilde geriye kıvrılmış boynuzları başının üzerinde spiral çizerek öne doğru kıvrıldı ve bize doğru hamle yaparken etini oymaya hazırlandı. Keskin bir tırmalama sesi duyuldu ve centicore uludu, parıldayan gümüş bir zincir boğazını gererken yarık gözleri geri döndü ve suyun içinde geriye doğru kaydı. Kürkü kahverengi ve altın benekliydi, boğazından aşağıya doğru beyaz bir çizgi vardı, yumuşak renkler sadece kaburgalarından parlak kırmızının fışkırdığı bir yerde kesiliyordu.

Canavarın yan tarafından çıkan yakut kaplı kılıç kabzasını görünce ellerimi ağzıma kapattım.

"Kılıcı canavara Gölün Hanımı mı *taktı*?!" Conall bağırdı.

Centicore'un kalın boynundaki zincir bize kaygan bir taş çıkıntı boyunca sadece birkaç güvenli adım sağladı ve hepimiz duvarlara yapışmış bir şekilde hayvanın çığlıklarını ve suyun içinde tepinip çırpışını izledik.

Hywel kaşlarını çatarak, "Çok zekice," dedi.

"Bu korkunç!" Dedim ki, canavarın yanından daha fazla kırmızı kan sızan o ışıltılı çelik kabzaya bakarak. "Ne zamandır böyle duruyor?"

"O bir *fae*, ne bekliyordun ki?" Rolant alay etti. "Hywel, yer değiştirebilir misin?" "Dağı tepemize yıkmadan olmaz," diye cevap verdi Hywel. "Ben de yapamam. Belki senin küçük evcil kuşun-"

"*Rolant*."

"Ben giderim," dedi Asterion, sırtındaki kılıflardan baltalarını çıkararak.

"Bekle," diye soluk soluğa bağırdım ama o çoktan suya atlamış, centicore, mağaranın tavanındaki çakıl taşlarını ve tozu titreten şok edici bir insan çığlığı atarken yere çömelmişti.

Baltalarını bir kalkan gibi yukarı kaldırdı ve baltalar centicore'un boynuzlarının sert, altın kemiğine çarptı, metalden kıvılcımlar parladı. Centicore tekrar çığlık attı ve Asterion kükreyerek karşılık verdi, baltalarından birini serbest bıraktı ve alçaktan savurarak centicore'un boğazını hedef aldı.

Karnım zıpladı, ellerim o noktaya yerleşti ve başımı sallayarak centicore'un yan tarafına gömülü kabzaya baktım.

Bu yanılttı.

"Asterion, dur!" diye bağırdım, ama o şimdi de kendini savunmaya çalışıyordu.

Yaratık.

Suya doğru atıldım ve etrafımda bağırان adamlar ve bana uzanan eller vardı. Aşağıya daldım ve suyun buz gibi şokuyla nefesim ciğerlerimden söküldü. Yerin derinliklerinden geliyor olmalıydı ve bir an için bedenimin donmasına, kafamdaki planın sarsılmasına neden oldu. Parmaklar bileğime dokundu ve hislerim geri geldi.

Kendimi serbest bıraktım ve yüzdüm, vücudum acımasızca soğuk sıcaklığa alıştı. Üzerimdeki ağır paltodan kurtuldum ve centicore'un toynaklarını vurduğu çalkantılı yerin etrafında döndüm. Adamlarımın bağırışları, Asterion'un böğürmeleri ve centicore'un akıldan çıkmayan çığlıkları beni tekrar suyun altına çekilmek istememe neden oldu.

Bunun yerine, sıırıslıklam kürke tutundum, bacağımı centicore'un dizine dayadım ve eğilen sırtına tırmandım.

"Evanthia!" Asterion bağırdı, yaratık çığlık atıp beni fırlatmaya çalışırken sersemlemiş bir halde yukarı bakıyordu.

"Sus," dedim, gözlerim kocaman açılmıştı ve bana ağız açık bakan beş kişiye bakıyordum. "Sus, her şey yolunda."

Ellerimi centicore'un boynunda gezdirdim, homurdanarak yukarı doğru sıçradı ve ikimizin de sırtını mağaranın tavanına çarptı.

"Geri çekil, Asterion," diye tısladı Laslzo.

Nefesim kesilmişti, oda dönüyordu ama ellerimin altındaki kürkü okşadım ve Laszlo'nun üzerinde uçarken yaptığım gibi kalçalarımı sıktım.

"Şşşt, şşşt, sakinleş şimdi," diye mırıldandım.

Conall ve Hywell, Asterion'u sudan çıkarıp tekrar çıkıntıya sürüklerken Rolant, "Herkes sessiz olsun," dedi, ben nefesimi tutarken onların dehşet dolu bakışları bir kez daha duruldu.

Centicore protesto çığlıkları atarak bir kez daha sıçradı ama boynunun kenarlarını okşuyordum ve beni tekrar taşa çarpmadı.

"Evanthia," diye nefes aldı Conall.

"Şşşşt," dedim ona ve santikora. "Her şey yolunda. Seni zavallı şey, hmm."

Arka ayaklarını havaya kaldırdı ve öne doğru dalmaya çalışırken zincir takırdadı. Onu tuttum ve bekledim, nazıkçe okşadım, yumuşak bir sesle konuştum.

"Sana kılıç saplayacak kadar kötü bir kadın," diye fısıldadım ve önümdeki avuç içi kadar büyük kulaklar seğırdi. "Zalimceydi, evet."

Rolant homurdandı ve sonra centicore huzursuzca kıpırdanıp inlerken kaskatı kesildi.

"Onlara aldırmayın. Her şey yolunda. Sana zarar vermeyeceğim. Artık her şey yolunda." Hafifçe doğruldu ve centicore tepindi ama beni savurmadı. Seyircilerimiz iç çekti.

Laszlo konuştu, sesi benimkine uyacak şekilde alçak ve yatıştırıcıydı. "Kılıcı geri aldığında yaygara koparacak."

Başımı salladım, ellerimi kalın kürkün içine sokup kaşıyıp okşarken ses tonumu hafif tuttum. "Biliyorum."

"Hepimiz birden onu yakalamaya çalışabilir ve sana zarar vermesini önleyebiliriz ama-"

"Zinciri kıracağım," dedim, centicore'un boğazına saplanan ağır metal halkalara bakarak.

"Evanthia, hayır," dedi Asterion, dikkatli ama kararlı bir sesle.

Dudaklarımı yaladım. Bu çirkin bir plandı ve muhtemelen Nimue'nin korkunç bulmacasıyla amaçladığı şey bu değildi, ama bu onun işine yarayacaktı.

"Bence hepiniz şu merdivenden güvenli bir şekilde uzaklaşmalısınız," dedim, sanki hep birlikte pikniğe gitmemizi öneriyormuşum gibi konuşarak, bir yandan da eğilip merdivenler arasındaki

mesafeyi inceliyordum.

kılıç kabzası ve ben. Ulaşamayacağım kadar uzakta. Ona doğru sıçramam ve centicore'un panik içinde beni ezmemesini ummam gerekecekti.

"Evanthia," diye tısladı Conall, ileri doğru sarsılarak.

Centicore'un sakinliği onun ani hareketiyle bozuldu ve arka ayakları üzerine sıçradı. Tutuşumu bıraktım ve geri kaydım, tüm adamlar aynı anda bağırmaya başladı.

"Durun!"

"Conall, yakala onu!"

"Evanthia!"

Dönerek centicore'un bedeninin yanından suya doğru düştüm ve kanlı kürkün arasından çıkan kabzaya uzandım. Parmaklarım kabzanın etrafından kaydı ve buz gibi su bir kez daha pantolonumu ıslattı ama ayaklarımı havuzun zeminine vurarak yukarı çıktım ve mücevherlerle kaplı kabzayı iki elimle kavradım. Centicore çığlık attı ve su kabarıp etrafımı yırtarak bacaklarımı altımdan çekti, ben de kılıcı tüm gücümle çekerek daha fazla zarar vermemek için düz ve doğru tutmaya çalıştım.

"*Evanthia!*" Conall'ın sesi arkamda kükredti.

Bıçak centicore'un kanıyla kıpkırmızıydı, canavarın böğründen yavaşça dışarı çıkıyordu ve göğsümden garip, şiddetli bir çığlık yükseldi, yaratığın çığlığının bir yankısı, eşit derecede sempati ve kararlılıktan doğmuştu.

Bir anda bıçak uzun, kırmızı bir kavis çizerek serbest kaldı. Geriye doğru düşerken demir güç bantları beni yakaladı ve Conall'a doğru eğildim, bıçağı metal zincire doğru savururken hâlâ bağırıyordum. Diğerleri centicore'un etrafını sarmış, kürkü avuçlarının içine almışlardı, Asterion'un kolları bir bacağına suyun içinde tutuyordu.

"Geri çekil!" Bağırdım ve o da bacağına bıraktı, centicore savrulurken uzaklaştı, zinciri göğsünün altında açıkta bırakarak suya gömüldü.

Bir zincire karşı kılıç ne işe yarar ki? diye düşündüm bir yanım.

Ama bu Excalibur'du, Zaferlerin Kılıcı. Kılıç metale çarpıp zincir halkalarını camdan yapılmış gibi paramparça ederken içimi bir sevinç ve gurur kapladı.

"Geri!" Asterion böğürdü, kelime mağaranın her köşesinde ve çatlağında yankılandı.

Mağaradan aşağı inerken izlediğimiz yol çok dar olmalıydı ama zincir kopunca, merdivenlerin boşluğu temiz havaya açılan bir akciğer gibi soluk soluğa kaldı. Merdiven yoktu, sonsuz karanlık bir yol yoktu, ama doğrudan girdiğimiz taze kanlı platoya giden büyük bir çıkış ağzı vardı.

Centicore fırladı, etrafımızdaki havuzdan gelen dalgalar ağır, yaralı bedenini yukarı ve dışarı, geceye doğru sürüklerken yükseldi.

Conall yere yığıldı, ikimiz de kısa bir süreliğine suya battık, kolları hâlâ bana bağlıydı, açık ağzım su yutuyordu. Ben boğuldum ve o bizi bir kez daha yukarı, mağaradaki büyü gibi genişleyen çıkıntıya doğru sürükledi.

"Bu ne cüret," diye homurdandı. "Seni riskli, gözü kara, dikkatsiz-"

Dönüp beni sudan çıkarırken irkildim, kılıcım yanımdaki taşa çarptı, soğuk ve ıslak bedenim önünde yere yığıldı. Bakışları alev alev yanıyordu, yüzü sert ve öfkeliydi.

"Conall-" Asterion yavaşça çökmekte olan havuzun içinde durarak uyardı. "*Ölebilirdin,*" diye hırladı Conall, çenesi titriyordu.

Elbette haklıydı ve gücü ne olursa olsun bir kılıcı korumak için bir canlının kullanılmasına *isyan etmekten* başka bir savunmam yoktu. Conall'ın dişleri gıcırdıyordu ve ben titriyordum, mağaranın artık açık olan duvarı bir esintiye izin veriyordu. Ellerimi kaldırdım

kaygan ve karışık saçlarını düzeltti ve hırladı.

Kendi elleriyle yüzümü kavradı ve ağzımı kendine doğru çekerek beni kabaca öptü, ısırıldı ve o noktayı tırmaladı. Şatoya vardığında olduğu gibi titriyordu, onu kollarımla ve bacaklarımla sarmaya çalıştım ama odanın uzaklarından bir gırtlak sesi duyuldu.

"Yavaş ol kurt. Yaralı olabilir," diye tersledi Hywel.

Conall inledi, ağızlarımız açıktı ve dili benimkini okşuyordu ve çekilirken beni yerinde tuttu, göz ucuyla bana baktı.

"Ben iyiyim," diye nefes nefese kaldım.

Ki bu doğru değildi. Zaten kendimi oldukça ağırlı ve morarmış hissediyordum ve soğuk bir mağarada sırlıklam olmak da yardımcı olmadı.

Hywel çoktan sudan çıkmış, Laszlo'ya elini uzatıp taş sahanlığa çıkmasına yardım ederken giysileri kupkuruydu. Asterion mağara açıklığının ortasında durmuş, karanlığa bakıyor, omuzları zıplıyordu.

Hywel, "Ayağa kalk, *blodyn bach*, sana bir bakalım," diye mırıldandı.

Hywel beni ayağa kaldırıp kendisiyle Laszlo'nun arasına sokarken Conall yanımdaki taşın üzerine sürünerek çıktı. Laszlo'nun gözlükleri burnunun üzerinde eğri büğrü duruyordu, altın kanatları damlıyordu.

Laszlo'nun kanadının kenarındaki bükülmüş ve kırılmış tüyleri elimle düzelterek, "Tüylerin kabarmış," dedim.

"Ben iyiyim. Dön de sırtını görelim," diye telaşlandı gryphon.

"Seni Laszlo ile birlikte *doğruca* eve göndermek istiyorum-" Hywel öfkелendi.

Asterion'un boynuzları gözden kaybolurken ayak parmaklarımla ucuna kadar yükseldim. Rolant da kendini sudan çıkarmıştı, şakağı kanıyordu ve etrafımda dolaşan sevgililerimi izlerken yüzüne sinirli bir ifade yerleşmişti. Asterion ise ellerini dizlerinin üzerine koymuş, vücudu titreyerek ve nefesi kesilerek eğilmişti. Hywel ve Laszlo'nun arasına sıkışmaya çalıştım ama üzerimde çok fazla el vardı.

"Asterion? Asterion, sorun ne?" Kalbim göğsüme çarparak seslendim. Centicore mağaradan çıkarken tekmelenmiş miydi? Hava almak için savaşıyor muydu?

Laszlo ve Hywel bana soru sormaya ara verip minotoru kontrol etmek için döndüklerinde ani, keskin bir havlama sesi duyuldu. Bir dakika sonra bir diğeri geldi, Asterion'un sırtı kabardı ve ardından peş peşe birçok ses geldi. İçimi çektim ve topuklarımla üzerinde geriye doğru yuvarlandım, arkamdan yaklaşan Conall'a çarptım.

Asterion gülüyordu. Patlayan, böğüren bir kahkaha, vücudu sesten ve onu tutma çabasından titriyordu.

"Az önce gevşedin-" diye hırıldadı, doğrulmaya çalıştı ve sonra tekrar öne eğildi, kollarını karnına sararak kahkahalar attı. Başını salladı ve döndü, ayakta durup bakışlarımla buluştu, dudaklarına hoş bir çarpık gülümseme yayıldı. "Az önce en eski ve korkulan canavarlardan birini kırlara saldın, *théa*."

Rolant oflayıp pufladı ve başını sallayarak mağaranın duvarına yaslandı. "Kendini saklayacaktır. Hepimiz gibi uyum sağlamadan bu kadar uzun süre yaşamadı."

Asterion hâlâ sırtarak, "Kesinlikle öyle olmamasını umabiliriz," diye cevap verdi. "Gölün Leydisi bundan hiç memnun olmayacaktır."

Öfkелendim. "Şu anda ondan pek memnun değilim. Bu korkunç bir numaraydı." "Şey,

kılıcı geri almak için beklediği kahraman olduğundan şüpheliyim," diye mırıldandı

Rolant. "Ama sen buna layıksın," diye ilan etti Hywel. "Kılıcını al, Evanthia."

Gözlerimi kııptım. "Benim değil," dedim, gözlerim doğal bir şekilde ayaklarımın dibindeki kılıca kayarken bile. Havuz, metali centicore'un kanından arındırmıştı ve kılıcın uzun sapı

Yıldız ışığı gibi parlak ve ışıltılı.

"Nimue kılıcın her zaman insanlar ve buçukluklar tarafından kullanılmasını isterdi," dedi Laszlo, çarpık gözlüklerinin üzerinden beni süzerek. "Sen partimizin doğal seçimiydin. Ve onu özgür bıraktın."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ve Conall homurdandı, kalçalarındaki elleri sıkılaştı. "Topla şunu, *mo chroí. Benimle geri dönüyorsun.*"

Sözlerinde bir keskinlik ve kalçalarımı kavrayışında neredeyse ısırıcı bir sahiplenme vardı. Conall'a bakmak için döndüğümde onu hâlâ sımsıkı sarılmış ve ters ters bakarken buldum. Hywel'in itiraz edip etmeyeceğinden emin olamadığım için diğerlerine baktım ama o ve Laszlo şaşırılmış görünmüyorlardı, sadece ellerini üzerimde gezdirdiler ve sonra uzaklaştılar. Mağaranın girişinde Asterion'un bakışları üzerimde parıldadı, kocaman sırtışı şimdi hafif bir tebessüme dönüşmüştü, bakışlarında gizli bir anlayış vardı, sevgim için girmeyi reddettiği rekabeti hatırlatıyordu.

Conall çaresizce, "Evie," diye fısıldadı.

Eğildim ve kılıcı aldım, kavrayışimdaki hafiflikten, elime mükemmel oturuşundan irkildim.

Rolant öfke ve kıskançlık arasında bir şeyle kılıcın üzerindeki elime bakıyordu. Hywel'in omzu yanından geçerken onunkine çarptı.

"Arkadaşlarım her zaman hazinemiz için *en iyi* hazineyi bulur, sence de öyle değil mi?" Hywel alay etti.

KIZIL KURDUN YÜKSELİŞİ

"Bana hâlâ kızgın mısın?" At sırtında, Conall'ın göğsünde sıcak ve rahat bir şekilde uyandığımda sordum, bacakları benimkilere dolanmıştı ve bindiğimiz at yolunda nazikçe ilerliyordu.

"Evet," dedi ama kelimesi yumuşaktı ve başını eğerek boğazıma sokuldu. "Hepiniz o zavallı yarattığı öldürebilseydiniz bile-"

"Üç arabanın toplamı büyüklüğünde, boynuzları bizzat şeytan tarafından tasarlanmış o zavallı yaratık..."

"Saçmalık," dedim. Conall ofladı ve bir an sessiz kaldık.

Asterion'un insan kılığına girmiş iri cüssesi önümüzde devasa atının hareketiyle sallanıyor, ağaçların gölgeleri üzerimizden geçiyordu. Artık kaleye yaklaştığımızı sanıyordum, bu orman bizi neredeyse eve davet ediyordu.

Conall'ın dudakları kulağımın kabuğuna sürtündü, alaycı dokunuş damarlarımdaki ısıyı kıvrandırdı. Sonra o kadar nazik bir şekilde bir avuç dolusu kelime döktü ki neredeyse aşağıdaki at toynaklarının ve yukarıdaki yaprak hışırtılarının sabit ritmi altında kaybolacaklardı.

"Seni kaybedersem çıldırırım."

Kaskatı kesildim ve Conall karışmış saçlarımı geriye iterek zıplayan nabzıma iffetli bir öpücük kondurdu. Geri çekildim, ona bakmak için döndüm ama ifadesinde çorak ve dingin bir dürüstlükten başka bir şey yoktu.

"Özür dilerim," dedi, biraz daha parlak ve net bir şekilde, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Dramatik, biliyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Olan bu, *mo chroí*." "Ne olursa," diye tekrarladım.

Conall'ın bakışları bir an için durdu, gözlerini kaçırıldı. Sabırlıydım. "Bir kurt adam eşini kaybederse," diye iç geçirdi.

Oh. Şatoya geldiği zamanki kırılğan gerginliği, beni yiyip bitirmek, bana dokunmak, bana sahip olmak için duyduğu ani ihtiyacı, ziyafete düşen aç adamı hatırladım.

Hangisinin daha şaşırtıcı olduğunu bilmiyordum - bir parçamın neler olduğunu anlamaya başlamış olması mı, yoksa Conall'ın onaylamasının bende attan inip protestolar savurma isteği uyandırmaması mı? Geriye yaslanıp başımı omzuna yasladım, o da yanağını saçlarımın üzerine koydu.

"Doğru seçimi yaptın," diye mırıldandı Conall. "Bu berbat bir Fae numarasıydı ama onlar acımasız bir ırk. Ve tüm bildiğimiz, Nimue'nin bunun tam olarak böyle olmasını istediği. Sen daha

asil bir kahramansın.

O canavarı serbest bırakmak, onu öldürmekten daha iyi olurdu."

O kadarını biliyordum ama üzerimi örten battaniyenin altına uzandım ve Conall'ın elini belimde buldum, parmaklarımızı birbirine doladım.

Conall'ın sesi alçaldı ve sertleşti. "Ama bir daha böyle pervasızca bir şey yaparsan ben de..."

Kelimeler arasında bocalarken gülümsedim. "Hemen yanımda olacaksın. Ne de olsa, iki düzine kurt adamla tek başına başa çıkmasına izin vermemiz konusunda ısrar eden kimdi?"

Conall homurdandı. "Daha kötü ihtimallerle de karşılaştım."

Şatonun gölgesi ağaçların arasından sisin içinde şekillenmeye başlamıştı ve oraya vardığımızda ne olacağından emin değildim. Conall'ın birkaç gün önce çiftleşmekle ilgili konuşmasını unutmamıştım. Beni eşi olarak gördüğü gerçeği konusunda rahat değildi ve itirafındaki isteksizlik utangaçlık değildi. Onu benim için çaresiz bırakan içgüdüyü anlayabilirdi ama Laszlo ve Hywel gibi heyecanlı ya da kararlı değildi.

Asterion'un çekinceleri gibi diğerlerinin rekabeti miydi, yoksa başka bir şey mi?

"Neden bir çantan yok?" Laszlo'nun savaşın üzerindeyken bana anlattıklarını düşünerek sordum.

Conall sorunun ardından o kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeyeceğini düşündüm. Kolları beni sımsıcak sarmaya devam etti, ellerimiz birbirine bağlıydı, yanağı başıma değiyordu ama sanki hiç konuşmamışım gibiydi. Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalıştım, ona devam etmekte bir sakınca görmediğimi anlatmak için.

Ben ona bir çıkış yolu önermeye fırsat bulamadan sesi kulağımda alçak ve sabit bir şekilde yankılandı. "Ben uzun bir sürü lideri soyundan geliyorum. Sürüler bir araya geldiğinde onlara klan diyoruz." *Klanların Kralı*.

"Bir klan daha güçlüdür, daha geniş bir bölgeye sahiptir, birbirini daha fazla koruyabilir. Bir hiyerarşiye de ihtiyaç duyarlar. Babam liderdi ama onun altında, her sürünün soyundan onun kurallarına uyacaklarına güvendiği kurtadamlar vardı. Ondan önceki babası ölmeden önce, babam genç bir adamken yeni bir sürü getirmişti. Annem o sürü liderinin kızıydı. O ve babam eştiler. Bu mutlu bir kazaydı, genellikle... istikrarsız bir geçiş sürecinde sürünün işbirliğini sağlamanın iyi bir yoluydu."

"Arkadaş mıydılar?" Ben sordum.

"Mmm. *Coşkuyla* öyle. Birbirlerine neredeyse takıntılıydılar. Çok fazla şey hatırlamıyorum ama... Hayır, buna sonra geleceğiz. Fethedilen sürünün geri kalanı ne kadar isteksiz olursa olsun, annem babamla çiftleşmekten çok memnundu ve babam büyükbabama meydan okumak için öne çıkıp kazandığında daha da memnun oldu. Bu şekilde devretmek biraz törenseldi, ancak bir lider her zaman bir meydan okumanın galibi olmalıdır.

"Soyumuz eskiydi ve annemle babamın eş bağı klana en son katılan sürünün sinirlerini yatıştırdı, bu yüzden babamın liderlik pozisyonunu almasına itiraz yoktu. Annem zaten bana hamileydi ve bir varis, ailemin klanı korumaya devam etmesinin bir başka vaadiydi."

Conall'ın parmakları battaniyenin altında benimkilerle oynadı. "Bilmiyorum... Annemle babamdan hangisinin daha hırslı olduğunu ya da bunun kişiliklerinin mükemmel bir şekilde iç içe geçmiş başka bir yönü olup olmadığını bilmiyorum. Büyükbabam bir yıl içinde öldüğünde, babam fethedip klana katacağı başka bir sürü aramaya başlamıştı bile. Bu çok hızlı oldu. Genellikle yeni bir sürüye meydan okunduğunda ve yeni bir sürü getirildiğinde klan, kurtadamların eş bulması ve aile kurması, yeni kanın eskisiyle kaynaşması için zaman tanır."

"Baban beklemedi."

"Hayır. Hayır, güneyimizdeki açık bölgeye yerleşmiş ve büyümekte olan bir sürü buldu ve hemen meydan okumaya başladı." Döndüm ve Conall kaşlarını kaldırarak bana baktı, ben sormadan soruma cevap verdi. "Oh, o kazandı. O meydan okumayı kazandı, o sürüyü aldı. Ve bir yıl sonra bir sonrakini. Ondan birkaç yıl sonra da bir başkası."

"Oh."

"Mm. Evet. Oh. Bunları hatırlayacak yaşa geldiğimde İrlanda'daki en büyük klan bizdik. Babam kendine Kızıl Kurtlar Kralı diyordu. Tüm ülkeyi ele geçirmeyi planlıyordu. Annem bana küçük kızıl prens derdi. Bu *korkunç*, aptalca bir fikirdi. Ama birbirlerini cesaretlendirdiler. Birisi babamı çok hızlı büyümenin riskleri konusunda uyardığında, annem eşine yeterince güvenmedikleri konusunda ısrar etti. Birbirlerinin kusurlarına karşı kör, birbirlerinin zaferlerine karşı takıntılıydılar. Ve... gerçekte, İrlanda'da babamın meydan okumasını kazanacak kadar güçlü bir sürü ya da klan yoktu."

Conall'ın bakışları uzaklaştı ve ben dudaklarımı yaladım. "Kendisinden başkası değil," dedim usulca.

Conall'ın dudakları kıpırdadı. "Ahh, zeki kız," diye fısıldadı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Evet. Tam bir isyandı. Babamın destekçileri vardı elbette, bütün bir ulusun birleşmiş olmasının gücünü ve prestijini isteyen diğer kurtlar. Ama bu kurtadamlar için doğal bir durum değil. Bir başkasının kontrolü altında olmasak da liderlik edebileceğimizi *bilen çok fazla insan* var. Ve kurtadamlar arasındaki bir meydan okuma, tek bir dövüşün basit bir eylemi değildir. Bu bir *savaş*."

"İrlanda kurtadamlarının birleştiği tek şey savaştı. Türümüzden çok sayıda insan kaybettik. Yüzlerce kurt birbirlerine karşı katledildi. Sürüler kaosa sürüklendi, aileler parçalandı. Hepsi babama karşı gelmek içindi."

Conall'ın yüz ifadesinin değişmesini, kaşlarının çatılmasını, gözlerindeki çılgınlıkların yansımalarını izlerken sanki katliamı ilk elden görebiliyordum.

"Ailen öldürüldü."

Conall yutkundu. "Önce annem. Besbelli. Babamı yok etmek için onun hayatını, ruhunu ve etrafında döndüğü güneşi parçalamaktan daha iyi bir yol var mı?" Yüzü bomboştu, gözleri kırışıyordu, bakışlarındaki açık dehşette sadece belli belirsiz bir gözyaşı vardı. Gülümsedi ve bu tekinsizdi. "Kendi çapında vahşiydi - büyükbabam olmasaydı babasından sonra lider olacaktı. Bahse girerim bugün benim karşılaştığım kurt sayısıyla onun tek başına karşılaştığı kurt sayısı aynıydı."

O da oradaydı - en kötü anılarını hatırlarken yüzünde beliren o gevşek ifade de bunu gösteriyordu. Conall uyuşuk bir sesle, "Babam o öldükten sonra... iki hafta, belki daha az dayandı," dedi. "Onlar... Conall, senin için geldiler mi?"

Gözlerini kırıştırdı ve kıpırdandı, aniden derin bir nefes aldı ve bana baktı. "Düşündüğünüz gibi değil. Babamın ölümünden sonra birkaç hafta boyunca çatışmalar oldu ama bunlar küçük savaşlar, hayatta kalanların temizlenmesi ve yeniden düzenlenmesi şeklindeydi. İlk başta babama sadık bir grup tarafından tutuldum... ve sonra muhalifler tarafından kaçırıldım. Bana karşı zalim değillerdi -henüz çocuktum- ama sanırım babamın izinden gitmemden korkuyorlardı. Sonunda bana bir seçenek sunuldu. Ailemi öldüren sürülerden birine katılabilirdim, orada bana göz kulak olabilirler, beni dizginleyebilirlerdi..."

"Ya da," diye sordum.

"Ya da sürgünü seçebilirim," dedi Conall kesin bir ifadeyle. "Barış görüşmeleri uğruna, hiçbir sürü bana barınak teklif edemez. Tamamen yalnız kalırdım ve aklımla hayatta kalmaya çalışırdım."

Bir çocuk için ölüm cezası sayılırdı. Bir kurt adam için bile. "Sen sürgünü seçtin," dedim.

Conall bana gülümsedi ve başını salladı.

"Evet." "Conall, sen sadece bir *çocuktun*."

"Öyleydim. Ve oldukça vahşi küçük bir canavar oldum. İnsandan çok kurt adam formumu korudum. Bu şekilde avlanmak daha kolaydı ve yırtıcılar kokumu sevmiyordu. Artık benim için üzülme, *mo chroí*. Hayatta kaldım," dedi Conall ve sonra battaniyenin altında tuttuğum elimi sıktı. Yüzünü buruşturup önümüze baktı ve ekledi: "Bazıları hayatta kaldığımı bile söyleyebilir."

"Sizi sürgün eden sürülerden bahsediyorsun."

Mırıldandı ve başını salladı. "Onları aramadım. İlk sürgün edildiğimde kendimi herhangi bir sürünün yolundan uzak tuttum. Ama sonunda insandan çok hayvana dönüştüm ve bölgelerin sınırları benim için bir şey ifade etmiyordu. Kış mevsimiydi ve bir geyik topluluğunun göçünü takip ederek avlanıyordum ve babamın klanına ait olan ve ona düşman olan sürülerden birine rastladım. Annem öldüğünde orada olan kurtadamlardan ikisini tanıdım..."

Nefesim kesildi ve Conall kıpırdanarak eski anılarından sıyrıldı.

"Eminim beni gördüler ve... intikam için geldiğimi düşündüler ama aslında sadece korkmuştum. Onlara meydan okumak gibi bir niyetim yoktu ama yiyeceğe ihtiyacım vardı ve geri çekilmelerini istedim."

"Sen kazandın," dedim.

Conall gözlerini kırptırdı ve içini çekti. "Sanırım öyle, evet. Hikaye böyle devam ediyor. Dürüst olmam gerekirse nasıl olduğundan pek emin değilim. Sağlıklı düşünemiyordum. Ama sürünün lideri o gün avdaydı ve ben... ben onun kollarını kırdım. Onlara meydan okumak için orada olduğumu düşündüler ve bu yüzden beni kazanan ilan ettiler."

"Yeni lider sen olacaktın," dedim.

Öfkelendi. "Ve eğer kabul etseydim, eminim bir hafta içinde ölmüş olurdum. Sonunda uykuya yenik düştüğümde zehirlenmiş ya da katledilmiş olurdum. Ama sözler kafamı biraz olsun dağıttı. Onların kim olduğunu, benim kim olduğumu ve onlardan neden bu kadar korktuğumu hatırladım. Sürülerini reddettim, onlara hainlerden hiçbir şey istemediğimi söyledim. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan avı aldım ve bir kez daha diğer kurtadamlardan uzak durmaya kararlı bir şekilde oradan ayrıldım."

Dudağımı çiğnedim. Şato artık çok yakındı ama ben hikâyenin geri kalanını istiyordum. Conall'a karşı kıpırdandım ve o da sabırsızlığımı hissederek bana hafifçe güldü.

"Sonra ne oldu?" Yavaşça bastırdım.

"Bu kısmı sonradan öğrendim. Liderleri yenilince, sürü başka bir lider bulmak zorunda kaldı. Babamla yaşadıkları felaketten sonra hala müttefik hatları vardı ve bu yüzden gidip babama karşı savaşılan başka bir sürüye benimle karşılaştıklarını söylediler. Babamla aynı amacın peşinde olmadığımıza güvenmediler ve onları suçlayabilir miyim bilmiyorum. Hepsinden bir tür intikam almak istedim."

"Seni avladılar," diye tahmin ettim.

Conall başını salladı. "Öyleydi." İçini çekti ve hatırlamaktan yorgun düşmüş bir halde bana yaslandı. "Yaptılar. Bu... uzun bir süre devam etti. Yıllarca. Bazen saklandım, bazen de hevesle onlarla yüzleştim. Evanthia, o mücadelelerden bazılarını nasıl kazandığıma dair hiçbir fikrim yok."

"Öfkeliydin ve hayatta kalmak istiyordun. Hayatta kalmayı istemek en zor kısmıdır," dedim.

Hırladı ve yanağını, çenemi öptü, dudaklarıma kadar yaladı. "İstedim. Onlara meydan okumak istedim. Liderlerini yenmemin, otoritelerini kırmamın ve sürüyü aşağılanmış halde bırakmamın bu sürüler için ne anlama geldiğini düşünmüyordum. Hayır, bu bir yalan. Sonunda fark ettim ve onların utancından zevk aldım."

"Utanmalılar," diye mırıldandım.

"Yapmalılar mı?" Conall hafifçe sordu. "Babamın yaptığı şey saf, bencilce bir hırsı. Ve

kurtadamlar kanla, peneyle ve dişle yaşar. Diplomasi anlayişımız... en iyi ihtimalle cılızdır."

"Ailene olanlar hakkında ne dūřündüğümü söyleyemem, sadece keřke sen bu iře karıřmasaydın diyorum" dedim.

Kaleye açılan kapıların altından geçtik ve Conall bana sessizce sarıldı.

"Ben trajik bir kahraman değilim, Evanthia," diye fısıldadı. "Neler olduğunun farkındaydım. Benimkilerden biri

Babamın sempatican sürüsü sonunda söylentiye keşfetti ve beni aradı. Babamın tacını tekrar almamı istediler."

"Yapmadın."

"Belki de," diye mırıldandı. "Onlara meydan okudum, onları kazandım ve onları reddettim. Tekrar tekrar. Bu... Kaleyi bulduğumda babamın düşmanı olan yeni oluşmuş bir klanı arıyordum," dedi ve başıyla önümüzü işaret etti.

"Şato mu?! Oh, ne demek istiyorsun-?"

"Laszlo'yla oldukça gençken tanıştım, belki yirmi, yirmi iki? Yıllar birbirine karıştı," diye itiraf etti Conall sırtarak.

Gökyüzüne baktım, altın ışıltısını aradım, bulutları yararak kaleyi çevreleyen sisin içine doğru uçarken yakaladım.

Conall kıkırdarak, "Beni kuyruğumdan tutup sürükledi," dedi. "Akıl sağlığımın bir kısmını geri kazandırdı. Beni o kadar çok banyoya soktu ki erik gibi oldum. Beni yağlara, medeni yemeklere ve sadece... nezakete zorladı." Sesi bu kelimeyle kesildi ve eyerde dönüp ona sarılmak istedim. "Beni kendime getirdi."

"Bunu yapmaya eğilimi var," diye mırıldandım ve Conall başını salladı. Conall'ın Laszlo'nun yaptığıнын kur yapmak olduğunu bilip bilmediğini, yoksa bunun sadece hayırseverlik olduğunu mu düşündüğünü merak ettim.

"Kalmak çok cazip geliyordu. Gerçekten kalabileceğimi hiç söylemedi ama ne zaman gideceğimi de hiç sormadı. Fark ettiğimde... kalmayı ve diğer her şeyi unutmayı, sadece Hywel'in beslediği o garip hayal dünyasında yaşamayı ne kadar *çok* istediğimi fark ettiğimde, vedamı yaptım."

"Sevgili miydiniz?" Soruya karşı koyamayarak sordum.

"Birkaç kez bir araya geldik. O zamanlar tamamen iştahlıydım, hiç cazibem yoktu ve onun sunduklarına karşı gerçek bir... takdirim yoktu," dedi Conall ve kızardığını görünce şaşırdım. "Laszlo'dan ayrıldıktan sonra, avlanan düşman ya da yaklaşan fatih olabileceğime karar verdim ve ikincisi gururuma uygun geldi. Ne zaman değiştiğinden emin değilim. Dünyadaki tüm kurtadamlara en güçlü olduğumu kanıtlamak için çılgınca bir görevdeydim-"

"Hayır," diye tükürdüm ve Conall dondu kaldı. Yutkundum ve başımı sallayarak o parlak yeşil bakışlarla buluşmak için döndüm. "Hayır, Conall. Onlara ve kendine, sana *zarar* veremeyeceklerini kanıtlamak için bir görevdeydin. Kızgın olabilirdin ve zaferden zevk almış olabilirdin. Seni suçlamıyorum. Ama sen şiddet, korku ve hayatta kalma kararlılığıyla şekillenmiş genç bir adamdın, bir çocuktun. İncinmek, avlanmak, öldürülmek istemedin."

Conall elini benimkinden çekip battaniyeden kurtardı ve saçlarımı geriye doğru tarayıp yumuşatarak ikimizi de rahatlatırken yüzümü inceledi.

"Ne zaman değişti?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Hâlâ seni avlamıyorlar, değil mi?"

Homurdandı ve sırtıttı. "Çok sık değil, hayır. Tam olarak ne zaman olduğundan emin değilim. İrlanda'dan ayrıldım, önce Avrupa'nın güneyine doğru seyahat ettim ve İspanya'da bir yerlerde benden daha hızlı yayıldığımı fark ettim. Sürüler sadece kendilerini benden korumaya hazır değillerdi, misafirperverlerdi. İstekliyidiler. Eşleşmemiş tüm üyelerini bana doğru sürdüler, sanki zaferim kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi meydan okumayı kabul ettiler. Bu...itiraf etmek istediğimden daha fazla aklımı başımdan aldı."

"Senden liderlerini yenmeni mi *istediler*?" Ben sordum.

Conall güldü. "Ben de senin kadar şaşkındım, inan bana. Bana *hediyeler* verdiler. Beni masalarına oturtular. Çok garipti ama nezakete *aç kalmıştım*. Sonunda çok yaşlı ve çok asil bir

lideri olan bir klana rastladım. Herkes meydan okuyacağımı biliyordu, ama bunu bir tür etkinlik haline getirdiler, önce ziyafetler verdiler, şenlikler düzenlediler, klanın en büyük üyeleriyle toplantılar yaptılar. Lideri severdim; kurnaz ve nazikti ve halkını önemserdi. Ona meydan okumak istemedim ve bunu ona da söyledim."

"Rahatlamış mıydı?"

"Bana güldü ve eğer onu bırakırsam klanın sırtına bir hedef tahtası koymuş olacağımı söyledi. Yıllarca tek başıma hareket etmiştim. Beni oturttu, ikimiz baş başa kaldık ve ne yaptığımı gerçekten düşünmemi sağladı. Bir sürü liderinin yenilmesi ve sürünün reddedilmesi utanç vericiydi, evet. *Ama...*" Conall kaşlarını bana doğru sallayarak şöyle dedi.

Düşündüm ve yavaş yavaş kafama dank etti. "Tabii hepsinin başına gelmiyorsa," dedim ve o da başını salladı.

"Vahşi, sürgün edilmiş bir kurtadam genci tarafından mağlup edilmek başka bir şey, gururunuzla tükürüp geri dönmek başka bir şey, gücünü tek bir sürüye ya da klana değil, hepsine kanıtlayan *Kızıl Kurt* tarafından mağlup edilmek bambaşka bir şey."

"Kendini bir efsane haline getirmiştin. Conall, *kalman* için hepsi seni şımartıyordu," diye haykırdım.

Güldü ve başını salladı. "Aynen öyle. Neyse ki Andrés bunu benim kalın kafama da açıkladı. Bana karşı çok sabırlıydı. Hikâyemi, babamı ne kadar biliyordu ya da sadece beni olduğum gibi görebilecek kadar mantıklı mıydı bilmiyorum. Konuşmamızdan sonra ona meydan okumaya daha da az meyilliydim ama haklıydı - eğer herhangi bir sürüyü diğerine tercih edersem, babamın yerine geçip hepsine hükmetmekle tehdit etmiş gibi olurdum. Kavgayı biraz gösteriye dönüştürmek zorundaydık. Sonra da yoluma devam etmeliydim."

Kalbim, yalnız kalmaya ve kendi sürgününü sürdürmeye mahkûm olan o genç adam için acıyordu. Gözlerimi kapattım ve Conall şakağımı öptü.

"Ondan sonra meydan okumalarımnda daha ihtiyatlı davrandım. Sürüleri uzaktan izledim, nasıl yönetildiklerini, kendimi bir kez daha kanıtlamaya değip değmeyeceğini görmek için bekledim. Ara sıra, belli bir bölgenin güçlerinden korktuğum için gelmediğimi düşündüğüne dair bir söylenti duyuyordum." Omuz silktili ve bana sırtıttı. "Ben de tabii ki onları yola getirmeye gittim. Diğer kurtadamlar yerine bana eşlik edecek başka canavarlar aramaya başladım ve tamamen farklı bir dünya, bir efsaneden ziyade etkileyici bir merak unsuru olduğum farklı bir hiyerarşi keşfettim."

"Şu anda senin hakkında konuşmamız oldukça saçma geliyor, bu kadar gençken, gerçekte sen-"

Conall güldü ve başını salladı. "Hayır, hoşuma gitti. Karşılaştırıldığında ben gencim. Eminim Hywel'in benim saçlarımı kıvrıracak hikâyeleri vardır. Bu dürüst bir bakış açısı ve bana gösterilen saygıyı takdir ediyorum. Hiç paket almadığım için memnunum. Asterion gibi bir arkadaşım olmazdı ve ben de..." Atımız durdu ve ben gözümü kırıştırdım, birdenbire kendimizi kalenin önündeki

meyve bahçesinde bulunca irkildim.

Laszlo havadan yere indi, iki ayağı üzerinde doğruldu ve attan inerken Hywel'e bir şeyler mırıldandı.

"Seninle tanışamazdım, *mo chroí*," diye fısıldadı Conall kulağıma. "Artık bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun."

Atından atladı ve sonra döndü, bana yardım etmek için elini uzattı. Soğuk hava sırtıma çarptı, onun çaldığı sıcaklığın boşluğu. Bir elimi aşağı uzatıp karışık kırmızı saçlarını taradım ve başımı salladım.

"Hayır, Conall. Her zaman öğrenecek daha çok şey vardır. Başka bir insanı öğrenmenin güzelliği de bu," dedim. Çok kolay takındığı sabit cazibesi yüzüne yansımış, açık ve savunmasız bir dehşeti ortaya çıkarmıştı,

ve kararım kesinleşmişti. Bu adamı sevecektim. Onu hayatında hiç kimsenin sevmeye çalışmadığı kadar sevecektim. Aşkın bana geri döneceğini düşünmüştüm, gençken beni kendiliğinden ele geçirmiş gibi görünen o ani baygınlık ve duygu fırtınası.

Artık aşkı bir seçim, her gün takip edeceğim bir yol, yeniden öğreneceğim, uygulayacağım ve ezberleyeceğim eylemler haline getiriyordum. Nereden başlamak istediğimi biliyordum.

"Gergin olduğumu itiraf edersem gücenir misin?" Conall fısıldadı.

Ellerimi omuzlarına koydum ve beni önünde durmam için aşağı çekti. Başımı salladım ve ona bir gülümseme sundum. "Hayır, çok iyi anlıyorum. Ama sana bundan sonra ne yapacağını söyleyeceğim."

Sırıttı. "Oh, yapacaksın, değil mi?"

Başımı salladım. "Elimi tutacaksın ve beni içeri kadar takip edeceksin. Ve ben söyleyene kadar bırakmayacaksın."

Conall derin bir nefes aldı ve geri çekilerek elini uzattı. "Pekâlâ, *mo chroí*. Önden buyurun."

BÖLÜM 32

YUVADA

Kaleye girdiğimizde, mağaradaki beklenmedik banyomuzdan dolayı hepimiz yorgun ve üşümüştük, Excalibur'u saklaması için Hywel'e verdim. Alnımdan öptü ve başını Asterion'a doğru eğdi, ikisi birlikte cephaneliğe doğru ilerlediler. Ronalt misafir odasına gitmek üzere ayrıldı ve sonunda Conall ve ben, sadece ikimiz kaldık. Laszlo'yu nerede bulacağımı zaten biliyordum.

Conall'ı kule yuvasına kadar götürdüm. Merdivenlere yaklaştığımda tereddüt etti, ama elini sıktım ve yutkunup adımlarıma bir kez daha uyana kadar bakışlarını tuttum.

Laszlo sanki bizi bekliyormuş gibi geniş odanın içindeydi. Hayır, bizi bekliyordu, bakışları benimkilerle buluştuğunda parıldıyor, dudaklarında hoş bir gülümseme kıvrılıyordu.

"İkinize de banyo yaptırdım."

İkisine de baktım, yeni yara izleri ve kanlı giysileriyle Conall'a, eğri büğrü tüyleri ve rüzgârda dağılmış saçlarıyla Laszlo'ya.

"İki kişi sığar mı?" Ben

sordum. "Elbette," dedi

Laszlo.

Başımı salladım. "Güzel. O zaman ikiniz içeri giriyorsunuz. Ben hizmetçiye oynayacağım." Karşılık olarak epey bir gürültü koptu.

"Hayır, canım, çürüklerinize yağ sürülmesi gerekiyor."

"İliklerine kadar üşümüştün, *mo chroí!*"

Ama Conall onu Laszlo'nun ateşin yanında bizi beklediği büyük küvete götürürken ayaklarını sürümedi ve birleşen ellerimizi çektiğimde beni bir an bile bırakmayı reddetti.

"Sana katılacağım. Seninle işim bittiğinde," dedim omuz silkerek. "Şimdi benim için iyi ol, soyun ve banyoya gir."

Conall'ın bakışlarını tuttum ama sözler arkamızdaki Laszlo'ya da yönelikti ve gömleğinin belini çözerek yaklaşan gryphon'umla parlak bir gülümsemeyi paylaşmak için omzumun üzerinden baktım.

Laszlo soyunurken gözleri ellerinde, "Conall'la en son banyo yaptığımda ortalığı berbat etmişti," diye mırıldandı.

Conall'ın bakışları karardı. "*Senden* demek istiyorsun." Laszlo'nun gülümsemesi utangaçtı.

"Evet, öyle."

Conall'ın yanakları kızardı ve kaşları hafifçe kalkarak bana baktı. "Eğer uslu durmanı sağlayacaksa ben de soyunurum," diye takıldım.

Conall bir kahkaha attı ve elimi bıraktı, başı titriyordu. "Yapacağı son şey bu. Pekâlâ. Şimdi

istediğin gibi davranabilirsin ama daha sonra bunun için sana cehennemi yaşatacağım."

Conall'ın iddiasına ve her ikisiyle de ilgilenme kararlılığıma rağmen, aslında üzerimdeki giysilerden kurtulmak istiyordum, bu yüzden onları soyunmaya bıraktım ve aynı şeyi yapmak için bir paravanın arkasına geçtim. Bir kancaya asılı sıcak bir bornoz vardı -Hywel'in diye düşündüm- ve tekrar dışarı çıkmadan önce onu vücuduma sıkıca sardım.

Conall çoktan banyoya girmiş, eğimli arkalığa yaslanmış, baştan çıkarıcı bir sırtıyla Laszlo'ya bakıyordu. Duraksadım, geri çekildim, artık geçmişi anladığım için aralarındaki etkileşimin utanmaz bir gözlemcisiydim. Laszlo, kurt adam en savunmasız olduğu anda Conall'a sığınma teklif etmişti. İki arasında duygular vardı ama bazı açıklamaların da yapılması gerektiğinden şüpheleniyordum. Aralarındaki gerilim ve flört, henüz oluşmaya başlayan ilişkilerde ilgi çekici olasılıklar ve komplikasyonlar yaratıyordu.

"Manzarayı özlemişim," diye mırıldandı Laszlo, cesur, güzel ve görkemli bir şekilde, ateş ışığıyla yaldızlanmış olarak duruyordu.

Conall'ın gözleri büyüdü ve dudaklarını ıslattı. "Ben... hep geri dönmek istemiştim. Ziyaret etmek için."

Laszlo mırıldandı, suya girerken iç geçirdi, çömelip suyun ağrıyan vücudunu ıslatmasına izin verirken inledi. Başını çevirdi ve beni gözetlediğini fark ederek gülümsedi. "Olman gereken başka bir yer vardı. Ve bak, kader seni her şeye rağmen geri getirdi."

Conall onun bakışlarını takip etti ve ben de yavaşça odayı geçtim. "Demek öyle."

Yataktan bir yastık aldım ve küvetin yanına koydum. Conall'ın eli nemliydi, minderin üzerinde diz çöktüğümde kalçamı sıyırmak için sudan uzandı, belimin etrafında dolaştı ve bornozun içinden meme ucumu çimdiklemek için yukarı çıktı. Oflayıp puflayarak onu uzaklaştırdım ve bana sevimli bir köpek tavrıyla seğiren burnuna su sıçrattım.

Gryphon'a sırtını bize dönmesini işaret ederek, "Laszlo'nun tüylerini taşımama yardım et," dedim.

Conall kırpmamı, yolmamı, masaj yapmamı ve yağlamamı izledi ve bu beceriyi çabucak kaptı. Laszlo'nun sırtı bize dönükken Conall'ın dirseğini dürterek ona Laszlo'nun kanat köklerinin etrafındaki tüylü noktaları gösterdim, parmak eklemlerimi ağrıyan kaslara batırdım. Laszlo inledi ve dokunuşa doğru eğildi; Conall sırtı, dişleri parlayarak hareketi taklit etti.

"Hywel nerede?" Conall sordu, gözleri temkinli bir şekilde kapıya bakıyordu.

Laszlo döndü, bakışları bir kanadının eklemi üzerinden benimkine takıldı. "Bize katılmaya hazır olmadan önce bir süre kılıçla uğraşacak."

"Gitmeliyim," diye fısıldadı Conall.

"Hayır, yapmamalısın. Ve yapmayacaksın da" dedim.

"Ejderhalardan korkuyor musun?" Laszlo kasıtlı olarak kışkırtarak sordu.

Conall nefesinin altından homurdandı ama pençeli parmaklarını Laszlo'nun kanadının altından hafifçe geçirerek gryphonun titreyip kızarmasına neden oldu.

"Burası benim yuvam, Conall," diye mırıldandı Laszlo. "Davetiyeleri ben gönderirim."

Hiyerarşi, diye düşündüm gözlerimi devirerek. Canavarlar güçleri ve üstünlükleriyle övünürlerdi, ama türler birbirine karıştığı anda, kimin kime boyun eğdiğinin en karmaşık organizasyonu haline gelirdi - gönülsüzce ya da başka türlü. İşin içine cinsel ve duygusal bağları da eklediğinizde, tüm canavar topluluğunun şimdiye kadar çoktan birbirine girmemiş olması bir mucizeydi.

İkisi konunun etrafında nazikçe dolanırken, Conall'ın gerçekten banyodan çıkmak için konuşmaya çalıştığını fark edene kadar Laszlo'nun kanadının ucundaki ana tüyleri yağla taradım, ellerini çıkıntıya dayadı.

"Conall, *otur*."

Conall küvete çöktüğünde su şıırdadı. Ona bakmadım.

"Hywel ve Laszlo yataklarına girmeme aldırıyorlarsa, seninkine de aldırmazlar. Bırak

Olmak istediğın yerden konuşarak çıkmaya çalışıyorsun," dedim.

İkisinin de bana olan bakışlarını görmezden gelerek, bir tüydeki kırıışıklığı inceledim ve kırık mı yoksa sadece bükülmüş mü olduğuna karar verdim. Laszlo'nun kanadı gerildi, kendini tuttuğum yerden kurtardı ve kanatlarını küvetin arkasından sarkıtarak döndü. Saçlarımı yüzümün kenarlarından geriye doğru taradı.

"Kendi tavsiyene uyacak mısın, canım?" diye sordu.

"Üzerinde çalışıyorum," diye başımı sallayarak itiraf ettim.

"Banyoya gir, *mo chroí*," diye mırıldandı Conall.

Başımı salladım. "Önce işimi bitireyim." Yastığımı sürüyerek başının arkasına oturdum ve omzunun üzerinden Laszlo'ya gülümsedim.

Ateşin yanındaki masanın üzerinde küçük bir sürahi vardı ve Conall otururken onu suya daldırdım.

Laszlo döndü, dizlerinin üzerine kalktı ve raftan sünger ve sabunlar aldı.

Conall, "Benim vahşi olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama kendi banyomu kendim yapabilirim," dedi.

Kalın kızıl saçlarını avucumun içine aldım, başını geriye doğru çektim ve Conall'ın nefesi kesildi, dudakları aralandı. "Sadece sus ve keyfine bak," dedim ve sonra saçlarına döktüğüm su sürahisinden yüzünü korudum.

Şaşırtıcı bir şekilde itaat etti, gözleri kayarak kapandı, böylece alev gibi parlak kirpiklerinden oluşan kalın bir yelpaze, yaralı ve çilli yanaklarına indi. Laszlo bana karanfil kokulu ve avuçlarımda kalın köpükler oluşturan bir kalıp saç sabunu uzattı. Parmaklarımı saçlarına daldırıp onu yıkarken kafa derisini kaşırken Conall inledi. Ben çalıştıkça omuzları yumuşadı. Conall'ın dikkati dağılmışken Laszlo yavaşça kurt adamın açılmış bacaklarının arasına doğru ilerledi, dudaklarını ıslattı ve Conall'ın çıplak göğsüne yırtıcılığa varan bir dikkatle baktı. Conall'ı ensesindeki saç diplerinden yakaladım ve Laszlo ileri atılıp sabunlu ellerini ve yumuşak pençelerini Conall'ın göğsünde gezdirirken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Köşeye sıkıştım, öyle mi?" Conall, Laszlo'nun avuçlarına doğru eğilerek homurdandı, gözleri ağırlaşmış ve sersemlemiş bir halde tavana bakıyordu.

Laszlo, "Bu senin iyiliğın için," diye mırıldandı ve sonra eğilip dilini Conall'ın meme uçlarından birinin üzerinde gezdirdi.

Conall'ın parmak eklemleri küvetin çıkıntısında beyazlaştı ve saçlarını çekiştirdim, başını bir tarafa eğdim ve sivri kulak uçlarını kemirici öpücükler için kendime sundum. Laszlo ve ben birlikte kurtadamımıza işkence ederken, onu temizlerken, alay ederken ve şefkatle şımartırken, su küvetin kenarlarında dönmeye ve sıçramaya başladı. Conall saçlarını kavrayışımı sarktı, göğsünü Laszlo'nun ağzına doğru itti, kalçaları yavaşça kalktı, ta ki sikinin sivri ve kızgın kırmızı ucu sudan çıkana kadar.

Laszlo durakladı, bir öpücük Conall'ın göbeğinde kızıl bir çizgi oluşturan saçlara kondurdu ve sonra bakışlarını benimkilere çevirdi. Yanakları tahriktten hafifçe kızarmıştı ve ellerinin nerede olduğunu göremiyordum ama Conall'ın kalçalarını tuttuğunu düşündüm. Aramızda dile getirilmemiş bir soru dolaşıyordu ve Laszlo'nun izin beklediğini anlamam bir anımı aldı. Benden.

"Lütfen, biriniz... ya da ikiniz birden, umurumda değil. Sadece patlamadan önce bana dokunun," diye nefes aldı Conall.

Laszlo'ya başımla işaret ettim ve o da ani ve aç bir şekilde saldırdı. Conall'ın kalçaları Laszlo'nun açık, dilli ağzıyla buluşmak için yukarı fırladı, ikisi o kadar mükemmel bir uyum içindeydiler ki, bir yutma ve itme ile Conall uluyordu. Rahatlamadan değil, Laszlo'nun dili boyunca

emilmenin verdiği şaşırtıcı zevk-acıdan. Laszlo'nun inleyişini ve yalayışını izledim, başı Conall'ın kasıklarının üzerinde sallanıyordu, elleri kurt adamın bacaklarının arasında belirmiş, merak uyandırıcı bir şekilde meşgul görünüyordu.

Nefesimi tuttum ve paylaştıkları *néktarın* tadını çıkardım. Tutkuları ne büyük bir arnağandı. "*Mo chroí*, öp beni," diye yalvardı Conall. "Bana her şeyin bu olduğunu söyle-"

Yükseldim, Conall'ın başı göğsüme yaslandı, ben de üzerine eğilip yüzünü ve ağzını öpücüklere boğdum. Elleri geriye uçtu, saçlarıma daldı, omuzlarımı kavradı ve Laszlo'nun ağzının içine doğru hırladı.

"İkinizden de haftalar önce izlememe izin vermenizi istemeliydim," diye mırıldandım, ağzımı Conall'ın çenesinde gezdirirken.

Laszlo bana dokunduğunda saygılı ve taparcaydı, ama Conall'a karşı öyle şehvetli bir açlığı vardı ki havayı ağırlaştırıyor ve gürleştiriyordu, başım dönüyor ve tenim onların sundukları karşısında neşeyle gümbürdüyordu.

"Dikkatini dağıttırdım," dedi Laszlo, Conall'ın sikinin ucunu öperek ve nefesini tutarak.

Bu sözler karşısında kaşlarımı çattım ama Conall sadece gülümsedi. "Çok hoş ve keyifli bir şey," dedi. Saçları suda dalgalanıyordu, uçlarını durulayarak temizliyordu ve bana gözlerini kırıştırarak baş aşağı duran yüz ifademi inceledi.

Laszlo kalçalarını okşayarak, "Ona ihtiyacın var," dedi.

Conall bana bakarak başını salladı. "Anlıyorum. Suya gel, Evie, aşkım. Canavarlarının eşlerine dokunmaya ihtiyacı var."

"Su dökülecek," dedim ama Conall ofladı ve Laszlo ayağa kalktı, ikisi birden Ben.

Beni suyun içine doğru ittiler, ben viyaklayıp çırpınırken Conall kahkahalarla gülüyordu. Laszlo Bacaklarım kollarına dolandı ve Conall beni ıslak göğsüne bastırıp saçlarımla oynayıp burnunu sokarken bileğimi ısırdı. Ofladı ve sarı saç tellerini yüzüne doğru üfledi.

"Centicore gibi kokuyorsun. Laszlo-"

Laszlo bacaklarımı yukarı çekip kıcımlı altımdan kaydırarak beni sabunlu suya daldırırken çığlık attım. Yüzeye çıktığımda sıçradım, banyoda çok fazla kol ve bacak birbirine dolanmıştı ve gözlerimdeki suyu silerken sevgililerimin çileden çıkarıcı, kıs kıs gülen kahkahaları üzerimde yankılanıyordu. "Bütün o düşünceli-" diye başladım ama Laszlo öne doğru eğilip bacaklarımı beline doladı

Ağzımı kendi ağzıyla kapatırken, derin ve durgun bir öpücük sesimi çaldı.

Conall benimle dalga geçerek, "Sen sadece istediğini yaptırmayı seviyorsun," dedi ama elleri sabunla kayganlaşmıştı ve sırtımı nazikçe okşuyordu. "Tanrım, bu morluklar beni o canavarı avlamaya teşvik ediyor."

Laszlo öpücüğe mırıldandı ve kaşlarını çatarak geri çekildi. "Göster bana."

"O kadar da acımıyor," dedim ama iki adam da beni dinlemiyordu, sadece beni kaldırıyor ve küvetin içindeki daracık alanda döndürüyorlardı.

Conall'ın siki hafifçe yumuşamıştı ama neşeyle seksime yaslandı ve göğüslerim göğsüne sürtünürken mırıldandı. Islak saçlarımla parmaklarıyla geriye taradı, teller nasırlara dolandı, çekiştirmenin ısırtığı benden bir iç çekiş çıkardı. Laszlo'nun parmak eklemleri sırtımı sıyırdı.

Laszlo, "Bunu tedavi edebilirim ama bu gece ona nazik davranmamız gerekecek," dedi. "*O kadar da nazik* değil," dedim ve Conall sırıttı.

"Masaj yok, tırmalama yok," diye sıraladı

Laszlo. "Tırmalayan o, ben değilim," diye itiraz etti Conall.

Başından aşağı bir sürahi su döktüm, Conall boğulurken ve oflarken güldüm ve Laszlo'nun göğsüne yaslandım. Biri parlak yeşil, diğeri sırlıslıkla saçlarla örtülü gözleriyle bana baktı ve sonra başını şiddetle salladı. Bir çığlık attım ve Laszlo beni geri çekerek spreye karşı bir kalkan olarak kullandı. Ateş tısladı ve tükürdü, buhar yükseldi ve Conall saçlarını yüzünden geriye atıp bana

sırtırken parlak bir kahkaha attım.

"*Çocuklar*, uslu durun," diye alay etti Laszlo.

Conall elini sallayarak, "İnsanların yanında hiç vakit geçirmiyorsun," dedi. "Nasıl yapılacağını unutuyorsun

hayat kısa ve değerliymiş gibi davranın."

İçimi çektim ve aralarında yumuşadım, Conall'ın elleri amaçsızca bacaklarımda ve kalçalarımda geziniyordu. Laszlo bir koluyla belimi çevreliyor, boştaki eliyle bir avuç su alıp saçlarıma sürüyordu.

Laszlo yumuşak bir sesle, "İnsanların yanında değilim ama hayat şu anda özellikle değerli görünüyor," dedi.

Conall'ın bakışları karararak aramızda gidip geldi ve kısa bir süre alt dudağını ısırdı. Diz çöktü, elleri küvetin iki yanında yavaşça ilerleyerek üzerime doğru eğildi, karnının yumuşak tüyleri suyun altında tenimi gıdıklıyordu.

"Seyretmeyi seviyor musun, *mo chroi*?" diye homurdandı.

Yavaşça başımı salladım, Laszlo'ya karşı kıpırdandım, Laszlo'nun siki de buna karşılık olarak kıkımın yanakları arasında kıpırdandı.

Conall bir elini kaldırdı, parmaklarıyla saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırdı ve sonra eli arkamda parladı. Conall ve Laszlo beni vücutlarının arasında sıkıca sıkıştırıp omzumun üzerinden birlikte kavis çizerken, kendimi bir tarafa doğru bastırıp iç çektim. Conall'ın dili Laszlo'nun dudaklarının üzerinde müstehcen bir şekilde kayıyor, alay edip geri çekiliyor, yağmalamak için geri dönüyordu. Biraz manevra yapmam gerekti ama bacaklarımı açabildim ve Conall'ın kalçaları uyluklarımın arasına sıkıca oturdu, siki alt dudaklarımın arasına yerleşti. Laszlo'nun nefesi kesildiğinde ben de nefes aldım, Laszlo Conall'ın yüzünü kavrayıp öpüşmelerini kontrol altına aldığı anda Conall'la birlikte inledim. Conall'ın eli suya düştü, hem Laszlo'yu hem de beni kavradı, kendini seksime sürttü.

Aralarında kıvrandım, *néktar yuttum*, suyun altında tüy ve kürkün yumuşak fırçasıyla alay ettim, Conall'ın horozunun baskısını kendimi uyarmak için kullandım, oda bir ses ve puslu ışık telaşına dönüşene kadar.

Conall ani bir solukla geri çekildi, su küvetin kenarlarından ve açlıktan ölmek üzere olan bedenimden akıyordu.

"Hevesli küçük dolandırıcı," dedi meme uçlarımdan birini koparıırken.

Laszlo güldü ve boğazımı öptü. "Bir gece Hywel ve benim birbirimize ziyafet çekmemizi izledi. O bizden daha çok geldi."

Kızardım ama hatırladıkça sııttım.

Conall sudan çıktı, aleti kısmen kalkmıştı, gözleri parlaktı ve gülümsemesi rahattı. "Onu Şeytanlar Topluluğu'na götürmeliyiz. O çılgınlıkta mutlu bir şekilde çıldırır."

"Bir gün," dedim, teklifi ve beraberinde gelebilecek her şeyi düşünerek. Çok fazla insan var, diye düşündüm. Çok fazla yabancı ve onların iştahları. Bir elimi kaldırdım ve Conall beni ayağa kaldırmaya yardım etti. "Bu gece için sadece seni istiyorum, hiçbir klan ya da sürüye ait olmayan Conall. Benim kızıl kurdum. Ve seni Laszlo ile paylaşmak istiyorum." Gryphon'a dönüp ona gülümsedim ve "Eğer ikiniz için de uygunsa," diye ekledim.

Conall bir an bana baktı, nefesi kesildi ve sonra beni kollarına aldı. Yatağa doğru koşarken ikimiz de halının ve taş zeminin üzerine damladık. Beni yere atıp niyetinden emin olduğum gibi içime dalmadan önce, ellerinin ulaşamayacağı bir yere doğru kıvrılarak kurtuldum.

"Uzan aşkım," dedim göğsünü dürterek.

Pençeler yere vurdu, tüyler şakırdadı ve Conall dönüp Laszlo'ya baktı. "Yatağın karşısına," dedi Laszlo. "Başını kenardan sarkıt."

Conall'ın yüzü ve göğsü bu öneri karşısında kızardı ve ben de kendi hevesli sırtışıma karşı koydum. "Devam et," diye ısrar ettim ve onu nazikçe ittim.

İçini çekti, titriyordu ve yatağa tırmandı, sırt üstü uzandı ve aleti havada sallanırken geriye doğru

süründü.

"Yağı alabilir miyim?" Laszlo'ya fısıldadım.

Kaşları havaya kalktı, ama sonra eli ince altın şişenin etrafında kenetlenmiş halde onu arkasından çıkardı. "Aklımı okudun."

Laszlo şişeyi bana hediye ederken vücudum zonkluyor, amcığım hiçbir şeye dayanamıyordu. Bu Conall için bir ziyafet olacaktı, evet, ama aynı zamanda benim için de.

Conall, "İkiniz de beni geriyorsunuz," diye espri yaptı.

Sertleşen sikine baktım ve bir kaşımı kaldırdım. "Bunun doğru kelime olduğuna emin misin?"

Ofladı ve ben de şişenin tıpasını açarak avucuma küçük bir miktar yağ döktüm ve bir parmağımı içine daldırarak dudaklarımın etrafında gezdirdim. Yatağın kenarına yaslandığımda ağzım hafifçe ısındı, Conall'ın kucağına eğildim ve ağzımı uyluğunun iç kaslarına sürttüm.

"Alay et," diye tısladı Conall.

Sırıttım ve doğrulmadan önce etini ısırđım. Parmağımı tekrar yağı daldırdım ve bu kez doğrudan uyluğunun ve kalçasının iç kıvrımını çizdim. Conall'ın kaşları çatılmıştı ve yüzüstü uzanışını hayranlıkla seyretmek için durakladım. Yaraları tekrar birbirine yapışmış, sıcak ve solgun teninde taze pembe çizgiler oluşmuştu. Göğsü inip kalkıyor, nefesi kesilirken karnındaki kaslar geriliyordu.

Laszlo yağ şişesini geri çaldı ve gryphon sıvıyı göğsünden aşağı bir çizgi halinde akıtırken Conall ürperdi.

"Son ziyaretinde bunu seninle paylaşmalıydım," dedi Laszlo, yatağın diğer tarafından Conall'a bakarak. Çırılçıplaktı, önümüzde uzanan kurt adama bakarken kendi boyu da uyarılmışlıkla koyulaşıyordu.

"Sen ve oyuncakların ve tonikleriniz. İyi, sade bir sikiş umurumda değil," dedi Conall, ama sesi sertleşiyordu ve parmak ucumla uzunluğuna bir yağ çizgisi sardığımda siki seğiriyordu.

"Sade bir sikiş mi?" Biraz alaycı bir şekilde sordum.

Conall başını kaldırıp bana dik dik baktı. "Seninle hiçbir şey sade değil, *mo chroí*." Laszlo ofladı ve ben başımı sallayarak güldüm.

"Genelde kelimelerle arası çok iyidir. Onu sinirlendiriyor olmalıyız. Belki de ona ağzıyla yapabileceği daha verimli bir şey verseniz iyi olur?" Laszlo'ya söyledim.

Conall inledi ve kalçalarını havaya kaldırdı, uyarılma şimdi sert, karanlık ve nabız gibi atıyordu.

"Çok değerli bir öneri," diye kabul etti Laszlo, bana gülümseyerek, elleri Conall'ın başını tutmak için aşağı uzanırken. Yatağı yaklaştı ve Conall hazırđı, hırlayarak başını geriye eğdi ve Laszlo'nun sikini diline almak için uzandı.

"Kurt adamların ağızlarının çok aç olduğunu hep fark etmişimdir," diye homurdandı Laszlo, Conall hevesle ağzını açarken iç çekip gözlerini kapattı.

Güldüm ve kaçışımdan beri ilk kez Birsha'dan önce karşılaştığım canavarları hatırladım. O çirkin anılar da yükselmeye çalıştı ama o kadar hızlı değillerdi ve Conall'ın yatakta debelenip kıvranışını, gryphon'un sikini daha fazla yutmak için Laszlo'ya doğru ilerleyişini görerek dikkatimi dağıttım.

Conall'ın düğümü koyulaşmaya ve şişmeye başlamıştı, uzunluğunun ucu uyarılma ağlıyordu. Ona biraz eziyet etmek için zaman istedim, bu yüzden sıcak, nabız atan ellerimi kullandım, Laszlo cevap olarak inleyene kadar kesesini okşadım ve çekiştirdim. Yatağı tırmandım, Laszlo'nun Conall'ın göğsüne döktüğü yağda parmaklarımı gezdirdim, teninde ve meme uçlarında desenler çizdim.

"Siktir," diye soludu Conall. "*Mo chroí*, lütfen. Döküleceğim ve boşalırken seni sıkmaktan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun."

Kızardım, yalvardığı için cezalandırılması mı yoksa ödüllendirilmesi mi gerektiğini tartıştım.

Karar verdim.

İkisinin birleşimi işe yarayacaktı ve dizlerimi kalçalarının iki yanına yerleştirdim. Kendimi açıp Conall'ı elime alarak girişime doğru yönlendirirken Laszlo gözlerini açmış ve seksime dikmiş beni izliyordu. Onu içime zar zor sığdırdım ve Conall homurdandı, ziyafetinden uzaklaşıp başını kaldırdı ve bana dik dik baktı.

"Evie, sevgilim," diye hırladı.

Ama o beni itip dolduramadan Laszlo öne doğru eğildi, ellerini Conall'ın karnına koyup onu sabit tuttu.

"Lanet olsun. Her birinizden intikam alacağım," diye soludu Conall, başı geriye düştü ve elleri çarşafın içinde yumruk oldu.

"Yani minnettarlığını ifade edeceksin," dedim, bir an için sikinin başına bindim, nefesim kesilene ve yağın büyüü beni zonklatmaya başlayana kadar onu dışarı çıkardım ve kaygan ucunu klitorisimin etrafında okşadım.

Laszlo Conall'ın yüzünü tekrar eline alarak dikkatini dağıtmış, hırıltılı ağzını kendi soluk alıp vermeleri ve inlemeleriyle sıkmış, kanatları ritmle birlikte esnemişti. Conall'ın göğsündeki ellerim Laszlo'nunkilere değdi ve ben Conall'ın uzunluğuyla kendimi doldurarak aşağı doğru eğilirken bileğini kavradım. Laszlo öne doğru eğildi, kaşları çatıldı ve yanakları kızardı, Conall'a binmeye başlarken ağzını kendi ağzımla yakaladım. Laszlo'nun ağzını yaladım, Conall altımda kasılırken ve itilirken öpüşürken haykırdım.

Ağzımdan amıma doğru ılık bir uğultu, kapalı bir enerji akımı vardı ve acaba onlar da bunu hissettiler mi, o anda hepimiz birbirimize bağlandık mı diye merak ettim. Bu çiftleşme miydi, yoksa Laszlo'nun paylaştığı yağ mı? Yoksa samimiyetin nasıl bir his olduğunu, tek bir kelime ya da bakış olmadan kendinizin bir parçasını paylaşmanıza izin verdiğini unutmuş muydum?

Conall, Laszlo'nun irkilerek geri sendelemesine ve kurt adamın dudaklarını serbest bırakmasına neden olan karışık bir konuşma yaptı.

"Knot, lütfen ma-mo *chroí*," diye kekeledi Conall. Yüzü sevimli ve kırmızıydı, ter şakaklarında parlıyordu. "Lütfen. İçinde çok sıkı olmak, seni bütün gece sikimde tutmak, bana kilitlemek istiyorum. Lütfen, ihtiyacım var-"

Öne doğru sarktım, yere çöktüm ve düğümüne bastırdım, yalvarışlarını hem onun hem de Laszlo'nun tadına varan bir öpücükle yuttum.

Conall'ın elleri kalçalarımı kavradı ve nefes nefese kalarak doğrulduğumda, beni kabaca şişmiş düğümünün üzerine çekti. Bunu sadece bir kez paylaşmıştık, bir gün önce mi? İki gün mü? Kalenin içinde ve dışında zaman bulanıktı ve başım dönüyordu, zevkin sıcaklığı ve nabızı şimdiden içimde çınliyordu. Ama artık bu anın bağımlısı olduğumu biliyordum; gerilmenin ısırtığı, içime oturduğunda hissettiğim acı ve ardından gelen zengin, vurucu zonklama.

Birlikte yerleştiğimizde iç çektim, bir an dinlendim ve Conall'ın altımda süzülüşünün, böylesine dolu ve sıkı sıkıya bağlı olmanın güzel tamamlanışının tadını çıkardım. Ancak kurt adamım o kadar sabırlı değildi.

Conall inledi ve göbeğime uzandı, parmak uçlarını klitorisimin üzerinde gezdirdi, ben kıvranana ve dokunuşun içine girene kadar.

"Kıskandın mı?" Elleri hâlâ Conall'ın saçlarını ve yüzünü okşarken, bizi inceleyen bakışlarla izleyen Laszlo'ya sordum.

"Biraz. İkinizden de."

Conall nefes nefese kalmıştı, beni o bağlı, itici hamlelerle beceriyor, klitorisimi başparmağının altında çalıştırıyordu. "Eğer izleyebilirsem bir sonraki düğümü sen atabilirsin," diye teklif ettim.

Laszlo gülümsedi ama Conall'a baktı. "Onu bulduktan sonra senin için farklı mı oldu?" Conall durakladı ve gözlerini kırıştırdı, Lászlo'nun bekleyen sikini bir kez daha gördüğünde dudaklarını yaladı.

"Bilmiyorum. Hâlâ boğazımın arkasını sikmeni istiyorum. Kıçını düğümlemek ve kanatlarının itişleriyle çırpınışını izlemek istememem için bir neden göremiyorum."

Gülüşüm ve inleyişim birbirine karıştı ve ikisini hayal ederken gözlerim kapandı, kalçalarım Conall'ın kucağında sallanıyordu.

Laszlo Conall'ı bir kez daha tahrik etti, biz sarsılıp sallanana ve Conall onu yutana kadar ucunu Conall'ın diliyle oynattı. Conall diğer elini geriye uzatıp Lászlo'nun kıçını kavradı ve biz de eğilip kalkarak inlemeye başladık. Lászlo bir öpücükle ağzımı yakaladı, ikimiz de Conall'ın bedeninin üzerine eğildik, aramızda duruyordu, iki yanımızdan da sikiliyorduk.

İlk düşen Lászlo oldu, dudaklarıma doğru bağılıyor, kanatları geriye doğru geriliyor, Conall altımızda boğulup çırpınırken kalçalarını acımasızca itiyordu. Lászlo hızla geri tökezledi, hâlâ Conall'ın yanağına salgısını damlatıyordu ve kurt adam sanki neşeyle boğulmak üzereymiş gibi nefes nefese kaldı.

Conall'ın yüzünün enfes bir görüntüsünü yakaladım, yanaklar kırmızı ve zaferle boyanmış, dudaklar istekli bir hırıltıyla geri çekilmişti ve sonra yatakta ters dönüyorduk, Conall'ın sabrı kalçalarımın arasında tekmeler savururken parçalanmıştı, ağzı ve elleri aynı anda her yerdeydi, saçlarımı ve göğüslerimi çekiyor, boğazımı emiyor ve omzumu ısıırıyordu.

Çılgına dönmüştü ve kollarını bana dolayarak morarmış sırtımı kavramaya başlamıştı ki Lászlo ellerini yakaladı.

"Çürükleri var. Benimkini al."

Conall hırladı, ama hareketlerini hafifletti ve ses yumuşayarak mırıltıya dönüştü. Kalçaları nazikçe değil ama ritmik ve derin bir şekilde çalkalandı ve ben titremeye başladığımda sesim iniltiye dönüştü.

"İşte böyle," dedi Lászlo, sesi yumuşak ve ikimiz için de yatıştırıcıydı. Conall'ın kendisine yaslanmasına izin verdi, ikisi sırayla yanaklarımı, dudaklarımı ve şakağımı öptüler. "O artık senin. O güvende. Hepimiz burada birlikteyiz."

Conall inledi ve gözleri karardı, bana bakıyordu, köpek dişleri mum ışığında parlıyordu, nefes nefese kaldı ve içimde kabardı.

"Dostum," diye gürledi.

"Bizimki," diye düzeltti Lászlo, ama yumuşak bir sesle.

"Senin," diye zar zor bir fısıltıyla kabul ettim, ama kelime dilimde gergindi ve Conall'ın gülümsemesi çarptı ve hareketini yavaşlattı, rahatlamamı tam yükselmeden önce çekip aldı.

"Her şey yolunda, *mo chroí*. Gelecek," diye mırıldandı Conall ve orgazmımı mı yoksa bu adamlara ait olmayı kabullenmemi mi kastettiğini bilmiyordum.

Laszlo kulağımın kabuğunu yaladı ve sonra saçlarımı okşadı. "Destek olma, canım. Bırak yükselsin."

Conall ağırlığını bıraktı, nefesimi kesen mükemmel, topraklayıcı bir basınç. Elleri beni yatağın üzerinde gevşeyip akışkan bir hale gelene kadar okşadı, kenarlarımda gezinen sıcaklığın ve parıldayan coşkunun peşinden gitme dürtüsü olmasa neredeyse uykuluydum. Conall inledi ve titredi.

"Kahretsin, dayanamıyorum," diye nefes nefese kaldı.

"Yapma," diye yalvardım, kollarımı ona doladım, onu kendi bedenime çekmeye çalıştım.

"Tutmayın, içime boşalmanıza bayılıyorum."

Conall'ın ürpermesi ve patlaması için tek gereken bu sözlerdi, ısı beni sular altında bıraktı ve açgözlü çekirdeğimdeki düğümünün baskısını artırdı.

Kendimi toparlayacak vaktim yoktu ve Lászlo haklıydı; salıverilmemin kendiliğinden

yükselmesi çok lezzetliydi, aynı anda hem boğulmak hem de uçmak gibiydi, kanımda yavaş ve şekerli bir dönme vardı. Conall ve Laszlo ağzımı paylaştılar, ben sözsüzce gevezelik ederken, yatakta titriyordum ve akıntıya kapılıp sürüklenmemek için ikisine de yapışmıştım.

Açık kapıdan odaya yumuşak bir iç çekiş yayıldı ve Conall üstümde kaskatı kesildi.

"Ben de yastığa başımı koymadan önce uyuyakalmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olduğumu düşünüyordum," diye mırıldandı Hywel, yanımıza geçip kanlı gömleğini başının üzerine çekti. Gevşek ve titreyen yığınınımıza gülümseyerek baktı. "Umarım işiniz bitmemiştir. Kendimi çok... ilham almış hissediyorum."

Conall'ın düğümünün etrafını sıktım ve o da inleyerek içimde debelendi.

"Eminim sizin için iyi bir çaba gösterebiliriz," dedim. Hywel bana göz kırptı ve kemerine uzandı.

"İyi kız, *blodyn bach*."

Uykumda kıpırdandım, yuvarlanırken kürküm ve tüylerim beni okşadı. Bir çift alçak, tıslayan fısıltı kulağımı yakaladı ve yavaşça, parça parça ölçülerde, konuşma beni dinleyecek kadar uyandırdı.

"Onu ısırma."

"Hayır... o hazır değil. Ben de hazır olduğumdan emin değilim."

Bazen mırıltılarıyla uyanmaya alıştığım Laszlo ve Hywel değildi. Conall ve Laszlo bile değildi, uzun zamandır beklenen fiziksel bir birleşmeden sonra mantıklı olabilirdi.

"Hmm, ama koku bağına bir eş bağına dönüştürmemek seni gergin bırakıyor," diye mırıldandı Hywel.

"Öyle," diye itiraf etti Conall. Başım kalbinin üzerine bastırılmıştı ve fısıltıları üstümde süzülüyordu. "Ama ona söylediğime göre artık daha iyi."

Hywel mırıldandı ve pençeleri Laszlo'nun omzunun üzerinden uzanıp saçlarımı hafifçe okşadı. "Ondan vazgeçmeyeceğiz."

"Senden bunu istemiyorum. Senden vazgeçmesini de istemiyorum," diye cevap verdi Conall. Bir duraksama oldu ve sonra ekledi: "Ama beni ikinci plana atmana da izin vermeyeceğim."

Dinlediğimi fark edince gerildim ve Conall'ın göğsümdeki eli titredim. Hywel biliyor olmalıydı. Ne zaman uyuyup uyumadığımı biliyordu. Şimdi ayağa kalkabilir ve konuyla ilgili kendi görüşümü açıkça ortaya koyabilirdim. Ama ejderhanın ne söyleyeceğini görmek için bekledim.

Yatak yerinden oynadı. Conall'ın nefesi kesildi. Sıcak, ipeksi ten omzuma sürtündü, Hywel hareket etti. Gözümü birazcık açma riskini göze aldım ve onun Conall'la benim üzerime doğru eğildiğini fark ettim.

"Kurtadamların sadece bir eşi olabilir," diye tısladı Hywel, "ama ejderhalar ve gryphonlar istediğimiz kadar eş alabilir, yavrum."

Bir nefes tıkanıklığı ve tanıdık nemli bir ses geldi ve ardından Conall inleyerek doğrulmaya çalıştı. Öpüşüyorlardı ve ben çaresizce dönüp onları izlemek istiyordum. Ama bu onların ilk öpüşmesi olmalıydı ve ben zaten yeterince röntgenciydim.

Hywel bir süre sonra uzaklaşarak Laszlo'nun diğer yanına yerleşti. "Uyurken sana biraz huzur vermeme izin vermenin zamanı geldi."

"Kâbuslar benim bir parçam. Onlar bir hatırlatma," diye fısıldadı Conall.

"Onlar kefaret," diye mırıldandı Hywel, biraz buruk bir sesle. "Ve onları bu gece için bir kenara koyabilirsin. Şimdi uyuyun. İkiniz de."

Sırıtişımınla savaştım, Conall iç çekerken göğsüne bastırdım. Sonra hepimiz sustuk, hepimiz

huzura kavuştuk ve uyku beni karşılayan bir kucaklamayla tekrar üzerime çöktü.

EĞİTİM TEKNİKLERİ

"E asy, Hywel!"

"Solunu koru!"

"Enerjini boşa
harcıyorsun." "Hayır,
saldırması gerekiyor!"

Dişlerim gıcırıyor ve sert bir hırıltı çıkararak Hywel'e doğru hücum ediyorum, dört bir yandan bana bağırılmasının verdiği saldırganlığı üzerimden atıp antrenmanımıza yönlendirmeye çalışıyorum. Dalmanın ortasında bile sakın ve durgun kalan Hywel, seyircilerimizin yorumlarına gözünü bile kırpmadı. Benim hamlemi kolayca karşıladı, bir daire çizerek süpürdü ve sonra bir kesikle karşılık verdi. Elimdeki Excalibur'un avantajıyla bile ona kıyasla yavaş ve beceriksizdim ve hareketten kıl payı kurtuldum, topuğumu mindere kaptırdım ve kırımın üzerine sertçe inene kadar geriye doğru tökezledim.

"Hywel!" Conall kükreyerek odanın çevresinde volta attığı yerden öne doğru sıçradı. "Ben iyiyim," dedim ama nefes nefese olduğum için kelimelerimi tam olarak ifade edemiyordum ve diğerleri de

düşüncelerini hızlı bir şekilde dile getirdiler.

"Dayanıklılığını artırmalıyız," diye mırıldandı Asterion.

Rolant, "Ona sorun yaratan şey, saçma sapan denge eksikliği," dedi.

Conall ve Hywel bana doğru geliyorlardı ve Conall ejderhaya hırlayarak önünü kesti.

Hywel kaşlarını kaldırarak, "Sakin ol yavrum, kızın hayati tehlikesi yok," dedi.

"Çok zorluyorsun."

İçimi çektim, bacaklarımı altına katladım ve ayağa kalkmaya hazırlandım, oysa gerçekten yere yayılmak ve bir anlığına serinlemek istiyordum. "Conall-"

"Onu hazırlıksız ve en kötü durumda kendini savunamayacak halde mi bırakmalıyım?"

"Düşene kadar ona acımasızca saldırmaktan başka bir şey yapmalısın!"

"Conall!" diye bağırdım.

Döndü, gözleri kocaman ve vahşi, bana doğru koşuyordu. "Sen-?"

"Conall, sakın ol," dedim, sert ve nazik bir şekilde.

Gözlerini kırptırdı, adımları durakladı, ağzı hala açıktı ve yüzü endişeden solmuştu. Bir an bana baktı, rengi yavaş yavaş yanaklarına dönüyordu, ta ki iyice kızarana kadar.

"Ben iyiyim," dedim, ayağa kalkıp onunla buluşmak için karşıya geçtim. Diğerleri meraklarını gizleme zahmetine girmeden bizi izliyordu. Hywel Conall'ın yanından geçti, ben de ona Excalibur'u

uzattım ve sonra Conall beni göğsüne çekti. Terli ve yorgun ellerimi saçlarına soktum, saçlarını yatıştırdım ve aşağıya doğru okşadım.

Omuzları.

"Antrenman yapıyorum, unuttun mu?" Alay ettim. Conall ürperdi.

"Biliyorum... Ben sadece-"

"Hywel çok iyi bir düelloocu, bu da beni çoğu zaman beceriksiz bir aptal gibi göstereceği anlamına geliyor, ama bana bir şey olmasına izin vermeyecek. Öyle değil mi Hywel?" diye sordum.

"Asla, *blodyn bach*," dedi Hywel, bana yumuşak bir gülümseme sunarak.

Conall'ın kollarının oluşturduğu yakın çemberde geriye yaslandım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Gitmeye ve izlememeye dayanabilir misin?"

Conall bir an kaşlarını çattı, çenesi ellerimde titriyordu ve sonra iç geçirdi. "Bu... en iyisi olabilir."

Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim, burnumu onunkine dayadım, ama Conall açgözlü ve gergindi, ağızlarımızı yumuşak ve derin bir öpücükle birleştirdi, parmakları belimi kazıyordu. Aslında bu çok hoştu. Dudaklarına karşı gülümsedim ve daha sonra masaj için kime rüşvet verebileceğimi düşündüm. Conall aklımın başka yerde olduğunu anlamış gibi bana ters ters bakarak geri çekildi ama ağızımın kenarına hızlıca bir şaplak daha atıp uzaklaştı.

"İşin bittiğinde beni bul," diye mırıldandı.

"Laszlo, onu meşgul et," dedi Hywel, arkadaşına göz kırparak. "Elimden geleni yapacağım," dedi Laszlo sert bir sesle.

Hywel beni yorganın altında öperken, onların nefes sesleri ve kaygan dokunuşlarıyla uyandığımı düşünürsek, Laszlo'nun Conall'ı çiftleşmeyle ilgili yaşadığı stresten uzaklaştırabileceğinden emindim.

"Gel bakalım Rolant," dedi Asterion, ben göz göze gelemeden kapıya doğru dönerek. "Bırakalım da Hywel kendi eğitimini kendisi versin."

"Teşekkür ederim Asterion," dedi Hywel ve minotorun önünde hafifçe eğildi.

Rolant içini çekti ve Asterion'un peşinden sürünerek gitti. "Sanırım hasarı daha sonra düzeltebiliriz."

Hywel omuzlarını silkti ve beni gruptan uzaklaştırarak çenemi parmaklarının arasına aldı ve bakışlarımı onunkilere çevirdi. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım, o opal bakışın altında ısınmışım, Hywel'in göğsüne doğru kaymak istiyordum. "Bir savaşın da dikkat dağıtıcı olacağını biliyorum ama-"

Hywel alay etti ve başını salladı. "Bir savaşta, hayatın için savaşıyor olacaksın. Sana aykırı emirler yağdıran inatçı bir aşıklar galerisine sahip olmak endişeleneceğin en son şey olacak ve bunu engellemek çok daha kolay olacak. Ne yazık ki... Rolant dengen konusunda haklı. Gel, biraz esneme hareketi yapalım."

Sırıttım ve adımlarımı ejderhamın peşinden sürüyerek ilerledim.

"Laszlo, ben-"

"Şşşt," diye fısıldadı gryphon kulağıma. "Geri dönüyorlar."

Titredim ve dudağımı ısırdım, yüzümü onun göğsüne döndüm ve gömleğinin bir düğmesini

ısırdım.

Balkondan gelen erkek sesleri daha da yükseliyor, deniz manzarasından uzaklaşıp yemekten sonra hepimizin toplandığı çalışma odasına doğru ilerliyordu. Bu sırada Laszlo'nun parmakları saten eteğimin ağır volanlarına ve kıvrımlarına gömülmüş klitorisimin üzerinde usulca dönüyordu. Yaklaşan ayak sesleri taştan halıya yumuşayıp odaya girdiğinde gerildim ve odanın puslu, sıcak yüksekliği

Laszlo'nun dokunuşuyla yükselen zevk aniden patladı.

Hywel sandalyenin arkasını dönüp ateşin önünde dururken ben onun kucağında titreyerek boşalıyor ve çığlıklarımı ısırarak kesiyordum.

"Ah canım, *blodyn bach*, oldukça kızarmış görünüyorsun."

Laszlo'nun parmakları hâlâ zonklamakta olan göbeğimden çekildi ve eğer yarıda kesilmemiş olsaydık *daha fazla* zevk alabileceğime dair sinir bozucu bir vaat bıraktı.

Asterion, Laszlo'nun karşısındaki koltuğa geçip otururken kekeleyerek, "İyiyim," diye cevap verdim.

Ben.

"Conall bana sırtarak baktı ve sonra da kendini evin köşesine attı.

kanepeye. "Buraya gel, ateşten daha uzakta olursun."

Laszlo'nun beni kucağından kaldırdığı anda Hywel de bana uzanıyordu.

Rolant kanepenin arkasında durdu, havayı kokladı ve burnunu kırıştırdı. "Ben yatmaya gidiyorum. Hepiniz şüpheli kararlar gibi kokuyorsunuz."

Laszlo beni yere bırakırken kızardım, sırtım Conall'ın göğsüne yaslandı, Hywel bize katılırken bacaklarım onun kucağına sarktı.

Hywel bana, "Seni onunla paylaşacağımı düşünmeyecek kadar iyi biliyor," diye fısıldadı.

Bu kesinlikle doğru olsa da Rolant'la karşılıklı saygı ve ilgisizlikte anlaştığımızı da düşünüyordum. Excalibur'u geri almak için sunduğu yardımı takdir ediyordum ve Asterion ile diğerlerinin onun verdiği bilgilere değer verdiğini biliyordum ama onun Hywel kadar güçlü olmasa da ondan biraz daha zehirli olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Hywel'den bahsetmişken, hiç vakit kaybetmeden kolunu eteğimin dalgalanan örtüsünün altına soktu, eliyle iç kalçamı okşadı ve kavradı.

Sarsıldım, bacaklarımı yere doğru kaydırmaya çalıştım ama Hywel'in kavrayışında onları sıkı buldum. "Antrenmandan yorgun düştüm, belki de-"

Conall kolunu göğsümün üzerinden geçirdi, ben de aşağıya bakınca Laszlo'nun yakamı da gevşettiğini fark ettim; yakam açılmış, göğsümün ve göğüslerimin etleri iyice ortaya çıkmıştı. "Burada kal ve dinlen, *mo chroí*," dedi, parmak uçları o geniş yakanın çizgisi boyunca dalgınca gezinirken. "Daha sonra birlikte yukarı çıkacağız."

Bunun bir tuzak olduğunu düşündüm.

Sonra başımı kaldırdım ve Asterion'un gözlerini üzerimizde buldum. Koltuğa iyice yerleşmiş, iri bir elinde kristal bir bardak likör, bacaklarını kavuşturmuş ve toynağını dizinin üzerine koymuştu. Bakışları sıcaktı ve gölgenin mi onu gülümsettiğini yoksa gerçekten yüz ifadesinin bu mu olduğunu anlayamadım. Ama hâlâ buradaydı ve kalıp kalmayacağımı görmek için bekliyordu. Rolant gibi o da uyarılmamın, serbest kalmamın kokusunu almış olmalıydı ama odadan kaçmak yerine... izlemek için oturmuştu.

Hywel'in parmak uçları kıvrımlarımın arasında gezinirken ve eli her seferinde bir parmak dönerken iç çektim ve ürperdim. Conall'ın göğsüne doğru gevşedim ve teslimiyetimle elini elbisemin içine kaydırды, meme ucumun dışını zar zor sıyrды. Laszlo eteğimin altından elini Hywel'in sikine doğru uzattı ve sürtünen parmak eklemleri kalçamı da sıyrırken dudagımı ısırдыm.

Sonra Conall konuşmayı açtı ve bir sfenks hakkında sorular sordu.

Asterion cevap verdi ve Conall'ın eli daha derine gömüldü, parmaklarının arasında sertleşen meme ucunu sıkıştırdığını gizlemedi. Gözlerim kapandı ve dudaklarım tek, boğuk bir iniltiyle ayrıldı. Hywel'in eli yukarı doğru okşadı, iki parmağı bir açıklık arıyordu, başparmağı şişmiş klitorisime doğru kayıyordu ve ben yerimde kıpırdandım.

Etrafimdaki sohbet, bariz duraklamalarla hafifçe devam ediyordu -Hywel'in nefesi kesilirken

Laszlo'nun eli pantolonunun içine gömülmüştü ve Conall meme ucumun üzerinde şakacı bir şekilde ileri geri hareket ederken mırıldanıyordu. Bana eziyet etmiyorlarmış gibi mi davranmalıydım? Gözlerimi açtım ve Asterion'un kalın dili bir yudum daha almadan önce bardağının kenarında dolaşırken nefes nefese kaldım. Elbisem bir omzumdan kaydı, görmezden gelinen göğsümün ortaya çıkmasına sadece bir santim kalmıştı, çünkü çok ağır nefes aldım, alay edildim, dokundum ve *daha fazlasına* ihtiyaç duydum. Ama neler olduğunu kabul etmedi, kelimelerle değil ve gitmedi.

İzlemesini istedim.

Hywel klitorisimi çimdiklediğinde nefesim kesildi, doğruldum ve elbisemin omuz kısmı aşağı kaydı. Conall eğlenerek mırıldandı ve sonra ortaya çıkan eti avuçladı, parmak eklemleri arasında meme ucumu kavradı, keskinleşip şişene kadar çekti. Sessiz kalmaya çalıştım ama Hywel ve Conall dokunuşlarını birkaç saniyeliğine geri çektiklerinde göğsümde küçük çığlıklar, protesto mırıltıları yükseldi. Ve ben ne kadar çok ses çıkarırsam, ne kadar çok sarsılır ve titrersem, Asterion o kadar az konuşuyordu. Laszlo ve Conall ileri geri konuşuyorlardı, tanımadığım tanıdıklar hakkında saçma sapan konuşmalar yapıyorlardı, burada, bu odada, bu tuhaf güzel ve yapmacık anda olanlarla ilgili hiçbir şey konuşmuyorlardı.

Asterion aniden hareket etti, vücudu öne eğildi, gözleri niyetliydi. "Eteğini kaldır."

Bir hareket duraklaması, ateşin çıtırdaması oldu ve Hywel dokunuşunu çekmeden önce kendi titreyen ellerimi kaldırdım ve o ve Conall çirkin eteğimi belime kadar sardılar.

"Asterion-" diye nefes nefese ona doğru uzandım.

"Devam et," dedi Hywel'e bakarak. "Dokun ona."

Hywel'in daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu ve ben inledim, sessizlik girişiminin büyüğü bu bariz onaylamayla bozuldu. Sağ bacağım Hywel'in kucağından düştü, topuğum halıya çarptı ve Hywel parmaklarını içime sokarken Asterion'un bakışlarına maruz kaldım. Conall döndü ve sonra elbisem belime dolanmış uygunsuz bir kumaş halkasından ibaret kaldı. Hywel'in üstteki siki dışarıdaydı, Laszlo'nun sabit kavrayışında yumruklanmış ve pompalanmıştı ve hem ejderha hem de ben sesli ve sözsüzdük, Hywel'in dokunuşu kararsızdı.

"O gelmeden dur," dedi Asterion.

Conall, "Zalim olma, Asterion," diye mırıldandı ama minotor onu tanımadı, sadece Hywel'in zaten şişmiş ve tatmin olmuş etimi parmaklarıyla sikmesini, Conall'ın meme uçlarını çekip bükmesini ve ellerinin sıcak kavramalarıyla özür dilemesini izledi.

"Ast-Asterion asla zalim değildir," diye mırıldandım gözlerini yakalayarak. Bakışlarında hoş bir kehribar parıltısı belirdi ve uzun bir iç çekip başını salladı.

"Sana asla, *Théa*," diye yemin etti.

Hywel parmaklarını içimde kıvırdı ve ben inledim, başım geriye düştü, o uzun, zarif parmaklar tatminimi daha yakına çağırırken gözlerim büyüdü.

"Henüz değil," diye uyardı Hywel Asterion'u. "Bir süre daha kenara oldukça yakın kalacak. Burası onun en sevdiği yer."

Bu ortak bilgiden ve Conall'ın başını benimkinin üzerinde sallamasından dolayı kızardım. Eğildi, alnımı öptü, iki eliyle meme uçlarını okşadı. Kanepenin koluna uzandım, sol ayağımı Laszlo'nunkinin altına soktum, kırılma anına hazırlandım.

Boğazımda yumuşak, yavaş bir çığlık yükseldi ve bir an için Hywel'in Asterion'a ihanet edebileceğini düşündüm. Ve sonra, tam eşikte, parmaklarını sıkmaya başladığımda, kim, nerede ve ne olduğuma dair hissimi kaybetmeye başladığımda, Hywel konuştu.

"Şimdi."

Karanlık bir şekil ileri atıldı, kalçalarım kocaman, sıcak ellerle kavrandı, bedenim kanepenin

kenarına çekildi ve diz çökmüş bir minotorla yüz yüze geldi, ağzı açık ve-

"Ahh! Asterion! Yesss!"

Kavurucu, kalın, kaygan bir dil içime girdi, Hywel'in parmaklarının yaptığı gibi kıvrıldı ve Asterion üst dudağı klitorisime bastırana kadar beni aşağı çekti, uyarılmam dudaklarının üzerinde parladı ve nefesi muhtaç etimi okşadı. Minnettar bir haykırıyla boşaldım, içimde dönüp duran o uzun, karanlık dilin üzerinde bedenim sarsılıyordu, kendi salıverilmem ıslak ve şok edici bir şekilde içimden fışkırıyordu. Conall başını eğip göğsümü emmeye başladı ama saçlarından tutarak onu kendimden uzaklaştırdım.

Minotoru görmeye ihtiyacım vardı, o benim zevkimle ziyafet çekerken ve buna kendi zevkiyle karşılık verirken o sıvı bakışları tutmaya ihtiyacım vardı. Sadece bir başkasının serbest kalışını görmenin saf sevinciyle bu kadar çok *néktar* sunan başka bir varlıkla tanışmış mıydım?

"Asterion, lütfen," diye mırıldandım, elleri titriyordu, ne için yalvardığımdan emin değildim. Seksten daha fazlasıydı. O anda en çok istediğim şey teslimiyetiydi, beni göğsüne çekmesi ve kararsızlığıma rağmen, tartışmama veya bahaneme izin vermeden beni kendi olarak kabul etmesiniydi.

İnledi ve gözleri kapandı, dili yavaşça ve iyice çekilmeden önce her santimimi ve derinliğimi okşayıp yalarken anı bozdu. Dudaklarını, geniş burnunu temizledi ve aralık duran seksime bir iç çekti.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. Sonra ayağa kalktı, uyarılmış olduğu belliydi ve dar pantolonunun içinde zorlanıyordu. "Artık emekli olacağım."

Bu yavan sözler karşısında içimden garip, bozuk bir kahkaha yükseldi ve ona bakakaldım. Sonra sırtıttı, sanki söyledikleri bir şakaydı ve *bunu* yapıp sonra da çekip gitmenin ne kadar saçma olduğunu biliyordu.

Ama döndü, böylece aç sikiinin cesur çıkıntısını ve kavisini görebildim, bizi ateşin önünde bıraktı. Düzensiz nefeslerim onun odadan çıkıp koridora doğru attığı kısa adımlarla eşleşti, ta ki Hywel ve Conall'ın arasında nefes nefese ve şaşkın bir halde sadece ben kalana dek.

"Neredeyse varmak üzere," dedi Conall, çimdiklerinin acısını dindirmek için ellerimle göğüslerimi yoklarken. "Meraktan ölüyorum," dedi Hywel sert bir sesle, başını çevirip Laszlo'ya doğru eğilerek bir öpücük kondurdu.

"Durma, *Cariad*. Daha yeni başladık."

Conall kulağıma sahte bir fısıltıyla "Doyumsuz yaşlılar" dedi.

YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN ÇİFTLEŞME

"Eğer burada saklanıyorsanız, geldiğim yoldan gidebilir ve diğerlerine haber vermeyebilirim."

Sessiz ahırın samanlığında bir an donakaldım, güneş ışığı çatlaklarından geçerken havada toz parıldıyordu. Sonra içimi çektim ve öne doğru eğildim, ellerime dayanarak çıkıntının üzerinden Laszlo'nun kapı aralığında durduğu yere baktım.

"Beni mi arıyorlar?" Ben sordum.

"Hywel bu konuda ince davranmaya çalışıyor, kalenin her odasında bıraktığı şeyleri hatırlıyor. Conall ise tam bir av peşinde."

"Saklanmak istememiştim," dedim.

Laszlo'nun başı yana eğildi ve arkasını kontrol ederken yüzünün daha büyük bir kısmını ortaya çıkaracak şekilde döndü. "Seni biraz... takip ediyorduk."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Öyle bir şey değil. Sadece... düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı."

Laszlo bana baktı ve biraz yalnız kalmak için duyduğum ani arzuya rağmen, ona bakmak bile merdivenden inip kanatları beni sarana kadar göğsüne sokulma isteği uyandırdı.

"Yukarı gelebilir miyim?"

Sert bir iç geçirdim ve hızla başımı salladım. "Evet, lütfen."

Merdivene ihtiyacı yoktu. Birkaç kanat çırpışıyla havalanıyor, çatı katının parmaklıklarına tutunuyor ve saman yığınlarına adım atıyordu. Çömelmek ve kanatlarını arkasına yaklaştırmak zorunda kaldı ama kuru ve biraz da küf kokan büyük bir saman yığınının içinde buluştuk, Laszlo'nun güzel çay ve krema kokusu bu kokuyu hafifletti. Beni kollarının arasına aldı ve sonra sol kanadını açarak bana dinlenmem için tüylü bir yatak verdi.

"Sanırım hepimiz birbirimizi biraz acil hale getiriyoruz," dedi Laszlo, koluyla beni yanına yaklaştırarak.

Keskin profilini incelemek için başımı geriye eğdim, burnunun güzel çengelini ve çizgisini parmak ucumla izlemek istedim. "Nasıl yani?"

"Mmm... Bir kurt adamın çiftleşme içgüdüleri diğerlerinden daha zordur. Conall sana zaman veriyor

-Ya da kendisi, emin değilim ama bir *ihtiyaç* atmosferi yaratıyor. Ve Hywel geride kalmak istemeyecektir. Hala...?"

Dudağımın iç kısmını çiğnedim ve dile getirilmeyen soruyu düşündüm. "Ben..." Laszlo'nun kolu

sırtımda gerildi, zar zor. Beni destekliyordu ve bu kalbimi kırdı. Döndüm, göğsüne yaslandım ve kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. "Seni sevme yeteneğimden şüphe etmiyorum."

Laszlo'nun yüzü aydınlandı ve düşüncelerimi kemiren endişe ve göğsümdeki sıkı ağrı

"İddia etmeye gelince, öyle yaptı. Hatırlarsın," diye ekledi hınzır bir gülümsemeyle, ama hemen

ayıldı. "Seni ısırarak isteyecektir. Şu anda onu huzursuz eden şeylerden biri de bu. Çabucak iyileşecek ama kokunu diğer ejderhalara karşı değiştirecek. Hywel ısırmanın Rolant'ın burada olması

Sen biraz zor birisin ama Rolant mizacına rağmen iyi davranıyor."

Kaşlarımı çattım ve arkama yaslandım. "Fark etmemiştim.

Hywel hiç söylemedi!"

"Hiçbirimiz hazır olmadan önce bir iddiada bulunmanız için size baskı yapmayacağız. Sen bizim kadar *kararlı olmadan* önce, gerçekten. Dürtüleri ve içgüdüleri olan canavarlar olabiliriz ama aynı zamanda sana aşık olan insanlarız, sevgilim. Senin istek ve arzuların her şeyden önemlidir."

Laszlo yüzümü boğazına saklayamadan alnımdan öptü ve sonra konuya geri döndü.

"Şimdi, sevimli kurt adamımıza gelelim. Bağın yerleşmesi için kesinlikle sizi ısırması gerekecek. Bu çok kalıcı bir bağ ve genellikle eşini başkalarıyla paylaşmak pek yaygın bir uygulama değildir. Ama bence bu bir sorun olacak olsaydı, şimdiye kadar dile getirirdi. Bildiğim kadarıyla, düğüm kullanımı dışında bir kur yok..."

"Hazır olduğumuzda..." Ben başladım.

Laszlo başını salladı. "Sen ve Conall hazır olduğunuzda, sizi ısırarak ve çiftleşecek. Bu gerçekleştiğinde hem Hywel hem de Conall seninle ilgili fazladan bir iç algıya sahip olacak. Bu onların eşlerini koruyabilmelerini ve onlara bakabilmelerini sağlamanın bir yolu."

"Hywel seni hissedebiliyor mu?" Ben sordum.

Laszlo başını salladı. "Generallerde. Duygular, fiziksel acılar ve zevkler. Hywel'in ikincisinden ne kadar faydalandığını tahmin edebilirsin," diye ekledi kıkırdayarak. "Beni diken üstünde tutmak istediğinde nefis bir işkence."

"Sanki bu konuda zaten başarılı değilmiş gibi," dedim iç çekerek.

"Oldukça," dedi Lászlo sert bir sesle. Bir duraklama oldu ve ben onun parmaklarının benimkilerle oynamasını, küçük dokunuşlara ve okşamalara karşılık vermesini izledim. Altımızda atlar nefes nefese kalmış, kuyruklarını meraklı sineklere savuruyorlardı; ahır sakin ve sessizdi, daha birkaç hafta önce çok korktuğum bir konuşma için topraksı ve alçakgönüllü bir atmosfer vardı.

"Peki ya gryphonlar?" Yanağımı omzuna sürterek sordum. "Sana

bazılarını anlatmıştım," dedi, kelimeleri aniden hassaslaşmıştı.

"Anlattın. Ama eşlerinizi nasıl sahipleniyorsunuz?" diye sordum.

Uzun bir duraklama oldu ve Lászlo'nun kucaklaması sıkılaşıarak bir kavramaya dönüştü. Kollarında kıkırdandım, yan tarafına doğru kaydım ve yanaklarının sıcak bir allıkla boyandığını gördüm.

"Laszlo?"

Bana göz kırptı ve gryphonumun suçlu görüldüğüne yemin edebilirdim. "Biz... birbirimizi tımar ederiz," dedi sertçe. Bir elini kaldırıp gevşek saçlarımı taradı ve ördüğü tüyü buldu. "Ve tutkudan sonra tüylerimizi değiş tokuş ederiz."

Ahhh, benim üzülmemi bekliyordu. Bunu ben de bekleyebilirdim, ama o anda hissettiğim tek şey, hem Lászlo'nun iddiasından hem de bunu itiraf etmekteki utangaç isteksizliğinden duyduğum tatlı, narin bir zevkti.

"Sinsi gryphon," diye mırıldandım, başımı eğdim, dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirerek onu kızdırdım, öpücük için eğilmeye çalıştığında ulaşamayacağı bir yere çekildim.

"Kızgın değilsin," dedi bakışlarıyla yüzümü tarayarak.

"Hayır, değilim," diye cevap verdim ağzımı onunkine dayamadan önce. Dudaklarının dışını yaladığımda inledi, ama öpücük hafifti. Lászlo ve ben birbirimizin nefesini içimize çektik, havada süzülmesine izin verdiğim hafif *néktar* yudumlarıyla çevriliydik.

"Ya sana verecek tüyüm yoksa?" Fısıldadım.

Boğazını temizledi ve kızarması derinleşti. "Ah. Bir itirafım daha var."

Laszlo sarılı yeleğine uzanırken kendimi yukarı kaldırdım. Basit bir gümüş madalyon çıkardı.

kalbinin üzerindeki cebinden çıkarıp elime tutuşturdu. Mandal ince ve zarıftı, küçük yuvarlak bir tomurcuğun üzerinden geçen hassas bir yapraktı. Yumuşak bir tıkırtıyla açıldı ve içinde bulduklarım karşısında gözyaşlarımı tutamadım; sağ tarafta küçük ve parıldayan kırmızı bir ejderha pulu, sol tarafta ise bir tutam sıcak bal sarısı sa.

"Özür dilerim. Kendime engel olamadım," dedi Laszlo.

Madalyonu dudaklarıma götürdüm, ölçeğine ve saçımın tutamına bir öpücük kondururken gözlerim kapandı. Madalyonu bir kez daha kapatıp Laszlo'ya geri verirken ellerim hafifçe titredi, o da madalyonu yumuşak ipekten kıvrımların arasına sakladı.

Laszlo bana, "Sadece olduğumuz gibi olmak zorundayız," dedi. "Eğer bir gün gitmek istersen... Senin bir parçan hâlâ benimle olacak."

Ayrılma düşüncesiyle boğazımda garip, kırık bir çığlık yükselmeye çalıştı. Her adımda kendimle savaşıyor olacaktım. Sesi yuttum ve kolumu Laszlo'nun omzuna doladım, sol elimle çenesini kavradım ve dudaklarımızı başka, daha derin bir öpücükle yeniden birleştirdim. Birlikte kaydık, Laszlo bacaklarımdan birini kalçalarının üzerine çekti, kolları kıımı tutmak ve beni yakınlaştırmak için sırtıma dolandı. Kalamdaki eli saçlarıma doğru yükseldi, yanağımı, çenemi ve boğazımı kavradı, sanki Laszlo gerçekten burada, kollarında olduğuma dair kendine güvence veriyordu.

"Gitmek istemiyorum," diye nefes verdim. Kelimeler beni rahatlattı, göğsümden bir yük kalktı.

Laszlo'nun gülümsemesi gerildi, burnu benimkini dürttü. "Oh, güzel. Sana yalan söylemek istemezdim ama Hywel ve ben kendimizi seni takip ederken bulabiliriz."

Güldüm ve Laszlo samanların arasına geri yatmadan önce her iki yanağıma da keskin öpücükler kondurdu. Yaptığımız puslu yuvadan memnun bir şekilde yumuşadım ve uzandım, o da bana aynısını yaparken gryphonumu inceledim, bakışları sıcak ve nazikti.

"Minotorlar hakkında bilgi edinmek ister misin?" Laszlo uzun süren hoş bir sessizlikten sonra dikkatle sordu.

Henüz erken olmasına rağmen bugün Asterion'u görmemiştim ve ahıra kaçmak için geldiğim kişinin o olup olmadığını merak ediyordum. Başımı döndürüyordu, günlerce o kadar soğukkanlı ve mesafeliydi ki, birdenbire içinden kavurucu bir tutku fişkırıyordu.

"*Teşekkür ederim,*" demişti.

Piç kurusu. "Lütfen," diye fısıldadım.

Laszlo boğazını temizledi. "Minotorlar geri kalanımıza göre nispeten daha basittir. Eşlerinin kokusunu neredeyse anında alırlar, aralarındaki bağ tamamen içgüdüselidir. Ne yazık ki, bu konuda saldırgan davranışlarıyla oldukça ünlüler. Genel olarak çok... sabırsız bir ırktırlar."

Ben ofladım, Laszlo da kahaahasını bastırdı.

"Evet, Asterion bir istisna gibi görünüyor. Bir minotor için kur yapmanın pek bir yolu yoktur. Genellikle eşlerini bulurlar ve hemen sahiplenirler."

"Kurtadamlar ve ejderhalar gibi ısıırırlar mı?" Ben sordum.

Laszlo başını salladı ve saçlarında toplanmaya başlayan saman ve ot parçaları bir an için dikkatimi dağıttı. Onu dağınık görmek ender rastlanan bir durumdu ve bu bende üzerine tırmanıp onu daha da dağınık hale getirme isteği uyandırdı.

"Onlar... eşlerini kokularıyla kaplarlar," dedi Laszlo ve konuşmasındaki hafif sertlik karşısında gözlerimi kırpıttım. "Eşlerinin üzerine salarlar, kokunun ilerine işlemesine izin verirler."

Sertleştim.

Sıcak karnımdan taşıyor, ince slip elbisemi ıslatıyor, karnımdan, göğüslerimden ve kalçalarımдан aşağı kayıyor.

"Hiçbir şey söylememeliydim."

Kendimi silkeledim ve bir kez daha Laszlo'ya odaklandım, Asterion'un üzerime fişkırان anısının karanlık ve sıcak sisini temizlemeye çalıştım. Beni işaretliyordu. Beni *sahipleniyordu*.

Piç kurusu!

"Biliyor muydun?" Sesimdeki gergin tınıyı yumuşatmak için eğilip Laszlo'nun çenesini öptüm.

Öfkelendi. "Çok açıktı ve öyle olması gerekiyordu. Mesafemi korumam için pek de ince olmayan bir rica."

Nefes nefese kaldım ve doğruldum. "Yani-Ohhhh!" Hırladım ve Laszlo gülümsedi.

"Bu benim için bir meydan okumaydı, sizi temin ederim. Ve sonra Conall ortalığı karıştırmaya karar verdi."

Laszlo'ya bakakaldım. "O da biliyordu. Asterion'un beni sahiplendiğini biliyordu ve sonra o..."

"Asterion'a bir ders verdiğini mi düşünüyordu, yoksa çoktan hissetmeye başlamış mıydı emin değilim.

ya da... sadece neye ihtiyacın olduğunu biliyorsa ve bunu sana sunmak için Asterion'a meydan okumaktan korkmuyorsa."

"Bu saçmalıklar..." Kelimeyi söyleyebilmek için mücadele ederken boğuk bir ses çıkardım.

"Entrikalar!

Beni işaretlemek, beni terk etmek, birbirlerinin etrafında dans etmek ve bana sadece ne olduğunu *söylememek!*"

Yumruklarım sıkılıydı ama kalbim küt küt atıyordu. Altımdaki saman yığınının içinde Laszlo kollarını başının arkasında kavuşturmuş, öfkeme rağmen yüzünde hafifçe kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Bir an için ona ters ters baktım, ama öfkem başka bir yere yönelmeliydi ve çabucak yumuşadı.

"Teşekkür ederim. Sen ve Hywel bana karşı her zaman dürüst oldunuz ve ben her zaman hazır olmasam da bunu takdir ediyorum."

"Conall'ın durumunda tecrübe ve bilgelik avantajımız var. Asterion'a gelince..." Laszlo omuz silkti. "Kalın kafalı."

Bunun üzerine homurdandım ve içimi çektim. "Bana söyledi, sanırım, ama gerçekten *anlamamı* sağlamaya çalışacak şekilde değil. Ve o gece... gitti."

Laszlo, "Belki de zamana ihtiyacın olacağını düşünmüştür," diye önerdi.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ve sonra bir çırpıda kapattım. Hazır değildim. Asterion'a defalarca hazır olmadığımı söylemişim. Sevilmeyeceğimi, duygularıma karşılık veremeyeceğimi, sahiplenilmek istemediğimi. Gitmeden önce yine söylemişti, bana onun olduğumu söylemişti.

Ve ona sikilmek istediğimi söyledim.

Aradan geçen günlerde Conall benimle neredeyse çiftleşt, Laszlo ve ben tüylerimizi değiş tokuş ettik ve Hywel bana kraliçesi olarak kur yaptı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, tekrar Laszlo'nun yanına yerleşirken.

Başımın üstünü öptü. "Kendine bu kadar yüklenme canım. Zihnini meşgul edecek fazlasıyla şey var. Asterion zamanın sonuna kadar seni bekleyecek."

Öfkelendim. "Sanırım sorun da bu. Beni paylaşmaya dayanabileceğinden emin olmadığını söylüyor." "Bizi beklemek niyetinde mi?" Laszlo sordu, ses tonunda biraz alınganlık vardı.

"Niyetinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Son zamanlarda benimle neredeyse hiç konuşmuyor."

Laszlo mırıldandı ve parmaklarını saçlarımda dolaştırarak pençelerinin enseme gezinmesine izin verdi ve vücudumda bir ürperti yarattı. "Asterion ya durumu kabullenecek ya da ikinizi de

sonsuz bir hayal kırıklığına uğratabilecek. Bence geçen gece iyiye işaretti."

Laszlo'ya daha da sokularak, "Keşke o zamandan beri onu bir boynuz ya da kuyruk kadar görebilseydim," diye mırıldandım.

Adamlarımdan birinin yanında kendimi rahatlamış hissetmek beni çok rahatlatmıştı, hem de çok şaşırtmıştı. Kendimi bir kez daha gülümserken, Laszlo'nun boğazını öperken, elimle göğsünü okşarken buldum. İtirazlarım ne zaman eriyip gitmeye başlamıştı? Bunu istiyordum. Laszlo'ya ait olmak istiyordum. Ben de ona sahip olmak istiyordum.

Sadece o da değil.

Asterion bana onun üzerinde korkunç bir güce sahip olduğumu söylemişti ve şimdi bu gücü kullanmak istiyordum,

onun ve diğerlerinin üzerinde.

"Bir fikir ediniyorsun," dedi Laszlo.

Sırıttım. "Nasıl anladın?"

"Kıvranıyorsun ve yanaklarında çok güzel bir kızarıklık var. Fikirlerinden ne kadar hoşlandığımı söylemiş miydin?"

Güldüm ve çenemi Laszlo'nun göğsüne yaslayarak iki büklüm oldum. "Bunun biraz zalimce olup olmadığından emin değilim. Ve sana, Hywel'e ve Conall'a haksızlık."

"Bu planda oynamam gereken rolden keyif alacak mıyım?"

"Mmm, şüphesiz," diye mırıldandım, bacağımı Laszlo'nun kalçalarının üzerinden kaydırdım, kucasına oturmak ve avuçlarımı göğsüne bastırmak için yukarı ittim. Ona baktım ve gözleri parladı.

"Ahh. Anlıyorum," dedi, beni kızdırmak için kalçalarını sallarken sesi kalınlaşıyordu. "O zaman yardım etmekten mutluluk duyarım, sevgili *dostum*. Bana nasıl ihtiyacın olursa."

"Sana her zaman ihtiyacım var," dedim, başkalarını düşünmekten vazgeçerek. Belki de kötü bir planım vardı, ama Laszlo ve ben bu anı sadece kendimiz için de hak ediyorduk.

Laszlo bana gülümsedi, elleriyle eteğimin altını okşayarak kalçalarımın doğru kaldırdı. "Ben her zaman seninim, Evanthia."

Benimkini.

Parmaklarım Laszlo'nun gömleğini sıkıca kavradı ve sevgili gryphon dostumun ağzını almak için aşağıya daldım.

MINOTORU EHLİLEŞTİRMEK

Bir sterion eğitim odasına adım attığım anda beni tanıdı. Sırtı bana dönüktü ve çıplak omuzları gerilmiş ve esnemişti, yaklaştığım her adımda kasları daha da geriliyordu. Terden parlıyordu, iki elinde ağır ağırlıklar vardı. Aşağı indiğimde kendi terim tenimde daha yeni kurumuştı ve içimden damlayan döl hala kaygandı - tüm sevgililerimin dağınık bir karışımı. Yerleştikten sonra üzerimdekileri yalamasını engellemek için Conall'la güreşmek zorunda kalmıştım.

"Antrenman yapmaya geldim," diye seslendim.

Asterion'un uzun kuyruğu sırtında dönerek baldırlarına çarptı; tedirgin bir uyarı seğirmesi.

"Bugün değil," diye hırladı.

"Evet, bugün. Şimdi."

"Evanthia-" diye başladı, döndü ve sonra sesi kekeledi ve benimle yüzleşirken öldü.

Rolant'la şatoda karşılaşma ihtimalime karşı giydiğim bornozun bağı çözülmüştü, kumaşın kıvrımları açılarak işaretli tenimi ortaya çıkarmıştı. Kırmızı öpücükler etimi emiyor, çaresiz eller beni kavıyor, cinsel organım şişmiş ve hâlâ hassas.

Hywel planımı tüm kalbiyle onayladı ve Conall'ı bulmak için kaçmama izin vermeden önce üç kez içime boşaldı.

Kirliydim, iddialıydım. *Néktar'a* o kadar doymuştum ki saçlarım kıvrılıyor, tenim parlıyor, gözlerim parlak ve neredeyse kristal mavisi oluyordu. Ben Hedone'nin kızıydım ve şu anda yeryüzündeki herkes bu gerçeği kabul edebilirdi. Omuzlarımı silktim, ipeğin önce göğüslerimin üzerine, sonra da ayaklarımın etrafında birikmek üzere yere damlamasına izin verdim. Asterion inleyerek vücudunu öne doğru eğerken gülümsememeye çalıştım.

"Çıplak tenle güreşiyorsun, değil mi?" Bir kaşımı kaldırarak sordum.

"*Zalimsin*," diye hırladı ama gözleri açgözlülükle üzerimde geziniyordu.

Anlamını görmezden geldim, alanı yavaşça geçtim, her hareketimde kalçalarımın aşağı yeni bir damla akıyordu, parlak parlaklık Asterion'un bakışlarını yakaladı, kaşları çatıldı.

"Beni korumak için yemin ettin. Bana kendimi savunmayı öğret" dedim.

"Neden? Bana *ihtiyacın olmasın* diye mi?" diye patladı ve ben neredeyse ona ulaşacakken geri çekildi. Aleti kalkmış, pantolonunun darlığıyla mücadele ediyordu.

Durdum ve başımı eğerek soğukkanlı tavrımdan vazgeçtim. "Asterion, sana *her zaman* ihtiyacım olacak," dedim, sesim kırılarak. "Tıpkı senin bana her zaman ihtiyacın olacağı gibi. Bu arzuyu dindirecek kadar benden uzağa kaçmaya dayanabilir misin?"

"Böyle bir mesafe yok," dedi yumruklarını sıkarak.

"O zaman ikimizin de istediğine boyun eğmeden dokunabilecek kadar yakın kalmaya dayanabilir misin?" Gözlerimi kocaman açarak sordum.

Göğsü kabardı, vücudunun her santimi benden uzaklaşırken, aleti tam tersini yaptı.

"Onlar gibi kokuyorsun," diye homurdandı.

"Her zaman onlar gibi kokacağım," dedim kararlılıkla. Kendi istediğimi yapmak, Asterion'un teslim olmasını sağlamak istiyordum ama bu ancak diğerlerini kabul ederse işe yarayacaktı.

"Çok güçlüsün, yapamam, yapamazsın-"

Üzerimde bıraktığı izi koklayamazdı. Haftalar önce. Başından beri onun olmuştu. "Düzelt o zaman," dedim omuz silkerek.

Asterion bana baktı, omuzları titriyordu, nefes nefese ağzı açıktı, sanki geniş burnundan nefes almaktan kaçınmaya çalışıyordu. Gözleri omzumun üzerinden geçti ve kaşlarımı çattım. Kapıya doğru koşmayı düşünüyordu.

"*Yapma*," diye tersledim.

Bakışları tekrar bana döndü.

"Vakit geldi Asterion," dedim daha nazikçe.

İnledi ve öne doğru atıldı. Kolları belime dolanırken omuzlarına uzandım. Ağzımı ayırdım ve Asterion'un başı eğildi, dili içeri girdi. Öpüşemezdik, her zamanki gibi olmazdı. Sadece ona teslim olabilir, o kalın, karanlık dilin ağzımı işgal etmesine, beni becermesine, yalamasına ve tatmasına izin verebilirdim. Elleri dolaşüyor, sıkıyor ve okşuyor, yeni etler arıyordu. Bacaklarımın arasına uzanıp kör bir parmağını içime soktuğunda ve içimi dolduran kalın sıvıyı çıkarmaya çalıştığında, homurdandım ve bedenimi uzaklaştırdım.

Asterion inledi ve duraklamadan önce bir süre beni kovaladı. Dudaklarımı burun deliklerinin arasına bastırdım ve başımı salladım, aynı anda hem burnunu çekiyor hem de onu reddediyordum.

"Hayır, Asterion. Beni *böyle* al. Becer beni ve beni kendi kokunla *ve* onlarınkiyle doldur. Eşit olacaksınız. Beni sahiplendin ve onlardan hiçbirini bunu değiştiremeyecek. Ama onların iddialarını da silmeyeceksin."

"Bu bir işkence," diye tısladı.

Gözlerimi devirmek istedim. Ellerimi korkunç derecede güçlü omuzlarından geçirdim ve kalın boynundan yukarı kaydırarak ağır çenesini tuttum. "Çok ıslağım Asterion," diye mırıldandım ve kalçalarımı beni kavrayan elin içine doğru salladım, avucunun içine sızdım. "Beni senin için çok hazırladılar. Hywel beni doldurdu ve Conall'ın düğümü beni gerdi. Hepinizi çok iyi alacağım. Bana sikini ver," diye yalvardım, dudaklarımı yumuşak kulağına götürürken sesimi tatlılaştırdım.

Asterion'un nefesi omzumun üzerinden kabaca üfledi ve dili Conall'dan kalma bir izi okşamak için dışarı çıktı, dişlerinin çizgisi, çürütecek kadar sertti ama deriyi kırmıyordu, almaktan kendini zor tuttuğu bir ısırdı.

"Tüm o ağır, acımasız, mükemmel aletini içime sokmanı istiyorum Asterion," diye inledim kulağına. "Ben senin için yaratılmışım."

Kaybettiği şey ellerimin titremesiydi; üzerime eğilmesi, beni ayaklarımdan kaldırırken kendi dizlerinin titremesiydi.

"Yesss," diye inledi Asterion, kalçalarımın arkasından tuttu ve yoğun mindere düşerken beni kalçalarının etrafına sarmak için kaldırdı.

Beni kendine yaklaştırdığında nefesim kesildi. O kadar *genişt*i ki onu bu şekilde bacaklarımın arasında tutmak bile vücudumu yakıyordu. Ağzı açık kaldı, öne doğru eğilirken elleriyle belimi kavradı. Omuzlarını kavradım, zengin dudaklarına doğru ısırarak ilerledim, Asterion beni aşağı indirirken dudaklarından ziyafet çektim.

Deri yüzey, süet ve yumuşak, çıplak sırtıma değiyor.

Yavaşça oturdu, beni gergin bir kemerde bıraktı, uylukları sırtımın altına sıkışmıştı, vücudum yayıldı ve yayıldı, şişmiş seksimi açığa çıkardı.

"Güzel," diye mırıldandı, ellerini iç uyluklarıma uzattı, başparmakları beni araladı, deliğimi bakışlarına açtı.

Nefes nefese kalma, irkilme ve kıvrınma sırası bendeydi.

"Ağrın var mı?" diye sordu, sesi güzel ve koyu, kadife ve sağlamdı.

"Neredeyse hiç," diye itiraf ettim.

"Bunu göreceğiz," dedi, sessiz ve özel bir şekilde, bir kez daha üzerime eğildi ve dilini karnımdan göğsüme kadar yaladı.

Göğsümün etrafında dönerken, o uzun ve güzel kası yan tarafımdan köprücük kemiğime doğru kaydırırken yumuşak bir övgü sesi çıkardım. Elleri kalçalarımı okşadı ve dölleri kıcıma doğru damladı.

"Uymayabilirim," dedi. "Her şeyim değil. Minotorlar eşlerini çok aceleyle öldürdüler."

"Uyacaksın," dedim, ellerimi yumuşak buklelerinde gezdirdim ve sonra boynuzlarını avuçlarımdan arasına aldım. "Ben *seninim*."

İnledi ve aramıza uzandı, parmak eklemleri hassas etime sürtündü ve klitorisimi yakaladı, ama niyetli değildi. Dürttü ve kalçalarını kaldırdı, kumaşı aşağı doğru çekti, böylece postunun yumuşak, kısa tüyleri uyluklarımdan iç kısmına sürtündü ve sonra ani, ağır bir kavurucu et parçası klitorisime çarptı.

Eğilip haykırdım ve Asterion'un siki hevesle karnıma damladı.

"Ohhh." Onun şok edici uzunluğuna bakakalmıştım. Karanlıkta onu hissetmişim ama çok yorgunduk ve rüya gibi gelmişti.

Şimdi gün ışığı yüksek pencerelerden içeri süzülüyordu ve her damarı ve santimi apaçık ortadaydı. Aletin rengi, teninin kızıl kahverengisinden kömür karasına dönmüş, sonra da en uçta morumsu bir kırmızıya dönüşmüştü.

"Muhteşemsin," diye fısıldadım, nefesimi zar zor tutabiliyordum. O çok *büyük*tü. Sertçe yutkundum. Sığacak mıydı? İçine, evet, ama tamamına? Emin değildim. Daha önce hiç fethetmeye bu kadar hevesli olduğum bir meydan okumayla karşılaşmamıştım.

Üzerime daha fazla uyarılmışlık akıttı ve göbek deliğimde toplanarak yan tarafımda başka bir iz bıraktı. Asterion mırıldandı, elleri kaburgalarımı yukarı kayarak göğüslerimi kavradı. Sadece ilk birkaç santimi bana dayanana kadar kalçalarını geriye doğru yuvarladı.

Sonunda. *Sonunda*.

Ve yine de-

"Artık benden kaçmak yok, Asterion," dedim, ellerini ellerimle kapatarak, kelimeler acil ve gergin. Bakışları benimkilerle buluştu ve nefesimi tuttum. "Lütfen. Lütfen, söyle."

Eğildi ve burnunu göğsüme, göğüslerimin arasına, ellerimizin arasına indirdi. "Ben *seninim*, *Théa*. Sen benim eşimsin."

"Asterion-"

Asterion bana bakarak, "Yatağını paylaşacağım, yalnız ya da başkalarıyla," dedi. İçimi çektim ve devam etmesi için başımı salladım. "Bedenine sahip çıkacağım, tek başıma ya da başkalarıyla. Seni koruyacağım, yalnız ya da başkalarıyla. Ve ne olursa olsun seni seveceğim."

İçimi çektim ve onu serbest bıraktım ve Asterion sikinin başını girişime doğru hareket ettirdi. Şişman, kalın bir uçtu ve yüzünü benimkinin üzerinde gezdirirken açıklığıma keskin bir şekilde bastırdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, parmak uçlarımla yanaklarını okşadım. O alçalırken ben yüzümü kaldırdım.

uyumsuz ağızlarımız nazikçe birbirine uyuyordu.

Aleti yavaş ve yoğun bir basınçla içime yerleşti ve Asterion'un dudaklarına karşı sertçe nefes aldım, göğsü ağır bir mırıltıya dönüştü.

"İhtiyacım var-" Soluk soluğa uzaklaştı. "Görmem gerek."

Ben de izlemek istiyordum ama Asterion ayağa kalkarken gördüğüm manzara nefesimi kesti. Elleri kalçalarımı kavrayarak beni sabit tuttu ve güneş ışığı deri minderinden üzerinden uzanarak kalçalarımın üzerinden geçti. Genişçe gerilmiştim, zaten hassas olan etim kızarmış ve parlıyordu.

"Daha fazla," diye hemen soluklandım, eğilmeye ve onu içime çekmeye çalıştım.

Asterion gırtlaktan bir onay sesi çıkardı ve beni içine itmek yerine boyuna çekti. Zorlandığım için sızlandım - Conall'ın düğümü için iyi bir eşleşme, ama onun sığabileceğinden çok daha derine devam eden bir eşleşme.

"Ohh, ne ağgözlü, tatlı bir amcık," diye fısıldadı Asterion, gözleri parlak ve sabit bir şekilde vücudumun onun şaftını yuttuğu yerdeydi. Çekiştirerek çıkardı ve ben ürperdim. Eskisinden daha derine kaydı ve hâlâ içimde olan dölün bir kısmını dışarı itip henüz yutulmamış etinde ve benimkinin üzerinde toplarken ikimiz de inledik.

"Mükemmel hissediyorsun, lütfen durma," diye iç geçirdim.

Ama durdu, durdu ve baktı, başımın tepesinden birleştiğimiz yere kadar beni inceledi, hatta omzunun üzerinden bakarak ayak parmaklarımın paspasın içine kıvrılmasını bile seyretti.

"Daha iyi bilmesem, senin onun kızı değil, tanrıçası olduğunu söyledim," dedi Asterion. "Sen tanrısallık tarafından tasarlandın."

Kızardım ve kıvrandım. "Ne için tasarlanmış?"

Asterion gözlerini kırptırdı ve sonra derinlemesine süzülmeden önce sadece bir santim dışarı kaydı. "Bu." "Göster bana," diye nefes nefese kaldım.

İnledi ve hareketi tekrarladı, vücudumda beni haykırtan yeni bir bölge iddia etti. "Ben kimin için tasarlandım, Asterion?" Diye sordum ama sesim yalvarıyordu.

Hırladı ve titredi. "Ben. Ben, benim küçük *Théa'm*."

"Kanıtla," diye homurdandım, onunla buluşmak için ayağa kalkmaya çalışıyordum.

O kadar derindi ki, vücudum o kadar doluydu ki karnımın şiştiğini düşündüm ya da sadece geriliyordum, onu içeri sokmaya çalışıyordum.

"Kanıtla. Hepinizi bana verin."

Asterion karışık bir çığlık attı ve sağ eli başımın yanında yere çarptı, ağırlığı aşağı inerken sikini sertçe içime soktu. Bağırdım, uzunluğunu sıktım ve zengin bir sıcaklık içimde, daha yukarılarda, hatta göğsümde dönmeye başladı. Asterion hırladı ve kasıldı, ama hâlâ alacağı daha çok şey vardı.

"Hepiniz, Asterion. Hepiniz," diye bağırdım.

Kolu kıvrıldı, dirseğini omzuma dayadı ve kalbime sertçe vururken birlikte uluduk, uzunluğunu uzatan tüylü kılıf klitorisime sürtündü.

"Ah, Evanthia," diye inledi, vücudu benimkinin üzerine sarktı, kalçamdaki eli kıcımlı tutmak için geriye ve aşağı kaydı. "Benim eşim."

"Senin," diye nefes verdim, çenesini öptüm, boynuzlarını yumruklarımın arasına aldım.

İnledi ve hareket etmeye başladı. "Yapamam, nazik olamam. *Becerileceksin*, benim güzel tanrıçam."

"Doldur beni, sık beni," diye yalvardım, zayıf bacaklarımı olabildiğince onun etrafına sardım, ağırlığı ve genişliği onları genişçe bastırma bile.

Asterion böğürdü ve kabardı, vücudu içimde sert bir ritim tutturdu, her et çarpması

nefesimi alıyor ve gözlerimin arkasında yıldızlar patlatıyor, renkler kaynaşıyordu. Dili boğazımda ve kulağımda geziniyor, ara sıra açık, haykıran ağızımı ele geçiriyordu. Kendimi boynuzlarına yasladım, açgözlü öpücüğüne doğru bağırdım, içimdeki sikiinin darbeleri aynı anda hem acımasız hem de güzeldi. Acı *ekecektim*, çarpık bacaklarla y r yecektim ve bunu gururla yapacaktım.

"Benim," diye hırladı Asterion. "*Th a, benim.*"

Kelimeleri sayıkladı, kulağıma vücudum için pis övgüler tısladı ve yine de istekli vücudumda uzunluğu için yer açtı. İçime sürtünen kılıf sıkılaştı ve şişti, seksimin gerilmiş dudaklarına karşı mükemmel bir sürtünme ve baskı, kenarlarımdan kopan hoş ecstasy ısırıkları.

"Benim," dedim, ama kelimeyi çıkaracak nefesim yoktu ve tüm boğuk seslerim refleksifti, her sert itişte küçük çığlıklar ve bağırışlar, o kadar tamamen ele geçirilmişti ki.

Bunun yerine Asterion'un etini dişlerimle sahiplenmeye, boğazını ısırmaaya karar verdim, fırtınalı orgazm içimden geçerken. Ona doğru çığlık attım ve Asterion uludu. Aleti içimde bir top gibi patladı, ani bir sıcak, acele zevk patlaması. Boğazını serbest bıraktım ve Asterion ellerini başımın iki yanına koydu, beni yere sabitledi ve b ğ r rken beni çılgınca hırpaladı, salgısının bir seli içimden sıçradı ve sonra bir diğeri benim patlayan yanıtlımla karıştı.

Ellerim göğsünün üzerinde çırpınıyordu, içimde bu anda boğulabileceğime, *n ktar*'ın süpürgesi altında boğulabileceğime dair ani bir panik yükseliyordu ve bunun bitmesini *hiç* istemiyordum, böylesine ezici bir zevkte bile.

"Asterion," diye inledim.

Paniğimi duymuş ve iğ d sel olarak anlamış olmalı, çünkü kolları bir kez daha etrafımda dolandı, beni göğsüne yasladı ve yerde yuvarlandı, sırtını deri paspasa dayadı, altımızda kaygan bir karmaşa kayıyordu.  stte olmak, bacaklarımdan kendimi kaldıramayacak kadar g cs z olması nedeniyle onun uzun aletini içime yerleştirdi ve ikimiz de inledik, ben onun etrafında boğuluyor gibi görünürken gözlerim kapandı.

"Affet beni," diye homurdandı Asterion ve böyle bir şey söylediği için ona çıkışmak istedim ama sonra devam etti. "Affet beni, *Th a*, ama sana tekrar sahip olmalıyım."

Hâlâ içimden fışkırıyordu, ama beni belimden tuttu ve uzunluğunun üzerinde zıplattı, çırpınan kılıfımı kendini becermek için kullandı, ikimizi de becermek için. Yedi Peçe'de de bu şekilde kullanılmıştım ama hiçbirinin yüzünü hatırlayamıyordum, şimdi değil, Asterion'un terden parıldayan güzel göğsüyle değil, sıcak gözleri itişleriyle sallanan göğüslerime sabitlenmişken değil. Sırılıklam klitorisimi ovmak için aşağı uzandım ve Asterion inleyip hızını artırdı, içime girip çıkarken kıcı yere çarpıyordu.

"Eğer senin üzerinde kendilerini koklamak istiyorlarsa, işim bittiğinde bir tur daha atmaları gerekecek," diye gürledi Asterion. "Oh, artık beni asla yıkayamayacaksın, *Th a.*"

Bu iddiaya güldüm, zaferinden dolayı onunla birlikte sırttım ve o oflayıp puflayıp inlerken başım geriye düştü. "Göğüslerimi yala, dostum," diye alay ettim.

Hırladı ve kamburlaştı, ben de bir boynuzunu tutarak onu yerine çektim. Asterion şefkatli bir dikkatle emdi, dilini özensiz bir saygıyla okşadı. Başparmağı elime katıldı, neye ihtiyacım olduğunu benden bile daha iyi anlıyordu.

Bir kez daha minotoruma binerek boşaldım, ellerim ağızını yönlendirmek için boynuzlara kenetlenmişti, kalalarımla yanıyordu, amım zonklayan sopasını acımasızca ısıırıyordu. Asterion beni takip etti, beni sıkıca tutuyordu, kırık bir çığlık göğsüme gömüldü, başka bir müstehcen sel neredeyse beni boyundan fırlatıyordu, eğer belimi tutmasaydı.

Bitirdiğinde yere yığıldı, nefes almak için çırpınırken göğsü tekliyordu, gözleri iriydi, siki hiç inmiyordu ve beni acıtmaya başlamıştı. Eğildim ve yanmayı hafifletmek için göğsüne doğru

süründüm, iç çektim ve gerginlik acıdan güven verici hale geldiğinde ona doğru sarktım. Bu şekilde dinlendik ve ben

Asterion'un bu odadan çıkmadan önce bana tekrar ihtiyaç duyacağını hissetmek - sert, kalın, uzun bir his. Şimdilik birlikte huzurumuzun tadını çıkardık.

"Sana dokunmalarını izlemek hoşuma gitti," diye mırıldandı.

İçimi çektim. "Güzel. Seviyorum... Hepinizi sık sık isteyeceğim. Çok açgözlüyümdür."

Kıpırdandı, sonra homurdandı ve hâlâ bitkin olduğunu fark etmiş gibiydi. "Her zaman sonuncu olmak istemeyeceğim."

Çenesinden öptüm. "Öyle olmayacak, Asterion. Söz veriyorum. Onlar da bana dokunmanı izlemekten hoşlanacaklar.

Senin için sorun olmadığı sürece."

Düşünerek mırıldandı. "Umursamayacağım. Ben de öyle düşünmüştüm ama... sen yanımda olduğun sürece, *Théa*, çok mutlu olacağım." Beni biraz daha yukarı kaldırdı ve şişmiş cinsel organımdaki çekişle inledim. Göz göze gelecek şekilde döndük ve üst dudağını bir kez daha öpmekten kendimi alamadım. "Beni çok mutlu ediyorsun, Evanthia. Ben de senin için aynısını yapmaya niyetliyim."

Ona gülümsedim ve gözleri beni izlerken bir öpücük daha verdim. "Yapacaksın. Şimdi başlayabilirsin," dedim ve "Dilinle," diye eklemeyi önce kaşlarımı salladım.

ADIEUS VE TANIŞMALAR

Dört adamımla birlikte yatakta uyandığım ilk sabah çok yavaş, durgun ve büyük olasılıkla küfürlü bir muamele olmalıydı. Bunun yerine, gözlerimi açtığımda Rolant'ı yatağın ayak ucunda hepimize bakarken bulmamla başladı.

Çılgılık atarak doğruldum ve tekrar yorganın altına daldım. Sikini kalçalarımın arasına sokmuş olan Asterion yatağın kenarından sıçradı, dikleşmiş boyu bir silah gibi sallanıyordu. Yatağın diğer ucundan Hywel da fırladı, daha az tahrik olduğu belliydi ve geri kalanımızdan çok daha az şaşırmıştı.

"Çık dışarı," dedi iç çekerek.

"Veda etmeye geldim. Hepinizin kalkması çok uzun sürdü," dedi Rolant, Asterion'a hem rahatlatıcı hem de biraz rahatsız edici bulduğum sıkılmış bir tavırla bakarak. Asterion'un *hiçbir* şeyi dikkat çekici değildi.

"Daha sabah bile olmadı. Bekleyebilirdi," diye homurdandı Conall, Laszlo yataktan kayarken bana doğru yuvarlandı. Başını yastıktan kaldırmaya zahmet etmeden beni kollarının arasına aldı.

"Akşam olmadan eve varmak istiyorum," dedi Rolant omuz silkerek. "Ve Hywel'i kızdırmak için son bir şans yakalamak istiyorsun," dedim.

Rolant bana göz kırptı, bakışları her zamanki gibi soğuk ve üstündü ama benimle özel olarak gülüyor olabileceğini düşündüm. Asterion tekrar yatağın kenarına oturdu, bir kolu kalçamın üzerinden geçti ve Rolant'ın bakışlarını engelledi.

"Size aşağı kadar eşlik edeceğiz," dedi Laszlo, kendisi ve Hywel için cüppeler almak üzere atılmış kumaş yığınlarını karıştırırken.

Hywel sert bir sesle, "Çıkarken çantanıza yanlışlıkla benim istifimden bir şey koymadığınızdan emin olmak için," dedi.

Conall'ın kollarının çemberinden sıyrıldım ve oturduğum yerden kalkarken çarşafı göğüslerimin etrafında kavradım. "Güle güle Rolant. Seninle tanışmak... hiç de tatsız değildi," diye takıldım.

Bir kahkaha patlatarak kapıya doğru yürüdü. "Sen de tam bir hayal kırıklığı değildin, ilahiyatçı."

Laszlo ve Hywel onun peşinden giderek diğer ejderhayı odadan kovdular. Hywel kapı aralığında durup bize baktı. "Yatakta kalın. Biz kahvaltıyı hazırlayacağız."

Başımı salladım ve Conall'ın kucağına geri düştüm; kapı kapanırken o ve Asterion iç çektiler. "Kenara çekil," dedi Asterion.

Conall ofladı, kollarını bana doladı ve bir kez daha yuvarlandı, ben şaşkınlıkla inlerken beni de yanına aldı.

"Conall," diye homurdandı Asterion.

Conall beni yatağa bastırıp yüzünü boğazıma gömerken güldüm. Kuyruğunun gümbürtüsüyle çarşaf sallandı ve üstümde kıvrılarak bacaklarımın arasında kendine yer açtı.

Asterion yatağa yaklaşıp bükülmüş çarşafı çektiştirirken Conall, "Bütün gece onu kendine sakladın," dedi.

"O aramızdaydı! Sen de öyle!"

"Ellerin onun en iyi noktalarındaydı!"

"Benim *neyim*?" Conall'a karşı güreşerek ve sadece karnıma bastırıldığı yerde horozunu uyandırmayı başarak ciyakladım.

Asterion kıkırdadı. "Onun en iyi noktalarıyla bolca zaman geçirdin," dedi. "Arayı kapatmayı hak ediyorum."

Asterion'un kocaman ellerinin kaygan ve dağınık seksimi avuçladığını ve gece boyunca dalgınca göğüslerimi ellediğini hayal meyal hatırlıyordum.

"Bana böyle birkaç dakika ver, onu tekrar paylaşacağım," diye homurdandı Conall, şakacı bir şekilde üstümde tepiniyor, boğazımı ısıırıyor, inlerken dilini nabzımın üzerinde yalıyordu.

"Bu çok kaba," diye mırıldandım, ama Conall'ın itişlerini karşılıyor, sıkıcı sürtünme için seksimi horozunun tabanına sürtüyordum.

"Sakın onu düğümlemeye kalkma," diye uyardı Asterion. "Kıçına tekmeyi basarım."

Conall başını kaldırdı ve bana bakarak yüzünü buruşturdu, hareketini durdurdu. "Ben bir korkağım. O şeyin büyüklüğüyle nasıl başa çıkıyorsun bilmiyorum."

Homurdandım ve kollarımı başımın üzerinde kavuşturarak yatağa uzandım. "Bana yetenekli olduğum söylendi."

Asterion Conall'ı omuzlayarak yoldan çekildi, yan tarafına yaslandı, burnu alnıma süttü. "Yetenekli. Kaderinde beni almak varmış. Adına ne dersiniz deyin. Kızdın mı?"

Conall iç çekti ve yanıma kaydı, ikisi de bedenimi kendi bedenleri arasında sıkıştırdılar, kurt adam kıçına yaslandı, bir eli bir göğsümü avuçlamak için kayarken, Asterion'un serbest eli bir kez daha kalçalarımın arasından aşağı kaydı ve iki parmağıyla göbeğimi hafifçe tıkadı.

Sadece küçük bir dokunuşu bile bedenimi bir gün önce ne kadar hırslı olduğumu hatırlamaya zorladı, sevgililerime defalarca sahip çıktım.

"Biraz," diye itiraf ettim, kızarak.

Asterion'un bakışlarındaki gurur parıltısını gizleyecek hiçbir şey yoktu. Başını eğerek bana ağzını uzattı ve Conall bir meme ucuyla dalgınca oynayıp bükürken dudaklarına öpücükler kondurmak için uzandım.

"Rolant aniden gitti," diye düşündü Conall. "Bir şeylerin peşinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Asterion benden uzaklaştı, sırt üstü yatmadan önce çenesini bir kez başımın tepesine dayadı. İçimde olan parmaklarını dudaklarına götürdü ve cevap vermeden önce onları emdi.

Asterion, "Sanırım çiftleşen canavarlarla dolu bir şatoda bir hafta geçirmek onun için yeterliydi," dedi.

Aleti hâlâ yarı sertti, bu bile başlı başına etkileyici bir manzaraydı ve Conall'la sarılıp rahatlamaktan memnun oldukları için biraz rahatlamış olsam da, uzanıp uzun et parçasını okşamaktan kendimi alamadım. Derisi Conall'ın ya da Laszlo'nunkinden daha yoğun görünüyordu ama hafif bir dokunuşa karşı aynı derecede duyarlıydı, avucumun içinde kıpırdanıyordu. Conall sırtıma yaklaştı, Asterion'un içimdeki parmaklarının yerine kendi parmaklarını geçirdi ve iki eliyle Asterion'un sikiinin etrafında dönüp okşamamı izledi.

Asterion yüzüme bakarak, "Bu... gitmesi iyi oldu," dedi.
Ben de sııttım. "Daha fazla mahremiyet mi istiyordun?"

"Misafir davet ettim. Yakında gelirler." Asterion inledi, boynuzları yastıkları delerken aniden sıkıca kavradığım elime doğru eğildi.

"Misafirler mi?!"

Conall beni yatıştırmak için omzumu öptü ve Asterion bir an için kendini sadece ellerimin halkası aracılığıyla becerebildi, ucunda kalın bir uyarılma şurubu birikti ve sonra taşı. İpeksiydi, avuçlarımın içinde kayıyor, hareketini güzelce pürüzsüz hale getiriyordu ve belli belirsiz tatlı kokuyordu. Havadaki néktarın etkisiyle ağzım sulandı.

"Arkadaşlar." Asterion cevabı bulmakta zorlanırken nefesi kesildi. "Onları seveceksin, *théa*. İyi insanlar." "Kaç kişi?" Ben sordum.

"I-Fuck-Evanthia, şu anda sayamıyorum," diye titrek bir kahkaha attı Asterion. Elleri çarşafın içinde yumruklaşıyordu ve parmak eklemlerimin üzerine daha fazla precum fişkırıyor ve damlıyordu. Koyu renkli, yumuşak kesesi ayrılmış uyluklarının arasında şişmişti.

Omzumun üzerinden Conall'a baktım ve o da sırtarak beni serbest bıraktı ve Asterion'un kalın bacakları arasında diz çökmeme izin verdi. Asterion beni çıplak bir halde uzun sikinin üzerine eğilmiş görünce inledi.

"Yap şunu," diye homurdandı.

Eğildim, dudaklarımı sikinin düz, yuvarlak başının üzerinde gezdirdim, dudaklarımı parlattım ve yalayarak temizledim. Tatlı ve tuzlu, koyu şeker gibi.

"İzliyor muyum yoksa katılıyor muyum?"

Conall bize sordu. Asterion ve ben hep bir

ağızdan "Katılıyoruz," dedik.

"Eğer tatlıysa onu ödüllendir," dedi Asterion, sesi alçak ve karanlıktı. "Ama bana eziyet ediyorsa, onu *cezalandırın*."

Nefesim kesildi ve Asterion Conall'a sırttı, o da güldü ve arkamda sürünerek ellerini sırtımda gezdirdi ve kalçalarımı kaldırdı.

"Seçim senin, *théa*," dedi Asterion, kelimelere hınzırca bir anlam yükleyerek. Gülümsemesi yüzüne genişçe yayıldı, öyle nadir bir görüntüydü ki nefesimi kesti.

"İyi olacağım," diye mırıldandım, onu yalayarak temizledim, ellerimi aşağı yukarı okşadım, Asterion'un gerginliği çözüldü ve kalçaları ucunu yanağıma dayamak için esnedi. Arkamda, Conall omurgamı öptü, parmakları bacaklarımın arasına daldı ve kendi kaygan ilgimi seksimin üzerinde döndürdü.

Asterion'un boyunun yan tarafını ısırdım ve bağırdı, kavrayışında sarsıldı. "Şimdilik," diye ekledim sırtarak.

Ormanın derinliklerinden yaklaşan çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin ilk tıkırtısıyla kaskatı kesildim. İki yanımda Hywel ve Asterion kıpır kıpır ellerimden birini tutarak sinirlerimi yatıştırmak için bana topraklayıcı bir tutuş sundular.

"Sana söz veriyorum *Théa*, onların arkadaşlığından keyif alacaksın," dedi Asterion, başımın üstünü öpmek için dönerek.

"Sen yemezsen ben yerim," diye hafifçe teklif etti Hywell.

Asterion homurdandı ama Hywel'in sözü beni gülümsetti, o yüzden bir şey söylemedi.

"Marius ve Lillian geliyor mu?" diye sordum. Asterion ziyaretçiler konusunda ağzını sıkı tutuyordu ve Conall bile bilmediğine yemin etse de tahminleri olduğundan şüpheleniyordum.

"Marius Londra'ya göz kulak oluyor," dedi Asterion. Lillian da basiliskiyle birlikte kalacaktı. "Ama müsait olduğumuzda onlarla bir ziyaret daha ayarlayabiliriz."

Başımı salladım. Sessiz kadını özlemiştim, onunla ata binmeyi ve çikolata içmeyi özlemiştim. Bir arkadaşım olmayalı uzun zaman olmuştu ve son zamanlarda arkadaşlıktan kesinlikle yoksun olmasam da aynı şey değildi. Kendimi yeniden... canlı hissettiğim için Lillian'la vakit geçirmek, onun bana olduğu gibi ben de ona karşı nazik olmak istiyordum.

İki at arabası bir dönemeçten dönüp ağaçların arasından sıyrılarak ufukta belirdiğinde ormanda parlak bir kıkırdama çınladı. Artık kesinlikle arkadaşsız kalmayacaktım. İki arabadan ikincisi sürücüsüzdü ve bagaj yüklüydü, tekerlekleri üzerinde hafifçe sallanan ilkinin ardından geliyordu. Dolu vagondan daha *çok kahkahaya* benzeyen bir çığlık daha yükseldi ve kaşlarımı kaldırarak Asterion'a baktım.

Bana göz kırptı. "Bunlar Bayan Reed ve beyefendileri olacak."

Araba yaklaştı, yumuşak bir *néktar* bulutu ve sevgi dolu kahkahalar mırıldanıyordu. Omuzlarımı geriye attım ve derin bir nefes aldım, tensel zevkin gücünün stresimin bir kısmını kovalamasına izin verdim.

Conall, Asterion'un arkasından yanıma yaklaşarak kulağıma fısıldadı. "Onlarla kısa bir süre görüştüm."

Çapkın küçük insan ve ona deli gibi düşkün bir canavar sürüsü. Birsha'yı bir kez bıçakladı."

Araba durduğunda gözlerim büyüdü ve daha fazlasını sormadan, söz konusu çapkın küçük insan kapıyı açıp aşağı atladı ve onu yakalamaya çalışan sıcak kahverengi bir elin ulaşamayacağı bir yere fırladı.

"Asterion!" diye bağırdı kadın. Güzel bir kadındı, aşıkların elinden çıkmış gibi görünen dalgalı kahverengi saçları vardı. Elbisesinin yakası düğmesiz ve açıktı, eteği kırış kırıştı ama en ufak bir utangaçlık belirtisi göstermiyordu, bizi tararken bakışları muziplikle parlıyordu.

Asterion elimi sıktı, bir adım öne çıkıp onun elini tuttu ve parmak eklemlerinin üzerinde eğildi. "Bayan Reed."

"Oh, Esther, lütfen!" dedi, başını okşayarak ve ona gülümseyerek. "Biz artık eski dostuz. Seni tekrar görmek çok güzel."

Arabanın her iki yanından daha fazla adam döküldü. Ya arabanın içinde boyutu artıran bir tılsım vardı ya da grup yolculuk sırasında *çok* rahattı. Muhtemelen ikisi de.

Esther Reed'e katılmak için acele eden uzun boylu, yakışıklı, bronz tenli, kedi yüz hatlarına sahip ve siyah, kahverengi ve bronz tonlarında bir çift büyük kanadı olan bir adamdı.

"Amon," diye selamladı Asterion bu adamın elini sıkarak ve onu da selamlayarak.

Bir bakışta bu canavar her kimse, *önemli biri* olduğunu anladım. Bakışları kaleyi, Asterion'u ve etrafımı saran adamları soğukkanlı bir şekilde inceledi ama o kedi gibi sıcak gözler Hywel ve Laszlo'da durakladı.

"Ejderha," diye ağzından kaçırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Hywel hafifçe sırtarak ve başını sallayarak, "Sfenks," diye cevap verdi.

Eğer bana bir ejderhanın bir sfenksten daha üstün olup olmadığını bilip bilmediğim sorulsaydı, ne bildiğimi ne de umursadığımı söyledim. Ama görünüşe göre, bu durumda Hywel'in rütbesi daha yüksekti. Kanatları hışırdayan ve belden aşağısı sertçe eğilen Amon'un da umurunda gibi görünüyordu. Arkasında, grubunun geri kalanı şaşkın bakışlar atarak birbirlerini süzüyordu.

Amon, Asterion'a, "Bizi kendi evlerinizden birine davet ettiğinizi sanıyordum," dedi.

"Ah, öyle bir izlenim mi verdim?" Asterion, nasıl bir izlenim bıraktığını bildiğine inanmamı sağlayan fazla masum bir ses tonuyla sordu. "Amon, seni Galler Ejderhası, Rüyaların Kralı Hywel

ve eşı Batı Bulutlarının Kralı Laszlo Bladewing ile tanıştırmama izin ver."

Amon'un çenesi bunun üzerine biraz daha sıkılaştı ve Laszlo'yla birlikte birbirlerini eşit bir saygıyla selamladılar. "Conall'ı tanıyorsun tabii," dedi Asterion, bana dönmeden önce kurt adama el sallayarak. "Ve bu da Hedone'nin kızı Evanthia." Dudaklarını diliyle ıslattı ve başını eğerek bana sordu

izin istedi. Başımı salladım ve o da ekledi, "Eşimiz."

Bizim.

Amon'un arkasında diğerleri toplanmıştı. Kolunu güzel Esther Reed'in omzuna atmış bir adam bir görünüp bir kayboluyordu. Diğer ikisi oldukça insani görünüyordu, ancak biri oldukça solgundu, koyu renkli bir şemsiyenin altında güneş ışığından saklanıyor ve bir çift düz siyah güneş gözlüğü takıyordu. Dördüncüsü büyülü bir heykele benziyordu. İlginç bir grup olduğunu düşündüm ama hepsi de oldukça dost canlısı görünüyordu.

"Şeref duydum," dedi Amon bana ve alçak sesle, hatta gösterişli bir şekilde eğildi.

Nasıl reverans yapacağımı hatırlayamıyordum ve bu kadar çok yabancıнын varlığı karşısında dilim tutulmuştu ama sessizliğim garip bir hal almadan önce sfenks bir kez daha konuştu.

"Wyrn'le yolda karşılaştık. Böylesine önemli bir görev için ona güvenmenize şaşırdım," diye düşündü Amon.

Anonsu şaşkın bir sessizlik karşıladı, Rolant'ın bıraktığı beşimiz birbirimize baktık. Önce Hywel kendini topladı, sesi alçak ve tehlikeliydi. "Görev mi?"

Amon bizim bariz kafa karışıklığımız karşısında neşelenmiş gibiydi. "Onu Murias'ın son kazanını toplamaya gönderiyorum."

"Kazan mı?!" Laszlo soluk soluğa sordu, yüzündeki solgun ifade dikkat çekici bir gölgeye bürünmüş olan Hywel'a baktı, alev alev yanan burun deliklerinden koyu bir duman tütüyordu.

Amon geri adım atmak ister gibi görünüyordu ama hakkını yemeyelim, güzel Esther'e kalkan olmak için kanatlarını gerdi.

"Bize oldukça neşeli bir şekilde yerini öğrendiğinizi ve onu gönderdiğinizi söyledi-" İrlandalı brogue'u kızıl saçlı, serseri görünümlü adamı ciddi bir şekilde ortaya çıkmadan önce duyurdu.

"Bu kadar hevesle gitmesine şaşmamalı," dedi Conall, misafirlerimizi rahatlatmış gibi görünen bir kahkahayı zar zor zapt ederek. Bana döndü ve fısıldadı, "Kazan, diyarımıza gelen ilk fae'lerden gelen dört hediyeden biridir. Sonsuza kadar yemek servisi yapar ve İrlanda halkını kıtlıktan uzak tutması gerekiyordu. Ama tabii ki çalındı."

Hywel dramatik bir nefes çekti ve yavaşça bıraktı. "Önemli değil," dedi bu haberin çok önemli olduğunu ima eden bir ses tonuyla.

"Emin misin?" Sert kolunu okşayarak sordum.

Hywel hafifçe gevşedi, gözlerini kırıştırdı ve bana içten bir gülümseme sunmak için döndü. "Kazan zaten sahip olduğum hazinenin yanında hiçbir şey. Özellikle de yeni edindiğimiz hazinenin. Ben sadece bu tür keşiflerden haberdar olmayı seviyorum."

Laszlo hafifçe omuz silkerek başını salladı ve halihazırda sahip olduklarından bağımsız olarak *daha fazla* hazinenin her zaman hoş karşılanacağından şüphelendim.

"En azından Rolant'a olan borcumuz silinmiş olacak,"

dedi Laszlo. "Ah evet, bu rahatlatıcı," diye itiraf etti

Hywel.

Konuşma selamlaşmaya döndü ve Hywel ile Laszlo ufka *çok fazla* bakmamak için ellerinden geleni yaptılar.

"Daha önce hiç İngiliz şatosuna gitmemiştim! Eğer bir sürü gizli geçit yoksa hayal kırıklığına uğrayacağım," dedi Esther sırtarak.

Hywel, "Oh, düzinelerce var," diye söz verdi ve genç kadın el çırparak kalçasını o anda yanında görünmez olan adama çarptı.

"İşte diğerleri geliyor," dedi Asterion, başka bir arabanın döndüğü yola doğru başıyla işaret ederek

ortaya çıktı.

"Daha fazla mı?" Mırıldandım ama neyse ki Esther ve adamlarının konuşmaları sesimi bastırdı. Conall bir kolunu belime doladı ve Hywel'in eli benimkini sıktı.

"Cesur ol, *mo chroí*. Bütün bu telaşlı tanışma turunu atlattık ve henüz hiç kan dökülmedi. Türleri karıştırdığınızda bu hiç de fena değil," diye fısıldadı Conall kulağıma.

DANS ETMEK VE DEDİKODU YAPMAK

"Çoktan aşağı inmiş olabileceğini düşünmüştüm."

Hywel'in yansıması arkamdaki aynada belirdi, solgun ve soğuk rengi mum ışığıyla ısınmıştı.

"Herkes çok sevimli
görünüyor," dedim. Başı öne
eğildi. "Ama?"

İçimi çektim ve önümdeki makyaj masasının üzerinde duran parfüm şişesiyle oynadım. "Ama onlardan çok fazla var. Ve uzun zamandır sadece biz varız. Ve Rolant," diye ekledim.

Esther Reed'in ardından bir başka genç kadın, Bayan Hazel Nix ve beraberinde küçük bir canavar koleksiyonu daha gelmişti. Farklı yönlerden geldikleri anlaşılan bu iki grup birbirlerini hevesle selamlamış ve sessiz şato kısa sürede oldukça dolu ve gürültülü bir hale gelmişti.

Hywel omuz silkerek, "Hepsini gönderebiliriz," dedi kolayca.

Öfkelendim ve başımı salladım. "Asterion'un onları burada istemesinin bir nedeni olmalı ve... iyi görünüyorlar."

"İblis mi? İkizler mi?" Hywel sordu.

İblis ikinci vagondan indiğinde tepkimi sakladığımı sanmıştım, teni bronz ve menekşe renginde parlıyordu, gözleri endişeyle bana bakıyordu ama Hywel irkildiğimi hissetmiş olmalıydı.

"Hayır. Hayır, ben... Yollarımız kesişmekten fazlasını yapmadık ve o da benim kadar tutsaktı," dedim kaşlarımı çatarak.

"Diğer adamlardan hiçbiri Yedi Peçe'yi ziyaret etmedi."

Başımı salladım. "Ondan değil. Gerçi bunu bilmek içimi rahatlattı. Ama onlar... onlar benim orada olduğumu biliyorlar." Kızıl saçlı güzel Hazel Nix bana kesinlikle biliyormuş gibi bakıyordu ama bakışlarında ve sesinde de nazik bir şeyler vardı. Bana biraz Laszlo'nun ilk tanıştığımızda bana nasıl davrandığını hatırlattı.

Hywel yanımda dizlerinin üzerine çöktü, ben de sandalyenin üzerinde dönerek ona baktım ve kollarımı omuzlarına doladım.

"Biliyorlar. Nelerden kurtulduğunu, nelerden yükseldiğini biliyorlar. Eğer daha iyi bilmeseydik, sende de Anka kuşu kanı olduğunu söyledim."

Yüzüm kızardı ve bakışlarımı kaçırdım ama Hywel kaçmama izin vermedi, uzun parmaklarıyla çenemi yakaladı ve bakışlarımı tekrar onunkilere çekti.

"Ben bu kalenin kralıyım, *blodyn bach*. Onlara gitmelerini söylersem giderler. Eğer seninle

burada ya da istifimde saklanacağımızı söylersem, o zaman biz olmadan da idare ederler," dedi Hywel, enseindeki saçlarını okşayarak. Makyaj masasından bir saç tokası aldı ve saçının içine sokarak

Saç tellerini bir bukle haline getirip her seferinde bir iğneyle tutturuyor. "Eğer o sfenks'e bir önlük giymesini ve sana yemek hazırlamasını söylersem, yapacaktır."

"Hywel!"

"Yapmazdım, bu çok büyük bir saygısızlık olurdu. Ve ben ona saygı *duyuyorum*. Her neyse, öğrendiğime göre, grubun aşçısı o garip gündüz yürüyen vampirmiş. Biliyor musun, kaybolma numarası yapanı istiftten *çalmaya* çalışırken yakaladım! Neredeyse elini koparıyordum ama Laszlo onu yola getirmek için sürükleyerek götürdü." Ben güldüm ve Hywel iç çekti. "Kalenin bir kez daha bu kadar dolu olması tuhaf. Ama bence iyi de oldu. Geçen zamandan sonsuza dek saklanamayız, değil mi aşkım?"

Dudaklarımı yaladım ve ellerimi göğsünün üzerinde gezdirdim. "Sanırım değil."

Hywel başını salladı. "Bu gece bir ziyafet olacak. Ve bir balo. Seninle dans etmek ve seni diğerleriyle dans ederken görmek istiyorum. Bunu benim için yapar mısın?"

Minnettarlıktan gözlerim yaşardı ama onları kırıştıtararak başımı salladım. "Evet, dans edeceğim."

Mücevherli bir toka aldı ve saçıma taktı. "Çok güzel. Ama bir kolyeye ihtiyacın var. Ayağa kalk."

"Hywel," dedim itiraz ederek, ama önce o ayağa kalktı ve dirseklerimden çekiştirerek beni yukarı çekti.

"Sana bir hediye getirdim, uzun zamandır sahip olduğum ve aslında hiçbir zaman bana ait olmadığını bildiğim bir şey. Seni bekliyordum, görüyorsun," dedi, o ağır taş sesi rahatmış gibi yapıyordu.

Ve Hywel pantolonunun arka cebinden, ilk bakışta bir avuç dolusu damlayan ıslak taş, parlayan çakıl taşları ve ışıltılı kristaller, elmaslarla korunmuş taze çiy damlaları gibi görünen bir şey çıkardı. Mücevherleri iki ucundan kavrayıncaya kadar baktım ve her bir taş gümüş ipliklerle zar zor bir arada tutulan çarpıcı bir kolyeye dönüştü.

Hywel, "En sevdiğin kişi olmadığını biliyorum ama bu, Gölün Meryem Ana'sı tarafından yapıldı," dedi. "Hımm," diye homurdandım ama parmaklarım kolyeye dokunmak için kaşınıyordu. Sanki fae kadın

Ellerinde büyük su ve mücevher havuzları biriktirmiş, sonra da bunları doğal ve mükemmel bir şekilde aynı anda çarpıcı bir yaratıma dönüştürmüştü.

Hywel kolyeyi kaldırdı ve ben de elimde olmadan eğilip kolyeyi boğazıma dolamasına izin verdim; taş ve gümüşün öpücüğü tenimi rahatlatıyordu. "Yaşlı bir kadın kılığına girdi, yardımına koşacak kadar cesur bir şövalyeyi bekledi ve sonra ona, takan kişiye akıl almaz bir şekilde sevilme armağanı verecek olan bu kolyeyi verdi." Toka tıkırdayarak kapandı ve Hywel'in elleri boynumu okşayarak yüzümü tuttu, gülümsemesi belli belirsizdi ama opal gözlerinde parlıyordu. "Sen de öylesin, *blodyn bach*."

Nefesim kesildi ve Hywel'in elleri sırtımda gezinerek beni kendine doğru çekti, başı dönerek boğazıma doğru eğildi. Öpücük için eğildim ama keskin dişleri boynumun sol tarafını tırmalayınca nefesim kesildi.

"Burayı ısıracağım," diye fısıldadı Hywel.

"Şimdi mi?" Ciyak ciyak bağırdım, ne kadar istekli olduğuma şaşırdım, sadece ısırık için değil, bunun ne anlama geleceğine de.

"Mmm, hayır," dedi yavaşça, nabzıma iffetli bir öpücük kondurmadan önce dişlerini bir kez daha sıyırdı. "Hayır, bu gece misafirlerimiz ve akşam yemeğimiz var. Sen benimle dans edeceksin, ben de seni başkalarıyla dans ederken izleyeceğim. Ve bu gece, vücudunu bu yatakta diğer arkadaşlarınla paylaşacağım, *blodyn bach*. Çünkü ne kadar istesek de bencil olman için hepimiz çok

uzun süre bekledik. Ama yakında, tamam mı?"

Arkasına yaslandı, bakışlarımı yakaladı ve cevabımı bekledi. Evet mi?

Soğuk bir taş göğsümün üzerinden kayarak, sanki Hywel onu oraya yönlendirmiş gibi, göğüslerimin arasını öpmek için aşağı indi. Titredim ve hafifçe nefes nefese kaldım ama o hâlâ cevabımı bekliyordu.

Nefes nefese ama net bir şekilde geldi. "Evet."

Hywel bana gülümsedi ve beni dik tutan da belime doladığı kolları oldu.

"Sana verecek bir hazinem yok ama Excalibur-"

Hywel beni çevirdi ve ağzını benimkinin üzerine eğerek teklifi yuttu. Dili ağzımın etrafında gezindi ve başını sallayarak burnunu benimkine dayadı. "Excalibur sahiplerini seçer. Hayır, sen bana *çok şey* verdin dostum. Ayrıca, hediye toplayıp değiş tokuş etmek için önümüzde uzun yıllar var," dedi ve yanağımı öptü.

Kollarımı omuzlarına doladım, onu kendime çektim, gözlerimi kapadım ve onun is ve lavanta kokusunu içime çektim. Hywel mırıldandı, elleriyle sırtımı okşadı.

"Cesaret, benim güzel lokmam," diye fısıldadı.

Göğsüne doğru başımı salladım, kollarım omuzlarından aşağıya doğru kayd, ellerim onunkilere uzandı, birbirimizden ayrılırken parmaklarımız birbirine dolandı. Hywel'in pulları solgun teninin altında parıldıyordu ve bir an için ondan ejderha formuna geri dönmesini, bana yemeğe kadar eşlik etmesini istedim, devasa ve korkunç. Yanımda bir ejderha varken hiçbir şeyden korkmazdım.

Sırıttı, keskin dişleri parlıyordu ve bariz olanı gösteriyordu. Yanımda bir ejderha vardı. İstedğim sürece.

"Hazırım," dedim, başımı salladım ve kolumu onun koluna doladım.

"Ah, Nireas, lütfen," diye güldü Hazel Nix, dev sevgilisini altı kolundan ikisinden tutup balkondaki enstrüman koleksiyonundan uzaklaştırarak. "İyi idare ediyorlar ve asla birlikte dans edemiyoruz."

"Çünkü ben berbat bir dansçıyım," diye mırıldandı dev, ama genç kadın sadece güldü ve gölge müzisyenler büyük partimiz için neşeli melodiler çalmaya devam ederken onu merdivenlere doğru çekti. Vampir ile kitap kurdu ve insan görünümlü yakışıklı genç adam, Asterion ve benim yanımdan geçip birbirlerinin kulaklarına fısıldayarak dans ettiler. Laszlo ve Hywel da dans ediyordu, yüzyıllar önce gördüğüm eski moda saraylıların adımlarını kullanıyorlardı. Esther dönerek yanımdan geçti, sessiz büyülu taş adam

Etekleri ve görünmez bir partnerin ön tarafına doğru yaklaştığından şüphelendiğim şey.

Sfenks Amon, ork Hunter ve benim kurt adamım Conall başlarını öne eğmiş, birlikte duruyorlardı. "Savaş planlıyor gibi görünmüyorlar, değil mi?" Kendi ortağım Asterion'a sordum,

Küçük kümeye doğru başını sallayarak.

Asterion ofladı. "Daha çok dedikodu yapıyorum."

Güldüm ve adamlardan uzaklaşırken onları izlemek için boynumu uzattım. "Dedikodu mu? Bu son derece anlamsız görünüyor."

Asterion omuz silkerek, "Biz canavarlar taklit etmeye çalıştığımız beyefendilerden çok daha iyi değiliz," dedi.

"Hmm, bu konudaki kararımı saklı tutacağım," diye mırıldandım. İnsanları ya da arkadaşlıklarını hatırladığım kadarıyla umursamıyordum ama bugünlerde sürdürdüğüm toplumla boy ölçüşemezlerdi.

"Neden bahsettiklerini bilmek ister misiniz?" Asterion diğerlerine başıyla işaret ederek sordu. Kaşlarımı kaldırdım. "Benimle dans etmekten kaçmaya mı çalışıyorsun, Asterion?"

Gürledi, göğsüme hoş bir titreşim yayıldı ve bu akşam gelip giden sinirlerimi yatıştırdı. "Asla," dedi, kolunu belime dolayarak. "Artık senden geri çekilmeyeceğim, *Théa*. Umarım beni bedenine çekerken de bunu biliyordun."

Bu sözler karşısında kızardım, gururlandım ve tahrik oldum, elim göğsünde yakasını kavradı, etrafımızda bu kadar insan varken onu öpmek için aşağı çekmek istedim. Sonra aklıma tam da yapmam gerekenin bu olduğu geldi. Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim, yumruğumu açarak elimi geniş göğsünden yukarı, geniş boynunun etrafından başının arkasındaki yumuşak kürke doğru kaydardım. Ağzını kendime çektiğimde Asterion'un gözleri büyüdü, dansımız biz bu yeni arayışa odaklanırken duraksadı. Asterion'un dudakları benimkilere karşı sadece kısa bir süreliğine donmuştu. O inledi ve ben de iç çekerek ona açıldım, dili içeri girerken dizlerim yumuşadı, ezici bir kalınlıktaydı ve ustalıkla benimkiyle alay ediyordu.

"Ah, sonunda gözde olduğunu görüyorum, Asterion," diye seslendi tatlı bir ses.

Asterion başını kaldırdı ve kaslarımda kalan tüm gücü tüketecek şekilde bana baktı, sonra başını kaldırıp konuşması gereken Esther'e başını salladı.

"Sevgili dostumun favorisi yoktur," dedi Asterion.

"Tam tersine," dedim, kelimeleri sadece onun kulakları için söyledim ama odadaki konuşmanın bizi izlemek için durakladığının farkındaydım. "Bende *dört tane* var."

Asterion'un dudakları seğirdi.

Kaşlarımı çattım. "Bana inanmıyor musun?"

"Biliyorum," dedi burnunu ve ağzını alnıma sürterek. "Öğreniyorum."

Esther, Asterion'un omzunu okşayarak, "Senin adına çok mutluyum, dostum," dedi. Bana gülümsedi. "Beyefendiniz bir yıl önce bana büyük bir iyilik yaptı ve ben bunu unutmayacağım."

"Küçük bir iyilikti," diye mırıldandı Asterion ve yüzündeki yumuşak derinin hafifçe renklendiğine yemin edebilirdim. "Ve eğer doğru hatırlıyorsam, ortadan kaybolup hepimizi epey korkutarak bana borcunu ödemeye çalışmıştın."

Esther'in yanından gelen çapkın ve neşeli bir ses, "Bu kız tam bir bela yumağı," dedi.

Esther elini havalı bir şekilde salladı. "Vampirimin bana ihtiyacı vardı. Sonunda her şey yoluna girdi."

"Birsha hariç herkes için," diye not düştü bedensiz Ezra.

Esther'in güzel yüz hatları kaşlarını çattı. "Bıçağı daha da derine saplamalıydım."

Gözlerim büyüdü ve Esther sanki biri onu dürtmüş gibi seğirdi. Bana baktı, kısa bir süre soluklaştı ve sonra kelimeleri zar zor seçebildiğim bir karmaşa içinde konuştu.

"Asterion, evindeki son gelişmeleri duydun mu? Sana verdiği onca sıkıntıdan sonra bu büyük ve hoş bir skandal!"

"Benim evim mi?" Asterion genç kadına gözlerini

kırpıştırarak sordu. Ama ben onun ne demek istediğini hemen

anlamıştım. "Isabel'i mi kastediyorsun?"

Esther hızla nefes alıp başını salladı, koyu renk bukleleri zıplıyordu. "Evet! O kadar ciyaklamasından sonra, bir canavarı getirmek-"

"Bir canavar mı?" Asterion başını eğerek sordu.

Esther ellerini çırpı. "Yani, bu sadece Byron, ama-" "*Byron?*"

Asterion şimdi daha da şaşırılmış bir halde bastırdı.

"Byron kim?" Fısıldadım.

Bir ses o kadar ani ve beklenmedik bir şekilde belirdi ki -adam hâlâ görünmez olduğu için- sıçramama neden oldu. "Ormanda kamp yapan evin koruyucusu, başka bir kurt adam."

"Isabel Byron'ı evin *içine* mi yerleştirdi?" Asterion sordu.

"Ah, duymadınız demek," dedi Esther, gözleri irileşerek. "Ah, canım. Belki

de..." "Bayan Reed," diye gürledi Asterion uyararak.

"Amon, gel de Londra'daki son gelişmeleri Asterion'a açıkla!" Esther seslendi.

Garip bir şekilde kendimi kahkahalarımı tutarken buldum. M¼zik durmuştu ve oda bir araya toplanıyordu.

Esther'in çağrısı üzerine bir araya gelen Asterion telaşlı, sinirli ve bunu doğrudan söyleyemeyecek kadar kibar görünüyordu. "Lütfen biri gelip bana Grace House'u anlatsın," dedi sertçe.

"Saldırıya uğradı, Asterion. Geçen hafta, sen gittikten kısa bir süre sonra." Konuşan Amon değil, o güne kadar tanıdığım en iyi giyimli ve sakın orktu.

"*Saldırıya* mı uğradı?" Asterion'un nefesi kesildi. "Neden daha önce kimse bir şey söylemedi?"

"Daha başlamadan bitmişti dostum," dedi Amon. "Byron işini takdire şayan bir şekilde yaptı ve kötülerini öldürdü. Kimse ormandan öteye geçemedi, ön merdivenlere ayak bile basamadı."

"Ancak Byron ağır yaralandı," diye açıkladı Hunter, Asterion'un sormasına gerek kalmadan elini kaldırarak. "Marius şu anda geliniyle birlikte yerleşmiş durumda."

"Gelin mi?" diye sordum ama konuşma devam ediyordu. Lillian ve Marius evli miydi? Bu çok tatlıydı.

"Görünüşe göre Isabel'de *biraz ahlak* duygusu var. Byron'ın izini ormanda buldu ve onu eve geri getirdi. Şimdi onun bakıcılığını yapıyor, zavallı adam." Conall sert bir kahkaha attı ve ekledi, "Acaba şansını ormanda denemeyi tercih etmez miydi?"

Asterion yanımda sessiz ve kaskatı kesilmişti ve ben de kendimi duyuruya hazırladım. Sanırım gitmesi gerektiğine karar verecekti. Londra'ya dönüp işleri yoluna koymak için.

Sonra uzun bir iç geçirdi. "Marius'un Lillian'ı bulması bizi ne kadar rahatlattı."

Bunun üzerine gözümü kırptım ve diğer canavarlardan birkaçı aynı fikirde olduklarını mırıldanırken onlara baktım.

Hunter gülerek, "Grendel'i neredeyse *yedi*," dedi. "O Grace House'u korurken kimse ona karşı harekete geçemez."

"*Grendel?!*" diye bağırdım.

Asterion başını sallayarak ve bana gülümseyerek, "Oldukça ilginç bir hikâye," dedi.

Hywel, "Tanrı aşkına, daha rahat bir yere yerleşelim de sen anlat," dedi. "Ben uyurken neler olup bittiğini duymak için kendimi oldukça meraklı buluyorum."

Gece sessizdi, kuşlar sabahı çağırmak için bir kez daha yükselmeden hemen önceki derin saatler. Sevgililerim etrafımda uyukluyorlardı, parti sonunda dağıldıktan sonra zar zor uykuya dalmışlardı. Bu gece duyduğum tek bir hikâye değil, *birçok* hikâyeydi.

"Bu gece onun adını bu kadar çok duymak seni incitti mi, *mo chroí*?" Conall kulağımı tırmaladı, neredeyse sırtıma yapışmışken hâlâ bana sokulmaya çalışıyordu. Asterion diğer tarafına yatmış, dikkatsizce yayılmıştı ve Laszlo'nun önümde beni dinliyor olabileceğinden şüpheleniyordum, Hywel de Conall gibi onun sırtına kıvrılmıştı.

Birsha. Birsha hakkında bir sürü hikâye. Bu yeni tanıdıkların ona karşı kazandığı zaferler, onlara yaşattığı eziyetler hakkında.

"Hayır," dedim, farkına varınca gözümü kırpıştırarak. "Hayır, bana acı vermedi. Aslında güzeldi."

Conall kıpırdandı, başını kaldırıp bana baktı, ben de ona yaslanmak için geriye doğru eğildim. Aşağıdayken ateşin sönmesine izin vermiştik ve birlikte yatağa girmeden önce mum yakmaya zahmet etmemiştik, bu yüzden onu görüşüm yumuşak ve pusluydu.

"Sanki düşündüğüm kadar yalnız değilmişim gibi hissettiriyor," diye fısıldadım, gözlerim yanıyordu. Conall'ın nefesi kesildi, alnını benimkine yaslamak için başını eğdi.

"Benimle ilgili hiçbir fikriniz yoktu ve ben de kesinlikle onunla *savaşan* biri olduğunu hayal etmiyordum, ama neredeyse... artık bildiğime göre..." Güldüm ve başımı salladım. "Bilmiyorum. Sanırım umut zamanda geriye götürülemiyor."

Conall'ın öpücüğü nazikti, nefesi sertti, belli ki kendini tutuyordu. "Keşke daha önce kavga etseydik," diye fısıldadı ve yüz ifadesindeki gerginlik benimkinin üzerinde kırıştı.

Elimi uzattım, yüz hatlarını düzelttim. Bunu hep dileyecektik. Bunu çok iyi biliyordum. Ama geçmişimizin değişmez yılları üzerinde durmanın bir yararı olmazdı.

"Artık buradayız. Bana tutun," diye fısıldadım ve Conall'ın öpücüğü için çenemi kaldırdım. "Her zaman, *mo chroí*," diye nefesini tuttu ve dudaklarımızı nazikçe birbirine yapıştırmak için aşağıya daldı.

Yanımda, Laszlo'nun parmakları avuçlarıma dolandı ve sıkıca kavradı.

ARKADAŞLARIN ŞİRKETİ

Şatonun koridorlarında yavaş adımlarla ilerlerken, nadiren kullandığımız büyük odalardan birinden parlak sesler yükseliyordu. Laszlo bana yatağında kahvaltı getirmiş, yorgun ayaklarımı ovmuş ve toplantı için diğerlerine katılmadan önce beni öpmüş, tekrar uyumayacağıma dair söz almıştı. Hywel bana göz kulak olmadan bunu yapmama hâlâ kesinlikle izin verilmiyordu.

Elimi bir merdivenin taş duvarından geçirdim, parmaklarım hala havada asılı duran *néktarın* izini sürerken duraksadım. Dudaklarım kıpırdadı. Şu anda kaleyi işgal eden pek çok aşıktan hangisi merdivenlerde buluşmuştu? Ya da pencere kenarlarından birinde? Her yerde çalınmış zevklerin küçük izleri vardı. Ve sadece bir gün içinde!

Asterion'un arkadaşlarını neden gelip kalmaları için davet ettiğini anlamaya başlıyordum. Karşımdaki kemerli geçitte solgun bir figür belirince irkildim.

"Özür dilerim!" Hazel ellerini kaldırmış, dudaklarında mahcup bir gülümsemeyle haykırdı. "Sana gizlice yaklaşmak istememiştim. Ejderhan yakında aşağıda olacağını söyledi. Hepsi çalışma odasında plan yapıyor, belki Esther hariç, o da-"

Parlak bir kıkırdama duyuldu ve ardından koridorlardan birinden kısık bir inilti yükseldi. Kapalı.

Hazel'ın dudakları büküldü ve sesini alçaltarak bir adım öne çıktı. "O hayatımda gördüğüm en şehvetli ve *ben* yarı su perisiyim."

Dün gece duyduklarımı hatırlayarak dudağımı kemirdim. "Sen... sen benim kurtarıcısın," dedim ona bakarak.

Hazel nefesini tuttu ve başka tarafa baktı. Çok güzeldi, uzun boylu ve söğüt gibi, koyu kızıl saçları vardı. Dün gece, adını duyduğum bir tiyatroda çalıştığına, seyirciler için canavarlarla eğlenceli cinsel eylemler gerçekleştirdiğine dair absürt ve büyüleyici hikâyeler anlatmıştı. Yedi Peçe'ye saldırdıkları geceyle ilgili hikâyeyi anlatanlar sevgilileriydi ve o da sessizliğe gömülmüş, şeytanla iblisin arasına sıkışmış, hikâyeden biraz utanmıştı.

"Bunu benim için yapmadığını biliyorum," dedim, bunun onu rahatsız edip etmediğini merak ederek.

Dönüp bana bir kez daha baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Yapardım. Eğer yapabileceğimi bilseydim. Bu yeni bir gelişmeydi. Ve ben..."

"İblisinizi kurtarmaya gittiniz," dedim başımı sallayarak ve hikâyenin bu kısmını hatırladım. Kızardı ve usulca gülümseyerek başını salladı.

"Asterion'un seni bulmasına sevindim."

Öfkelendim. "Ben de öyle. Açlıktan ölüyordum." Ve o zamanlar bunu dört gözle bekliyordum.

Şimdi ne kadar uzun zaman önceymiş gibi geliyordu, sanki hayatım hızlanıyor, geçmişin trajedilerini unutturmak için güzellikleri içime çekiyordum. Hazel'ın gözleri kısıldı. "Yani senin... umm- bunu sormaktan utandığıma inanamıyorum.

Artık hiçbir şey, ama-"

"Hayatta kalmak için cinsel hazza ihtiyacım var," dedim ve onun tökezleyen sorularına bir erteleme sundum. Asterion'un bakımına ilk girdiğimde bana yaptığı süslü ve şiirsel muameleyi düşündüm. "Ya da en azından bir tür zevk. Bir su perisi olarak... sen-?"

Gülümsedi ve kahkaha attı. "Tam anlamıyla değil, hayır. Doktor sizden biraz kan istedi mi? Hepimizi inceliyor, biliyorsun ve yarı insan olduğumuz için Jude ve beni çok merak ediyor." Bir adım öne çıktı ve sesini alçalttı. "Sanırım Esther'in onlara ne kadar iyi ayak uydurduğuna bakarak onun tamamen insan olduğuna ikna olmuş değil."

Buna güldüm ve genç kadınla partneri hangi odadaysa oradan büyük bir zevk çılgılığı daha duyuldu.

"Erkekler genellikle kadınların iştahını hafife alır,"

diye düşündüm. Hazel homurdandı. "Doğru."

Ona bakarken ellerim önümde iki büküm oldu. Dün gece Conall'a umudu kendime geri veremeyeceğimi söylemiştim ama bu tam olarak doğru değildi. Geçen yıl hakkında, bu kadınlar ve canavarları hakkında, yaşadıkları ve yaptıkları hakkında bu kadar çok şey öğrenmek, tutsaklığımı en soluk tonlarda renklendirmişti. Hücremdeki taşların çatlamasını, evin üzerime yıkılacağından emin olmamı, kapımın menteşelerinden kopan köklerin aniden dolanmasını asla unutmuyacaktım. Odaya ve ciğerlerime dolan ani hava akımını, beni *koşmaya* çağıran metal yırtılma çılgılığını asla unutmuyacağım.

Yüzyılı aşkın bir süredir ayak parmaklarımın ilk kez toprağa dokunduğu anı asla unutmuyacağım. Bir halk evinin arkasındaki ara sokakta kırık bir sandık yığınının altında büzüldüğüm ve geçici de olsa *özgür* olduğumu bildiğim o geceyi asla unutmuyacağım.

"Teşekkür ederim," diye nefes nefese kaldım, kelimeleri daha fazla içimde tutamadım.

Hazel Nix önümde sulu bir bulanıklıktı ama sallanarak büyüdü ve kolları beni sardığında irkilmedim. Ben de kendi kollarımı onun sırtına sıkıca doladım ve dudaklarımdan bir rahatlama hıçkırığı kaçtı.

"Benim için zevkti," diye cevap verdi.

Dişlerimi sıktım ve savurdum, boğazımda zorlukla bastırdığım şiddetli bir kükreme, metaller birbirine çarparken kolum omzuma doğru titreşti. Hywel bağırdı ve kaçtı, bol beyaz gömleğinin açık kanatları arasında göğsü terden parlıyordu.

"Ah! Yakala onu, Evanthia!" Esther kenardan bağırdı.

Hywel güldü ve başını salladı, ben kılıcımı bir kez daha kaldırırken dans ederek geri çekildi.

"Teslim oluyorum,

Blodyn Bach. Teslim oluyorum!"

Kolum bir taş gibi düştü, Excalibur yere çarpmamak için yeterince eğildi. "Ughh," dedim, dizlerim titriyordu.

"Oh, bu harikaydı!" Esther güldü, Amon'un kucağından kayarak bana doğru koşarken ellerini çırpı.

Hywel önce bana ulaştı, Excalibur'u inatla kilitlenmiş parmaklarımdan aldı ve ben düşme tehlikesi geçirirken bir kolunu belime doladı. Ben sıırılsıklam olmuşken o yorgunluktan *sırılsıklam*

olmuştı.

"Harikaydın," diye mırıldandı kulağıma. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Esther ışıl ışıl gülümseyerek, "Ne kadar da vahşisin," diye beni vd. Adam kalabalığıyla yüzleşmek için döndü. "Neden hiçbiriniz bana dövüşmeyi öğretme zahmetine katlanmadınız?"

Auguste, "şüphesiz yol aacağınız tahribattan çok korkuyorum, *mon coeur*," diye cevap verdi.

Garip bir şekilde, Esther'i en çok memnun eden cevap buydu. Amon bu öneriye kaşlarını çatmıştı ama şu anda görünür halini korumayı başaran Ezra, sfenksin yanını drtti ve kulağına fısıldadı.

"Savaşa gidecek misin?" Hunter kollarını çıplak, yeşil tonlu göğsünün üzerinde kavuşturarak bana sordu. Hywel'la yaptığım eğitimin etrafında dönüyor, Laszlo'nun yaptığını benzer bir çalışmayla bizi izliyordu.

Açık olduğunu düşündüğüm şeyi cevaplamak için ağzımı açtım ve dudaklarımdan bambaşka bir şey döküldüğünü gördüm. "Bilmiyorum."

Adamlarım fkelen-di, Asterion ve Conall fırtınalı ve itiraz dolu görünüyorlardı, Hywel ve Laszlo ise sadece bakiştılar.

Laszlo hemen araya girerek, "Bu şu anda karar verilmesi gereken bir konu değil," dedi. "Biz sadece Evanthia'yı elimizden geldiğince silahlandırmaya çalışıyoruz. Bizim kılıçlarımız onda var, ama o kendi kılıcını hak ediyor."

Hunter omzunun üzerinden spekülatif bir bakişla kendi küçük ailesinin toplandığı yere baktı. "Hazel'in kendi savunması olduğunu bilmek beni çok rahatlat-tı," dedi ciddiyle ve başını salladı. Sonra başını eğdi ve kadına sırtıttı. "Ufaklık, dövüşmeyi öğrenmek ister misin?"

Hazel oyunbaz bir tavırla, "Denemekten çekinmem," dedi.

Altı kollu dev kaşlarını çatarak onu takip etti ama bir silah seçmesi için onu duvara götürdü.

"Ah, hadi ama Amon, ne zararı olabilir ki?" Esther kollarını sfenksin omuzlarına dolayarak ikna etmeye çalıştı.

"Eğlenmek için kılıç sallamak, evet, elbette, hiç kimse bir kılıcın ucuyla yaralanmamıştır," diye mırıldandı Amon, ama Esther dudaklarını onun çenesi boyunca gezdiriyordu ve kendi ağzı da bir gülümsemeyle seğiriyordu. Eğer şimdi itiraz ediyorsa, bu sadece onun kendisini çekmesini engellemek içindi.

Laszlo'ya döndüm ve gülümsedim. "Bak şimdi ne yaptın."

Laszlo gözlüklerinin kenarından bana öyle bir baktı ki, ayak parmaklarım botlarımdan içinde kıvrıldı. "Anlat onlara, canım. Ne hatırladığını görmek istiyorum."

Hywel, adamların geri kalanını uzaklaştırmadan önce gryphonumuza, "Ne kadar da zekisin, *Cariad*," diye mırıldandı.

"ok acıyor mu?" Esther'in kulağına eğilip kolunun üst kısmına sarılmış küçük bandaja bakarak sordum.

Mücevherler ve danteller bağlı formunun üzerine damlıyor, dolgun etekleri belinde yumuşak bir şekilde kabarıyordu. Aslında eğitim sırasında yaralanmıştı, kolunun üst kısmındaki küçük bir kesik tüm odayı telaşa sürüklemişti, adamları ona doğru koşturuyor ve diğer herkes hızla çıkışa doğru ilerliyordu. Vampirin hırladığını ve Esther'in ciyakladığını duymuştum ve ardından kapılar olay yerine gizlice kapatılmıştı.

"Hiç de değil," dedi Esther omuz silkerek ve gülümseyerek. "Auguste bu tür şeyleri iyileştirebilir."

Masanın karşısında yarı-efe Jude Piper ile konuşan vampire baktım ve bu gece yanaklarının

oldukça pembe göründüğünü düşündüm.

"Daha iyi bilmesem, bu kesiğı bilerek yaptırdığını düşünürdüm," diye mırıldandım ona.

Esther güldü ve şarabından bir yudum alırken boğuldu, kendi yanakları da kızardı. "*Yaptığını* kim söyleyebilir?

daha iyi biliyor musun?"

Ne kadar da hınzır bir kız, diye düşündüm, sııttım ve o ve ben tatlılarımızı yerken kıkırdamaya başlamadan önce arkamı döndüm. Hazel Nix'in yanındaki parıldayan iblisle göz göze geldim ve nefesimi tutarak durakladım. Henüz konuşmamıştık ve partinin en suskun üyelerinden biriydi ama bunun ortak geçmişimizle bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. Constantine yavaşça, kasıtlı olarak bana başını salladı. Jeste karşılık verdim ve omuzları gevşedi, Hazel sanki sinirlerini hissediyormuş gibi bilinçsizce ona doğru eğildi.

"Yollarımız hiç kesişmedi," dedi Constantine, kulağıma zar zor ulaşacak kadar alçak sesle. Başını kuşa benzer bir hareketle eğdi ve gözlerini kırptırdı. "Kesişmiş olabileceğimizden endişeleniyordum."

Kalbim göğsümde dengesiz bir şekilde çarpıyordu ve masanın örtüsü altında Conall'ın eli sıkıca benimkine sarıldı, gözleri ihtiyatla iblise doğru döndü.

"O daha iyi biliyordu," dedim ve bu diğerlerinin dikkatini çekmiş gibi görünüyordu, Hazel Constantine ve benim aramda bakıştı.

"Daha iyi biliyor muydun?" diye sordu kaşlarını çatarak. Omuzları dikleştirdi ve adamı savunmaya hazır olduğu belliydi.

"Bu... yönlerinizden birinin aşırı zevk verdiği doğru mu?" Dikkatlice sordum.

Constantine başını eğdi. "Tercih ettiği bu değildi. Antin'i yalnızca acıya kısa bir denge sağlamak, kurbanı çektiği acıyı hatırlatmak için kullandı."

Titrememe direndim, omurgamı dik tuttum ve masanın etrafından gelen bakışları görmezden geldim. "Yine de acı bana zarar vermezdi. Ve sanırım bir... bir zevk *tadı* açlığımı oldukça yumuşak bir şekilde keserdi," dedim, göğsümden garip bir kahkaha yükseldi.

"Yani Antin sana dokunmuş olsaydı-" Hazel kaşlarını çatarak sordu.

"Herhangi biri," dedim, ellerim Conall'ın ellerini o kadar sıkı tutuyordu ki, onu bırakmam için bana yalvarmamasına şaşırdım. "Yeterince yakın olsaydım herkese dokunabilirdi."

"Seni tatmin eden sadece *kendi* zevkin değil mi?" Dr. Underwood gözleri merakla parlayarak ve istekle öne doğru eğilip Esther'in etrafında dönerek bana baktı.

Kızardım ve başımı salladım. "Bu sanki... Bu biraz... nem gibi mi? Yağmurdan önce havanın ağır olması gibi. Sadece daha somut sanırım. Tadını alabiliyorum. Nefes aldığımda zevk içmek gibi."

"Oh," diye düşündü Esther, yüzü kızararak. Dudakları titredi ve sonra bir kahkaha patlattı. "Oh, canım.

Artık o kadar da sinsi değiliz, değil mi?" diye sordu sevgililerine, neşeyle kızararak.

"Ve bir de..." Dr. Underwood duraksadı, düşünürken eli havada çırpınıyordu. "Ölçüm duygusu mu?"

Başımı salladım ve omuz silktim. "Canavarlar insanlardan çok daha güçlüdür elbette. Ve canavarların içinde de... her türden seviye var," dedim, yeterince nazik olduğumu umarak. Canavarlar kendi lehlerine olduğu sürece hiyerarşiye dikkat çekmeye hevesli görünüyordular, ama benim de bunun *tadını alabildiğimi* bilmekten daha az memnun olacaklarını hayal ettim.

"Peki ne *tür* bir zevk?" diye sordu doktor.

Auguste özür dilercesine bana bakarak, "Jonathon, hayatım," diye mırıldandı. Ama aslında sorular umurumda değildi.

"Çeşitlilik var, evet," dedim, Yedi Peçe'deki bazı müşteriler tarafından aldığım yıpratıcı beslenmeleri düşünürken sesim biraz sertleşti, başkalarının acı çekmesinden sadece zevk alanlar.

Dr. Underwood sormak istemiş gibi dudaklarını büzdü ama en azından oraya basmaması

gerektiğini biliyordu.

Karşımdaki şeytan Ronan gözlerini devirdi ve Hazel'ın yan tarafını dürttü.

"İyi doktorumuz bir gösteri istiyor, eğer çok utangaç değilsen, fındık."

Dr. Underwood bunun üzerine kızardı ve geri çekildi, belli belirsiz bir itirazda bulundu ama Hazel sadece güldü.

"Ne zaman bir gösteri için çok utangaç oldum ki? Sakıncası var mı aşkım?" diye sordu gözleri parlak bir madeni paranın yüzeyi gibi parıldayan Konstantin'e.

"Hiç de değil," dedi Constantine ve sonra garip bir şekilde dalgalanıp gerildi ve bakışlarındaki karmaşayı çözmek için gözlerini kısmak zorunda kaldım çünkü kırmızı ve mavinin zıt tonlarındaki iki yüz birbirinden uzaklaşıyordu. Vücutları tamamen ayrı değildi ama kırmızı iblis, dolgun dudakları ve gözlerinin olması gereken yerde düz bir deri düzlemiyle Hazel'ın yanağına uzandı.

Gözleri yukarı fırladı, dudakları kendinden geçme çılgınlığını bastırmak için kapandı ve dokunuşun içine yığıldı. *Néktar* havaya fırladığında kızardım, ani bir dalga ve patlama neredeyse boğucuydu. Conall bayılmama fırsat vermeden beni belimden yakaladı ve yüzümü hafifçe omzuna yaslayarak tepkimi gizlemeye çalıştım.

Constantine -ya da bu yönüyle Antin- Hazel'ın ağzını öpmek için kendine çekti ve Hazel'ın iniltisi ya da bedeninin Antin'inkine karşı titremesi ve onun sunduğu sarmal rahatlama içinde eriyip gitmesi gizlenemedi.

Conall'ın boynuna doğru güldüm ve gözlerimi kapattım, sık nefesler alıp Antin sevgilisini serbest bırakıp tekrar parıldayan bronz iblise dönüşürken *néktarın* odaya nüfuz etmesine izin verdim. Hazel kabaca soludu ve onun kucağında sarktı, nefesini tuttu ve benimle birlikte güldü.

"Çok fazla güçlü," dedim, kendi sesim tam olarak eşit değildi. *Néktar* çoğu zaman hoş bir yakıttı, ancak Antin'in dokunduğu kişilerden üretebildiği miktar benim için afrodizyaktı. Belki de sadece benim için değil. Masanın etrafındaki herkes o anda ilham almış görünüyordu, Conall'ın parmakları beni kucağına çekme dürtüsüne direniyormuş gibi kalçalarımın gömülüyordu.

"Bu-" Dr. Underwood sesindeki kaba, alçak tınıyı temizledi ve tekrar başladı. "Bu gösteri seni iyileştirir miydi?"

Dudaklarımı yaladım ve doğrulmaya çalıştım ama Conall beni bırakmadı. Yüzyıllar süren tutsaklığım sırasında içimde oluşan inanılmaz boşluğu düşünerek, "Onarılmadı," dedim. "Ama kesinlikle güçlendirilmiş."

Constantine buna neredeyse seviniyor gibiydi ve yetenekleri konusunda sık sık övgü alıp almadığını merak ettim.

Hywel masanın başında boğazını temizledi, tek bir notayla herkesin dikkatini çekmeyi başardı. Başımı kaldırdığımda bakışlarını üzerimde buldum, gözleri hınzır bir niyetle gülümsüyordu. "Son yemeğimizi henüz bitirdik ama merak ediyorum, *blodyn bach*, hâlâ aç olabilir misin?"

Odanın diğer tarafında ani bir hareket gözüme çarptı; Jude ve Ronan birlikte inlerken iki çift kanat geriliyordu, soluk ve kırmızı eller ortak kavrayışlarına doğru itilirken boylarına dolanmıştı.

Etraflarında Con ve Antin'in figürleri birbirlerine sürtünerek dokunuyorlardı. Ronan'ın

Kanatları titredi ve sonra iyice kıvrıldı ve Antin'in kırmızı dudaklarının arasına dalıp damlayan sikini emmesiyle bağırarak geriye doğru sarktı. Con, Ronan'ın geniş ağzının etrafında dönerek onu kendi canlı mavi uzunluğuyla doldurdu ve zavallı şeytanı aralarında çırpınmaya ve çırpınmaya zorladı.

Jude üçlüden sürünerek uzaklaştı, Hazel'in Hunter ve Nireas'ın arasında uzandığı yere gitti, kendi elleri de Asterion'un ki kadar meşguldü. Fae başını Hazel'in kalçasına yasladı, Hunter ve Nireas bacaklarını kaldırıp ağzı için açana kadar bir süre oraya sokuldu.

Kadının yüzüne baktım ve onu bana gülümserken buldum, göz kapakları zevkten ağırlaşmıştı, dudakları bir iç çekişle ayrılmıştı. İzlenmeyi umursamıyordu, hatta sevgilileri arasındaki birleşmeye tanık olmama bile aldırımıyordu.

Bu kadar cömert olduğumdan emin değildim.

Asterion'un kucağında iki büklüm oldum, kalınlaşan boyuna sürtünürken göğsünden bir homurtu çıkıyordu. Kollarını bana doladı, başını arkaya yaslayarak göğsünden yukarıya doğru kayarak ona bakmamı izledi.

"Yuvaya gitmek istersem hayal kırıklığına uğrar mısın?" Fısıldadım. Odaya, etrafımızı saran yoğun, kıvrılan, inleyen formlara baktım ve kaşlarımı kaldırdım. "Bu... kabalık mı?"

Asterion'un göğsü ölçülü bir kahkahayla sarsıldı, başı yanağıma sokulmak için eğildi. "Eminim kimsenin umurunda olmaz." Bakışlarına karşılık verdim ve o da başını eğdi. "*Néktar* senin için... iyi değil mi?"

Gülme sırası bendeydi. Asterion'un yüzünü ellerimin arasına aldım, çenesine, dudaklarına ve burnuna öpücükler kondurdum. "Benim için bir ziyafet mi düzenledin?"

"Kendini güçlü hissetmeni istiyorum, *Théa*. Savaşmak için değil," diye hızla ekledi, kaşları koyu renk gözlerinin arasında dolaşıyordu. "Ama çünkü..."

Çünkü ona boş olduğumu söylemiştim. Eğildim, kollarımı omuzlarına doladım ve başımı sabit kalp atışlarının üzerine koydum.

"Kendimi güçlü hissediyorum," diye itiraf ettim. "Kâbuslar beni tüketti ve bildiğin gibi ilk başta hazır değildim. Ama bana çok iyi baktın Asterion."

"Buraya zor geldim-" diye başladı, huysuz bir alçakgönüllülükle.

"Beni buldun, beni korudun, beni en güvende olacağım yere getirdin," diye okudum.

Etrafımızı saran aşıkların hevesli inlemeleriyle bu ortamda böylesine nazık ve samimi bir konuşma yapmak tuhaftı ama bunun da doğal bir yanı olduğunu fark ettim. Artık sürekli açlık çekmiyor, kendimi boş bir boşluk olarak hayal etmiyordum ama Asterion odadaki güç ve zevk dalgalarının beni hala desteklediği konusunda haklıydı. Birsha'ya esir düşmeden önce etrafım hiç bu kadar çok canavarla çevrilmemişti ve Yedi Peçe'nin enerjisi bedenim, kalbim ve zihnim için yavaş bir zehir olmuştu. Bu odadaki zevk tamamen paylaşıyor ve alınıyordu, herkes tarafından zevk alınıyor, hatta birbirinin yararına takdir ediliyordu.

Birkaç hafta içinde, bir daha doymuş hissedip hissetmeyeceğimi merak etmekten boğulup boğulmayacağımı ve geliştiğim şeyin fazlalığı tarafından tüketilip tüketilmeyeceğimi merak etmeye başladım.

"Sen benim eşimsin, *Evanthia*," diye mırıldandı Asterion. "Seni her zaman bulacağım, seni barındıracağım, seni koruyacağım... seni seveceğim."

Boğazımdaki iniltiyi yuttum ve Asterion'un kucağında kalçalarımı açarak doğruldum. Okşamalarımızın ortasında şişen uzunluğunu biraz rahatlatmak için pantolonunu daha önce açmıştı ve kaygan kıvrımlarım hemen onun başını öptüğünde iç çektim.

Asterion sertçe yutkundu, vücudunu görüş alanımdan hapseden birçok düğmeyi çözerken boğazı

parmak eklemlerime karşı esnedi. "İstedğini söylemiştin-"

"Fikrimi değiştirdim," diye itiraf ettim, gülümseyerek ve odaya bakarak.

Esther başını Booker'ın kucağına koymuş, kıcının yanakları görünmez itişlerle zıplıyordu.

Diğer aşıklar onun doldurulduğu açık yeri hevesle izliyorlardı. Asterion'a söylediği sözleri anımsadım, sonunda gözdesi olacak bir kadın bulmuştu.

Yarı çıplak göğsüne baktım, güçlü vücudunun pürüzsüz düzlemlerini ve vadilerini bakışlarıma sunmak için kumaşı kenara ittim.

"Bedenimi besle, Asterion," diye mırıldandım, kalınlaşan esasının üzerinde kayarak. "Seni burada kutlamak istiyorum."

Görülmeyi, takdir edilmeyi hak ediyorsun, diye düşündüm özel olarak.

Bana doğru uzandı, bornoz benzeri elbisemi kapalı tutan kurdeleleri hafifçe çekiştirdi, ancak kumaş perdelerini sadece kendi bakışları için yeterince geniş bir şekilde ayırdı ve nabız gibi atan etinin üzerine binmiş kaygan kıvrımlarımı görünce inledi.

"Güzel *Théa*," diye fısıldadı.

Korkunç, nazik, güzel minotorum bu övgü karşısında ürperirken muzaffer bir edayla, "Güzel dostum," diye cevap verdim.

Yanımızda yerde yatan Hywel ve Conall, Laszlo'yu aralarında bir köprü olarak kullanıyorlardı, Conall karanlık bir hırıltıyla Laszlo'nun kıcını dolduruyor, düğüm ısrarla bastırıyordu. Laszlo'ya şöyle bir baktım, ellerini ve ağzını Hywel'in iki sikiyle etkileyici bir şekilde meşgul edişini hayranlıkla izliyordum.

"Hmm, dikkatinizin ne kadar bölüneceğini düşünmemiştim," dedi Asterion, bakışlarımı diğerlerinden ayırıp tekrar ona çevirdiğimde kıkırdayarak. "Belki de-"

Dizlerimin üzerinde doğrulup ucunu girişime bastırdığımda sözleri bir homurtuyla aniden kesildi. Kalın dili dudaklarına çarptı, ben onun kapüşonlu bakışlarına bakarak durakladığımda göğsü sert bir nefesle inip kalktı.

"Sanırım beni meşgul edebilirsin, Asterion," diye mırıldandım. "Eğer aklına koyarsan."

Conall buna güldü, omzunun üzerinden bana bakarak sırttı ve ardından Asterion'un kocaman elleri belimi kavrayarak beni her seferinde acımasızca bir santim aşağı çekti.

"Asterion!"

"İşte böyle, *Théa*." Asterion'un başparmağı, tenimin hassas ve narin olduğu kalçalarımın kıvrımlı iç çizgisini yavaşça okşadı. "O güzel amcığın beni ne kadar iyi alıyor. Çok güzel, kırmızı ve ıslak."

Nefes nefese kaldım, kalçalarım onun sözleri karşısında güçsüzleşti ve beni dibine kadar batırdı. "Beni rezil etmeye mi çalışıyorsun yoksa tahrik etmeye mi?" Sırıtarak ellerimi göğsünün üzerinde gezdirdim ve düz kahverengi meme uçlarını kısaca kaşıdım.

"İkisi de," dedi Asterion ve sadece hafif kelimenin pürüzlü kenarı, onun da birleşmemizden benim kadar etkilendiğini ortaya çıkardı. "İşe yarıyor mu?"

Kıkırdamamı engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, açık flört karşısında yanaklarım ısındı. "Emin değilim. Belki de çabalamaya devam etmelisin."

Asterion oflayıp puflayarak doğruldu, bir kolunu sırtıma dolayarak çıplak göğüslerimizi birbirine bastırdı. Koltuğun üzerinde dönerek sırtımı odaya çevirdi, elbisemin geniş açıklığı görüntümüzü gizliyordu. Diğer elini kanepenin koltuğuna dayadı, kalçaları yavaşça içime doğru eğildi, nefesim kesildi.

"Vücudun beni çok iyi sarıyor, *théa*'m." Asterion'un kolu belimi sıkıca kavradı ve koltuğa geri yaslanırken beni üzerinde tuttu. Beni bıraktı ve ben de bir çığlıkla kucağına yığıldım, siki göbeğime çarpıyordu. "Sıkı ama cömert. Vücudun benimkini reddedemez."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, yüzünü ellerimin arasına aldım, başım titriyordu. "Hayır, asla yapamam. Asterion, lütfen."

Bizi bir kez daha birlikte kaldırdı ve ben inledim, hareketle birlikte oluşan ağır basınçla başım

geriye düştü.

"İlk başta her yerime sığmayacağını düşünmüştüm. Tatlı küçük amcığını beni alması için eğitecektim," dedi Asterion, ben sızlanırken boğazımı yalayarak. Oturdu, bedenimi yerinde tutarak etinin iç duvarlarım boyunca sürüklenmesine izin verdi. "Seni her becerdiğimde vücudunu bir inç daha besle."

"Bunu kabul edemem." Başımı kaldırmaya ve gözlerimi onunkilerle buluşturmaya zorladım. "Bana ait hiçbir parçayı reddetmene izin vermem."

Asterion'un gülümsemesi yumuşadı ve sonra eli sırtımdan omzuma doğru kayd, beni bir kez daha tamamen üzerine oturmam için aşağı çekti, ağızlarımız aç bir öpücükle buluşmadan kısa bir süre önce inlemelerimiz birlikte yükseldi.

"Sen ne büyük bir armağansın, Evanthia," diye fısıldadı dudaklarıma. Sonra geri çekildi ve beni tutuşunu gevşetti. "Conall, al onu."

"Ne?" Yeni eller bana uzandığında ciyakladım. "Hayır! Asterion!"

Asterion'un kucağından bir çığlık ve bir protesto çırpınışıyla çekildim, her şeye rağmen tanıdık ve hoş bir göğse toplandım.

"Karnının üstüne," diye emretti Asterion. "Ağzını meşgul tut."

Ciyakladım ama Conall güldü ve beni kendisine doğru çevirdi. Asterion'un elleri elbisemi kavradı, kollarımdan aşağı sıyırdı, kurdumla boğuşurken beni çıplak bıraktı, kelimelerim onun daldıran dili tarafından boğuldu. Diğerlerinin faaliyetlerinin izini kaybetmişim. Lazslo ıslıl ıslıl parlayan Hywel'i beceriyordu ve misafirlerimiz iki ayrı ama dağınık birleşmeye karışmışlardı. Ve sonra Conall'ın elleri yüzüme dolandı, birlikte yere düşerken beni öpmek için yerinde tuttu, sırtı halının üzerine yayıldı ve vücudum onunkinin üzerine gevşekçe döküldü.

Uzun, okşayıcı eller sırtımda, kalçalarımda gezindi ve ürperdim. Asterion bizi terk etmemişti. İçimi çektim, sonunda Conall'a teslim oldum, Asterion kendine yer açmak için bacaklarımızı açarken çıkardığı homurtuya gülümsedim.

"Seni bu kadar kolay teslim etmeyeceğini biliyordum," diye yanağıma takıldı Conall.

Cevap vermek için ağzımı açtım, keskin ve ikisine de azarlayıcı bir şey söyleyecektim ama Asterion başparmağıyla cinsel organımı açıp kendini içeri sokunca kelimelerim dudaklarımdan döküldü.

Asterion içimde cezalandırıcı bir tempo tuttururken Conall, "Şimdi seni becereceğim," diye fısıldadı. "Seni düğümümle tıkayacağım, patlayacağını düşünene kadar dolduracağım." Sesi tatlıydı ama sözleri gözlerimi kocaman açmama neden oldu. Asterion beni Conall'ın üstünde salladı ve klitorisimi Conall'ın yarı sertleşmiş sikine sürttü. Halının ince dokuması görüşümde zıplıyordu, Conall'ın parlak saçları arasından geçiyordu.

Asterion homurdanarak ellerini başımızın iki yanına koyarken Conall, "Ve sen ve ben birbirimize bağlı olmaya daha fazla dayanamadığımızda, sanırım seni Hywel'e teslim edeceğim," diye devam etti. Toynakları yere çarptı ve içimdeki ritminin sabit dalgalanması ve baskısı karşısında uzun, kırık bir ses çıkardım, vücudu beni tüketmek, yok etmek, beni gevşek ve ıslak ve Conall için hazır bırakmak için mükemmel bir şekilde hazırlandı.

"Perinin iblise, biz geceyi geçirdikten sonra da işlerinin başında olacaklarını söylediğini duydum," dedi Conall, ben saçma sapan sözler, yakarışlar ve övgüler sıralamaya başlayınca çenemi ısırarak. "Ama yine de onları şaşırtacağımızı düşünüyorum. Laszlo'nun seni nasıl sıkıldığını bilirsin, *mo chroi*. Kendini tutamaz ama sana karşı o kadar hassas davranır ki, istemekten deliye dönersin. İşi bittiğinde, Asterion seninle bu kadar çok zaman geçirmemizi kıskanacak. Seni tekrar sikmesi gerekecek."

"Evet," diye homurdandı Asterion, bir elini sırtıma götürerek beni altımda nefessiz kalan ve

kaskatı kesilen Conall'a doğru eğdi.

"Eğer yakında bitirmezse, ona katılmak zorunda kalacağım," diye hırladı Conall, kalçalarını benimkilere doğru savurarak, aramızda berrak, yapışkan bir havuz toplanıyordu.

Bu tehdit karşısında feryat ettim, bedenim Asterion'un boyuna bir mengene gibi kenetlendi.

"Piç kurusu," diye homurdandı Asterion. Kalçalarımı yerinde tuttu ve sonra kendi kalçalarını sert ve düzensiz bir şekilde kırdı, içimdeki salgısını kalın bir dere halinde akana kadar boyarken zevkini haykırdı.

Conall sadece güldü ve Asterion rahatlayıp sırasını ona vermeye hazır olana kadar ikimizi de meşgul etmek için bir kez daha ağzımı buldu.

Ertesi sabah uyandığımda, kirlenmiş ve doymuş bir halde, sert zeminde sevgililerimin bedenleri tarafından kucaklandığımda, grubumuzdan ilk kimin teslim olduğunu hatırlayamıyordum, ama bunun biz olmadığımızdan oldukça emindim.

DISKLER VE TUZAKLAR

"Gerçekten daha önce hiç savaşmadın mı?" Esther bana sordu, kıvrılmış siyah saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırırken bakışlarını önündeki hedefe dikmişti.

"Hayır. Bu kadınlardan beklenen bir şey değildi-" dedim.

"Hâlâ öyle değil," diye mırıldandı Hazel, kendi hedefine odaklanmıştı. "-ve ben o zamanlar dünyadaki rolümden memnundum."

Esther mırıldandı ve sonra okunu fırlattı, hedefin kenarına doğru inerken kaşlarını çattı. "Daha iyi," dedim başımı sallayarak. "Ve düşünün, çoğu canavar bu tahtadan çok daha büyüktür."

"Ama sabit değil," diye belirtti Esther, kaşları çatılmış olmasına rağmen.

Hazel kendi okunu fırlattı ve atış çok genişti, ta ki son saniyede topraktan ani yeşil kökler filizlenip hedefi sola doğru sürükleyene kadar. Ok tam ortaya isabet etti.

"Hileci!" Esther gülerek bağırdı.

Hazel omuz silkti ve kendini beğenmiş gülümsemesini başka yöne çevirdi.

"Önemli olduğunda yapabileceği bir şeyse gerçekten hile sayılmaz," diye akıl yürüttüm.

"Birsha'nın sayılarına karşı hiçbir şövalyece savaş kuralına uymayacağız."

Esther oflayıp pufladı ve kollarını iki yana açtı. "Doğru, ona verebileceğimiz her şeyi ve daha fazlasını hak ediyor. Ama ben çok kiskancım."

Başımı salladım ve "Ben de öyle" diye itiraf ettim.

Hazel kızardı ve sanki bahçede birlikte dolaşan bir grup genç kadınmışız gibi, Laszlo'nun bize bir tepsî çay bıraktığı masanın üzerine yayını koydu. Hafif pamuklu elbiselerimizle çay içiyor ve çörek yiyorduk. Hedeflere ok atıyorduk.

"Sen... savaşta olmak istiyor musun?" Hazel bize bakarak dikkatlice sordu.

"Rooksgrave'i küller içinde bıraktıktan sonra tek istediğimin beylerimle birlikte güvende ve mutlu olmak olduğunu sanıyordum," diye düşündü Esther kendi silahını bir kenara bırakarak. Çenesini yukarı kaldırdı ve devam etti. "Şimdi onunla tekrar yüzleşmek istiyorum. Onu yok etmeye yardım edenin küçük, önemsiz bir insan kadın olduğunu bilmesini istiyorum."

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve kelimeleri söylerken hissettiği kesinlik ve güven için acı çekiyordum.

Hazel başını salladı. "Arkadaşlarıma zarar verdi. Kalbinin olması gereken yerde bir ağaç yetiştirmek, onu malç haline getirmek isterdim."

İkisi de bana bakarken ellerim eteğime dolandı ve sonra benden ne istediklerini anlayarak aynı hızla gözlerini kaçırdılar. Birsha'yla yüzleşmeye dayanabilir miydim? Hayatımın yüzyıllarını

alan adamla? Olduğum kadını paramparça eden adamla? O soğuk   zlere bakmaya *ihtiyacım* var mıydı?

Bir kez daha mı?

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Bir sessizlik oldu ve sonra ince, sıcak bir el ben kumaşta bir delik açmadan eteğimi çekti.

"Yapmak zorunda değilsin. Senin için onun karnına bir bıçak daha saplarım," dedi Esther.

"Memnuniyetle," diye onayladı Hazel başını sallayarak ve iki eliyle sardığı diğer elimi kaldırdı.

Nefes almak için savaştım, onlara cevap vermek için savaştım. *Evet, onu kendim öldürmek istiyorum. Hayır, hayatımın o dönemini unutmak ve bir daha asla onun adını anmamak istiyorum.*

Tek bir cevap gelmedi, taşların üzerinde kayan acele ayak sesleri ve kaleden gelen seslerden önce.

"Evanthia, bayanlar, içeri!" Conall bağırdı. "Sığınak!

Sığınak! Hywel, Laz, *lütfe*!"

Esther ve Hazel ellerimi bıraktı ve üçlü olarak döndük. Hazel'in elleri şatonun girişine doğru hızla ilerleyen küçük, saldırgan figüre doğru savruldu ve Esther davetsiz misafir ani bir bağırıyla durdurulduğunda, kolları ve vücudunun üst kısmı ani duruşuyla sallanırken bir şaşkınlık çığlığı attı.

Kalenin bu tarafından mutfaklara bir giriş vardı ve Conall'ın geri çekilmemizi beklediği yerin orası olduğuna şüphe yoktu. Bunun yerine, çayırdaki birlikte koşmaya başladık ve adamlarımızın düzensiz sayılarla kaleden çıkmakta olduğu çakıllı yola doğru ilerledik. Yaklaştığımızda, küçük adamın koşusunu aniden durduran şeyin ne olduğunu gördüm. Kalınlaşan kökler yerden fışkırdı ve uyumsuz pantolon paçalarının etrafına hevesle dolandı, onu yerinde tutacak kadar sıkı.

Hazel'in yakaladığı adam bir çocuk kadar küçüktü ama dallı budaklı, düzensiz bir sakalı ve genç bir geyik yavrusunun küçük boynuzları vardı.

"Sana içeri girmeni söylemişim," diye tısladı Conall, bizi görünce diğerlerinden uzaklaştı. Kendimi kolayca onun kucağına attım, aniden haklı olduğunu, güvenliğe doğru değil de olası tehlikeye doğru atıldığımı fark ettim.

Hywel dişlerini sıkarak, "*Puck*," diye selam verdi. "Burada yüzünü göstererek ne yaptığını sanıyorsun? Kazanla ilgili küçük mektubunun doğrudan-"

"Ben değildim," diye soluk soluğa başını salladı. Bacaklarının etrafındaki tuzakta gevşedi ve öne doğru eğildi, sırtı nefes nefese kalırken ellerini kalın uyluklarının üzerine koydu. "O mektubu gönderen ben değildim."

"Yine mi bu lanet hazine avı saçmalığı," diye tersledi Conall, bana doğru hafifçe sarkarak, ama Hywel bizi susturmak için elini kaldırdı.

Uzun boylu, geniş ve tehlikeli derecede zarif olan disk adamına doğru kararlı adımlarla yürürken ejderham büyüyor gibiydi. "Eğer *sen değilsen* Robin, neden yazar benim bu esere olan ilgimden haberdar oldu?" Hywel dişlerini kelimeleri ısırarak söyledi.

Disk Robin irkildi ve başını eğdi. "Senin için bilgi arıyordum, yemin ederim. Sadece belki de dilimi biraz gevşek kullandım?"

"Hywel, farkında mısın-" diye araya girdi

Asterion.

Hywel her zamanki cüssesine yeniden kavuşan Asterion'a ters ters baktı ve gücenerek burnunu çekti. "Mektubun bir tuzak için yem olabileceğini mi? Elbette anlıyorum. Rolant'ın işine geliyor sanırım. Ancak bu sizin düşüncesizliğinizi ele almıyor."

"Robin, bilgiyi *kime* verdin?" Conall'ın kollarından sıyrılıp öne doğru bir adım atarak sordum. Hywel bana doğru kayd, fazla yaklaşmamam için beni korudu.

Disk yüzünü bir kez daha kaldırdı ve teninin rengi çok soluk, yeşil ve mide bulandırıcıydı. Gözleri kendisini yargılamak için toplanmış olan kalabalığın üzerinde gezindi ve küçük bedenini titreten titremeleri gizleyemedi.

"*Bilmiyordum*, ejderha. Hiçbir fikrim yoktu-" "Kim, Robin mi?" Hywel ısırdı.

Robin'in sakalı sertçe yutkunurken seğirdi. "Sırlarımı çalan Birsha'ydı lordum."

Hywel bir adım geriye sendeledi, ben de ellerimle belini kavradım, Hywel'in bu vahiy karşısında olduğundan şüphelendiğimden daha az şaşırmıştım. Arkamda Conall küfretti.

"Rolant kendi canını kurtaracak," dedi Asterion iç çekerek. "Birsha'nın yanında da bir ejderha olacak."

Bu açıklama karşısında irkildim ve Asterion sitemimi çok fazla görmeden yüz ifademi kontrol etmeye çalışarak başımı salladım.

"Bunu bilemezsin," dedim.

Hywel içini çekti ve başını salladı, bir kolunu omzuma doladı ve bana doğru döndü. "Korkarım muhtemelen haklı, *blodyn bach*. Ama bu çok büyük bir fark yaratmayacak. Rolant'a karşı üstünüm-"

"Hayır!" diye bağırdım. Ellerimi kalçalarımaya koyarak ve bana göre doğru nedenden ötürü *olmasa* da sıkıntılı görünen arkadaşlarıma bakarak onun erişim alanından uzaklaştım. "Hayır! *Rolant'ı* Birsha'ya teslim etmeyeceğiz! Kurtadamlara ve trollere karşı hepinizin yanında durdu. Bizi Excalibur'a götürdü!" Bu sözlerim onları pek de etkilememiş gibi görününce aklıma yeni bir fikir geldi. Hywel'e ters ters baktım. "Rolant'ın sana ve Zaferlerin Kılıcı'na karşı duracak kadar *aptal* olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?"

Hywel bunun üzerine gözlerini kırıştırdı, başı hafifçe yana eğildi, yüz ifadesi az da olsa değişti. Laszlo başını eğdi ve gömleğinin kuyruğundaki gözlüklerini temizleyerek gülümsemesini gizledi.

"Haklı olabilirsin," dedi Hywel. "Büyük olasılıkla Rolant oyunu oynayabilir. Hayatta kalmak için Birsha'yla birlikte hareket edebilir. İkimiz için de bir araç olabilir."

Dr. Underwood boğazını temizleyerek dikkatimizi topladı, kaşları çatıktı. "Korkarım Birsha ejderhayı bir araç haline getirmek istiyorsa, bu onların zekâsıyla olmayacak."

Asterion ve diğerlerinden Birsha'nın nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildiğine dair öğrendiklerimi düşündükçe kemiklerime kadar işleyen bir ürperti hissettim. Geri çekildim ve Conall'ın beni tekrar göğsüne bastırmak için hevesle beklediğini gördüm.

Hywel alçak sesle hırladı ve biz tartışırken tetikte ve sessiz kalan Robin'e doğru yürüdü. "Bırakın onu. İçeri girip ne yapacağımıza karar versek iyi olacak."

Kökler pakın bacaklarının etrafında gevşeyerek toprağa geri çekildi ve Hywel onu sakalından yakalayarak bağırان adamı açık kapılara doğru çekti.

Diğerleri takip etmek için dönerken Conall beni sıkıca tuttu ve şakağıma uzun bir öpücük kondurdu. "Bilge ve sevimli, *mo chroí*."

Öfkelendim ve gözlerimi devirdim, ama dudaklarının baskısına yaslandım, anın tadını çıkarıyordum, bundan sonra gelecek şeyin haftalardır içime çektiğim huzuru bozacağını biliyordum.

Hunter dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi ve "Müttefiklerimizden birini Birsha'nın

merhametine bu kadar duygusuzca terk etmemiştik," diye homurdandı.

Amon'un hepimizi incelediği köşeden tüyler hışırdadı. "Wyrn hiçbir zaman tam anlamıyla müttefiklerimizden biri olmadı. Hiçbir zaman da öyle olduğunu iddia etmedi."

Asterion içini çekerek elini alına götürdü. "Bize karşı hiçbir eylemde bulunmadı. Bize çok değerli bilgiler sundu. Bize yol gösterdi-"

Amon pençeli elini sallayarak, "Evet, evet, kılıç," diye homurdandı.

Hywel, Excalibur'un görevden alınmasına sinirlendi ama kolunu omzuma atarak yanımda uzanmaya devam etti. O, topluluğumuzun en prestijli canavarı olabilirdi ama Birsha'ya karşı verilen bu savaşın taktiksel unsurları söz konusu olduğunda, grubumuzun generalleri belliydi.

Auguste, uyuduğunu sandığım odanın gölgeli ucundan boğazını temizledi. Son bir saattir dinleniyor ve hepimizi dinliyor olmalıydı. "Kabul etmelisin ki Amon, elimizdeki Zafer Kılıcı bir darbe. Savaşı tamamen onsuz da atlatabilirdik ama Birsha'nın kalesine düşseydi yıkım büyük olurdu."

Amon sinirlendi, gözleri parlıyordu. "Birsha'nın bulabildiği en kötüler topladığını *bildiğimiz* bu zamanda bir kurtarma görevi-"

"Gülünç olurdu, evet," dedi Asterion, sfenksin dikkatini çekerek.

Odada bir fırtına bulutu gibi toplanan gergin, keskin bir enerji hafifçe yatıştı ve hem Asterion hem de ben, küçük kalabalığın zıt uçlarında olsak bile iç geçirdik.

Hywel kapsamlı bir sorgulamadan sonra pakı kovmuştu ve mutfaklara gidip yememiz için basit yiyeceklerden oluşan bir koleksiyonla dönen Laszlo'nun ta kendisiydi. Herhangi bir kapıdan ya da duvardan tek bir gölge figürü bile geçmemişti, sadece bizim üç koleksiyonumuz. Her grubun kalbinde bir kadın olması ilginçti, diye düşündüm, her birimiz biraz insan kanı taşıyorduk. Birsha kendisine karşı bir düşman çıkmasını bekleydi, bu düşmanın Esther Reed gibi bir kız olmayacağından emindim.

Ondan korktuğunu söylediler. Kaçtığım gece Yedi Peçe'den kaçmasının nedeni o ve canavarlarıymış.

Onun da benden korkmasını istedim.

Hywel saçlarımdan bir tutamı parmağına doladı ve Conall'ın eli kucığımda tuttuğu benim elimi sıkıttı.

"Hepimiz arasında en çok Rolant'a borçlu olduğumu inkâr edemem," dedi Asterion Amon'a. "Ona ne olduğunu öğrenmek için kendim de çaba gösterebilirim."

"Asterion!" Nefes nefese kaldım ama yumuşak çığlığım Hunter'ın cevabının altında kayboldu.

"Sana katılacağım dostum," diye cevap verdi ork kolayca, minotorun bakışları arasında

Asterion'a başını sallayarak. Ronan, Hazel kaşlarını çatarken kulağına bir şeyler mırıldandı ve Hazel başını sallamadan önce bir duraksama oldu, yanakları solgun ama ifadesi sağlamdı. "Ben de geleceğim," dedi Ronan Hunter'a. "Gözlerin olması zarar vermez.

gökyüzünde."

Hunter duraksadı ve başını sallamadan önce su perisi aşkına baktı. "Geri kalanınız burada kalmalı," dedi yavaşça, muhtemelen Hazel'in da kavgaya karışmasından korkuyordu.

Bir gırtlak sesi duyuldu ve Ezra, elleri kucığında iki büklüm olmuş Esther'in arkasında durduğu yerde belirdi. "Yardım etmekten mutluluk duyarım. Zaten Hywel'in hazinesinin cazibesinden beni uzak tutmak daha iyi," diye şaka yaptı. "Bir hırsız kadar yararlı bir casus da olabilirim."

Esther'in nefesi kesilmişti, bakışları donuklaşmıştı ama arkasına uzandı ve Ezra'nın elini parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkıttı.

Conall boğazını temizledi ve yanımda huzursuzca kıpırdandı. "Yapmalıyım-"

Asterion arkasını döndü ve başını salladı. "Hayır, burada kal. Bu konuda nasıl hissettiğimi

biliyorsun ve her neyse... Yarı çılgın ve geri dönmeye hevesli olmana katlanabileceğimden emin değilim," dedi Asterion alçak sesle.

Conall'ın yanakları kızardı ve gözleri benimkilerden uzak durmaya devam etti. Esther köşedeki sfenksiyle yüzleşmek için dönerek, "Amon," diye yumuşak bir sesle ısrar etti.

Amon içini çekti ve başını salladı, istifa etmekten çok eğlenmiş görünüyordu. "Evet, yıldızım. Asterion, ben de senin partine katılacağım. Ne de olsa birinin MacKenna'yı hizada tutması gerekiyor."

"Pekâlâ, ama bence burada dursak iyi olur," diye güldü Asterion. "Daha fazla olursak Birsha kıtanın öbür ucundan gelen izdihamı duyacak. Rolant hakkında ve nerede olabileceği konusunda bilgi toplayacağız ve sonra nasıl hareket edeceğimize birlikte karar vereceğiz."

O bakışımı yakalayana kadar minotoruma kaşlarımı çattım. Küçük bir gülümsemeyle cevap verdi ve başını kapıya doğru eğdiğinde kalbim göğsümde tekledi.

Conall biraz daha ikna ederek elimi bıraksa da Hywel, "Devam et," diye mırıldandı.

Oda konuşmalarla, birbirlerine güvenli sözler veren aşıklerle ve plan yapan canavarlarla doluydu. Asterion beni belimden yakaladı, ayak parmaklarımdan kolayca kaldırdı ve çalışma odasının kapısından dışarı çıktı.

"Asterion, sen-"

"Kaçmıyorum, *Théa*," dedi ben sorumu tamamlayamadan. Aceleyle yan odaya, ateşi yanan küçük bir oturma alanına girdik ve bizi birlikte kanepeye oturttu, bacaklarım kucağına yayıldı. Omuzlarımı kavrayıp başını eğerek kaşlarımızı birbirine yaslamadan önce kısa bir süre kalçalarımı sıktı. Benim açgözlü tutuşum yukarı uzandı ve onu boynuzlarından yakalayarak sıkıca yerinde tuttu.

"Birsha muhtemelen hepimizi olmasa bile Hywel ve Laszlo'yu tuzağa düşürmeye çalışıyordu."

Titredim ve Asterion beni ısıtmak istercesine ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. "Demek ki o da *seni* arıyor, Asterion. İstemiyorum-"

"Her şey yoluna girecek, *théa*," diye fısıldadı Asterion, başını yüzüme sokulacak kadar geriye çekerek.

"Belki de Conall-" diye küçük bir sesle başladım, kelimelerden nefret ediyordum.

Asterion homurdandı. "Söylediğimde ciddiydim. Conall seni kendine hedef seçene kadar gözünün önünden ayrılmaya dayanamayacak. Aynı şey Hywel için de geçerli ve ejderha kesinlikle eşinin onsuz yuvadan ayrılmasına izin vermeyecektir."

"Öyle mi yapmalıyım?" Mırıldandım, surat asışımı saygın bir ifadeye dönüştürmeye çalışıyordum.

Asterion bir an sessiz kaldı, bir eli omzumdan yukarı kayarak çenemi yakaladı ve yukarı kaldırdı. Gözleri aynı anda hem yumuşak hem de sıcak bir şekilde bana dikilmişti. "Ben senin *eşin* miyim, *Théa*?"

Bir an için onun kucağında gergin bir şekilde döndüm. "Asterion, sen dedin ki..." Bakışlarını

başka yöne çevirdi, boğazından kısık bir onaylama sesi geldi ve aniden cevap dilimdeydi. "Evet. Öylesin." Asterion'un nefesi göğsünde dondu, gözleri bana bakmak için geri döndü. Hangimiz önce hareket etti bilmiyorum ama bir anda Asterion'un göğsüne sıkıca bastırılmışım, kollarımız öylesine şiddetliydi ki

Birbirlerine bağlanmışlardı, zorlukla nefes alabiliyordum.

Artık bizi gerçeklerden mahrum etmeyeceğim.

"Sen benim eşimsin, Asterion. Seninleyken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Bana dokunduğun ilk andan itibaren beni ele geçirdin ve ben-"

"Evanthia," diye inledi Asterion, yüzünü ince boynuma gömerken.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım doğrudan tatlı kürklü kulağına, bir parmak ucumu kulağının arkasından geçirdim ve kulak kıpırdayınca gülümsedim. "Beni koruduğun için. Beni beklediğin için."

Beni beslediğın, beni izlediğın ve beni kendimden daha iyi tanıdığın için."

Asterion'un nefesi ağır ve hızlıydı, tenimin üzerinde ve elbisemin yakasının altında hızla ilerliyor, ben onun kucağına doğru eğilirken göğüslerimi sızlatıyordu. "Düşündüm ki... Düşündüm ki bilmek yeterli olur," dedi sert ve acılı bir sesle. "Benim için ne olduğunu bilmek. İçimin ne kadar dolu olduğunu hayal bile edemezdin.

sana dokunurken, seni becerirken, seni *severken*, *Th  a*. Benim k    k tanrı  am. Benim *e  im*."

Y  z  n   y  karı   ekip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Y  z hatlarımız birbiriyle uyu  masa da, onu   pmenin m  kemmel bir do  rulu  u vardı, g  zlerimi ya  artan bir do  ruluk.

"G  ster bana, Asterion. Gitmeden   nce. Senin olmanın ne demek oldu  unu bana tekrar g  ster."

Asterion homurdandı ama yumu  adı, beni kollarının be  i  inde kanepeden kaldırdı ve ikimizi de yuvaya ta  ıdı.

Asterion, "Ben odada yokken Amon planlarını yapacak," diye mırıldandı ama elleri hevesle   zerimde sıkıla  tı ve entrikalar ve planlarla ilgili herhangi bir endi  enin birbirimizden memnun olana kadar bekleyece  ini biliyordum. Tabii bu m  mk  nse.

BÖLÜM 41

MESELEYİ ÇÖZÜN

Ertesi sabah şafak vakti hepimiz kalenin dışında bir araya geldik, gözyaşları içinde öpüştük ve fısıltıyla vedalaştık, dostlar arasında eller sıkıldı ve sırtlar sıvazlandı.

"Seni seviyorum dostum," diye bir kez daha fısıldadım Asterion'un kulağına, bana sıkıca sarılırken bacaklarım yerde sallanıyordu.

"Seni seviyorum, *Théa*. Yakında döneceğim."

Boynunun arkasını çimdikledim. "Yapsan iyi olur. Londra'da daha fazla oyalanma yoksa-"

Asterion inledi ve güldü, beni ayak parmaklarımın üzerine kaldırdı ama kendini hâlâ kollarımın arasında buldu. "Conall abartmış. O zamanlar meşguldüm, yemin ederim. Sanki sana yakın olmaktan gerçekten kaçınabilirmişim gibi."

Bunun üzerine iç çektim, teselli olmamıştım ama en azından yatışmıştım. Kollarım yavaşça tanıdığım en geniş omuzlara dolandı ve arkamı dönüp hıçkırı hıçkırı ağlayarak şatoya geri dönme dürtüsüne karşı koydum.

Asterion kaşlarını sallayarak bana "Conall'ın borcunu öde," diye fısıldadı. "Sen halledene kadar dayanılmaz olacak."

Conall ve Hywel beni neredeyse takıntı derecesinde yakınlarında tutuyorlardı. Asterion birkaç günlüğüne yokken -daha uzun süreceğini kabul etmeyi reddediyordum- ve Laszlo sabırlı bir azizken, diğer iki arkadaşım ile anlaşmak için iyi bir zaman olacaktı.

Kendimle yüzleştim, itiraf ettim. Hywel zaten hazır olduğunu söylemişti. Conall daha az netti. Ailesini göz önüne alırsak, evlilik konusunda kendi endişeleri vardı. İsteksizliğinin kaynağının hâlâ bu olup olmadığından ya da beni bekleyip beklemediğinden emin değildim.

Asterion dik durarak, "Kendine karşı da benim kadar tatlı ol," diye ekledi. Burnumu çektim. "Göreceğiz bakalım. Bu artık senin işin."

Güldü ve ben bu sıcak ses karşısında nefesimi tuttum, yanaklarımda neşeli bir kızarıklık oluştu. Asterion ve ben genellikle birbirimize karşı çok ciddiydik. Onunla flört etmek, onu güldürmek baş döndürücü bir sürprizdi. Durmak istemedim. Yakasını sıkmadan önce ellerimi yakaladı. Esther ve Hazel burada, şatoda kalacak olan sevgililerinin kollarına atılıyordu. Minotorumun gitme vakti gelmişti.

"Kendine dikkat et," diye mırıldandım.

"Söz veriyorum," dedi Asterion ciddiyetle ve kaşlarını çatarak bakışlarını benimkilerden ayırdı. Omzumun üzerinden baktı, arkamdan başını salladı ve nazik elleri beni ondan uzaklaştırmak için uzandı.

Boğazımda yükselmeye çalışan hıçkırığı zorlukla yutarak ürperdim ve Laszlo'nun yatıştırıcı kokusunun ve dikkatli kucağının beni sarmasına izin verdim.

Önümüzdeki canavarların tanıdık figürleri teker teker yer değiştirdi. Ronan ceketini silkti, parlak kırmızı derisi, boynuzları ve kanatları kayboldu. Amon omuzlarını silkti, kendi kanatları ve kuyruğu yok oldu, hafif kürklü alnı pırıl pırıl kahverengi bir tene dönüştü. Hunter Hazel'a göz kırptı, bir şapka taktı ve kendisinin yakışıklı bir insan versiyonuna dönüştü. Ancak Ezra görünmez olarak kaldı, partilerine gizli bir şekilde katılmıştı.

Asterion'un beyaz eldivenleri elindeydi, bakışlarımız birbirine kenetlenmişti. "İçeri gir, *Théa*," dedi usulca.

Gitmeden önce onu son kez gördüğümü bilerek başımı salladım ve diğerlerinin beni kalenin serin taş duvarlarına doğru götürmelerine izin vererek arkamı döndüm.

"Bu yeterli değil mi?" Conall, Dr. Underwood'un benden topladığı küçük kan kavanozuna kıskançlıkla bakarak tersledi.

Underwood hafifçe ağzını açıp bana baktı. Başımı salladım ve ona yüzeysel bir gülümseme sundum. "Ben iyiyim, gerçekten."

"Auguste birazdan ona ve Laszlo'ya bir tabak ikram getirecek," diye temin etti Esther odanın kenarından izleyen Conall'a.

Hywel arkamda bir çirkin yaratık gibi duruyordu, şüphesiz beni terk eden her damlayı ölçüyordu.

Underwood bana, "İşbirliğiniz için minnettarım," dedi ve Laszlo'ya başını sallayarak onu da minnettarlığına dahil etti. "Şüpheli deneyler" için kanından herhangi birini paylaşmayı kesin bir dille reddeden Hywel'e bakmadı.

Underwood sözlerine şöyle devam etti: "İlahi kanın kendi başına bir kategorisi olabileceğinden şüpheleniyorum, ancak bu benim herhangi bir kanıt bulmak için ilk şansım olacak."

"Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım," dedim, kullanmadığım omzumu silkerek. Doktorun amacının tam olarak ne olduğunu ya da sadece doğal olarak merak edip etmediğini anlamamıştım ama güvenilir bir kaynağın ne bulabileceği benim için önemli değildi.

"Evanthia," diye mırıldandı Conall, neredeyse dolu olan şişeye umutsuzca bakarken.

"Hepsi tamam," dedi Underwood, kolumda açtığı küçük yarığa temiz bir pamuk bastırırken biraz rahatsız görünüyordu.

Conall ve Hywel rahatlayarak inlediler ve Hywel üzerime doğru eğilip yüzümü ellerinin arasına almadan ve ağzımı kabaca kendine çekmeden önce yaptıkları maskaralıklar karşısında dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı. Öpüşürken ciyakladım ama Hywel beni çok iyi tanıyordu ve bir ısırik ve alaycı bir yalamayla dokunuşunun altında eriyordum. Dili dudaklarımın arasından kayarak, ejderha formuna insan formundan daha yakın bir uzunlukla kendi dilimin etrafında hevesle dolanırken inledim ve titredim. *Néktar* aramızda tatlı tatlı geziniyordu ve ben ağzını kovalamak için gerildim, ellerim omuzlarını kavramadan önce önümde çırpınıyordu. Esther oturduğu yerden "Aman Tanrım" diye mırıldanırken geri çekildi ve sonra kendini beğenmiş bir şekilde bana gülümsedi.

"Bu ne içindi?" Nefes nefese ve gözlerimi kırıştıtararak sordum.

Hywel elini kolumda gezdirdi ve ardından Dr. Underwood'un yarama bastırıldığı pamuğa bir fiske vurdu.

Underwood lekesiz iç dirseğime bakarak haykırdı. "Ah! Ama nasıl-"

Hywel onun sözünü kesti, dişlerini sıkarak konuşuyordu. "Hayır. Şimdi olmaz."

"Pekâlâ," diye içini çekti Underwood, kanımın bulunduğu şişeyi kapattı ve Hywel ya da Conall onu geri çalmaya kalkışmadan önce akıllıca çantasına yerleştirdi.

Esther, doktoru odadan çıkarırken bana göz kırparak, "Gel aşkım, gidip Auguste'ün nerede olduğunu bulalım ve ona yardım edip edemeyeceğimize bakalım," dedi.

"Gerçekten acımadı," diye mırıldandım, kanepenin arkasına yaslanarak rahatladım.

Hywel omuzlarını devirerek, "Mm, biliyorum, bu yüzden iyi doktor odadan zarar görmeden çıktı," diye mırıldandı.

Conall başını kucağıma yaslamak için kanepede sallanırken, "Senin *herhangi bir* parçanı paylaşmaya meyilli değiliz, *mo chroí*," dedi.

Hywel homurdanarak onayladı ve kanepenin arkasından fırlayarak yanıma yerleşti. "Aslında, misafirlerimizin arkadaşılığından ne kadar keyif almış olsam da, sadece dördümüzün olacağı bir akşamı hiç sorun etmem."

Kucağımın üzerinden uzanıp elini Conall'ın göğsüne koydu. Conall'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ama ben kendi elimi Hywel'inkinin üzerine koydum ve Conall da onunkini üstüne koyarak bizi birbirimize bağladı.

Başımı Hywel'in omzuna yasladım. "Güzel olurdu ama diğerlerini gücendirmek istemem."

"Kimsenin aldıracağını sanmıyorum. Üç haftadır birbirimizle dirsek dirseğe yaşıyoruz. Bir gece daha *sessiz* sinema oynamaya dayanacak gücüm olduğundan emin değilim," diye mırıldandı Conall.

Diğerleri gideli üç gün olmuştu ve Conall nihayet dün gece bana onları tekrar görmemizin bir ya da iki haftayı bulacağı haberini vermişti. Grup içinde neşeli bir görüntü sergilemeye çalışıyorduk ama bu durum artık zayıflamaya başlamıştı. Ağırbaşlı ve sakin Booker bile bir gece önce kimse onun hareketsiz ve donmuş bir şekilde dururken neyi canlandırmak istediğini tahmin edemediğinde suratını asmıştı.

"Ezra bunu tahmin ederdi," dedi taş beyefendi ağır bir iç çekişle. "Blarney Taşı."

Conall gülmüştü ama Esther burnunu çekerek gözyaşlarına boğulunca sesi aniden kesildi.

Oturduğumuz küçük, güneşli odanın kapısı açıldı ve içeriye bir tepsi hamur işi taşıyan Auguste yerine Laszlo oldu. Bizi görünce durakladı, yüzünü aydınlatan bir gülümseme güneş ışığının biraz daha ciddi görünmesini sağladı.

"Ah, sadece biz mi varız?" diye sordu memnuniyetini gizlemeden.

Hywel başımı öperek, "Bu akşam özel yemeklerimiz olacak," dedi. "Hayalperestler her şeyle ilgilenecek."

Laszlo bir el sallayarak Conall'ın kendisine yer açmak için ayağa kalkmasını engelledi ve onun yerine yere oturdu, bacaklarıma yaslanırken gayet gayri resmi ve rahattı. Conall'ın boştaki eli Laszlo'nun kanatlarını okşayıp sevmek için kalkarken, gryphon sırayla her birimizi besledi. Başparmağını emdim, bakışlarındaki parlak ışıltıyla buluştum ve içimi ısıtmasına izin verdim.

Hırıltı çayırın ötesinden seslendi ve kendimi hazırladım, Laszlo da ben de gözlerimizi göğe doğru yuvarladık.

"Conall-" Laszlo tersledi, sonsuz sabrı sonunda bir kırılma noktası bulmuştu.

Artık çok geçti. Sıkıca sarılmış kollar beni ayağımdan yakaladı, Laszlo'nun sahte tehdidinden ve

dövüş açısından uzaklaştırdı. Elimde tuttuğum asayı da düşürdüm, Conall'ın kafasına vurmanın cazibesi çok ikna edici hale gelmeden önce.

Conall çaresiz bir hırıltıyla, "*Yapamam*," diye yanıtladı Laszlo'yu.

"Sadece antrenman yapıyoruz," diye mırıldandım, kurt adamımın son bir saat içinde yitip gitmiş olan sempatisini taklit ederek.

"Biliyorum," diye inledi, çatık kaşlı yüzünü göğüs kemiğime bastırarak. İçimi çektim ve parmaklarımı gevşek saçlarında gezdirdim, ensesini bulduğumda kaşlarımı çattım. Neredeyse ateşi çıkmıştı, gün aslında oldukça güzel ve serinken terliyor, dokunuşumla titriyordu.

"Ya alanı terk etmelisiniz-" Laszlo bir kez daha başladı, bize doğru yürüyordu.

"Hayır!" Conall havladı ve gryphon'a parlak dişlerini göstermek için arkasını döndü.

Laszlo kısa bir süre durdu, gözleri irileşmiş ve dudakları büzülmüştü. "Conall!"

Conall titredi ama beni bırakmayı reddetti, göz kapakları kapandı. "Özür dilerim Laz. BEN-BEN-"

Conall'ın küçük birliğimizin parçası olmayan canavarlar yüzünden çok tedirgin olduğunu fark ettiğimizde eğitimimi dışarıya taşımıştık ama Laszlo'ya *hiç* bu şekilde terslenmemiştii. Yüzündeki yaralı ifade için Laszlo'yu suçlamadım.

"Bunu halletmeniz gerek," dedi Laszlo, keskin ve soğukkanlı bir ifadeyle, bizden uzaklaşmadan önce gözlüklerinin üzerinden bakarak.

"Laszlo, bekle, ben-"

Ama Conall Laszlo'nun peşinden gitmedi ya da gryphon dönüp şatoya yönelirken beni tutuşunu gevşetmedi. İnledi ve sarktı, yorgun bir şekilde tanıdık çayıra gömülmeden önce ikimizi de salladı. Ellerimi omzundan yakasına doğru gezdirip düğmelerini karıştırdım.

"Evie, hayır, ne demek istiyorsun?" Conall ellerimi yakalamaya ve onları işlerinden çekmeye çalışarak mırıldandı.

"Yanıyorsun. Hasta mısın?"

"Hayır, ben iyiyim hayatım, sadece-"

Bu çiftleşme dürtüsüydü. Reddettiği. Asterion gideli bir buçuk hafta olmuştu ve ben Conall'la çiftleşme konusuna parmak ucuyla girmeye çalışsam da o çabalarımın etrafından ustalıkla dolaşmış, tatlı bir flört ve baştan çıkarma ile beni geri çevirmişti, böylece konunun değişmesinden asla gerçekten rahatsız olamamıştım.

Geri adım attım, ani bir düşünce beni neredeyse yere düşürüyordu. "Beni eş olarak *istemiyor* musun?"

Conall'ın boğuk öfke çığlıkları güven vericiydi ama kekelediği her saniye içime yağlı bir tedirginlik yayılıyordu. Omuzlarımı geri çekip uzaklaştım ve gözleri büyüdü.

"Hayır, yani, lanet olsun, Evie-Bekle!" Dönmeye başladığımda nefesi kesildi, üzerime atladı ve beni bileklerimden yakaladı. "Çekip gitme. Bana bunu sorduktan sonra olmaz."

"Conall-"

Elleri sıkılaştı, canımı acıtacak kadar değil ama kaçmama izin vermiyordu. "*Evet*, Evanthia, *mo chroí*, seni eşim olarak istiyorum. Sen benim eşimsin ve bundan ne kadar memnun olduğumu bilemezsin. Minnettarım. Kendimden *geçtim*," diye ekledi aceleyle, sırtışı yerine oturdu. "Biraz da korkuyorum ama Hywel bunu mahvetmeme izin vermeyeceğine söz veriyor. Tabii henüz batırmadıysam."

Karşımda duran bu tanıdık figürü görünce iç çektim, aynı ölçüde yoğun ve eğlenceli. "Ama?" diye sordum.

"Ama' yok," dedi hemen.

Gözlerimi devirdim ve Conall bileklerimden çekiştirerek beni göğsüne doğru çekti. "Acıyacak,

Evanthia," dedi yumuşak bir sesle. Gözlerimi kırpıştırdım ve ona baktım. Bakışları beni ıslatıyordu, a ve

Endişeli ve sevgi dolu -çünkü bunun ne anlama geldiğini anlamaya başlamıştım. "Isırık acıtacak ve ben buna dayanamam. Seni benim olarak işaretlemek için ne kadar çaresiz olsam da, ve evet, bunu yapmadığım için beni ve diğer herkesi delirttiğini biliyorum. Bu seni incitecek. Ve ben hayatımda hiç kimseyi daha az incitmek istemedim."

Göğsümde bir tatlılık çatlağı oluştu ve Conall'ın gücüne gömüldüm, yüzümü omzuna yasladım ve ateşler içindeki boğazının derisini öptüm.

"Bu beni kurt adam yapar mı?" diye sordum.

"Hayır. Ya da olurdu, ama sadece doğru koşullar altında. Tamamen değişmiş olmam gerekir, dolunayda ve bu senin için çok çok daha kötü olur, o yüzden sorma bile."

"Değilim," dedim, ellerimi onunkilerden kurtardım ve sırtının çıplak tenini okşamak için gömleğinin altından yukarı kaydardım. "Çabucak iyileşeceğimi biliyorsun Conall."

"Yeterince şey yaşadın," diye o kadar yumuşak fısıldadı ki, muhtemelen bu sözleri duymamı istemediğini düşündüm.

Boğazına doğru gülümsedim, daha yakına kaydım, duruşumu genişlettim, böylece ayaklarım onunkilerin arasına sıkıştı. "Sadece küçük bir ısırık."

"Küçük mü?"

Suçlamasına güldüm ve gülümsemek için mücadele ederken yanaklarının seğirdiğini görmek için arkama yaslandım. "Bir ısırık."

Gözleri kısıldı. "Evanthia, bir *ısırıktan* daha fazlası gerek-" "Conall, fark edeceğimden bile şüpheliyim-"

"Fark etmedin mi?!"

Omuz silktim, o da alay etti. "Yani... eğer bunun çok etkileyici bir ısırık olduğunu düşünüyorsan..." Geri çekildim ve onu kollarımdan bıraktım.

Conall kaskatı kesildi, bana ters ters baktı. "Evie, neyin peşindesin?" "Hiçbir şey," diye yanıtladım çabucak.

"Seni ısırمام için beni

kandıramazsın." Sırıttım. "Aklımın

ucundan bile geçmez." Kaşlarını

çattı. "Nereye gidiyorsun?"

Beni yakalamak için bir kolunu uzatırken, ulaşamayacağı bir yere doğru geri geri koştum.

"Hiçbir yerde," dedim gülerek.

Ofladı ve başını salladı ama arkasında parlak kırmızı bir kuyruk hevesle sallanıyordu. Onu çok kolay ele veriyordu. "Evanthia," dedi sert ve emredici bir ses tonuyla.

"Conall," diye cevap verdim, sesiyle alay ederek.

Bana doğru tepindi, ben de yüzündeki açık şaşkınlığa kıkırdayarak hemen uzaklaştım. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Ne yapıyorsun?"

Kollarını iki yana açarak bir kez daha durmadan önce kısa bir kovalamaca daha yaşandı.

"Evanthia!" "Conall!" Alay ettim.

"Benden kaçmayı bırak," dedi, sözlerindeki sızlanmayı zar zor gizleyerek.

Duraksadım, ellerimi arkamda birleştirdim ve başımı eğerek onu inceledim. "Hayır," dedim ve o da bana bakakaldı. "Yakala beni."

O itiraz edemeden koştum, sırtımda yankılanan karanlık gürültüye gülüyordum. Elimden geldiğince hızlı koştum, çayırdaki dümdüz bir ok gibi, sadece mesafe arıyordum. Conall benden daha hızlıydı ve beni yakalaması uzun sürmeyecekti. Benim de ona *izin* vermem uzun sürmezdi. Sadece

yeterince zamana ihtiyacım vardı.

Omzumun üzerinden baktım ve henüz tam gaz koşmadığını, sadece beni görüş alanında tutmaya çalıştığını fark edince gülümsedim. O halde ona bakacak bir şey vermeliydim. Nefesimi tutarak ona doğru döndüğümde durdu, elleri kalçasındaydı ve yüz ifadesini inandırıcı olmayan bir hırıltı kaplamıştı.

Laszlo'nun bu sabah giydiğim uzun tuniğine uzandığımda eriyip gitti. Kumaşı başımın üzerinden sıyrıp üst bedenimi ve giydiğim taytın darlığını ortaya çıkarırken Conall'ın kıvrılmış dudağı gevşedi. Bir şeyler mırıldandı -adımı söylediğini düşündüm- ve gerildi.

Döndüm ve bir kez daha koştum, kahkaham yüksek ve keskin, yüksek otların arasından kıvrılıp beni çağıran bir hırıltıyla cevap verirken heyecandan bir çığlık kaçtı.

"Ne yaptığınızı biliyorum," diye seslendi.

"Ben de öyle," diye cevap verdim, omzumun üzerinden ona bir gülümseme gösterdim.

Bana yetişmişti ama yine de daha yumuşak bir tempoda ilerliyordu. Kuyruğu hevesle sallanırken yabancı otların tepelerindeki tohumları tekmeliyordu ve ben yavaşladığımda o da yavaşladı. Pençe uçlu parmakları beyaz keteni omuzlarından çekip başının üzerinden geçirdi, çıplak göğsü puslu güneş ışığı altında parlıyordu. Ayaklarıma gevşekçe bağlanmış botları çekiştirerek aşağı uzandım. İlkini ona doğru fırlattım ve kısa düştü. Conall kaşlarını bana doğru kaldırdı. Bir sonrakini daha uzağa fırlattım ve ona isabet etmeden önce kaçarak dikkatini dağıttı ve meyve bahçesine doğru kaçmam için gereken dikkat dağınıklığını sağladı.

"Evie!" Conall havladı.

Sııttım ve nefesimi koşmak için ayırdım.

Meyve bahçesi derin bir çiçeklenme içindeydi, soluk pembe ve beyaz yapraklar budaklı elma ağaçlarından aşağı süzülüyordu. Kalın yapraklar kaleden bizi görmemizi engelliyordu ve zemin beyaz yabancı menekşelerle yoğun ve yumuşaktı.

"Ah!" Yere bakarken tek ayağımın üzerinde zıplayarak tısladım.

Yabancı menekşeler ve düşen dallar, diye değiştirdim zihnimde.

Conall güldü ve sesin ne kadar yakın olduğunu görünce irkildim. Etrafıma bakındım, gözlerim onu gölgelerin arasından seçemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu ve sonra bir ağacın arkasından fırlayan pas kırmızısı kürkü kısa bir anlığına yakaladım.

Dönüp arkamdaki elma ağacının alçak dalına uzandım ve kendimi ağacın gölgesine çektim.

"İçeri girip güzel, rahat bir yatağa girmeyi tercih etmez miydin?" Conall saklandığı yerden çıktı ve dudaklarını eğlendirerek tırmanışımı izledi.

"Böylece beni kaz tüylerine bulayıp bana şövalye bir aşık gibi davranabilirsin?" Bir kez daha yukarı tırmanırken homurdanarak sordum. Dinlenmek için bir dal parçası buldum ve ikisinden daha büyük olanına yaslandım.

Conall yavaşça yaklaştı, yüzü tomurcuklanmış çiçeklerin ve yağlı yeşil yaprakların arasından titriyordu. "Bu benim için çok mu yanlış?"

"Çok nazıksın, bunu sen de biliyorsun," dedim ve taytın bağcıklarına uzandım. Conall hareketsiz durdu ve hevesli bir ilgiyle ellerime baktı. Deriyi yavaşça deliklerden geçirdim, konuşmaya devam etmeden önce ilerlememle onu alay ettim. "Ama en başta nasıl bir araya geldiğimizi unutmamızdan nefret ediyorum. Ben kırılğan değilim Conall."

"Sen tanıdığım en güçlü insansın," diye mırıldandı, kendi elleri bel kemerine gitti.

"Ve ben bir *hanımefendi* değilim. Hayatımda pek çok şey oldum ama asla bu olmadım," dedim. Deri kordonu sallandırdım ve sonra bir dala takılarak düşmesine izin verdim. Taytın açık yakası açıldı, kalçalarım ve tepemdeki soluk bukleler ortaya çıktı.

Conall alçak sesle ve yalvarırcasına, "Aşağı gel, *mo chroí*," diye seslendi.

Başparmaklarımı tozluğun beline geçirdim ve aşağı doğru ittim, ayaklarımı teker teker serbest bırakırken dengemi korumak için sırtımı ağacın desteğine dayadım. Ben tekmeleyerek çıkarırken Conall kumaşı yakaladı, gülümsemesi genişti ve kızıl saçları titriyordu.

"Bir ağaca konamayız, Evie," diye güldü. "Ben kuş değilim."

Bir ayağımı öne atarak kalçalarımı ayırdım ve kendimi tahrik etmek için bacaklarımın arasına uzandım. Henüz çok hazır değildim ama ilk dokunuşumda klitorisim zonkladı. "Oh, Conall!"

Conall altımda küfretti ama başım elma ağacına yaslandı, gözlerim yaprakların arasından parlayan güneşe dikilmişti, kendimi nazikçe okşayıp okşarken, özümden biraz ıslaklık çekip ağrıyan dudaklarımın üzerinde yumuşattım. Aşağıda kumaşlar hışırdıyor, dallar sallanırken yapraklar fısıldaşıp dedikodu yapıyordu ve ben parmaklarımı kendi kaygan sıcaklığıma daldırırken kıkırdıyor ve inliyordum.

Conall'ın kollarının büküldüğünü, ellerini iki dala dayadığını ve benimle buluşmak için kendini yukarı ittiğini izlemek için tam zamanında aşağı baktım. Bir elimi arkama koydum, ayağa kalkmasını, benim duruşuma uymasını, kendini muhtaç bedenime gömmesini bekliyordum. Bunun yerine, denge için diktiğim ayağımı yakaladı ve önüme otururken omzunun üzerinden fırlattı. Bağırdım ama elleri hızlıydı, kalçalarımı neredeyse morartacak ama beni sabit tutacak bir şekilde kavradı.

Conall, "Lanet olsun Evie, bir azizin kararlılığını bile yok edersin," diye homurdandı.

"Ne yapardım ben bir-Oh, evet!" Conall yüzünü bacaklarımın arasına sokup beni güçsüz düşüren saldırgan bir açlıkla yalayıp emerken parmaklarımı saçlarına geçirerek haykırdım. Conall savunmasız etime hırladı ve ürperdim, güneşe göz kırptım, gülümsemem titredi. *Lanet olsun*. Bu bir numaraydı. Ama *harika* hissettiren bir numaraydı ve bir parçam onun dilinin içimdeki hoş itişine ve yağmasına teslim olmayı düşündü. Daha sonra tekrar deneyebilirdim. Onunla yatakta güreşebilir, Laszlo ve Hywel'in bana yardım etmesini sağlayabilir, muhtemelen Evanthia'yı uzak tutma oyunu oynayabilirdim.

Conall'ın siki bir saniye daha dayanamayana kadar.

Ellerim ipeksi kırmızı saçlarını okşadı ve Conall bana karşı inledi, ses zafer kazanmıştı. Boynunun arkasını avuçladım ve bir inilti hıçkırdım, dolgun ve aç dudaklarına doğru sallandım.

Parmaklarımın altındaki derisi yanıyordu.

"Hayır!" Nefesim kesildi ve elimi sıkarak onu kendimden uzaklaştırdım, vücudum serbest kalmanın eşliğinde titreşiyordu.

Conall bana dik dik baktı, yeşil gözleri vahşi ve yenilgiyle parlıyordu. Bu bakışa kendi bakışımla cevap vermek için elimden geleni yaptım.

"Düğümünü ve ısırtığını istiyorum," diye tersledim. Conall bana dişlerini gösterdi, dudakları geriye kıvrıldı ama saçları avuçlarımdaydı. Pençeleri dikkatle kalçalarımı ısıırıyordu ama söylediklerinde ciddiydi, beni asla incitmek istemiyordu. "Eğer onları alamayacaksam, o zaman gidip başka birini bulurum."

Zalimceydi ve muhtemelen yerine getirebileceğim bir tehdit değildi ama Conall'ı o kadar ürküttü ki tutuşundan kurtulmayı başardım, neredeyse üzerinde bulunduğum daldan düşecektim, inişimi yavaşlatmak için ellerimi yakaladım.

"Evanthia-Christ, *dikkatli* ol!" Conall bağırdı, oturduğu daldan bir sıçrayışla beni takip etti.

Aynı anda yere indik, o benden daha zarıftı ve ben kaçamadan kolları belime dolandı.

"Evie, *bekle* lütfen."

Ona karşı güreştim, kalçalarımızı birbirine sürterken bile omuzlarını geriye ittim. Aleti sertti, düğüm çoktan şişmişti ve içime girmek için sabırsızlanıyordu.

"Evie," diye inledi, başı geriye düştü, kalçaları öne doğru eğildi.

Kollarının arasında kıvrıldım, kığım vücudunun bastırması için kolay bir yuva oluşturdu ve Conall'ın sesi boğuk bir şekilde kesildi. Kollarını belime doladım ve onun elinden kurtulmak için ileri atılmaya çalıştım. Birlikte çimenlere düştük, dizlerimizin altında dallar kırılıyordu. Ellerim toprağa çarptığında acı dolu bir çığlık attım, Conall'a karşı hevesli bir şekilde geri çekilme hareketini gizleme zahmetine girmedim, yarı kendimi kurtarmak için savaştım, yarı açık teklifle ona eziyet ettim.

Conall'ın hırıltısı kulağımda ağır ve karanlıktı, göğsü sırtıma doğru eğilmişti, yumuşak bukleleri tenimi gıdıklıyordu. "*Mo chroí*, eğer hareket etmeyi kesmezsen, ben-"

"*Sik* beni," diye bitirdim sözümü, yapmak istediğim son şey olsa da kaçmak için toprağı tırmalıyordum.

Conall'ın hırıltısı sessizce başladı, sırtımdan göğsüme doğru inen bir titreşimdi, ama kulağımda yükseldi, nefesi omzumun üzerinde sıcaktı, nefes nefese, ağzı genişti. Dişleri derimin üzerinde gezinirken *donakaldım*, ısırmıyordu ama hareket etmemem için beni uyarıyordu. Conall'ın kollarından biri çekildi, ama diğeri sadece sıkıca tutundu, aramızda kayması ve sikini girişime yerleştirmesi için zar zor yer açtı, ucu içime sokuldu.

"Evie," diye mırıldandı, dili omzumun derisini zar zor sıyrıyordu.

Sızlandım ve kendimi onun sikinin üzerine ittim, omzumu sıkarken kükremesi dişlerinin arasında çınılıyordu. O da karşılık olarak kükredi, parmakları saçlarımın arasına girerek başımı yana çekti, karnımdaki eli aşağı kayarak seksimi okşadı.

Kovalamaca, sataşma, kavga ve güreş beni bir çılgınlığın uç noktasına itmişti. Bir şekilde paniğe ya da başka bir şekilde coşkuya kapılabilirdim. Gergindim, dişlerimi sıkıyordum, Conall'ın siki içimde okşandıkça çırpınmaya başlamıştım bile.

"Seni seviyorum," diye soludum, daha çok kendim için, güvende olduğumu ve Conall'la birlikte olduğumu hatırlatmak için.

Isırırken böğürdü, düğümünü göbeğime saplarken saçlarımı бүktü. Sessiz bir çığlıkla boşaldım, dişlerinin omzumdaki izi ve amımın onun düğümündeki sıkışması mükemmel bir eşleşmeydi. Canım acımişti ama bu acı, rahatlama telaşı ve lüks salıverme rüzgârıyla uyum içindeydi; içimizi kasıp kavurmak için mükemmel bir denge kurulmuştu. İnledim ve Conall'ın içine doğru sallanarak, dişlerinin etimdeki çekişini ya da vücuduma sertçe saplanan düğümünün kazısını umursamadan, hislerimin içinden geçtim. Hayır, umurumdaydı. İkisinden de zevk alıyordum.

Conall'ın dili sıcacıktı, yırtılmış tenime ve acımasız ısırıklarına sürtünüyordu, parmakları ben sızlanıp sarkarken bile klitorisimdeki tiradını durdurmayı reddediyordu. Hırlayarak kanıma, kalbime ve ciğerlerime bir dalga daha gönderdi, öne doğru eğildi ve ikimizi de ağaç köklerinin ve menekşelerin şüpheli yastığına indirdi.

Bacaklarımın arasında sevişirken titredim, yan tarafına doğru yuvarlandı, düğümünün sonsuz yalvaran dürtüsü dudaklarımdan daha yumuşak çığlıkları sürükledi. Yavaşça, sanki bunu yapmak ona acı veriyormuş gibi, Conall'ın çenesi gevşedi ve omzumu bıraktı.

"Ne yaptığını görüyor musun, *mo chroí*?" Conall kulağıma mırıldandı, yaramdaki kanı yaladı, ardından şaşırtıcı derecede rahatlatıcı bir karıncalanma geldi. Vücudunu benimkinin etrafında kıvırdı, kalçalarını kışıma doğru salladı, kararsız bir ritim bana bir erteleme vaat ettikten sonra hızla fikrini değiştirdi. "Kurtlar açgözlüdür, sevgilim. Beni istediğin yere getirdin. Ve tam olarak istediğimi alacağımı biliyorum. Tekrar ve tekrar."

Kımıldadı ve uykulu gözlerle kırıştırdığım gözümün ucuyla onun doğrulup bana baktığını gördüm. Gülümsedim ve başımı çevirdim, yüz ifadelerimiz kalplerimizin arasında dolaşan aynı mükemmel memnuniyetle eşleşti. Bağ.

"İstedığımız şey, dostum," dedim, Conall'ın coşkulu neşesinden zevk alırken gözlerim yaşardı. Beni didik didik ediyor, aramızdaki bağdan ve benim mutluluğumdan emin olmaya çalışıyordu.

Mırıldandı, çenemi kaldırdığımda eğildi, dudaklarımız sonunda birbirine kaydı, iç çekişler yudum yudum öpüşürken nefes verdi. Birleşmemiz bedenlerimiz arasında, bağ aracılığıyla, minnetle teslim olduğum sabit bir akımla akıyordu.

KABUS VE NÉKTAR

"Beni çok uzun süre beklettin."

Dudaklarımdan kırılğan bir inilti kaçtı, ellerim sanki karanlığı görüşümden koparabilecekmiş gibi gözlerimin üzerinde geziniyordu.

Conall ile çayırdıyım, dedim kendi kendime.

Ama ben de buradaydım. Bir kez daha onun erişiminde rüya görüyordum. Conall ve ben, ikimiz de hareket edemeyecek kadar güçsüz olana kadar birbirimizden zevk üstüne zevk almıştık, omzumdaki ısırık sıcak, yumuşak ve mükemmeldi. Tatlı acının güven verici nabızı bu soğuk karanlıkta eksikti. Yeni bağın herhangi bir çekişi de öyle, sonsuz derecede daha korkunç bir yokluk.

"Oldukça sabırsızlandım. Planlarım var, görüyorsunuz."

Dudaklarımı açmaya çalıştım ama onlarca acı noktası etimi çekip ısırdı ve dikişlerin arkasından haykırdım.

Hywel gelecek, kendime söz verdim. Uzun zamandır çok dikkatliydik.

"Oltama takılan büyük Galler Rüya Kralı yerine Wyrn olunca yaşadığım hayal kırıklığını tahmin edebiliyorsunuzdur."

Önümde ürkütücü bir parıltı belirdi, grinin yeşilimsi bir tonuydu ve aydınlatmak için fazla sessiz görünüyordu. Işığın içinde bir şekil kıvrılıp büküldü ve ben titreyerek bu manzaradan uzaklaştım, sonra pulların hafif donuk parlaklığını ve bir karın altının kalın plakalarını fark ettim.

Rolant.

Kıvrılan kütle döndü ve kenarları kırmızıya çalan gümüş bir göz bana göz kırptı. "Küçük bir darbe, kabul ediyorum, ama canavar amacına hizmet edecek."

Rolant'ın görüşünün üzerinden bir gölge geçti ve ışık karardı.

"Her neyse, işler planladığımdan daha iyi gitti." Birsha'nın kıkırdaması sırtımdan aşağı akan bir buz sarkıtının kenarıydı. "O küçük sürtük insandan alacağım intikamın elimden çok uzakta olduğunu düşünmüştüm ama sfenksi tam ağıma düştü."

Nefesim kesildi ve ışık bu kez solumda yeniden parladı. Sanki Amon'un çılgılığı cam katmanlarının ardına gizlenmiş gibi içi boş bir kükreme duyuldu, ama kanatları garip ışıktaki donuk bir şekilde parlıyordu, hırlayıp tuzağını çekerken siyah zincirleri gerilmişti. Işık titreyerek uzaklaştı ve sonra görüş alanımın sağında yeniden belirdi.

Büyük ve güzel bir boğa başının her iki yanında filizlenen iki geniş kara boynuzun oluşturduğu gölgeye bakarak duraksadım.

"Minotor da öyle. Doğrusunu söylemek gerekirse, ilahiyat, bu kadar güçlü bir set toplayabileceğimi hayal etmemiştim. Son zamanlarda yaşadığım zorluklardan sonra. Bana bir iyilik

daha yaptığınıza inanıyorum."

Dikişli dudaklarımın arkasından Asterion'un adını haykırdım ama Amon'un aksine, minotorumdan hiçbir savaş ya da yaşam belirtisi gelmedi.

"Tek ihtiyacım olan yeni bir cadı bulmak," diye mırıldandı Birsha'nın sesi, ürkütücü bir şekilde kulağıma yakın ama nefessiz.

O gerçek değil. Çayırdasın, diye kendimi temin ettim, ama bana sunduğu dehşete olan inancımı sarsamadım.

"Seninle bir pazarlık yapacağım," diye tısladı. "Bu yaratıkları bana bırak. Uyan ve sana gösterdiğim şey hakkında sevgililerine yalan söyle. Eğer bunu yaparsan, seni terk ederim. Sonunda huzura kavuşacaksın, en azından benden."

Boynuzlar sallanıyordu ve ben bakışlarımı onlardan ayırmayı reddediyordum. "Evanthia," diye seslendi Asterion, alçak sesle ve nazikçe. Basit bir yalvarış. "Yapma-"

"Ama kapıma kadar savaş getirirseniz, merhamet göstermem. Hayvanlarınıza değil. Ve sen-"

Gök gürültüsünü andıran bir kükreme karanlığı vardı. Işık titreyerek sönerken haykırdım, Asterion'un boynuzlarının kaybolan görüntüsüne doğru hiçbir şey olmadan uzandım.

"Gelme Théa," diye seslendi Asterion, sesi giderek güçleniyordu.

Kırmızı bir dalga ve opal iplikçikler, parlak ve şimşek çizgileri gibi parlayarak yolumu kesti ve kısa bir öfke fırtınası içimden önce-

Nefes nefese, sevgililerimin kollarına, ellerine ve bacaklarına dolanmış bir şekilde doğrudum, yuvamızın tanıdık altın ve ışıltılı cenneti beni çevreliyordu.

"Asterion onda!" Ben haykırdım.

Birsha yalan söylememi istemişti. Minotorum karşılığında kendimi, Hywel'i, Conall'ı ve Laszlo'yu kurtarmamı. Asterion, o asil canavar, bunu da istemişti. Birsha'nın kabul edeceği türden bir pazarlıktı. Aylar önce kabul edecek kadar çaresiz olabileceğim türden bir pazarlık.

İğrençti ve daha tam olarak kendime gelemeden teklifi bir kenara attım.

"Evie, özür dilerim. Özür dilerim," diye mırıldandı Conall, kollarını omuzlarıma dolayarak beni göğsüne çekti. Başını eğdi ve ağızı taze izimin üzerinde gezindi. Derim yumuşaktı ve dokunuşu biraz acıttı. Birsha yine ben uyurken benden çalmıştı.

"Evanthia, bana bak," dedi Hywel, keskin bir sesle.

Odada altın boyalı boynuzları aradım, sanki Hywel beni çaldığı gibi Asterion'u da kâbustan çalmış olabilir. Uzun, serin parmaklar yüzümü yakaladı ve bakışlarımı Hywel'inkilerle buluşturmaya zorladı.

"Rolant, Amon ve Asterion onda," diye fısıldadım.

Laszlo'nun parmakları saçlarımı taradı, bana verdiği küçük örgü tüylere takıldı. "Bu sadece bir yanılsama olabilir, sevgilim."

Başımı salladım ve sertçe yutkundum. "Hayır. Ya da önemi yok. Eğer gerçek olabilirse değil. Bir düşün. Bir ejderha, bir sfenks ve Labirent Kralı," dedim. "Onları henüz öldürmedi."

Hywel'in dudakları büzüldü ve ben yumuşak bir çığlık attım, onun reddetmesinden çok korkuyordum ama kucaklarından kurtulmak için mücadele edemeyecek kadar güçsüzdüm.

"Diğerlerini gördün mü?" Hywel sordu. "Hunter, Ronan ve Ezra'yı?"

Başımı salladım ve Hywel omzumun üzerinden Laszlo'ya bakarken yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sence doğru olabilir mi?" Laszlo fısıldadı.

"Elimizi güçlendirmek için daha iyi bir yol var mı?"

Hywel cevap verdi. "Asla yapmamalıydım-" Conall başladı.

"Yapma," diye tersledi Hywel onu. Ejderhanın omuzları çöktü ve bir elini benim yanağımdan Conall'ınkine götürerek oflayıp pufladı. "Suçlanacak bir şey yok. Ve eğer Evanthia haklıysa... eğer Birsha

Asterion ve diğerlerine sahip olduğunu bilmemiz gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bağlantıyı manipüle etmeyi denemek için korkunç derecede cazip oldum."

"Böylesi daha iyi. Birsha kontrolün kendi elinde olduğunu düşünüyor," dedim boğazımdaki safrayı yutarak ve soruna daha iyi odaklanabilmek için paniği bir kenara bırakarak.

Hywel başını salladı, zaten keşfetmiş olduğum gerçeği benden esirgemedi.

"Esther'e ve diğerlerine söylemeliyiz," diye fısıldadım, gözlerim dolmuştu, ellerim bacaklarımın etrafındaki çarşafları tırmalıyordu. "Gitmeliyiz ve-ve-"

Laszlo bana doğru uzandı ve beni yavaşça yataktan çekti. "Evanthia, diğerlerine söyleyeceğiz. Ve getirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız-"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, kararımın korkunç gerçekliği göğsümde bir kaya gibi ağırlaşırken bile. Başımı salladım ve gözlerimi sımsıkı kapatarak gözyaşlarımı geri akıttım. "Hayır. Ne yaparsak yapalım, ben de seninle geliyorum. Bu Birsha'yla bir kez daha yüzleşmek anlamına gelse bile."

"Bavullarımız hazır," diye duyurdu Auguste, yanında ciddi bir Booker'la Laszlo'nun çalışma odasına girerken.

"Bundan sonra nereye gideceğimizi bile bilmiyoruz," dedi Bay Tanner'ın devasa ve yüzünü buruşturan figürü. Şok geçiren Dr. Underwood'dan dönüşmüş, anonsum üzerine kükremitmiş ve hıçkırarak Esther'i kucağına almıştı.

"Bence Hunter'ı beklemeliyiz ve-" Nireas, sözlerinin daha fazla kargaşa yaratacağını zaten biliyormuş gibi yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

"Onları beklemek mi?!" Hazel ona bağırdı. "*Hayatta* olup olmadıklarını bile bilmiyoruz!"

"Lütfen böyle söyleme," dedi Esther başını sallayarak ve Laszlo'nun uzattığı mendille nemli yanaklarını silerek. "Lütfen, yapamam - Ah, yine mi!"

Hazel soldu ve dudaklarını birbirine bastırarak bir eliyle ağzını kapattı ve Nireas ile Konstantin'in teklif ettiği kucaklaşmanın sığınağına döndü.

Balkonun açık kapısında durdum, sanki sadece bir oyun sahnesiymiş gibi, sanki tartışmalardan ve gözyaşlarından kısmen sorumlu değilmişim gibi kaosu izledim.

Conall sert bir komutla sesini yükselterek, "Lütfen herkes bir an dursun," diye seslendi. Belki de doğası böyleydi ama Hywel bile Jude'la birlikte incelediği haritadan başını kaldırıp baktı. "Ne yapacağımıza dair bir karar vermemiz gerekiyor."

Yarım düzine ses aynı anda saçma sapan bir emir telaşıyla yükseldi ve bu çılgınlığı yarıp geçen Hywel oldu.

"Yeter!"

Toplu bir nefes alındı ve Conall ileri atılmadan önce Hywel'a kısa bir teşekkür selamı verdi.

"Hareketlerinin izini sürmek için kokularını takip edebilirim. Bakalım nereye gittiklerini ve kiminle konuştuklarını bulabilecek miyim, böylece ne olduğundan emin olabiliriz," dedi Conall. Nefesim kesildi, ellerim birbirine kenetlendi ve boğazımdaki ısırik reddedilmenin acısıyla zonklamaya başladı. Conall omzunun üzerinden bana baktı ve göğsüme ani bir sakinlik yayıldı. Gözlerim büyüdü ve bana yarım bir gülümseme sundu.

Jude masadan, "O kadar beklememiz gerektiğini sanmıyorum," dedi.

Conall odaya döndü ve başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyorum ama ihtiyatlı bir seçenek sunmak istedim. Bir diğer seçenek de Birsha'nın ağındaki bilinen tüm tapınak ve evlere yakın mesafede müttefik ekiplerimiz olduğundan emin olmamız. Şahsen, bence onları kullanmamızın zamanı geldi. Londra, Paris ve Roma'da temas kurabileceğimiz daha fazla müttefikimiz var; hazır olduğumuza karar verirsek, dünyanın dört bir yanına haber gönderip ona ve evlerine karşı tek seferde harekete geçebiliriz."

Odada ağır bir sessizlik vardı ama kulaklarım çınlayarak beni uyardı. Ya hazır değilsek? Ya Birsha planlarımızı, müttefiklerimizi ve kendi ordusunun bizimkinden sayıca üstün olduğunu biliyorsa? Ya çoktan geç kaldıysak?

"Tavsiye edeceğin şey bu mu?" Hywel sordu.

Conall bir kez başını salladı. "Evet, öyle. Eğer Birsha'ya başka bir tapınak yapması için zaman verirsek-" "Hayır!" Esther bağırdı ama Conall devam etti.

"-Asla üstünlüğü tekrar ele geçiremeyeceğiz. Asterion ve Amon en başından beri Birsha'ya karşı saldırıya öncülük ettiler. Onları yüzüstü bırakmayı göze alamayız."

Hazel aceleyle bir nefes verdi. "Bu kararı vermene çok sevindim çünkü ne olursa olsun Hunter ve Ronan'ı bulmaya gidiyorum."

Esther'in gözyaşları bir homurtuyla hıçkırdı ve başını sertçe salladı. "Birsha'dan, onun entrikalarından ve zalimliğinden bıktım usandım. *Savaş* istiyorum."

"Esther," diye homurdandı Bay Tanner.

Kız ona hırlayarak karşılık verdi ve adamın dudakları seğirdi. "Sadece bir insan olduğumu ve dövüşmekte bile pek iyi olmadığımı biliyorum ama beni geride bırakıp endişelenmeye, beklemeye ve-" Sesi boğuklaştı ve Bay Tanner onu göğsüne bastırarak çığlıklarını bastırdı.

Conall ellerini ceplerine soktu ve Hywel ile Jude'un bir haritayı inceledikleri yere doğru ilerledi. "Birsha'nın nerede olduğunu henüz bilmiyoruz. Bayan Reed, siz ve sizinkiler Yıldız Malikânesi'ne gitmelisiniz. Magdalena araştıracak ve Khepri de müşterileri toplayacak. Bayan Nix, Londra'ya. Bay Reddy'ye kapılarını kapatmasını ve kurtarılabilecek herkesi getirmesini söyleyin. Biz de Grace House'a gidip haberi olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde yayacağız."

"Zaman var mı?" Hazel kaşlarını çatarak sordu. "Londra'ya daha günler var."

Conall ona baktı ve başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ama eğer bunu doğru yapmazsak, sonunda öleceğiz ve denemek neye yarar ki?"

Göğsümü tırmalayan haykırışı ısırdım, açık kapıdan dışarı fırladım ve yürüyüp tökezleyerek, neredeyse koşarak rüya gören denize bakan balkonun tırabzanlarına ulaştım. Hayal gücüm müydü, yoksa haftalar öncesine göre daha mı sığıdı?

Pençelerim taş döşemeye çarptı ve Laszlo'nun kollarının beni yakalamasını, göğsüne çekmesini ve kanatlarının yumuşak rahatlığıyla bizi sarmalamasını bekleyerek geriye doğru sallandım.

"Burada benimle kal, sevgilim," diye mırıldandı Laszlo kulağıma. "Burada kal, ben seni güvende tutacağım. Hywel Birsha'yı bir kanepé gibi yiyecek. O ve Conall, o aşağılık adam ölüp gidene kadar rahat etmeyecek."

Sırtımı denize döndüm, yanağımı Laszlo'nun omzuna yasladım ve tüylerinin arasından geçen rüzgârın ıslığını dinledim.

Buradan olabildiğince uzağa kaçmamızı ve asla arkamıza bakmamamızı istiyorum.

Zamanı geri çevirmek ve Asterion'un bizimle birlikte bu sığınakta kalmasını, dünya dönmeyi bırakana kadar hepimizi burada tutmasını talep etmek istiyorum.

Sertçe yutkundum ve Laszlo'nun kulağına fısıldamak için yüzümü kaldırdım. "Excalibur'u

savaşa ben taşıyacağım."

İç çekişi ağırdı, vücudu benimkine yaslanmıştı ve benim ondan aldığı kadar rahatlamıştı.

Onu.

İntikamımızı alacağız, güzel lokma. Hywel uyanmadan önce bana bu sözleri vermişti.

Her ne kadar kaçmak, saklanmak istesem de Birsha, Asterion'a sahipti. Ve intikamımı sadece bu ihlal için alacaktım.

Laszlo başını çevirip saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ."

Daha tatlı bir yemin edemeden, çalışma odasının içinden ani bir bağırış ve çığlık sesi duyuldu. Lászlo'nun belime dolanan kolları bizi döndürerek daha yakına itti ve çalışma odasının kapısında biriken insan kalabalığının arasından kırmızı kanatları görünce nefesim kesildi.

"Ronan mı o?" İleri doğru koşarak sordum.

Kanlar içinde, sargılı, kanadı yırtık ve topal olan Ronan'dı. Ve sadece o da değildi. Ezra bir görünüp bir kayboluyordu, durumu biraz daha kötüydü ama yorgunluktan bitkin düşmüştü. Kalabalığımızın çemberinde yerde derme çatma bir sedye vardı, Hunter burada yatıyordu, o kadar solgundu ki yeşilden çok griydi. Hazel onun başucundaydı, elleri her bir bandaj parçasının ve kanayan çizğin üzerinde geziniyordu.

"-Cadiya ne olduğunu, Birsha'nın onu Amon ve Asterion'un etrafındaki tuzağı kilitlemek için *kullandığını* fark etmedi. Ta ki çok geç olana kadar. Çok yüksekteydim, harpy ile uğraşıyordum," diye açıkladı Ronan, Hazel'a kaşlarını çatarak.

"Hunter'ı ölüme terk ettiler ve onu tekrar dışarı çıkarmak için beklemek zorunda kaldım," diye homurdandı Ezra. "Çok bekledim mi bilmiyorum. Üzgünüm aşkım."

"Henüz ölmemiş," dedi Dr. Underwood, yüzükoyun yatan orkun yanında diz çökerek. Görünüşe göre Bay Tanner, kendisinden çok bir doktora ihtiyaç duyduğundan, şimdilik ortak bedenlerini tutmaktan vazgeçmişti.

Karnımdan tatlı bir fısıltı yükseldi ve kaşlarımı çatarak odaya göz gezdirdim. *Néktar?*

Şimdi mi? Pek uygun bir zaman gibi görünmüyor-

Göğsümde daha güçlü bir çekim hissedince inledim ve yönün içeri değil *dışarı* olduğunu fark ettiğimde gözlerim açıldı.

"Evanthia?" Lászlo sordu, ben ileri atılırken elleri omuzlarımdaydı.

Birsha kâbus sırasında benden bir şeyler sızdırmıştı ama artık beni tekrar kurutamayacak kadar iyi besleniyordum. Kâbustan önce, canlılıkla *dolup* taşıyordum. Ve şimdi...

Şimdi bir kısmı içimden çıkmaya çalışıyordu.

"Hunter," diye soludum, Lászlo'nun elinden kurtulup Conall ve Hywel'in arasına girdim.

Hazel bana baktı, yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı ve harekete geçememekten kaynaklanan boş bir endişenin içinde sıkışıp kalmıştı. Yüzündeki ifadeyi anlıyordum; uyandığımdan ve Asterion'un tehlikede ve ulaşamayacağım bir yerde olduğunu öğrendiğimden beri benim de yüzümde aynı ifade vardı.

"Alabilir miyim?" Ama Hazel ya da Underwood'un kabul etmesini beklemedim. Kendimi Hunter'ın yan tarafı ile Booker'ın yakın duruşu arasına sıkıştırdım ve dizlerimin üzerine çöktüm. *Néktar* beni sabit bir ipe, nefesimi kesen ve başımı döndüren nahoş bir çekişe bıraktı.

Yaşam *güçüydü*, güçtü, *tanrıların yiyeceğiydi* ve bunu şu anda *Avcı da* benim kadar iyi biliyordu. benden daha çok ihtiyacı vardı.

Ağır sargılı elini iki elimin arasına alırken iç çektim, ona dokunurken akıntı biraz daha az sıkıştırıcı ve aşındırıcıydı.

Hazel kaşlarını çatarak bana baktı ve dudaklarını yaladı. "Sen ne-?"

Karyolada yatan Hunter inledi, kaşları çatıldı. Öksürdü ve homurdandı ve Dr. Underwood beni uzaklaştırmak için uzandı.

"Bırak onu!" Ronan haykırdı. "Son bir gündür ölüm gibi hareketsiz ve-"

"Haze-" diye homurdandı Hunter. Hazel'ın dudaklarından yumuşak bir çığlık yükseldi ve hafif bir ilek pembesi kızardı.

Hunter'ın yanaklarını boyadı ve düzensiz ama derin bir nefes aldı.

"Bu *néktar*," dedim, gözlerimi kapadım, ince akıntıya odaklanmaya, benden sürüklenmesine izin vermek yerine daha *fazlasını* sunmaya çalıştım.

"Hazel," diye seslendi Hunter.

"Ben buradayım, sen iyisin aşkım. İyi olacaksın."

Dr. Underwood bir küfür mırıldanırken gözlerimi açtım. Hunter'ın göğsündeki kabuk bağlamış pamuk parçasını sıyırarak hızla kapanmakta olan bir yarayı ortaya çıkardı; kesik kemiği ortaya çıkaracak kadar derindi ama hızla soluyordu.

"*Blodyn bach*, biliyor muydun?" Hywel sordu.

Başımı salladım ve oda görüşümde dönüp dururken gözlerimin tekrar kapanmasına izin verdim.

"Ama ona gitmek istedi."

Ronan ve Ezra'ya da gitmek istediğinden şüpheleniyordum ve ne kadarına ihtiyaç duyacaklarından, ne kadarını ayırabileceğimden emin değildim. Ama Hazel rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağladı ve Hunter'a doğru uzanıp teşekkür etmek için omzumu sıktı. Bulabildiğimiz her çift ele, pençeye ve kanada ihtiyacımız vardı. Bu yüzden ne gerekiyorsa tüm gücümü ortaya koyacaktım.

Conall arkamda yere yerleşirken başparmağını ensemden gezdirerek, "Yavaş ol, *mo chroí*," diye fısıldadı. "Boş bir kovadan su dolduramazsın, sevgilim."

"Bu bandajlar kaşındırıyor," diye homurdandı Hunter yerde, elini benimkinden çekerek. Sorun yoktu; akıntı yine neredeyse yok denecek kadar azalmıştı. Yardıma ihtiyac duymayacak kadar iyiydi. Elimi Ronan'ı son gördüğüm yöne doğru kaldırdım.

"Emin misin?" diye sordu şeytan nazikçe.

Diğer elimi Ezra'nın koltukta oturduğu, neredeyse uyuduğu yere doğru uzattım. "Nasıl olsa sana gidecek. Dokunduğumuzda daha az acıyor."

Ben cümlemi bitirmeden ikisi de elimi tutmuştu ve ikiz ve zıt enerji halatları beni terk ederken nefesim kesildi.

Ezra, "Kahretsin, kokain gibi bir şey," diye mırıldandı.

Ronan, "Beni *tahrik edeceğinden* endişelendim," diye şaka yaptı, ta ki Conall hafifçe homurdanana ve konuşma daha ciddi bir yöne dönene kadar

Planlar bir kez daha ortaya kondu, Hunter görünüşe göre yeni emirler ve önerilerle katkıda bulunabilecek kadar iyileşmişti. Başım dönüyordu ve kelimeler yumuşamaya başlamıştı. Ezra önce parmak eklemlerime bir öpücük kondurarak çekildi ve Conall boğazımdaki ısırik izini yalıyordu, sunulan *néktar'ın ürpertici damlaları* içime işlemeye fırsat bulamadan beni terk etti.

Dakikalar ya da saatler sonra Hywel'in sesi puslu havayı dağıttı. "Bu kadar yeter." "Sanırım uyuyor," diye fısıldadı Conall, beni yerden kaldırırken.

Hywel beni Conall'ın kollarından alarak, "Çok fazla şey verdi," diye mırıldandı.

"Daha fazlasını nereden bulacağımı biliyorum," diye mırıldandım, bir gözümü açtığımda birbirinin aynısı iki Hywel'in kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm.

İki kafa. İki horoz. Homurdandım ve arkamdan biri homurdandı. Kim olduğunu görmek için dönmeye çalıştım ama Hywel homurdandı ve kollarından kurtulmamı engellemek için beni daha sıkı kavradı.

"Ona iyi bak. Conall ve ben çantalarımızı hazırlayacağız," diye mırıldandı Laszlo.

Hywel içini çekti ve kapıya doğru ilerlerken ben de zıpladım. "Gel canım."

"Dr. Underwood iyileşmem için ne sipariş etti?" Bir saat önce dünyada hiçbir şeyin komik olmadığından emin olduğum halde gülerек sordum.

Hywel yine de kıkırdadı, yani en azından biraz eğlenmiş olmalıydı. "Boş ver onu. Benim bir *çok* kapsamlı bir planımız var. Benim güzel lokmamın beslenmeye ihtiyacı var ve ben de *çok* açım."

İNTİKAMA GİDEN YOL

Grace House'un merdivenlerinde durmuş, aşağıdaki büyük odadaki yoğun faaliyeti izliyordum ve hangisinin daha çok değiştiğini merak ediyordum; kendimin mi yoksa artık sessiz değil, aktif ve ciddi, ciddi ve yardım etmeye hevesli bu kadın evinin mi?

Isabel hâlâ kraliçe olarak hüküm sürüyor, sakın bir güven ve nazik bir ses tonuyla askerlerine emirler yağıdırıyor ve şimdi etrafta dolaşan canavarlara da bunu sunuyordu.

Lillian kulağıma, "Marius kıyameti koparıyor," diye fısıldadı.

Dudaklarım kıpırdadı. Marius aslında hareketsiz ve sessiz duruyor, kapının yanında diğerlerini beklerken bize dik dik bakıyordu.

"Dövüşmek istemiyor mu?" Ben sordum.

Lillian içini çekti ve omzuma yaslandı. Her zamankinden daha sevecendi ve onu tekrar görmek, acı verici derecede gergin ve umutsuz günler dizisindeki tek parlak noktaydı.

"Öyle. Ama bir keresinde gidip savaşa yardım etmem için beni yalnız bıraktı ve başım belaya girdi. Bunu bir daha asla yapmayacağına yemin etti - sanırım savaşları Asterion ve diğerlerine bırakmak niyetindeydi. Ama kabul etmek istediğinden daha asil bir doğası var," dedi.

Asil olabilir diye düşündüm. *Kana susamış olması daha olasıydı.*

"Burada kalabilir," diye önerdim. Gördüğüm kadarıyla kimse Marius'e bizimle birlikte savaşa gelmesi için baskı yapmamıştı.

Lillian omuz silkti. "Eğer kalırsa ve kimse Grace House'a saldırmaya gelmezse, savaşı ve zaferi kaçırdığı için çok üzülecektir."

Kesinlikle kana susamış, karar verdim.

"Seninle gelmeyi teklif ettim," dedi ve sonra sırtıttı. "Neredeyse kriz geçiriyordu. Yani burada daha güvende olacağımı biliyor olmalı. Ve eğer yardım edebilirim, savaşın yakınında olmak istemiyorum."

"Burada daha güvende olacaksın," dedim elinin arkasını kendi elimle sıkarak.

"Kalabilirsin." Parmaklarımızı birleştirmek için elini çevirdi. "Buradaki herkes kadar sen de bir sığınağı hak ediyorsun."

Hywel bir gece önce geldiğimizde de aynı şeyi söylemişti. Bu sabah uyandığımızda Conall da aynı öneriyi tekrarlamıştı. Arkadaşlarım aceleyle çıktıkları yolculukta her fırsatı değerlendirerek beni bir kez daha güç ve *néktar* ile doldurmaya çalıştılar. Bunun kısmen beni yorgun ve bitkin görmekten nefret ettikleri için olduğunu biliyordum.

Ama *néktar*'ı tekrar hediye edebilme olasılığımın şüpheleniyordum.

Gerçek çabayla çok az ilgilim varken birini *iyileştirmek* hepimizin aklını kurcalıyordu.

Asterion'un bana ihtiyacı olabilirdi. Ve bu durumda onun için güçlü ve hazır olmam gerekiyordu.

"Birsha'ya tekrar yakın olmak için... sabırsızlanıyorum," dedim. *Onu görmeyi. Onunla yüzleşmeyi. Onunla konuşmak.* "Ama orada olmam gerekiyor."

Lillian içini çekti ve başını salladı. "Bir yanım ne kadar ilerlediğini bilmekten memnun."

Topladığımız canavarlar kapıya doğru ilerliyordu. Döndüm ve Lillian'a sıkıca sarıldım.

"Gelecekte tekrar buluşacağız ve bu savaştan daha fazla konuşacak şeyimiz olacak," dedim kulağına, aylar önce bana söylediği sözlerin bir versiyonu.

Lillian omzuma doğru başını salladı. "Dikkatli ol. Marius'a da aynısını yapmasını hatırlat."

Adamlarım merdivenin dibinde beni bekliyorlardı, ben yaklaşırken gözleri yüz ifademi inceliyordu. Geri adım atmamı, kuyruğumu kıstırmamı bekliyorlardı ve aslında benim de bir parçam o anı bekliyordu.

"Hunter bizi dışarıda bekliyor. Yıldız Malikânesi'nden haber almışlar," dedi Conall.

Adımlarım sendeledi ve Hywel son birkaç basamaktan aşağı yuvarlanmama fırsat vermeden beni yakaladı. Beni döndürdü ama tamamen bırakmadı, sadece ayaklarımın karo zemine basmasına izin verdi ve beni sıkıca tuttu.

"Birsha, Asterion ve diğerlerini dağda tutuyor. Excalibur'u bulduğumuz yerde," dedi Laszlo kaşlarını çatarak. "Nimue'nin hâlâ onun elinde olduğunu düşünüyoruz. Onu o iğrenç töreninde mi kullanacak, yoksa tuzağa düşürdüğü canavarları hayatta tutmak için gereken büyüü ona mı yaptırmaya çalışıyor bilmiyoruz."

"Ama uzak değil," dedim, o anda benim için önemli olan tek kelimeyle. "Buraya o kadar da uzak değil. En azından *İran'a* değil."

"Burada yeniden yer edinmeye çalışıyor olmalı. İngiltere ve Galler'in sınırı yeni bir Londra evi için yeterince yakın olacaktır," dedi Conall.

"Planlarının ne olduğu umurumda değil, onları yok etmek umurumda. Ne zaman gidiyoruz?" diye sordum. "Burada kal, *blodyn bach*," dedi Hywel.

Bakışlarımı ona çevirdim ama gözlerinin uykusuz bir kırmızıyla parladığını fark edince duraksadım. Conall'ın gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve Laszlo'nun tüyleri endişeden durmadan kabarıyordu. Arkadaşlarım neredeyse sürekli üzerime titriyor, gücümü destekliyorlardı. Ama yorgundular ve endişeliydiler.

"Hayır," dedim elimden geldiğince nazikçe.

Hywel uzun bir iç geçirdi ve başını salladı. "Pekâlâ. Şimdi gidiyoruz. Bunu giy."

Koyu renk deri bir kaftandı ve Hywel onu bana vermek yerine şefkatle başımın üzerinden geçirip kolumu içinden geçirdi. Excalibur'un mücevherli kabzası çoktan hazır bekliyordu, bıçak da ona uygun bir kın içinde kılıflanmıştı. Bana ağırlık yapıyor, az önce neye karar verdiğimi hatırlatmak istercesine kalçama çarpıyordu. Birsha ile bir kez daha yüzleşmek. Kendi özgürlüğüm için değil, Asterion'un özgürlüğü için savaşıyordum. Sanki metal parmaklarımı çağırıyormuş gibi elim kabzaya doğru uzandı ve tuttuğumda kalbim kararsızca çarptı.

"Güvenli kamplar için üç yer belirledik bile," dedi Conall, boştaki elimi tutarak. Birlikte kapıya doğru yürüdük, Hywel'in eli ensemdeydi, Laszlo da kolumu onunkinin arasından geçiriyordu. "Dağın etrafını saracağız."

"Beni Asterion'a götür," diye mırıldandım.

"Kanatlarımız ve pençelerimizle, *blodyn bach*," diye yemin etti Hywel.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, sesim titriyor ve gözlerim kapanıyordu. Laszlo, "Şşşt, canım, her şey yolunda," diye mırıldandı.

Bedenlerimiz hâlâ birbirine bağlıydı, göğüslerimiz lezzetli bir enkazın ardından kabarıyordu. Üzerimden yuvarlanmasını engellemek için kollarımı Laszlo'nun terden çiy bağlamış sırtına doladım. Onun ağırlığına ihtiyacım vardı, duygularımın kontrolünü yeniden kazanana kadar onun kanatlarının altına saklanmaya ihtiyacım vardı.

Pençeleri nemli saçlarımı yatıştırdı, dudakları alnımın üzerinde ileri geri sabit bir fırçalama ritmiyle gezindi ve nazik sözler mırıldandı.

"Onu bulacağız. Bulacağız, söz veriyorum."

Hıçkıra hıçkıra ağladım ve zayıf bacaklarım kamp çadırımızda daha önce kurduğumuz ince karyolaya doğru kaydı. Laszlo'nun omzuna başımı yasladım ama bu benimkinden çok onun iyiliği içindi. Asterion'a zamanında ulaşacağımıza inancım var mıydı, Birsha'yı yeneceğimize inanıyor muydum, bilmiyordum. Bir parçam, arkadaşlarımdan koparılırsam o adamın pençesinde bir kez daha ne kadar çabuk kırılacağımı merak etmeye başlamıştı bile.

"Kendimden emin olmalıyım," diye nefes aldım Laszlo'nun tenine karşı.

Sessiz ve hareketsiz kaldı ve kalbim göğsümde ısırdı ve hırladı, şüphelerime ses verdiğim için kendime kızdım. Bizi çevirdi, bir eli saçlarımdan çözülerek çarşafı serin bedenlerimizin üzerine çekti, kolu sırtıma dolandı.

"Korktuğun için alınacağımı mı sanıyorsun?" Laszlo sordu. Başım onun koluna yaslanmıştı, bir kanadı üzerimizi örtüyordu ve gözlerimi onunkilere dikmeye zorladım, bakışlarının şefkatli sıcaklığı karşısında nefesim kesildi. "Sevgilim, ben de korkuyorum."

Bir nefes verdim ve boğazımdan bir inilti kaçtı, ama Laszlo bana sarıldı, tüylü yanağı şakağımı okşadı.

"Conall ve Hywel ihtimaller, rakamlar ve manevralarla düşünebilirler. Ben sadece neyin risk altında olduğunu bilirim ki bu da benim için önemli olan, değerli ve kıymetli olan her şeydir."

İnledim, ama rahatlamamanın ardından beni ele geçiren sıkı titreme yumuşadı ve kayboldu. Yalnız değildim. Anlaşılmıştım. Her nasılsa, Laszlo beni her *zaman* anlamıştı.

"Seni seviyorum," dedim.

Başıma sert bir öpücük kondurmak için döndüğünde Laszlo'nun tüyleri saçlarımı kavradı. "Seni seviyorum. Korktuğun zaman bile cesursun. Buradasın aşkım ve yalnız değilsin." Titreyen bir nefes alıp başımı salladım ve Laszlo beni tekrar öptü, yanağıma, ağzıma ulaşmak için karyoladan aşağı doğru kaydı. "Diğerleri yaklaşıyor."

Ellerim Laszlo'nun sırtında sıkılaştı ve derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Onlara korktuğumu söylersem Hywel ve Conall endişelenir, telaşlanır ve kulağımı tüm başarıları ve vaatleriyle doldururlardı. Bana şatoya kadar eşlik etmeyi teklif edeceklerdi. Bu anın Laszlo ile benim aramda kalması gerekiyordu.

Birbirimizin dudaklarını gagalıyor ve bastırıyorduk ki çadırın kanvas kapısı açıldı, botlar çimenlerin üzerinde çıtırdadı.

Hywel içeri girdiğinde, "Manzarayı saklamayın," diye anons etti.

Laszlo burnumu öptü ve kanadını geri çekerek beni çıplak göğsüne sardı. "Her şey senin eğlenmen için değil, aşkım."

Conall hınzırca gülümseyerek ve pençeli parmaklarıyla saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak, "Elbette hayır," diye onayladı. "Ama bu durumda ejderhayla aynı fikirdeyim. Çarşaf çok fazla şey saklıyor."

Bütün, güvende ve moralleri yerindeydi.

Ama Asterion, yumuşak bir ses düşüncelerimin içinde haykırdı. Laszlo sanki onları duyabiliyormuş gibi parmaklarını saçlarımın arasına sokarak kafa derimi yatıştırdı. Conall'ın gülümsemesi de ayıldı, aramızdaki endişeyi fark etmişti.

tahvil.

"Marius avlanmaya çıktı," dedi Hywel, keskin dişleriyle sırtarak ve gömleğini başından çekştirerek. "Birsha'nın nöbetçilerini teker teker avlıyor."

"Ya Birsha?" Laszlo sordu.

Hywel ve Conall soyunurken birbirlerine baktılar ve göğsümdeki endişe diken diken oldu.

"Ondan hiç iz yok," diye itiraf etti Conall.

Nefes nefese kaldım. "O burada değil mi?! Ama o zaman-"

Conall ellerini kaldırdı, giysilerini bir kenara fırlattı ve karyolanın ucuna doğru koştu.

"Magdalena uyanık olduğu her an kehanette bulunuyor, kartlarını ve yapraklarını okuyor. Tüm işaretler onun burada olduğunu gösteriyor. Asterion ve diğerlerinin burada olduğu neredeyse kesin. Ama ilk kez bir dövüşten kaçmıyor."

"Peki ya yaparsa?" Çıglık atmamaya çalışarak sordum.

"Günün ilk ışıklarıyla birlikte tapınaklarına saldıracağız ve tuzağa düşürdüğü zavallı ruhları merhametlerinin dışına çıkaracağız. Eğer Birsha kaçarsa, ondan geriye ne kalacak? Zayıflamış, çökmüş bir figür. Onu bulacağız, *mo chroi*. Ve pençelerini Asterion'a geçirmeyeceğinden emin olacağız," dedi Conall, karyolanın üzerinde sürünerek. Başını eğdi ve göğüs kemiğimi öptü, yüzünü göğüslerimin arasına soktu, sakalları diken diken oldu ve gıdıklandı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ziyafet," dedim, biraz kısık sesle.

"Güzel," dedi üç adamım da aynı anda.

Laszlo, Conall'la göz göze gelerek, "Beklemek zor," dedi. Aralarında geçen sessiz konuşmayı yakalamaya çalıştım ama yeterince hızlı değildim ve Hywel yatağa solumdan girip yüzümü öpmek için kendine çekerek dikkatimi dağıttı.

Hywel dudaklarını bir kez daha benimkilerin üzerinde gezdirerek, "Sabah başlıyor," diye mırıldandı. "Akşama doğru evler yıkılmaya başlayacak. Birsha'nın son umudu Asterion ve diğerlerini kullanmak olacak. Kaçmayacak ama kaçarsa, sen ve ben o güzel ellerinde parlayan Excalibur'la onun peşinden uçacağız. Onun düşüşünü izleyeceğiz, *blodyn bach*."

"İntikam," diye fısıldadım.

Hywel başını salladı, burnu benimkine değdi. "Evet. Ve sonra barış."

MORGANA LE FAY

"Buradayım!"

Hywel yere dalarken, gökyüzünde şiddetli bir kırmızı çizgi belirirken, yerden gelen çığlıklar yaklaştığımızı birbirlerine haber verirken bu kelime dudaklarımdan döküldü. Laszlo'nun Hywel'in üzerine koyduğu tuhaf eyerde bacaklarımı sıktım, kocaman ve geniş, ayaklarım üzengilere sıkışmış ve dizlerim Hywel'in boynuna doğru bükülmüştü. Sol elim dizginleri sıkıca kavradı ve kendimi Hywel'in sırtına doğru bastırdım; Hywel'in sert pulları ve parlak sivri uçları arasından aşağıdaki savaş alanını zar zor görebiliyordum.

Hywel dev bir kara kedi kılığına girmiş bir boggard'ı yerden kaldırırken irkildim ve gözlerimi kapattım, yarattığın çığlığı kulaklarımda keskin bir şekilde yankılanıyordu.

Korkunun kokusunu alabiliyorum, blodyn bach, diye düşündü Hywel.

Hywel boggard'ı geri fırlatırken dişlerimi sıkıp Excalibur'u havaya kaldırdım. Kılıcı savurdum, yüzümü kan püskürmesinden uzaklaştırdım ve mağlup düşman yere yıkıldı, altımızdaki orklardan bir tezahürat yükseldi. Onlar Hunter'ın arkadaşlarıydı ve bugünün tadını herkesten çok çıkarıyor gibiydiler.

Senin de uyarılman, Hywel kıkırdadı.

"Bunu belirtmen kabalık," dedim ve sayıca üstün olabilecek herhangi bir müttefik aramak için aşağıdaki zemini bir kez daha taradım. Tarladan kaçan küçük, sade, dikkat çekmeyen bir adama dair herhangi bir işaret. Herhangi bir altın boynuz parıltısı.

Hedonizmin birçok şekli vardır. Ve bugün gücüne ihtiyacın var, dedi Hywel.

Bir elimi Hywel'in boynunun arkasındaki en büyük pulun üzerinde gezdirdim. İçlerinde küçük bir his vardı ve dokunduğumda kafamın içinde mırıldandı.

"Dağda ilerleme kaydedemiyorlar," diye seslendim, Excalibur'u avlarken kullandığımız girişi hâlâ kapatan karanlık savaş şekline bakarak.

Birsha bugün için birçok hortlak ve hortlak yarattı. Karmaşık bir iş ama güçlü değiller. Sadece bollar. Gelin, onları yakalım.

Dudağımı ısırdım, reddetmeyi yuttum. Hywel tarlayı şimdiye kadar iki kez yakmıştı ve bu güce ve ateşe dayanmak zordu. Özellikle de Laszlo'nun sabahın erken saatlerinde bana giydirdiği zincir zırhın içindeyken.

Gözlerim daha küçük bir savaş cebinde durdu ve Hywel'i uyarmak için dizginleri çektim. "Hayır, bakın! Güneybatı. Madam Mortimer'ın ordusu köşeye sıkıştı."

Taş Yiyen, diye hırladı Hywel, benim yönlendirdiğim yere dönerek.

Taş Yiye, mermer uşakların bir kısmını kıstırılmış olan devasa kertenkele benzeri canavar olmalıydı. Bir gece önce kampımızda belirmişlerdi, başlarında da benim dışımda herkesin tanıdığı güzel, siyah saçlı bir kadın vardı. Bir cadı olduğunu iddia ediyordu ki, etrafını saran ve herhangi bir cadının aurasını çok aşan inanılmaz güç dalgası düşünöldüğünde bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Ona doğrudan bakmakta zorlanıyordum ama arkadaş canlısı görünüyordu. Uşaklar dar siyah takımlar giymişlerdi ve bir dizi silah taşıyorlardı ve şu anda pullu canavarın şaklayan çenelerini kendilerinden zar zor uzak tutuyorlardı.

Hywel yere atlarken ben de eyere geri oturdum. Ellerimle uzun boynunun iki yanından çıkan boynuzlara tutunarak kendimi hızına karşı destekledim.

Sırtımdan atlayıp çadıra doğru koş. Geri döneceğim.

"Ama-"

Bu zor olacak ve pençelerimize yakalanmanı istemiyorum, blodyn bach, diye kafamın içinde homurdandı Hywel, sırtımdan aşağı bir ürperti aktı.

Yerin bizi karşılamak için çok hızlı yükseldiği korkunç görüntüsüne rağmen gözlerimi açık tutmaya zorlayarak ayağa kalktım.

Şimdi!

Hywel çenesini gererek Taş Yiye'nin kuyruğuna yapıştığında sıçradım. Hywel havada dönerek canavarı taş adamlardan uzaklaştırdı ve kuyruğu beni belimden yakalayarak yere doğru uçuşumu kolaylaştırdı. Hywel'in kuyruğu çözölürken uşaklar bana doğru hücum etti, vücudumun etrafında savunmaya geçtiler ve ben son birkaç metreyi de düşerek zincir zırhım takırdayarak dizlerimin üzerinde sert zemine çakıldım.

"Hanımımız ve Bayan Reed sizi arıyor." Taş adamın alçak ve sade bir sesi vardı. Bana elini uzattı ve ben de beni çimenlerin üzerinden kaldırması için yardımını kabul ettim. Magdalena Mortimer her neyse, detaylara çok dikkat ediyordu ve şu anda etrafımı saran yakışıklı yüzlerin çeşitliliğini takdir ediyordum.

"Beni onlara götür."

Savaştan uzaklaşıp tıbbi ya da büyüsel yardıma ihtiyacı olanların dinlendiği küçük çadıra doğru yürürken, gökyüzüne bakmak için döndüm. Kükremeler bulutları yırtıyor, gökyüzü kan kırmızısı kanatlarla yarıyordu. Hywel'i fare yakalamış bir kedi gibi Taş Yiye'le oynarken bulduğumda dudaklarımdaki gülümsemeyle savaştım. Ejderhanın altında altın bir çizgi süzölüyor, Laszlo savaş alanının bir yerinden diğere hareket ediyordu. Conall yerde bir yerlerde, yardımımıza gelen kurtadam sürülerine emirler yağdırıyor olmalıydı.

Nefes al, diye hatırlattım gergin ve donmuş göğsüme.

Çadıra çabucak ulaştık ve dışarıdan Esther'in sesini duydum. "Ama

Rooksgrave'in *düşmesine* nasıl izin verdin?"

Perdeyi araladım, çadırın ortasında duran kadının tuhaf ve ağır aurası karşısında hemen gözlerimi indirdim.

Magdalena Mortimer alçak sesle konuştu ama sesi kulaklarımda çok fazla ağırlık yarattı. "Bu kartlarda vardı. Hepimiz kadere hesap verimiz, sevgilim."

Boğazımı temizledim, çadırın kenarındaki yataklarda tanıdık yüzler aradım ve şu anda sadece birkaç hafif yaralıyla ilgilenildiğini görünce rahatlayarak iç çektim.

"Evanthia!"

Bakışlarımı Esther'e doğru kaldırdım, göz ucuyla gördüğüm Magdalena'nın yakıcılığına karşı irkildim. "Beni mi arıyordun?"

Onun yanında duran Auguste kadar solgundu ve vampir Magdalena'ya ağzı açık bakmakla

meşguldü.

"Ama ben seni... uzun zamandır tanıyorum-"

"Asırlar, evet," dedi Magdalena başını sallayarak. "Basit bir çit cadısı olmak için çok uzun bir süre, sence de öyle değil mi?"

Auguste gözlerini kırıpıştırdı ve Esther bana dönmeden önce kadına kısa ve şaşkın bir bakış daha attı.

"Üzgünüm, biraz... şok yaşadık," dedi başını sallayarak. "Hazel da birazdan burada olur."

"Başka kim biliyor?" Auguste Magdalena'ya sordu.

"Khepri."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Şey, kız kardeşim tabii ki. Hywel beni tanımış olabilir ama elbette bir ejderha iyi bir sırrı sever."

Ejderhamdan bahsedilince irkildim ama Magdalena şimdi alev alev yanıyordu, ürkütücü, parlak bir gölge teninin üzerinde kalın ve donuk bir şekilde parlıyordu ve gözlerimi kapatıp elimle kapattım.

"Ve görüyorsunuz, söyleyebiliyor," dedi Magdalena.

"Evanthia?" Esther seslendi.

"Özür dilerim, ona bakmak çok *rahatsız* edici," dedim.

"Oh, evet, bu cazibe olmalı," diye mırıldandı Magdalena. "Sakıncası yoksa şimdi çıkaracağım."

Şimşek gibi parlayan büyüden yüzümü çevirdim ama büyü kaybolurken Esther ve Auguste'nün nefesleri kesildi.

"Tanrım, neydi o? Magdalena, *sen misin?*"

Hazel koşarak yanımda durduğunda gözlerimi açtım. Saçları örgüsünden ayrılmıştı, yanağına yakın bir tutam yanmıştı ve gömleğinin kolu yırtılmış ve biraz kanla işaretlenmişti, ama içimde saklı olan *néktar* isyan etmedi, bu yüzden güvende olmalıydı. Refleks olarak çadırın ortasına bir kez daha baktığımda, bir gün önce tanıştırıldığım kadının yeni bir versiyonunu buldum ve bu, reddettiğim için gözlerimi sulandırmadı.

Magdalena Mortimer'in bir fae olduğunu, kulaklarının yüksekliğine ve geniş gülümsemesindeki dişlerin keskin kenarlarına bakarak anladım. Hâlâ solgundu, teni inci gibi parlıyor ve ışıldıyordu; sırtından aşağıya doğru kıvrılıp örülen saçları mürekkep gibi siyah ve dipsizdi. Yaşına meydan okuyacak kadar ince ve narin yüz hatları ve bakışlarını çok uzun süre tutarsanız düşüncelerinizi ve ruhunuzu yutmakla tehdit eden kocaman gözleriyle çok güzeldi. Bakışlarımı çektim ve aklıktan ölmek üzere olan ciğerlerime ani bir hava çektim.

"Morgana Le Fay, hizmetinizdeyim," diye duyurdu eskisinden çok daha uzun ve iğ gibi olan ellerini sallayarak. "Gerçeği söylemek gerekirse, bu isim biraz ağır kaçıyor ve ben Magdalena'ya oldukça düşkünüm, bu yüzden kendinizi rahatsız etmeyin."

Auguste, Esther'in yanağını kendisine doğru çevirerek o hipnotik bakışı kırdı. "Yapabileceğin çok şey vardı," dedi kaşlarını çatarak ve yere bakarak. "Birsha'yı durdurabilecekken taşrada çöpçatanlık yapıyorsun."

"Belki de," diye cevap verdi Magdalena omuz silkerek. "Ben yapacağımı yaptım ve olan oldu." "Bilmece gibi," dedi Hazel iç çekerek.

"Neden kendini şimdi açık ediyorsun?" diye sordum.

"Nimue benim kız kardeşim," dedi Magdalena, sesindeki hafiflik obsidyene dönüşerek sertleşmişti. "Ya da buna benzer bir şey. Biz aynı ruhun iki zıt kutbuyuz."

"Oh, Magdalena, özür dilerim," dedi Esther usulca. Kalbi çok tatlıydı, diye düşündüm, öfkesine bu kadar kolay yenik düşüyordu.

Dudaklarımı yaladım ve Magdalena'nın söylediklerini ve Morgana Le Fay efsanesi hakkında bildiklerimi düşündüm. Kral Arthur ve Gölün Hanımı hikâyelerinde Nimue kadar yer alıyordu, hatta bazen ikisi aynı kişiydi. Bazen Morgana da kötü adamdı, Arthur'un ölümünün doğduğu rahimdi. Ama Auguste haklıydı; hem Nimue hem de Morgana Birsha'ya karşı koyabilecek kadar güçlü olmalıydı.

"Nimue, Birsha'nın onu esir tutmasına *izin veriyor*," dedim.

Magdalena ellerini birbirine vurdu. "Aha, o aldı!" "Ne?!"

Ama *neden*?" Esther haykırdı.

Başımı kaldırdığımda Magdalena'nın mükemmel kaşları kalkmış, beni bekliyordu. İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. "Çünkü olacak olan buydu, oldu ve olacak olan da bu," diye başladım.

"Ah, canım," diye mırıldandı Hazel.

"Ve çünkü... umarım, ona orada ihtiyacımız var?" Tahmin ettim.

"Yaşla gelen bilgelik," diye mırıldandı Magdalena onaylayarak. "Çok iyi, canım."

Esther'in dudakları büzüldü ve öfkesi için onu suçlamadım, ama fae'ler kendi başlarına bir yasaydı ve doğru ve yanlış tanımlarının herhangi bir insan ahlak kavramından çok yıldızlara komplo kurmak ve istediklerini elde etmekle ilgisi vardı.

Hazel kollarını göğsünde kavuşturarak, "Dağın içine giremem, kökler o kadar uzağa ulaşamaz," diye açıkladı. "Girebilsem bile orada tek başıma olacağım ve bu ihtimali hiç sevmiyorum."

"Nimue bizim için ne yapabilir?" Auguste çenesini gıcırdatarak Magdalena'yı

sıkıştırdı. "Çok şey, eminim," diye mırıldandı Magdalena.

"Ne yapacak?" Onun yerine ben sordum.

"İlahları *her zaman* sevmişimdir, bilirsin," diye mırıldandı fae kadın

bana. Gözlerim kısıldı. "Acaba ejderhalar hiç fae *yer mi*?"

Magdalena güldü ve başı boynunun üzerine çok fazla düştü, boğazı orantısız derecede uzundu. Ama gözlerimizin önünde sakinleşti ve yumuşadı, ellerini önünde kavuşturdu. "Nimue konuşacak. O sizin sözcünüz olacak. Biriniz için."

"Konuşmak mı? Hepsi bu mu?" Hazel sordu.

"Mağaraya giremiyoruz, o yüzden Birsha'yı dışarı çekmeliyiz," dedim titreyerek ve çadıra doğru dönerek.

"Belki Hywel?" Auguste önerdi.

"*Hayır*." Magdalena'nın sesi bir kez daha taş gibiydi. "Hayır, Nimue bir kadın adına konuşacak."

İçinizden biri.

Hazel huzursuz adımlarımı izledi, dudakları büküldü. "Yapardım ama... Onunla hiç tanışmadım bile. O kadar büyük bir etki bıraktığımdan şüpheliyim."

Yüzümdeki bakışların farkında olarak topuklarımın üzerinde döndüm. Conall gibi hırlayabilmeyi, Hywel gibi ateş püskürtebilmeyi, Laszlo gibi kanatlarımı açıp uçabilmeyi dileyerek çadırın etrafında döndüm.

"Burada olduğumu biliyor mu?" Magdalena'ya bakarak

sordum. "Hayır."

Durakladım ve ona bakakaldım. "Gerçekten mi?"

"Nimue istediği kadar işbirliği yapsın. *Seni*, galibini, kılıç kullanıcısını koruyor," dedi Magdalena, gözlerinde kıskanç bir yeşil parıltıyla kınındaki Excalibur'a bakarak.

Esther çenesini kaldırarak, "O zaman bu ben olmalıyım," dedi ve ben dönüp ona bakarken gözlerime baktı. "Ve sanırım bizim için bir planım var."

BÖLÜM 45

ZAFER

Akşam olduğunda, Birsha'nın kuvvetleri savaşı kazanıyordu. Marius yakın mesafede çok fazla müttefik ve düşman arasında kalınca teslim olmuş, arkadaşlarının güvenliğini riske atmadan savaştığı trollere karşı bakışlarını kullanamamıştı. Conall ve Hunter bir çadıra çekilmiş, beyaz keten gömleklerini kan kaplamıştı. Laszlo ve Bay Tanner tamamen kayıptı, yakalandıkları tahmin ediliyordu.

Hywel gökyüzünden düşmüş, neredeyse bir ork birliğini eziyor ve ürkütücü bir uykuya dalıyordu.

Ve ben dağdan ve şiddet dalgasından bir mil uzakta, arkamda onun uyuyan bedeniyle duruyordum. Magdalena Mortimer'ın siyah kadife peleriniyle örtülmüştüm, Hazel Nix yanımdaydı. Ellerimiz birbirine bağlıydı ve gün batımının turuncu ışıltısında iki ağacın arasında duruyorduk, kalbinde çıplak bir tarlaya doğru eğilmiş gibi görünen küçük bir porsuk ailesinin kenarında.

"Hazır mısın?" Magdalena önünde duran Esther'e sordu.

Esther dudaklarını yaladı, bakışları sadece Magdalena'nın güzel, pembe, mor dudaklarına kadar yükseldi. "Vakit geldi."

Magdalena'nın uzun parmakları Esther'e uzandı. Genç kadın kendi ellerini kaldırdı, parıldayan kemik beyazı eller onu kavrayıp bileklerine dolanınca irkildi. Hazel bana yaklaştı, omuz omuza verdik, onun kararlı gücü içimden geçen titremeyi emdi.

Magdalena bir kez başını salladı ve Esther derin bir nefes aldı.

"Bahse girerim kazandığınızı düşünüyorsunuzdur," diye seslendi, parlak, yüksek ve kararlı. Sesine, kendinden eminliğine imreniyordum. "Bahse girerim pes edeceğimi düşünüyorsunuz. Sevgililerimden birini aldın diye beni fethedeceğini sanıyorsun."

Bir duraklama oldu ve Esther'in yüzü döndü, gözleri irileşti, kulağında sadece kendisinin duyabileceği bir cevap vardı. "Pek sayılmaz!" diye karşılık verdi, yanakları kızarmıştı. "Bugün alabildiğini al, ama... Amon

bir ejderhayla eşleşir." Bir kez daha durakladı ve güldü. "Beni hafife alıyorsun. Sanırım bu senin zayıflığın. *Aşk* gerçekten anlamıyorsun. Seni bir ya da iki yıl içinde öldürebileceksem, bütün bir ejderha sürüsünü kendime aşık ederim!"

Hazel'in gözleri büyüdü, benimkiler de kısıldı. Esther Hywel'i benden çalmakla mı tehdit ediyordu? Birsha'yı engellemek için olsa bile bu hiç hoşuma gitmedi.

"Sesindeki şüphayı duyabiliyorum," dedi Esther, çenesini yukarı kaldırarak. "Ve bu yüzden senin için bir pazarlığım var. Cadım ejderhayı uyuttu. Bana Amon'u getir, onun yerine Rüya Kralı'nı alabilirsin."

İleriye doğru koşmak, kulağımı Esther'inkine dayayıp onun duyabileceklerini duymak istedim

ve ben içgüdüsel bir adım atarken Hazel'in elleri ellerime dolandı, başı hafifçe titredi.

"Eğer riske girmek istiyorsan," diye mırıldandı Esther kafasındaki cevabın ardından ve bir an sonra

sarktı ve ellerini Magdalena'nın ellerinden kurtardı.

Ağaçların tepelerinden birinden bir kuş öttü; durduğumuz sessiz yerde hüküm süren tek ses buydu.

"İşe yaradı mı?" Hazel fısıldadı.

Esther ve Magdalena birbirlerine baktılar. "Gelmeyeceğini söylüyor," dedi Esther.

"Ama mağaradan ayrılıyor," diye cevap verdi Magdalena, bakışları mesafeliydi. "Amon'u getirmeyecek." "Hywel'in sende olduğunu görmek isteyecektir," dedim başımı sallayıp ejderhaya bakarak. "O... o

uyanacak, değil mi?"

"Onu sisten kurtaracağım," dedi Magdalena. Bu tam olarak *evet* demek değildi ama işimi görecekti. Hywel haftalar önce, bir daha uyumadan önce uzun yılları olacağına dair bana söz vermişti. "Şimdi üçünüzü yalnız bırakayım. Tarlada işim var."

"Ağaçların arasında beklemeliyim," dedi Hazel, Magdalena porsuk çemberinden çıkarken, adımları onu olması gerekenden daha hızlı taşıyordu. Hazel bana döndü, durakladı ve yüzümü inceledi. "İyi olacak mısın?"

Göğsümden bir kahkaha koptu ve başım sallandı. "Hayır. Ama bunun bitmesine hazırım."

"Yanında olacağız," dedi Esther, bize katılarak. "Hazel ve benden korkuyor çünkü biz onu bir kez korkuttum. Bugünden sonra sizden de korkması gerektiğini anlayacaktır."

"Bugünden sonra o gitmiş olacak," dedi Hazel kararlılıkla. Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra bir porsuk ağacına yaslanarak uzaklaştı ve tamamen gözden kaybolana kadar onu karşıladı.

"Fae'lere güveniyor musun?" Esther'e fısıldadım, sanki Magdalena bizi duyabilirmiş gibi.

"Öyle," dedi, dudakları bükülmüş bir halde ormana bakarak. "Belki de yapmamalıyım, ama değiştirmiş olmasını dilediğim şeylere rağmen, beni soktuğu yolun harika olmadığını söyleyemem. Yani, çoğu."

İçimi çektim ve kollarımı ortama sararak başımı salladım. "Fae'ler hakkında bildiğim kadarıyla, müjde konusunda oldukça cömert görünüyor."

Esther kayıtsızca mırıldandı. "Gölgelerin içine girmelisin. Ne kadar bekleyeceğimizi bilmiyorum ama seni görmesini istemeyiz."

Çok genç, diye düşündüm önümdeki kıza bakarken. Bir kadın, evet, ama hayatının çok başında. Umarım sevgililerinin onu uzun yıllar yanlarında tutmak için bir planları vardır. İyi yaşlanacaktır.

"İyi olacak mısın?" Hazel'in bana sorduğu soruyu yankılayarak sordum.

Esther cesur, korkusuz ve kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Yapacağım. Çok korkuyorum, biliyorsun. Ama evet, iyi olacağım."

Onu kucakladım, Laszlo'nun bir gece önce bana yaptığı konuşmayı hatırladım, dostlarımın güvende olacağını, bu kadının, Hazel'in ve sevdikleri tüm erkeklerin hayatta kalacağını umdum ve isimlerini bildiğim tüm tanrılara dua ettim.

"Yalnız değilsin," diye fısıldadım kulağına ve sonra geri çekildim.

Magdalena'nın pelerini beni korurken Hywel'in ön bacağının kıvrımına sokularak bekledim. Hywel'in sıcaklığı ve düzenli nefesleri sığ bir rahatlık sunuyordu. Güneş çabucak battı ama zaman uzuyor gibiydi, gökyüzünde değişen her renk tonu Birsha'nın ortaya çıkmasını beklediğim bir başka andı. Ya gelmezse? Ya Magdalena -ya da Morgana- ve Nimue bize ihanet ettiyse ya da bizi yüzüstü bırakıp kaçtıysa? Ya *olan ve olacak* olan Birsha'nın zaferi ve bizim yenilgimizse?

Hayır, kendi sesim kafamın içinde yankılandı. *Hayır, bunu kabul etmeyeceğim. Tekrar teslim olmayacağım. Özgür olana kadar savaşacağım, bu özgürlük ölüm olsa bile. Ben Birsha'ya ait değilim.*

Hywel kulağımda gürledi, kuyruğu huzursuzca yeri tırmalıyordu ve ufukta batan güneşin yakıcı tomurcuğundan yükselen atlı bir figür yaklaştı. Bir an için, o sadece bir

Parlak bir siluet, sadece ortam tarafından dikkat çekici ve ben hala tanık olarak titriyordum, çığlık atmak, *kaçmak* istiyordum.

Sonra güneş yandı ve şekli oturdu ve büyüdü.

Büyüleri bozulmaya başlamıştı. Conall'ın söz verdiği gibi şakaklar düşüyordu ve atın üzerindeki adam yaşlı, sade ve sıradan biriydi. Saçları çelik grisi ve siyahtı, yaşlılık çizgileri yüzünden aşağıya, ağır kaşlarının üzerine doğru iniyordu. Güçlü ya da kambur, uzun ya da kısa görünmüyordu. Her zaman dikkat çekmeyen biri miydi, yoksa bu, kılıcımın Excalibur'a dönüşmesi efsanesi gibi, kendini inşa ettiği figürün bir parçası mıydı?

"Ciddiydin," dedi Birşa, atı ağaçların oluşturduğu çemberin dışında yavaşlatırken biraz da dehşete kapılarak. "Beni hafife alıyorsun," diye cevap verdi Esther.

Gülüşü keskindi. "Bir keresinde yapmıştım. Cadın nerede?"

"Ejderhadan vazgeçerim ama ondan vazgeçmem," diye cevap verdi Esther, ellerini yumruk yaparak. Bir silah istemişti ama onu silahsız görmesinin çok önemli olduğu konusunda anlaşmıştık. "Ben aptal *değilim*."

"Ejderhadan vaz mı geçeceksin? Ve müttefiklerinizden?"

"Amon karşılığında ejderhadan ve müttefiklerimden vazgeçeceğim. Gördüğüm kadarıyla onu getirmemişsin." "Ben aptal *değilim*," diye taklit etti Birşa, sırtarak.

Hareket etmiyordu. Nefesim göğsümde sert ve düzensizdi, vücudum o kadar gergindi ki bir dürtmenin beni bir yığına dönüştürebileceğini düşündüm. Hareket etmek *zorundaydı*.

"Senin gerçek doğanı anlamaya başlıyorum, Esther Reed," diye duyurdu Birsha ve eyerinden aşağı sallanırken nefesimi tuttum.

"Bundan şüpheliyim," dedi Esther, yana dönerek, saldırma ihtimaline karşı vücudunun daha azını ona sundu.

"Senin daha asil, iyilik yapmaya daha kararlı olduğunu düşünmüştüm. Aslında sen de benim gibi hayatta kalmayı başarmış birisin."

"Hayatta kalmaya *nasıl* çalıştığını çok iyi bildiğimi unutuyorsun. Hayır, ben senin gibi *değilim*." Esther'in alt dudağı titredi ve bunun bir rol olup olmadığını merak ettim. Hayır, dehşeti gerçektir.

"Hmm, göreceğiz. Henüz gençlik çağındasın. Kararlar zamanı geldiğinde verilecektir," diye düşündü.

Esther ona sırtını dönerek ağaçların oluşturduğu çemberin kenarına doğru ilerledi, bana bakıyordu. Çenesi yukarıdaydı ama gözleri şimdi genişti ve düşünürken gölgelikte geziniyordu. "Göreceğiz bakalım. Bana sfenksimi getirecek misin yoksa ejderhayı şimdi mi uyandırayım? Çabuk olacak ve seni gördüğünde-"

Blöf yeterliydi. Boş risklerle bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı. Birşa harekete geçti, çimlerin üzerinden küçük alanın ortasına doğru yürüdü, elini kaldırdı ve bir fırtına bulutu sade yüzünü nefretle çirkinleştirdi.

"Bekle!" diye bağırdı.

Hywel'le uyanırken yüzleşmek istemiyordu, bu çok açıktı. Yalan söylememişti. Aptal *değildi*. Çok uzun bir süre saklanarak, kendini daha güçlü yaratıklarla koruyarak hayatta kalmıştı. Ve şimdi onu yalnız yakalamıştık.

Ama başka bir konuda haklıydı. Esther Reed'i hep hafife almıştı.

Toprak ayaklarının altında patladı, karanlık kökler onu kafesledi ve yakaladı. Biz beklerken Hazel meşguldü ve söz verdiği gibi kulağını yüksekte tutmuştu, Birsha hedefine adım attığında o ve ağaçlar mükemmel bir uyum içindeydi. Bağırdı, çırpındı ve ince ipleri yırttı ama hepsini birden koparamadı ve ağaçlar Hazel'in emrini yerine getirmeye hevesliydi.

Hywel'in sığınağında durdum, dudaklarımı aralayarak ve soluk soluğa izledim. Esther dışarı çıktı

Çemberin içinde ellerini göğsünde kavuşturmuş, Birsha'nın küfürlerini ve dövüşünü izliyordu. Bazı kökler soldu ve kıvrıldı, Birsha'nın kalan sifonlanmış gücü onları öldürdü, ama bu da yeterli değildi ve sadece daha güçlü kablolu canlıları daha saldırgan hale getirmiş gibi görünüyordu, bacaklarını sertçe sıkıyor ve ellerini yakalamak için kıvranıyordu.

Hazel tökezleyerek bir ağaç gövdesinden kurtuldu, sersemlemiş bir halde bir an gökyüzünü ve yeryüzünü inceledikten sonra kendini silkeleyerek Birsha'nın çırpınışlarına baktı.

"Beklediğim gibi değilsin," diye selam verdi.

"Su *perisi*," diye hırladı Birşa, gözleri kocaman açılmıştı. "Bilmem gerekirdi."

"Yarı-nimf," diye düzeltti Hazel. Döndü ve Esther ile benim birbirimize sokulduğumuz yere doğru baktı. "Sorun yok. Ağaçlar işlerini bilir. Daha yakına gelebilirsiniz."

"İkinizi de öldüreceğim ve ejderhayı alacağım. Çılgınlıkları sizinkilerle eşleşene ve bedenleri beni besleyene kadar eşlerinizin etini yiyeceğim-"

Hazel başını eğerek, "Tanrım, çok kötü," dedi. İnce köklerden oluşan ateşli bir küme Birsha'nın göğsüne doğru ilerledi ve boğazına dolanıp sıkılaşıp konuşmasını kesti.

Boğazından gelen ani boğuşma sesi ile sakinleştim ve elimi göğsümün üzerine koyarak gözlerimi kapattım ve endişe ve gururun küçük ipliğini bulana kadar duygularımı araştırdım. *Conall*. Ona doğru uzandığımda gurur çiçek açtı, beklediği işaretti bu. Gözlerimi bir kez daha açtığımda kendimi gülümserken buldum.

Birsha durduğum yerin yakınında köklerin pençesinde kıvranarak yere bakıyordu ama ben Magdalena'nın pelerininin kapüşonunu geriye itince sustu. Gerçek bir şokun kısa bir parıltısı çarpık yüz hatlarını gevşetti ve dudakları *sen* kelimesini oluşturdu.

Ben cevap veremediğim bir hırıltı porsuk ağaçlarının yapraklarını salladı ve Birsha solgunlaşırken yer gümbürdedi, Hywel uykusundan kalkarken gözleri büyüdü. Magdalena ne de olsa sözünün eriydi.

Blodyn Bach. *Seninle kalacağım.*

Ejderhamla yüzleşmek için döndüm, ona bakmak için boynumu geriye doğru uzattım ve başımı salladım. "Git, diğerlerinin sana ihtiyacı var. Bizi dağa götür Hywel."

Başını eğdi ve kocaman burnunu kalçalarımın dayayıp etrafıma sıcak hava üfleyerek beni büyük bir *néktar* bulutuyla çevrelediğinde güldüm.

"Şimdi olmaz, seni çılgın canavar," diye mırıldandım, elimi önümdeki pullara ve boynuzlara sürterek. "Ben... Ben iyi *olacağım*. Bu yakında bitecek."

Hywel homurdanarak uzaklaştı, döndü ve kanatlarını çırparken neredeyse beni yere düşürüyordu. Esther koluma tutundu ve Hywel'in uçuşu havada dönüp bizi savururken birbirimize destek olduk.

Bir nefes çaldım ve porsuk ağaçlarına bir kez daha dönmeden önce Esther gözümüne takıldı. Hava kararıyordu ve Hywel'in rüyaları kaybolunca -Birsha'nın ordusu gölgelere karşı savaşıırken arkadaşlarımızı güvenle saklayarak kaybettiğimiz yanılsamasını veriyordu- savaş hızla yeniden dönecekti.

Yapılacak tek bir şey kalmıştı.

Hazel'a, "Bırak konuşsun," dedim.

"Emin misin?" diye sordu burnunu kırıştırarak.

Başımı salladım ve o da boğazındaki kökleri gevşeterek iç çekti.

Ama Birsha konuşmadı, sadece bana baktı. Yanılsamalardan sıyrılmıştı, genç bir insan kadın tarafından güvenlikten çıkarılmıştı, ağaçların hevesli itaatiyle kapana kısılmıştı, bir zamanlar tutsak ettiği ödülüyle yüzleşiyordu. Yaşlıydı, olması gerekenden çok daha yaşlıydı ve geçen her dakika yüzüne daha fazla çizgi kazıyordu. Eğer onu burada bu şekilde tutarsak, kendi kendine kuruyup

gideceğini, zamanın onu yakalayacağını düşündüm.

Sonunda onunla birlikte.

Boğazını temizledi ve bana ihtiyatla baktı. "Ejderhayı neden gönderdin? Benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

Pelerinin mandalına uzandım, göğsümün üzerinden çözdüm ve kumaşın yere kaymasına izin verdim. Elimi Excalibur'un kabzasına doladım ve yavaşça kınından çıkardım, serin bir memnuniyet bu adamdan, bu andan kaçmam için bana yalvaran korkunun pürüzlü kenarlarını yumuşattı.

O da korkmuştu.

"Seni öldürmeyi planlıyorum," dedim, kelimeler garip bir şekilde nazikti.

Sertçe yutkundu, gözlerini benimkilere dikti. "Tören çoktan gerçekleşti. Minotorun gitti. Kapana kısıldı. Onun gücü benim."

Çenesini sıktı, ne demek istediğini kanıtlamak için kollarını gerdi, köklerini kopardı ama yerlerine yenileri gelip onu eskisinden daha sıkı bağlayınca nefesi kesildi.

"Amon," diye inledi Esther.

Birsha'ya "Sen yaşıyorsan, onlar da yaşıyor," dedim. "Tapınaklarınızın nasıl çalıştığını biliyoruz." "Onları kurtaramazsınız. Onları *ben* kurtarabilirim," diye boğuk bir sesle konuştu.

Excalibur'u elimde çevirdim, avuçlarım terliyordu. Esther arkamdan adımı seslendi ama başımı salladım. Bu adamı tanıyordum. Yalanlarını ve manipülasyonlarını biliyordum.

"Artık pazarlık yok. Artık benden ya da bir başkasından güç emmek yok," dedim. Kaşlarımı çatarak ona baktım, kâbuslarımda gezinen, beni taş duvarların arkasına sıkıştıran ve gölgelerden bana bakan yarattığı bulmaya çalıştım.

"Benden daha iyi değiller!" diye haykırdı, köklerin kafesinde şişti, saçları beyaza dönmeye devam ederken yüzü kızardı. "*Ben. Kralım!*"

Bağırarak tükürürken yüzümü buruşturdum.

"Öyleydin," dedim. "Sen bir kraldın. Ve herhangi bir yarattığın, insan ya da canavar, senden daha güçlü, daha *iyi* olabileceği fikrinden nefret ediyordun. Bu yüzden onların dünyasına pençelerle girdin ve çizmelerinin altına oturmaları için onları kırdın. Ama sen bir korkaksın, yaşlı bir adamsın ve güç ya da insanlar hakkındaki ilk şeyi asla anlamadın."

Birsha'nın nefesleri kesildi, acı dolu bir homurtu duyuldu ve ardından köklerden bir şey kopunca boğuk bir çığlık atıldı.

"Onları kurtaramayacaksın!" Gözleri vahşiydi, gıdıları sarkarken dudaklarında hafif bir öfke köpüğü vardı.

Derin bir nefes aldım ve kılıcımı kaldırdım. "Seni yeterince uzun süre hayatta tutmaya yardım ettim. Onlar için de elimden geleni yapacağım. Ama artık bu son, Birsha, hiçbir şeyin kralı."

Asterion'u ölüme mahkûm ediyor olabilirsin, diye içimden küçük bir tıslama sesi geldi. Ama Birsha'nın yaşamasına izin verirsem, ona kaçması, kendini yeniden inşa etmesi için bir şans daha verirsem, daha pek çok hayatı, benim gibi pek çok kadını mahkûm etmiş olurdum. Asterion'un ne yapacağını, ne yapılması *gerektiğini* biliyordum.

Ve sevdiğim adamı kurtarabileceğime inandım.

"Seni de hafife almış," dedi Hazel arkamdan. Birsha'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle-!"

"Öyle yaptı," dedim ve titreyen elimdeki bıçağı ileri doğru savurdum.

Excalibur elimde hafif ve pürüzsüzdü, zafere ulaşmak için yapılmıştı. Tapınaklar ve evler dünyanın dört bir yanına düşerken, Birsha çoktan sonunu getirmişti ve hırslı kılıç için kolay bir yemekti.

Şimdiye kadar hiç net göremediğim adamın kadim bakışlarını tuttum. Birsha'nın gözlerine baktım, döndüklerinde, yere yuvarlandıklarında, solgunlaştıklarında ve

opak, tozlu ve çürüyen, küle dönüşen.

"Ya doğruyu söylüyorsa-" Esther'in sesi kesildi ve Excalibur avucumda ağırlaşırken yanıma geldi.

Sertçe yutkundum. "Birsha, Asterion'un gücü hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bu onun vücudunun *yenecek* bir parçası değil. Onlar canlı."

Hazel, kökler önümüzdeki kalıntıları yutup parçaladıkça, kıvrılıp dolandıkça ve toprağı kazdıkça, topraktan yeni yaşam korkunç bir hızla büyüdükçe nefesi kesildi. Deniz kenarındaki sığ dalgalar gibi toprağın üzerinde yuvarlandılar, bizi geri ittiler, Birsha'nın tozunu, kemiğini ve küllerini kendi büyümelerini beslemek için toprağa emdiler.

"Porsuklar ölümü sever," diye mırıldandı. "İyi muhafızlar olacaklar."

Evanthia!

Kafamın içindeki bağırışla homurdandım ve tökezleyerek isyan eden büyümeden uzaklaştım.

"Buradayım! Diğerleri?!"

Her şey yolunda. Şimdi dağa giriyoruz. Gel. Hywel açık alana indi, vücudu sıcaktan buharlaşıyordu, burnundan taze dumanlar çıkıyordu. ***Ölmüş.***

"Evet. Evet-He-" diye sızlandım, dizlerim titriyordu, nefesim hıçkırırken dudaklarımın arasından tuz damlıyordu. "Hywel," diye yalvardım.

Ona doğru uzandığımda Hywel'in başı eğildi. Sıcak ve kuru nefesi yüzümde ben fark etmeden dökülen gözyaşlarını yakıp yok etti ve dili dudaklarının arasından kayarak ardından gelenleri yaladı.

O artık gitti, Blodyn Bach. Artık kabus yok.

Hywel yaklaştı ve burnuna tırmandım, yüzündeki boynuzları tuttum ve göğsüm zonklayıp yırtılırken ve kendini tekrar birleştirirken pullarına ağladım.

Eyeri paylaş. Sizi geri götüreceğim, Hywel, Hazel ve Esther'e teklif etti. ***Çabuk, şimdi.***

Hywel'in dağa geri dönüşü yumuşaktı, pulları akşamın soğuk havasıyla savaşmak için ısı yayıyordu.

"Hayatımın yarısını o adamın pençesinde geçirdim," diye fısıldadım Hywel'e. Kederin öfkesi bir anlığına yumuşamış, bedenimi gevşek ve yorgun bir hale getirmişti.

Bu tekrar tekrar kesilecek. Zamanla. Şimdi zamanımız var, Cariad.

Asterion'un zamanı var mıydı? Sonunda Birsha'dan kurtulma kararlılığımla onu ölüme mi mahkûm etmişim? Hywel inişimizi dikkatlice başlayıp durarak gerçekleştirirken yeni gözyaşları yükseldi ve rüzgâr tarafından sökülüp atıldı.

Gulyabaniler gitti, Birsha'yı öldürdüğünüz anda yok oldular. Şu anda sadece temizlik yapıyoruz ve mağaraların girişi temizlendi.

"Conall ve Laszlo mu?" Son gözyaşlarımı silmek için yanağımı omzuma sürterek sordum.

Diğerleriyle birlikte aşağıda bekliyorlar. Cesur ol, Evanthia. Asterion senin için bin yıl bekledi. Bu kadar çabuk yenik düşmeyecektir.

Yere indiğimizde Hywel'in burnunun üzerinde zıpladım ve toplanan canavar grubundan parlak tezahüratlar yükselirken kaskatı kesildim. Kutlama mı? İçin-

Oh.

Hywel yere çömeldi ve figürler hızla içeri girdi, kalabalığın aniden ortaya çıkması irkilmeme neden oldu. Kocaman, iri bir şekil yaklaştı ama bu sadece Esther'i kollarının arasına almış olan Bay Tanner'dı. Nireas da Hazel'ı topladı ve sonra kirli, kan ve ter içindeki Conall tarafından Hywel'in yanından sürüklendim.

"Oh, *mo chroí*, şimdi buraya gel. Aklımı kaybedeceğimi sandım," diye nefes aldı Conall, beni sıkıca kavrayarak.

Omzuna yaslanıp bir kez hıçkırdım ve sonra dilimi ısırıp ona aynı sıkılıkla sarıldım. Isı arkamızdaki havayı ısıttı ve karıştırdı, Hywel daha küçük şekline geri döndü. Altın tüyler gözümün ucuyla çarpıp hışırdadı ve savaşın mücadelesine rağmen Laszlo kucaklaşmamıza katıldığında hâlâ tatlı ve temiz kokuyordu.

"Cesur, güzel eşimiz." Laszlo saçlarımı kenara iterek omzumun kıvrımını öptü. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "Bu..." *korkunç, rahatlatıcı, tatmin edici*, "...kolaydı," diye itiraf ettim usulca, ama bu da tam olarak doğru değildi. Başımı salladım ve Laszlo ile Conall beni bıraktılar, her ikisi de bir kolunu belime doladı.

Uzun boylu, zarif bir figür kalabalığın arasından sıyrıldı -Magdalena, gece gökyüzündeki bir yıldız gibi parlıyordu, parlak gözleri siyah mağara girişine sabitlenmişti. "İçeri girmemiz gerek."

Esther ve adamları da mağaranın girişinde toplanmıştı, ellerinde meşaleler vardı ve bunlardan biri görünmez bir şekilde havada süzülüyordu.

Girişe doğru yürürken Conall bana, "Ezra şimdiden biraz keşif yaptı," dedi. "Birsha'nın müttefiklerinden hiçbir iz yok ama..."

"Ama?" Ben sordum.

Conall sesini alçalttı. "Ne bizim minotordan ne de diğerlerinden bir iz var."

Kalbim göğsümde dondu, dilim uyuştı. Bu muydu yani? Asterion'u, beni kurtaran, beni savunan, beni koruyan ve *beni seven* adamı kaybetmiş miydim?

Asterion gitmiş olsaydı intikam almaya değer miydi? Cevabı zaten biliyordum ve bu cevap midemi bulandırıp beni üşütüyordu.

Hywel omzunun üzerinden geriye baktı, yüzünde sert bir ifade vardı ve gözleri parlıyordu. "Birsha son büyücüleriyle birlikte artık yok. Onları bulacağız, Evanthia."

Kendine güveniyormuş gibi yaparak başımı salladım, ama Laszlo elini sırtımda gezdirdi ve parmaklarımızı birleştirip bir kez sıktı. Korkularımı çok iyi biliyordu.

Excalibur'u bulduğumuz mağara havuzuna girdik, ama durgun ve sessizdi, kenarından başka bir gölgeli açıklığa doğru yürürken su zar zor hareket ediyordu. Mağaraların derin boşluğu da korkularımı biliyordu, dar ve sessizdi, ağır bir basınç adımlarımızı bile susturuyordu.

"Tapınağı geçilmez kılan, karanlıkta kendimizi yalnız hissetmemize neden olan büyüler vardı," diye mırıldandı Esther ileriden.

"Bu artık Birsha'nın sihri değil, sevgilim," dedi Magdalena. "Bu dağ. O hepimizden daha yaşlı."

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyordu ve Laszlo ile Conall biri önde, diğeri arkada beni bırakmak zorunda kalana dek geçit daraldı. Hepimiz dağın içinde kaybolacak mıydık? O uyurken karnına giren garip yaratıkları yutacak mıydı? Asterion, Amon ve diğerleri de oraya mı kaybolmuştu? Parmak uçlarımin altındaki tüyler beni daha derinlere götürürken karanlıkta ne kadar dolaşabileceğimi merak ettim.

Ve sonra göğsümde yumuşak bir sızı yerine oturdu, *néktar* sert ve acil bir şekilde çekiştirdi.

"Ah!" diye soluklandım ve adımlarım tökezledi, Conall sırtıma çarptı. "Çok yakındalar. Yolumdan çekilin lütfen!"

Hareket edecek yer yoktu ve kimi itip kakarak yolumdan çekildiğimi bile bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Karanlığın derinliklerinde birileri ölüyordu ve onları bulmak için sadece *néktar'ın* yalvaran ipini takip etmem gerekiyordu.

Göğsümdeki acı dolu çağrıyı kovaladım, nefessiz ve güçsüzdüm. *Bırak ona gitsin*, diye

düşündüm, yalvardım.

Asterion.

Taşa takıldım ve geçidin ince, dik bir deliğinden aşağı kaydım ve arkamdan Hywel ismimi haykırarak yavaşlamamı, beklememi söyledi. Artık çok geçti. Düşüyordum, yerçekimi ve kendi garip gücüm tarafından sürükleniyordum, kollarımı yırtık duvarlara sürtüyor, başımı alçak kayalara çarpıyordum.

Altımdaki zemin yok oldu ve bir çılgılla yere düştüm, ışık aniden çiçek açtı, garip bir şekilde mor ve donuk. Sırt üstü yere düştüm, çarpmanın etkisiyle nefesim ciğerlerimden koptu ve bir an için sadece kendi göğsümü tırmalayabildim, hava aradım ve gücümün isyankâr kaçıışına direndim. Yarıldı, iplikler çözüldü, dört yöne döndü.

Yerde çırpındım, yana doğru yuvarlandım, çarpık figürü görünce donmuş göğsümde sessiz bir çılgılık attım, kan yere sızıyor ve neredeyse yüzüstü yatan halime ulaşıyordu. Bir canavar, bir ejderha! Rolant!

Haykırdım ve sonra durgun havayı ciğerlerime çektim. Karmakarışık ve güçsüz Rolant kendi üzerine döndü, pulları yırtılarak acıyan ve açık etini ortaya çıkardı. Kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerine ittim ve odayı aramak için döndüm.

Düzensiz bir şekilde yuvarlaktı ve sanki yeni kazılmış gibi görünüyordu, molozlar hala yere dökülüyordu. Uzak duvara yaslanmış bir kadın oturuyordu, gözlerini bana dikmiş, korkunç derecede kanlı bir gülümsemeyle bana doğru dönmüştü. Çok güzeldi, saçları garip ışıktaki soluklaşıyor, teni parlıyordu.

"Victor," diye selam verdi ve ne demek istediğini anlamadan önce kaşlarım bir an için çatıldı. Bu Nimue'ydi.

Elini bana doğru uzattığında inledim, bedenim benden çaldığı *néktarın* gücüyle ona doğru yalpaladı.

"Hayır!" Benim gücüm Asterion içindi, onun için değil!

"Beni iyileştir, ben de bunu düzelteyim," dedi, dudaklarından koyu kan fışkırıyordu.

Bakışlarımı onunkilerden ayırdığımda bedenim sarsıldı ve gevşeme tehlikesi geçirdi. Amon sağ tarafımdaydı, solgun ve sessizdi ama bana göz kırpmıyor, göğsü inip kalkıyordu. Yarasını fark etmem bir anımı aldı ama kucağındaydılar, kanlı parmak uçları kısa kesilmiş, pençeleri çalınmıştı.

Geriye sadece...

Kendimi bir kez daha çektim, Nimue'nin gücümü çekmesine karşı savaştım, dönmek ve bulmak için çabalarırken dizlerim yere sürtündü-

"Asterion!" diye bağırdım.

Duvara yaslanmıştı, bacaklarını açmış, başını geriye atmıştı, gölgeler ve loş ışıktaki onu tam olarak seçmem bir anımı aldı. Başını öne eğikti ve nefesim kesildi.

"Ah, aşkım," diye fısıldadım, parmaklarımı taşa toprağa geçirerek, göğsümdeki, boğazımdaki, hatta kafatasımın içinde ağrıyan gözlerimdeki boğulma hissini görmezden gelerek ona doğru ilerledim. Nimue, ben arkadaşlarıma, eşime bir şey vermeden önce içimdeki tüm yaşamı çalacaktı.

Asterion gözlerini kırpmıştırarak, "*Théa*," diye fısıldadı.

Boynuzları kırılmış, altınları kesilmişti ama orada beni bekliyor, bana sesleniyordu. Ağladım ve toynağı elimin altına gelene kadar her seferinde acı verici bir mücadele hareketiyle ona doğru süründüm. İnledim ve Asterion'a dokunduğumda Nimue'nin gücü kırıldı. Hâlâ içimden *néktar* akıyordu, görüşümün kenarları bulanıklaşıyordu ama artık beni kontrol etmiyordu. Her seferinde bir elimi Asterion'un üzerinde tuttum, kendimi onun kucağına attım ve hevesle vücudunda kapatabileceğim yaralar aradım.

Kollarımı omzuna dolayıp dudaklarımı çenesine bastırarak ona doğru eğildiğimde göğsü derin

bir nefesle kabardı.

"Birsha öldü," diye fısıldadım.

"Evanthia." Asterion'un kolları beni çevreledi. "Gelmemeliydin ama yine de geleceğini biliyordum. Benim

korkusuz küçük tanrıça."

Yukarıdan kayalar düştü, bir tanesi sırtıma çarptı, ancak Asterion'un yanağımın altındaki kürkünün yumuşak fırçasıyla karşılaştırıldığında acı donuklaştı ve soldu.

"Evanthia!"

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, dudaklarım Asterion'un yumuşak kulağına sürtünürken neredeyse uyuşmuştu. "Oh, Amon! İyi misin?!"

"Onları iyileştiriyor."

"Evanthia, bu kadar yeter. Morgana bağları koparacak." Bir el beni yakaladı ama ben inledim ve kollarımı Asterion'un omuzlarına doladım.

"*Théa*?" Sesi yanağımın altında gürledi, güven veriyordu ve giderek güçleniyordu.

"Evanthia! Nasıl durduracağız? Solgunlaşıyor."

Dünya sarsıldı ve karardı ama büyük, sıcak eller belimi sıktı. Asterion yaşıyordu. Birsha ölmüştü. Her nasılsa, her şey yolunda gitmişti.

"Evanthia, sevgilim. Sevgilim, uyan!"

Artık kabus görmek yok, benim tatlı zaferim.

SIRADA NE VAR?

Parmaklarım saçlarımı taradı, dilimde tanıdık bir baharat. Nazik bir ses eski, neşeli bir melodi mırıldanıyordu. Elbette rüya görüyordum, ama bu yüzyıllardır aradığım, özlediğim, özlediğim bir rüyaydı. Benimki gibi altın saçlar, hınzır, gülen bir gülümseme, ama bu sefer gözlerinde yaşlar vardı, güzel yanaklarına yapışan küçük elmas damlaları. Terk edilmişliğin ve sevincin gözyaşları.

"Neredeydin?" Ben sordum.

Görüşümde netleşti, bulanık bir şekil değil, net ve tanınabilir bir görüntü. Ona benziyordum, ama o evcilleşmemiş bir mükemmellikti, bense kusurlu ve gerçektim, yaralarım ve ince çizgilerim vardı. O zevkten ve vahşi coşkudan oluşuyordu, bense yaşıyordum, keder ve neşeyi deşiyor ve onları bir araya getirip deneyim haline getiriyordum. Bir yanımdan ondan oluşuyordu ama bir yanımda toprağa dokunuyordu, ister yumuşak çimenler ister acımasız taşlar olsun.

Hayatta yürüyemeyeceğim yollar var kızım. Sen ulaşılmazdın.

Güldü, zalimce değil ama beni tekrar ağırladığı için mutluydu. O saçlarımı okşarken ben ağladım.

"Hayır, tatlı blodyn bach. Ağlama, Cariad. Uyan, lütfen uyan."

Tüy gibi yumuşak öpücükler yanaklarımı sıyırdı ve Hywel'in uykulu, dumanlı kokusunu ciğerlerime çekerek hıçkırdım. Sonra gözyaşlarımın arasından kahkahalar attım, kıpırdandım ve kendimi iki yarağın üzerinde dolmuş, gerilmiş ve doldurulmuş buldum.

"Ben uyurken mi?" Gözlerimi açıp titrek ve ıslak nefesler alarak sıırttım ve ejderhama baktım.

Hywel'in nefesi kesildi, gözleri parladı ve sonra inleyerek içime doğru yükseldi, ağzı aç ve çaresiz bir öpücükle benimkinin üzerine kapandı. İçimi çektim ve dudaklarımı onun dili için ayırdım, itici kalçalarına doğru geri sallandım. Dişlerimiz çarpıştı ve ritmimiz uyuşmadı ve o an dağınıktı ve minnettarlık ve güvence doluydu. Néktar'ı hevesle yuttum, karnımdaki boş ağrının, yorgun tenimin ağırlı ve kağıt inceliğindeki gerginliğinin farkındaydım.

"Seni bulamadım," diye homurdandı Hywel, bizi yatağa yatırdı, çeneme öpücükler kondurdu ve içime dalarken inledi. "Rüyalarına giremedim. Seni kaybettiğimizi sandım."

"Hywel, istifin içinde miyiz?" Etrafımıza bakarak sordum.

"*Blodyn bach*," diye homurdandı Hywel ve sonra beni bir kez daha öptü, bacaklarımı kalçalarına doladı ve ben sızlanıp ona yapışana kadar acıyı değiştirdi.

Güldüm ve odaklanmaya çalıştım. "Diğerleri mi?"

Hywel yüzümü ellerinin arasına alarak, "*Bekleyecek*," diye hırladı. İtirazlarımı bastırmak için ağzımı yaladı ve tepeden tırnağa bedenimin kontrolünü ele geçirdiğinde inledim.

Ben "Hywel!" diye haykırırken o geri çekildi ve bana ters ters baktı. Ama

Asterion-" "*Evanthia*, sen benim *eşimsin*, *değil* mi?"

Hywel içimde hoş, baş döndürücü bir nokta bulduğunda gözlerim uzun bir iç çekişle kapandı.

"Evet," diye nefes aldım, ancak bu kelime onun sorusuna ve beni sürüklediği yüksekliğe bir cevaptı.

"Ve benim işaretimi mi

takıyorsun?" "Hayır mı?"

"Hayır, değilsin," diye ısırıldı ve sonra inledi, göğsü benimkinin üzerine çöktü, ağzı nemli bir şekilde yanağıma değerken, "Neredeyse ölüyordun, *blodyn bach*," diye fısıldadı.

İşaret beni kurtaramazdı, diye düşündüm ama söylememenin daha akıllıca olacağına karar verdim. Yanağımı çevirdim ve Hywel'in ağzını, istekli öpücüğünü, kolları sırtıma dolanırken göğsünden çıkan yumuşak kırık sesleri buldum. Kıçımın içine zar zor giriyordu, daha çok göbeğimin derinliklerine sürtünmeye odaklanmıştı ama oradaki sıcak çekim her kısa vuruşta beni ürpertti.

"Neresini ısıracaksın?" Dişlerimle alt dudağını çekiştirerek sordum.

"Neresi olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı.

Bir zamanlar kendisine ait olduğunu iddia ettiği boğazımın sol tarafını sunmak için eğilerek öpücüğünden çekildim.

Conall sağ tarafı ısırmaı biliyor muydu, yoksa bu sadece şans mıydı?

"Beni seviyor musun, *Evanthia*?" Hywel yavaşlayarak ve yüzünü kaldırarak sordu. Ben irkilip ona bakınca kaşlarını kaldırdı. "Daha söylemedin."

Öyle mi? Düşündüm, ama Hywel bana göstermişti, bir ejderhanın tüm kur ritüellerini gözlemlemişti, ısırarak dışında her şeyi yapmıştı.

Kur yapma ritüellerim, seremonilerim yoktu. Sadece tek bir şey sunabilirdim.

Ellerimi Hywel'in zayıf, geniş sırtında gezdirdim, boğazından yukarı çıkıp yüzünü kavradım. Soluk teninin altında pullar parlıyordu; bu da altında yatan canavarın gerçek doğasını hatırlatıyordu.

"Seni seviyorum, Rüyalar Kralı. Seni seviyorum dostumun dostu. Seni seviyorum Hywel. Pullarını temizleyeceğim, siklerine bineceğim ve dudaklarını öpeceğim ve kalbimi seninle paylaşacağım, olduğu gibi tekrar bir araya getireceğim," dedim çenesini ve sonra ağzını öperek.

Gözleri kapandı ve üstümde, içimde titredi.

"Beni diğerlerinden uzak tutmak için inanılmaz derecede kötü olmana rağmen. Çılgına dönmüş olmalılar," dedim. Cevap olarak sadece homurdandı. Bu da *evet* anlamına geliyordu.

"Seni sevdiğimden gerçekten şüphe mi ettin?" Saçlarını parmaklarımın arasından geçirerek sordum.

"Hayır," dedi Hywel yavaşça, gözlerini kırıştırtarak açtı ve bana gülümsedi. "Ama ben açgözlü bir ejderhayım. Bu sözleri duymak güzel. Seni seviyorum, benim güzel lokmam."

Haklıydı, çok güzeldi. Gülümsedim ve altında kıpırdandım, içimdeki sabit, mükemmel tempoya geri dönerken dudaklarına karşı güldüm, damarlarımdaki sıcaklığı karıştırırken iç çektim.

Hywel ağzını omzuma götürerek, "Diğerleri yakında olacak," diye mırıldandı. "Onların da sana ihtiyacı olacak."

"Onları savaş alanında mı bıraktın?" Sırıtarak ve kalçalarımı onunkilere sürtünerek sordum.

Hywel oflayıp pufladı, sonra boğazımı yaladı ve sözsüz bir fısıltının içine düştük, eller birbirini

kavıyor ve bedenler yalvarıyordu. Dişlerini boğazıma geçirdiğinde fark etmedim, pürüzsüz jilet ısırığını hissetmedim. Düşmekle, beslenmekle, Hywel'ı sırayla etimin onunkine sarılmasıyla sahiplenmekle meşguldüm.

Biz öpüşürken ve artçı sarsıntılar boyunca titrerken istif yatak odasının perdesi kenara savruldu.

"Hywel, seni piç!" dedi Laszlo ve eğer ne kadar doymuş ve yumuşak olduğumu bilmeseydim, yumuşak huylu gryphon'umdan gelen bu açıklama karşısında gerçekten şok olurum.

"Nefesini boşa harcama, sadece yatağa gir."

"Asterion," diye iç geçirdim ve Hywel ben minotorumu doğru dönerken homurdandı.

Yumuşak bir çığlık attım, olduğum yerde donakaldım ve soyunmakta olan Asterion kaskatı kesilip bana baktı. Bronz ve pas rengindeydi, sağlam ve yürekliydi ama boynuzları hâlâ yırtık pırtıktı. Bir elini onlara doğru uzattı, kütüklerin üzerine hafifçe dokundu ve sonra bıraktı.

"İyileşmeyecekler," dedi Asterion çenesini kaldırarak.

Dudağımı ısırđım ve Hywel'in yanından yatağın kenarına doğru kayarak kayıplarının yasını tuttum. Bedenim hâlâ zayıftı, titriyordu ve mağaradaki sevgililerimin seslerini hayal meyal hatırlayabiliyordum, beni içimden akan *néktar* boşluğundan kurtarmak için savaşıyorlardı. Conall ve Laszlo soyunuyorlardı, gözleri beni hevesle inceliyor ama akıllıca araya girmiyorlardı. Daha sonra Rolant ve Amon'un güvende olup olmadığını soracaktım. Şimdilik daha acil ihtiyaçlarım vardı.

Elimi kaldırdım ve Asterion başını eğdi.

"Acıyorlar mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

"Güzel." Gözleri yukarı baktı ve ben de kırık kemiğın kısalmış her bir sapını kavrayarak bakışlarımı onunkilerle birleştirdim. "Seni özledim."

Asterion inledi ve boynuzlarını çekiştirmemle aç bir şekilde içime düştü. Kollarımı ve bacaklarımı minotorumun etrafına doladım ve Hywel'in az önce bıraktığı göbeğimin boşluğunu doldururken bağırdım. Durakladı, taze yaramı okşadı, ben sikiğın yarısına kadar inmişim ve daha fazlası için kıvranıyordum.

"Laszlo," diye seslendi.

Gryphon'um yatağın kenarına koşarak beni kalçalarına doğru çekti. "Teşekkür ederim, *Asterion*."

"Hepimiz paylaşmayı öğrenmeliyiz," dedi Asterion bana gülümseyerek ve sonra başını geriye doğru eğerek

boğazına kondurduğum öpücükler. Kalp atışları avuçlarımın altında güzel bir şekilde sabitti ve göğsüne düşen minnettar gözyaşlarını fark ettiyse bile bundan bahsetmedi.

Laszlo ve Asterion beni aralarına alırken Conall yüzümü Asterion'un kürkünden kaldırdı, yaklaşıp ağzımı kaptı, dilini soktu.

Conall, "Aklımın yarısı seni odadan dışarı atmaya çalışıyor, ejderha," diye homurdandı.

Hywel'in dudakları kıvrıldı. Hywel işbirliği yapmazsa Conall'ın bunu bir meydan okuma olarak göreceğinin muhtemelen aynı derecede farkındaydılar.

"Daha iyi bir fikrim var, yavrum," diye mırıldandı Hywel, Conall'ın sırtına sarılmak ve kulağına fısıldamak için yataktan kalktı.

Laszlo'nun çenesine sürtmek için yanağımı çevirdim, ısırđan öpücüklerini kabul ettim, o ve Asterion içimin derinliklerine yerleşirken iç çektim.

"Hâlâ zayıf mısın, sevgilim?" Laszlo kulağımın kabuğunu yalayarak sordu. Asterion kalçalarını esnetip iniltisi yeni bir *néktar* dalgasıyla yükselirken ürperdim.

"Biraz," diye itiraf ettim. Bacaklarım kesinlikle titriyordu, Asterion'un pençesinde titriyordum.

Laszlo kalçalarını oynatarak kulağıma nefes verdi ve Conall ile Hywel'in yeni bir uğraş bulduklarını anladım.

Sırıttım ve kıkırdadım. "Ama muhtemelen uzun sürmeyecek," dedim.

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyimiz varsa, hayır," diye homurdandı Asterion, dört hevesli

beden bana doğru ilerlerken inleyen ağzımı yalamak için başını eğdi.

Kale savaştan sonra da eskisi kadar kalabalıktı, ancak gölgeler taş zemin ve halıların üzerinden geçen gerçek ayaklara sıkı sıkıya bağlıydı.

Mutfakta, Auguste'ün küçük bir ev elfi ordusunu denetlediğini, küçük bir figürün meraklı birkaç orku kovaladığını görünce durakladım.

Aslında daha meşgul.

Laszlo bizi çılgınlıktan çıkarıp ana koridora götürdü; orası da hareketliydi, tanıdık ve tanımadık figürler geçiyordu.

"Evanthia! İyisin!"

Kırmızı kadife ve koyu renk buklelerden oluşan bir bulanıklık bana doğru koşarken kaskatı kesildim, Esther beni şiddetle kucaklarken nefesim kesildi.

"Amon?" Ben sordum.

"İyi! Seni görmek istiyordu," dedi Esther, ıslıl ıslıl ve kızarmış bir halde uzaklaşarak. Eğildi ve sesini alçalttı. "Sfenks borçlar konusunda çok titizdir, o yüzden onunla tartışma yoksa kontrolden çıkar."

Gözlerimi kırıştırdım ve cevabımdan emin olamadan ağzımı açtım ki başka bir ses adımı seslendi. "Rolant!" Onu gördüğüme beklenmedik bir şekilde sevinerek seslendim.

Ejderha bir kapı aralığından belirdi. Solgundu, onu son gördüğümüzden daha sertti ve bana doğru sertçe eğildi. Yanımda duran Laszlo kolunu ortama doladı.

"Daha fazla yaklaşmayacağım. Zaten benim için yapman gerekenden fazlasını yaptın," dedi Rolant. Laszlo'ya başıyla işaret etti. "Gitmeden önce sadece teşekkürlerimi sunmak istedim."

"Bu kadar çabuk mu?" Laszlo sordu.

Rolant, "Düzenlenmesi gereken işlerim var," dedi.

"Ama sen iyi misin?" Kendini dikkatli bir şekilde tutuşuna kaşlarını çatarak sordum. "Yakında iyileşmeyi bitireceğim."

Laszlo ve Rolant *néktar*'ımı birkaç metre mesafeyle hizada tuttuklarını düşünüyorlarsa, mağarada ne olduğunu gerçekten anlamamışlardı, ama Rolant yeterince iyileşmiş olmalıydı çünkü ona doğru bir çekiş hissetmedim ve ben bir şey söyleyemeden dönüp uzaklaştı.

Esther'in gözleri kısıldı. "Ama... gerçekten 'teşekkür ederim' demedi, *değil* mi?" Ben homurdandım, Laszlo da başını salladı.

Laszlo, "Borcunu ödemedi önce aceleyle gidiyor," dedi ve ana odaya doğru yolumuza devam ettik.

"*Borca* ihtiyacım yok," diye mırıldandım başımı sallayarak. Yine de Rolant'a yardım etmeye çalışacaktım ama doğrusu, meselenin kontrolü gerçekten bende değildi.

Büyük salona ulaştığımızda yavaşlayarak durduk. Conall ve Asterion üst odalardan içeri giriyorlardı ve Hywel ortada duruyordu, yanında üç kadın vardı. Pırıl pırıl saçları ve altın sarısı teniyle bir tanesi dönüp bana baktı ve ben de donup kaldım.

Nimue.

"Benim zaferim!" diye bağırdı, sesi tümüyle hafif ve neşeliydi. "Nihayet. Tam anlamıyla *çaresizdim* seni görmek için."

Hywel'in diğer tarafında, Nimue'nin kız kardeşi parlak bir gölgede duruyordu, bana alaycı bir şekilde gülümsüyor ve üçüncü kadının, geniş kanatlı bir kedi güzelliğinin, sfenks eşi Khepri'nin elini

tutuyordu. O zaman karar verdim

İki kız kardeşten Morgana'yı, Magdalena'yı ya da kendisine ne denmesini istiyorsa onu tercih ederdim. Nimue bize doğru süzülüyordu, gümüş mavisi elbisesi her adımda dalgalanıyor ve kıvrak bedeninin etrafında dalgalanıyordu. O ve Magdalena'nın renkleri dışında benzer özellikleri vardı, ama bu fae'de beni geren bir tür açlık vardı, ya da belki de mağaradaki kanlı görüntüsünden kurtulamıyordum, isteğim dışında benden güç alıyordu.

Laszlo'yu elimden tutup arkamda durması için çekerek öne çıktım ve Nimue yavaşladı, keskin bakışları daraldı.

Onları kurtarabilirdim, bilirsin işte, içimden bir tıslama bunu önerdi. Nimue yüksek sesle bana, "Diğer galiplerime hiç benzemiyorsun," dedi.

"Sadece centicore'a yardım etmek istemiştin," dedim kaşlarımı çatarak ve Excalibur'un zavallı yarattığın b ö ğ r ü n ü nasıl deldiğini hatırlayarak.

Nimue'nin gülümsemesi parladı, parlak ve gösterişliydi. "Küçük seçimler kaderin çarkında büyük değişiklikler yaratır." "Rahibe," diye seslendi Magdalena, fae'nin dikkatini başka yöne çekerek.

"Yıldız Malikânesi'ne gidiyorum. Neden sen de Bana katılır mısın? Bir araya gelme vaktimiz geldi de geçiyor."

Nimue güldü ve çıkan ses kırılğan çanlardan geliyordu. "Oh! Ne kadar zekice bir düşünce. Neden küçük insan eğlencelerinizden birinin rolünü oynamama izin vermiyorsunuz? Çok güzel bir fahişe olurum!"

Magdalena bana kısa bir süre göz kırptı ve sfenks Khepri ona gergin bir bakış attı. "Kartlara bakacağım," dedi Magdalena yumuşak bir sesle.

"Kartlar," diye kıkırdadı Nimue. "Ne kadar komik."

Fae kalenin geniş ön kapısından çıkarken odadakiler toplu bir iç çekiş yaşadı.

Esther kaşlarını çatarak, "Sanki birinin malikânedeki kızlara bir uyarı göndermesi gerekiyormuş gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

Günler sürdü ama kale yavaş yavaş yerleşti. Ziyaretçiler gelip gidiyor, Birsha'nın kaybolan ya da yakalanan müttefiklerinden, evlerinden kaçanlardan ve şimdi nerede dinlendiklerinden ve artık güvenle özgür olan müttefiklerinden haberler getiriyorlardı. Yavaş yavaş, gelenlerden daha fazlası gitti. Marius gibi bazıları hiç ortaya çıkmadı bile. Bunun yerine Londra'dan haber göndermiş, Lillian'a çoktan kavuşmuş ve Asterion'a Grace House'un güvende olduğunu ve iyi bir şekilde korunmaya devam ettiğini garanti etmişti.

"Grace House'u satacak mısın yoksa elinde mi tutacaksın?" Asterion'a sordum. Boynuzlarının yırtık uçlarını takdir etmeyi öğreniyordum. Özellikle hassastılar ve ben onlara dokundukça o da kaybından dolayı daha rahat görünüyordu.

Gülümsedi ve kolunu belime doladı. Son toplantısını yarıda kesmiş ve kapıyı arkamdan kilitlemişim, itiraz etmemiş ya da yapacak daha çok iş olduğunu söylememişti bile.

Birkaç saatliğine bu sorunla başkası ilgilenabilir, dedi ve beni kucağına çekti. "Hediye edebilirim. Isabel'in onunla işi bitmedi ve sanırım burayı kendi evi yapmak isteyen başka bir... ilgili taraf var," dedi Asterion sinsî bir gülümsemeyle. Öpmek için başını benimkine doğru eğdi ve Kapının çalınması bizi böldü. "Kim o?"

"Ben," diye seslendi Conall. "Hazel, Hunter ve diğerleri ayrılmaya hazırlanıyor."

"Ah!" Asterion'un kucağından indim, kızardım ve vedalaşacak kadar temizlenmem için yardımını kabul ettim.

Esther ve ailesi iki gün önce, şok edici sayıda kucaklaşma ve

Hepimizi istediğimiz anda Mısır'da ağırlayacaktı. Amon kendini bana borçlu hissetmişti ve vedalaşmadan önce kulağına isteğimi fısıldamıştım. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum ama düşünceli görünüp başını sallamıştı ve nasıl sonuçlanacağını görmek için yeterince sabırlı olabilirdim.

Büyük salona vardığımızda doğruca Hazel'a koştum, kollarımız birbirimize şiddetle sarılırken kalbimde garip bir heyecan vardı. Birsha'dan önceki arkadaşlarımın çoğu insandı ve artık hepsi gitmişti. Ama Hazel zar zor yaşlanıyordu ve Esther vampir olmayı düşündüğünden bahsetmişti ve Marius karısının insan ömründen daha uzun yaşamasını sağlamak için birkaç yöntem belirlememiş olsaydı çok şaşıırırdım.

Yıllarımı birlikte geçirebileceğim arkadaşlarım vardı ve şimdi dostlarım da. Hazel'i yavaşça bıraktım, ona ne kadar sıkı sarıldığımı fark ettiğimde yüzüm kızardı.

"Porsuk ağaçlarıyla temas halindeyim. Her şey yolunda. Yozlaşmayı beklediğimden daha hızlı tüketiyorlar," dedi yumuşak bir sesle.

"Endişelenecek bir şey yok mu?" Ben de fısıldadım.

Gülümseyerek başını salladı. "Magda-Mor-" Gözlerini devirdi ve elini salladı. "Magdalena onu diriltecek hiçbir şey olmadığını söylüyor, sadece biraz kötü kalıntı varmış ve o da hızla yok oluyormuş."

İçimi çektim ve başımı salladım. "Güzel."

"Çok iyi. Umarım yakında Londra'ya gelirsiniz. Tiyatroya gelin," diye ekledi sırtarak. "Buna bayılacaksınız. İlk perdenin sonunda sizin için tam bir ziyafet olacak."

Karşılıklı ziyaret sözleri verildi, daha çok kucaklaşıldı -düzinelerce kucaklaşıldı, öyle görünüyordu- ve sonra Hazel ve adamları yavaşça uzaklaştılar, biz kale kapılarında kalıp arabalarına binmelerini izlerken el sallayarak vedalaştılar.

Yol boyunca, ormanın örtüsü altında ilerlerken nefesimi tuttum. Sıcak gölgeler ve nazik eller sırtımı çevreledi, kendimize söz verdiğimiz huzurun ilk gerçek tadı havaya yerleşti.

"Sırada ne var?" Gözlerimi kırıştırtarak fısıldadım.

Biz vardiyayı özümserken diğerleri bir an sessiz kaldı. Birsha gitmişti. Hayatlarımız yeniden bize aitti. Ama bu ne anlama geliyordu?

"Siz gelmeden önce bir kitabın ortasındaydım," dedi Laszlo. "Bitirebilirim."

Conall inledi ve gerinerek kaleye döndü. "Biraz kestirebilirim."

Asterion, "Sanki yıllardır bir dakika bile boş vaktim olmamış gibi hissediyorum," diye itiraf etti. "Belki de... yürüyüşe çıkmalıyım."

Gülümsedim ve bakışları uzak ve odaklanmamış olan Hywel'e döndüm. Gözleri yavaşça benimkilere kaydı, yanaklarında utangaç bir kızarıklık vardı. Başımı eğdim, planlarını duymayı bekliyordum.

"Puck'tan bir haber aldım," dedi Hywel yavaşça. Laszlo'nun nefesi kesildi ve Hywel devam etmeden önce yutkundu, "Portekiz'deki bir hazine hakkında."

Sırıttım ve direksiyonu tekrar yola kırarak ufka baktım. "Portekiz'e hiç gitmedim," dedim.

Conall'dan bir duraksama, tüylerin kabarması ve göğsümde kaşınan bir heyecan geldi.

"Ben bir çanta hazırlayayım," dedi Asterion.

Conall beni kaldırıp şatoya doğru döndürürken güldüm ve ciyakladım. "Macera tam da benim düşündüğüm şeydi," diye bağırdı.

Omzunun üzerinden baktım ve Hywel'in başını hafifçe eğmiş, dudaklarını Laszlo'nunkilere değdirmiş halini görünce iç geçirdim. Usulca ayrıldılar ve Laszlo dönüp bana bir göz kırptı.

"Yolda kitabımı okuyacağım."

EPİLOG

YILLAR SONRA

Şapkayı kafasından çekip boynuzlarını nihayet ortaya çıkardığımda **bir** sterion inledi. Geçen yüzyılda biraz büyümüşler, köşelerindeki kıvrımları yeniden kazanmaya başlamışlardı ama seyahat ederken kullandığımız kılıkların altında hâlâ onu rahatsız ediyorlardı. Beni yorgun ayaklarımdan tutup kaldırdı ve parmaklarımı onun koyu renk buklelerinde gezdirirken beni taşıdı.

"Eve dönmek güzel," diye iç geçirdi Hywel, kale kapıları arkamızdan kapanırken. "Bunu şimdi söylüyorsun. Bir ay sonra tekrar gitmek için can atıyor olacaksın," diye takıldım.

Asterion oflayıp pufladı, burun delikleri alevlendi. "O zaman Conall ve Laszlo'yu onunla gönderelim derim. Burası bize kalsın."

Mırıldandım. "Belki de. Gerçi bu ay onları özledim. Belki de bir sonraki maceramız bir tatildir?"

"Hayatımız bir tatil, *blodyn bach*," diye güldü Hywel.

Sırttım ve omuz silktim. Öyle de oldu. Hiç şikâyetim yoktu.

Hywel, "Ama Amon'a ve küçük vampir sürüsüne bir ziyaret borcumuz var," diye düşündü.

"Ona Mısır'da hazine avına çıkmayacağına söz vermiştin," diye hatırlattım Hywel'e. Dudakları kızgınlıkla bükülmüştü. "Yapamazsın, Hywel. Onu bir daha görmeden otuz yıl geçirmek zorunda kalırsam Esther'i özleyeceğim."

"Oh, söz verdim ve ciddiydim. Ama bir pazar yerinde *satılık* olduğunda..."

Soruyu duymazdan geldim ve kalenin açılan kapısında parlak altın kanatlar belirince nefesim kesildi. Asterion beni yere bıraktı ve ben de gryphon'uma doğru koşarak hızla havalandım.

Laszlo beni sıkıca kucakladı, ciğerlerimizi birbirimizin kokusuyla doldururken ikimiz de inliyorduk. "Uçuşun nasıldı?"

"Hywel'le gümrükten geçmek tam bir kâbus, ama uçaklar ejderhayla seyahat etmekten çok daha sorunsuz," diye mırıldandım kulağına, Laszlo güldü. "Sana bir hediye getirdim."

"Bana her zaman bir hediye getirirsin."

Alay ettim ve arkama yaslandım. "İstemediğini mi söylüyorsun?"

Laszlo başını eğdi. "Şu anda senden tek bir şey istiyorum, sevgilim."

Gülümsedim ve öpücüğü için doğruldum, iç çektim ve kucağında yumuşadım.

"Onu buldum, *Cariad*! Kayıp izleri olan *Freewheelin*!" Hywel aradı. "Çıktığı zaman almamız gerektiğini söylemiştim."

Laszlo dudaklarımı ısırdı ve sonra hoşgörölü bir gülümsemeyle Hywel'e baktı. "Eğer o zaman satın almış olsaydık, daha sonra onu ararken bunun yarısı kadar bile eğlenemezdin, değil mi?"

Hywel omzumun üzerinden eğildi ve kendisini de öpücüğümüze dahil etti. "Yeterince doğru, aşkım. Yeterince doğru.

Küçük gümüş kurdumuz nerede?"

"Al."

Ciyaklayarak ikisinin arasından sıyrıldım ve içeri, arkadaşşıma doğru koştum. Conall homurdandı ve beni kucakladı. "En iyisini sona mı sakladın?" diye sordu.

"Oh, Hywel! Sanırım yenileri var," diye seslendim, Conall'ın saçlarındaki beyazları ararken.

Conall, "Sadece bir çizgi," diye homurdanarak beni uzaklaştırdı ama yakındaki bir aynadaki yansımasına baktı ve kaşlarını çatı. "Bundan daha fazlası olmalı. Bazen senin *néktar'ının* beni genç tuttuğunu düşünüyorum."

"Belki," dedim. Belki de sfenks her şeye rağmen isteğimi yerine getirmeyi başarmıştı. Conall da bizimle birlikte yaşlanıp yaşlanmayacağı sürece umurumda değildi.

Conall gözlerini kırptırdı ve kaşlarını çatarak bana döndü. "Ne yapıyorsun orada? Kollarıma geri dön, seni küçük yaramaz."

Ona doğru atıldım ve Conall yüzümü öpücüklere boğdu, yanağını boğazıma dayayıp iç geçirdi, orada bıraktığı ve hâlâ taze bir yara izi gibi parlayan izi kokladı.

"Seni özledim, *mo chroí*," diye fısıldadı. "Seni özledim, dostum."

"Laszlo'nun son kombucha partisi berbat. Bana ona kafayı takacak yeni bir şey bulduğunu söyle."

"Yine kahve, ama bu sefer soğuk demliyorlar," diye cevap verdim omuz silkerek.

"Patlamaya meyilli olmadığı sürece," diye iç geçirdi Conall. "Hunter mesaj attı. O ve diğerleri Hazel'a sürpriz yapmak ve doğum gününde burayı ziyaret etmek istiyorlarmış."

"Oh, evet lütfen!"

"Haydi millet!" Hywel son hazinesini havada sallayarak seslendi. "Bütün yolculuk boyunca dinlemek için bekledim."

"Nereden buldun bunu?" Conall, Hywel'i bir öpücükle selamlayarak sordu.

Hywel plağı kolundan çıkarıp açgözlülükle bakarken, "Missouri'de bir emlak satışı, hem de her yerde," dedi.

Asterion Conall'a, "Ay taşı konusunda olduğundan daha heyecanlı," diye fısıldadı.

Üçümüz de birbirimize geniş bakışlarla baktık. Hywel'e dünyada *kaç tane* ay taşı olduğundan bahsetmeye cesaret edememiştik ve konu internet kullanmaya geldiğinde aramızdaki en beceriksiz kişi hâlâ oydu.

"Dylan'ı severim. Bence bu daha iyi bir keşif," diye mırıldanarak cevap verdi Conall.

İkisini de sessiz olmaları için dürttüm ve birlikte deniz yerine artık sadece makul büyüklükte bir göle bakan geniş odaya doğru ilerledik. Sıcak bir günde aşağı uçar ve yüzmeye giderdik. Hywel nadir bulunan şamandıraları toplardı, ancak bunun potansiyel değerlerinden çok kişisel eğlencesiyle ilgili olduğundan şüpheleniyordum.

Laszlo sabırla Hywel'in plak çaları kurmasına yardım etti, ikisi de gülümseyerek küçük, hoş dokunuşlarda bulundular.

"Nasıldı?" Conall bana sordu.

"Her zamanki gibi eğlenceli. Yine de bu daha iyi," dedim, onun yanına doğru kıvrıldım. "Mm. Bir dahaki sefere hepimiz gideriz," dedi Conall.

"Hywel, Amon'u ziyaret etmek istiyor."

Conall homurdandı. "O zaman hepimizin gitmesi *gerekecek*, yoksa başımızı yine belaya sokacak."

Hywel aceleyle geri dönüp yanıma oturdu, bacaklarımı kucağına çekip okşadı, gözleri heyecandan parlıyordu. "Hazır," diye seslendi ve Laszlo iğneyi yavaşça bıraktı.

Gerçek şu ki, hazinenin değerli, ilginç ya da efsanevi olması umurumda değildi. Ben bu adamları önemsiyordum. Peşinden koştuğumuz, uğruna savaştığımız, kutladığımız hayatı önemsiyordum.

Asterion'un sabrına ve cömertliğine her zaman onun yanında kalarak karşılık verdim. Conall'a bana bahşettiği hayat ve canlılık için teşekkür ettim ve bunu içimdeki tüm güçle ona geri verdim. Laszlo'nun çalışkanlığı ve gayretiyle tanıştım ve onun durgunluğa gömülmesine izin vermedim, sürekli olarak hayatına değişiklikler, onu içine çekecek yeni meraklar kattım. Hywel'e tüm açgözlülüğü ve bitmek bilmeyen açlığıyla değer verdim, çünkü bana mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Yorulmaya mı başladın, aşkım?" Hywel esnerken ve kanepeye uzanırken sordum.

Sırıttı, keskin ve aç. "Ah, *blodyn bach*, dinlenmeme daha yüzyıllar var," dedi ve bana doğru yuvarlanarak beni kıkırdayan Conall'a doğru sıkıştırdı. Asterion ve Laszlo'nun dikkatini çektik ve bitmek bilmeyen iştahım memnuniyetle kıpırdandı. Sabretmiştim ama küçük ailemizin yeniden bir araya gelme vakti gelmişti.

"Güzel," dedim Hywel'in dudaklarını ısırarak. "Çünkü senin için planlarım var. Aslına bakarsan hepimiz için."

SON.

SON SÖZ

Bu kitabı ve Cazip Canavarlar serisini okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu seri geçtiğimiz birkaç yıl içinde kariyerimi gerçekten değiştirdi ve şimdi kapıyı nazikçe kapatmak üzücü, heyecan verici ve ürkütücü.

Eğer [Yıldız Malikanesi'nin Basilisk](#)'ini (Marius ve Lillian'ın hikayesi) okumadıysanız, okumanızı şiddetle tavsiye ederim. Ve eğer bu evrende daha fazla roman yazmamı isterseniz, bana haber verin! Birsha artık yok (yaşasın!) ve bu yüzden bu serinin ana kemeri sona erdi, ancak keşfetmek istediğim küçük yan görevler ve daha küçük romantizmler için birkaç fikrim var.

En son haberleri takip etmek için Facebook'ta [Kathryn's Moongazers](#)'da takıldığınızdan emin olun!

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür ederim:

Jodie-Leigh, inanılmaz kapak tasarımcım ve keyifli yardımcım.

Jess Whetsel, keskin gözlü ve kelime bilgisine sahip editörüm. Meghan Leigh Daigle, hassas düzeltmenim. Her müstehcen ve eğlenceli adımı alkışlayan muhteşem Moongazers'ım. Bu seriyi bulan ve nasıl yapacağımı bile bilmediğim bir başarının çok ötesinde patlamasını sağlayan TikTokers ve Instagrammers

Hayal et!

Bir kızın tanıyacak ve düzenli olarak konuşacak kadar şanslı olabileceği en harika kadınlardan oluşan yazı paketim!

Ve son olarak, benim için o kadar çok tezahürat yapan muhteşem ailem ve yakın arkadaşlarım, ponponları böyle sallamaktan kolları çok yorulmuş olmalı. Hayatımı ve işimi bu kadar çok harika insanla paylaştığım için inanılmaz şanslıyım!

YAZAR HAKKINDA

USA Today En Çok Satan Yazar Kathryn Moon, küçük yaşlarda annesine hikâyeler yazdırmaya başlayan bir taşra faresidir. Yeni dünyalar inşa etme ve kafasında büyüyen karakterlerin hayatlarını keşfetme tutkusu hiç azalmadı ve üniversiteden kurgu yazarlığı derecesiyle mezun oldu. Kırılganlıklarıyla güçlü olan kadınlar, zorlayıcı olduğu kadar sevgi dolu aşklar ve okuyucunun içine girdiği ve asla çıkmak istemediği dünyalar yazmayı seviyor. Elleri yazmakla meşgul olmadığına muhtemelen kazak örüyor ya da Ohio'da turta kabuğu kıvırıyordur. Sihre kesinlikle inanıyor.

[Ona Facebook](#)'tan ve ohkathrynmoon@gmail.com adresinden ulaşabilir veya haber [bültenine kaydolabilirsiniz!](#)

AYRICA KATHRYN MOON TARAFINDAN

TAMAMLAYICI OKUMALAR

Kütüphanecinin Cadılar Meclisi Serisi

Yazılı

Savaşçıl

ar

Scrivens

Ancients

Standalones

İyi İşler Aya

Hükmeder

Say Your Prayers - Crystal Ash ile birlikte
yazılmıştır Secrets of Summerland

The Sweetverse

Baby + the Late Night Howlers

Lola & the Millionaires - Birinci

Bölüm Lola & the Millionaires -

İkinci Bölüm Bad Alpha

İnanç ve Çıkmaz Sokak Şeytanları

Sol & Lune

Kitap 1

Kitap 2

Açlığın Mirası Üçlemesi

Kraliçe'nin Çizgisi

Prences'in Seçilmiş

Krallığın Tacı

SERİ DEVAM EDİYOR

Tatlı Bezelye Gizemleri

Fırıncının Riskli Ritüeller Rehberi

Örgücünün Erkek Arkadaşları Defetme
Rehberi

Cazip Canavarlar

Rooksgrave Malikanesi'nden Bir

Leydi Şeytanlar Topluluğu

Krallarla Sığınak

Romanlar

Yıldız Malikanesi'nin Basilisk'i

Grace House'un Koruyucusu (geliyor...??)

Monster Smash Ajansı

Ork ile Oyunlar

Gargoyle için Uluma (2023'te çıkacak)

